Susan Johnson

DAISY,

fructul interzis al pasiunii

Traducere de Bogdan Marchidanu

EDITURA ELIS
BUCUREŞTI
1998

Capitolul 1

Paris, mai 1881

Bătaia în uşă era insistentă şi precipitată.

Viola tăcerea înfierbântată a încăperii...

Întrerupea concentrarea ducelui de Vec.

Părul lui lung şi negru flutură mătăsos când întoarse capul spre locul de unde venea zgomotul. Trecură câteva fracţiuni de secundă înainte de a se distanţa suficient de patima pur carnală care îl acapara.

Odată cu deplina conştiinţă de sine apăru şi decizia.

Ignoră bătaia în uşă, prea atras de mişcarea părţii inferioare a trupului său şi de scâncetele femeii înfierbântate şi înflăcărate de sub el.

— Mor, Etienne...

Vocea feminină era o şoaptă, frângându-se într-un geamăt de plăcere. Mâinile ei mici la baza coloanei lui vertebrale, apăsând cu forţă, încurajau fiecare pătrundere, împiedicând retragerile prea lungi.

El îi slăbi strânsoarea cu o uşoară mişcare a coapselor puternice.

— O să fie mai bine, murmură el.

Dar exact în clipa plăcerii extreme, la limita suportabilului, pe care îsme o aştepta tremurând, răsună în uşă a doua bătaie în ritmul stabilit dinainte şi Etienne gemu.

— *Nu*... pleci.

Femeia stârnită din braţele lui îşi manifestă dezaprobarea printr-un horcăit. Mâinile ei îl strângeau din nou. Cuptorul dintre coapsele ei frigea. Femeia îşi ridică şoldurile, căutând bucuria răvăşitoare pe care el era atât de aproape... să i-o ofere.

Membrul lui rigid şi puternic se avântă încă o dată, ca şi cum ar fi fost grăbit de cea de-a doua bătaie în uşă sau de dulceaţa femeii care se unduia ca să-l absoarbă mai adânc, mai mult...

El se mişcă puţin şi se cutremură de delicioasa senzaţie oferită de frecarea din cuibul ei mătăsos, care-l

ţinea strâns. Nevoia copleşitoare îi alungă din minte orice alte obligaţii.

— E al tău în întregime, dragă, murmură el.

Ţinând-o de umerii goi astfel încât să o imobilizeze, străbătu dintr-o dată acea mică distanţă critică şi făcu să dispară, pentru o clipă delirantă şi vibrantă, întregul universul aşa cum o doreau amândoi.

De vreme ce ducele de Vec nu triplase averea veche de o mie de ani a familiei prin riscuri nebuneşti sau prin neglijarea chestiunilor practice, la primele senzaţii de slăbire a plăcerii el îşi aruncă privirea pe ceasul de pe noptieră. *La naiba, Louis putea să aleagă un moment mai bun. Iar Legere putea avea puţină răbdare.*

Experienţa şi instinctul de jucător îi spuneau că acţiunile ia bursă n-aveau să atingă apogeul mai devreme de zece sau cincisprezece minute. Mai avea răgaz câteva minute ca să se bucure de plăcere. Numai bine pentru că femeia pasionată, care se agăţa de el cu atâta forţă, îi atrase din nou atenţia.

Coapsele mătăsoase ale Ismei erau alunecoase din pricina transpiraţiei, promiţând o penetrare catifelată. El auzi micul ei ţipăt sufocat de plăcere, îi văzu pielea îmbujorându-se, îi sesiză intensa excitare. Când, cu câteva luni înainte o făcuse să simtă acea senzaţie erotică unică, ea adoptase instantaneu varianta japoneză a „clopotelor birmaneze". Amintindu-şi, el zâmbi în clipa în care femeia suspină în extaz:

— Ah, Doamne...

Nu chiar aşa, îşi zise ei, însă, cum se apropia la rândul lui de acea magnifică stare de eliberare şi cum ceasul şi bătăile lui Louis din uşă îi aminteau de responsabilităţi, hotărî că venise clipa ultimului orgasm în acea dimineaţă.

Simţi primele convulsii ale Ismei de-a lungul venelor lui încordate şi ieşi în întâmpinarea contesei Gujmond, descărcându-se în adâncurile umede ale voluptuoasei femei arcuindu-şi spatele în delirul exploziv al plăcerii.

Trupul lui bronzat era plin de broboane iar pieptul i se umfla şi desumfla cu repeziciune în căutarea aerului.

Isme răsufla la fel de greu. Rămaseră înlănţuiţi şi epuizaţi. Câteva clipe mai târziu, când ea întinse buzele roz, el o sărută cu recunoştinţă deloc prefăcută.

— Mulţumesc că te-ai regulat cu mine în dimineaţa asta, murmură el, cu răsuflarea-i fierbinte adăstând deasupra moliciunii gurii ei.

Înălţându-şi capul, îi zâmbi. Mătasea neagră a părului îi încadra chipul de o frumuseţe răpitoare. Avea un zâmbet la fel de provocator pe cât de scandaloasă îi era reputaţia.

— Nu m-aş fi culcat cu nimeni altcineva atât de devreme... îngână Isme, satisfăcută, aproape torcând, cu ochii adumbriţi de genele grele... nici nu m-aş deranja să mă îmbrac în zori de zi.

— Ca apoi să te dezbraci, rosti ducele, cu un zâmbet şiret. Rămân dator atunci... pentru interesul tău excepţional.

Vocea lui era doar un murmur care tachina. În timp ce aprecia efortul ei deosebit, el trase concluzia, cu regret în sinea sa, că, din nefericire, Bursa nu mai putea aştepta. Oricât îl încânta pasiunea contesei, cu ameninţarea care-i pândea acţiunile de la căile ferate trebuia să se dea jos din pat, să se îmbrace şi să pornească la afaceri în mai puţin de cinci minute.

Lăsându-şi greutatea corpului într-un cot, îşi dădu părul peste urechi cu un gest grăbit, intrat în obicei, în vreme ce privirea i se mută din nou spre ceas. *Oare va suna Bouchart?* Sprâncenele lui stufoase şi negre se arcuiră a îngrijorare.

— Te reţin cumva?

Ochii superbi ai Ismei se îngustară. Regina momentană a frumuseţii din Paris nu cunoştea decât sentimentul adoraţiei din partea tuturor.

— Mă tem că am întârziat la birou. Legere mai are un pic şi va suferi o apoplexie din pricina agitaţiei de la Bursă.

Ducele de Vec zâmbi din nou. Dinţii sclipitori contrastau cu bronzul feţei. Retrăgându-se de lângă căldura trupului ei, o sărută pe obraz.

— Îmi pare rău, dragă... într-o clipă Louis va bate din nou la uşă.

Aşezându-se în capul oaselor, se sprijini pe coate. Poziţia îi scotea în evidenţă muşchii fermi ai toracelui. Ochii verzi, plini de violciune, încercau să ascundă agitaţia care-l stăpânea

— Spune-i să plece. Vreau să faci din nou dragoste cu mine... aşa cum îmi place cel mai mult... cu Phoenix jucându-se în...

— ...crăpătura de Cinabar, o ajută el.

— Aşa.

Etienne devenise expert în arta taoistă a iubirii, în timpul unei expediţii făcute în Asia cu mulţi ani în urmă, iar Isme se arătase încântată de repertoriul lui — ca multe alte femei din trecut, de altfel.

— Am visat azi-noapte excursia noastră făcută cu ambarcaţiunea ta, continuă ea. Nu puteam dormi gândindu-mă la mărimea enormă a...

Îi privi erecţia, încă tare în ciuda orelor petrecute în mrejele iubirii, apoi se uită în ochii lui. Zâmbi, anticipativ, nepăsătoare faţă de orice alte angajamente ale lui.

— Trebuie să rămâi, insistă ea în şoaptă. Louis va aştepta, iar Legere poate să aibă răbdare.

Un manager de afaceri era o persoană puţin mai importantă în ierarhia personalului. În definitiv, confortul oricărui om depindea mai ales de servitorul personal. Însă toţi puteau aştepta.

Etienne îşi spuse că Isme era un monument blond-auriu de seducţie feminină. Din nefericire, tot ea era răsfăţată în felul acela adolescentin al majorităţii aristocratelor pe care le cunoştea el şi care nu se gândeau decât la *persoana lor... crescute* într-o societate care aştepta ca ele să fie doar nişte decoraţiuni şi obiecte ale plăcerii. Iar Isme era exact aşa ceva. Luxuriantă. Decorativă. Extrem de plăcută.

— Aş vrea să pot, răspunse el.

Dacă Germain Freres n-ar fi început să cumpere acţiuni cu o zi în urmă, ridicând artificial preţul noii emisii de obligaţiuni ale căilor ferate din sud, poate că

Etienne s-ar fi lăsat pradă chemării ispititoare. Numai că Germain Freres avea să vândă în curând. Iar Etienne voia şi el să vândă la preţul maxim... realizând un profit considerabil dacă totul mergea bine, ca să cumpere pachetul de control al căii ferate spre Caen.

— Stai cu mine, Etienne. Distrează-mă.

— Mi-ar place, Isme... poate cu altă ocazie.

Când nu mă va costa cincizeci de milioane de franci, gândi el, abţinându-se de la orice comentariu. Dând la o parte cearşaful alb, îşi coborî picioarele pe marginea patului şi se ridică cu o mişcare graţioasă.

— Mă vei îmbufna dacă plec, declară ea, întinsă pe pat. (Pielea îi lucea de transpiraţie iar sfârcurile sânilor grei aşteptau sumeţite.) Şi te voi face să plăteşti... merse ea mai departe, urmărindu-i cum se depărtează traversând covorul verde închis şi mătăsos. Ar trebui să te tunzi, Etienne, rosti brusc, cu tonul unei soţii îngrijorate. Semeni cu un brigand arab.

El o privi, simţind un fior rece pe şira spinării la auzul tonului ei casnic. La treizeci şi nouă de ani n-avea nevoie de nimeni ca să-i spună ce să facă. Dacă ar fi vrut păr scurt, s-ar fi tuns. Studiind alene cu privirea acea femeie recunoscută pentru frumuseţe şi măiestrie în pat, rosti cu blândeţe.

— Nu te îmbufna, dragă. Detest femeile îmbufnate.

— Iar eu detest discuţiile de afaceri. Bursa va fi tot acolo şi peste o oră sau două.

— Îmi pare rău că te plictisesc. Ducele de Vec nu se socotea jignit de remarca Ismei. Găsea că era tipică pentru genul ei de femei. Prea tipică, prea previzibilă, ba chiar... plictisitoare, aşa cum socotea şi ea interesul lui pentru bursă. Cu o mână pe mânerul de aur al uşii cabinei de îmbrăcat, el îi oferi ceea ce stârnea de obicei o undă de nefericire pe chipul cunoştinţelor lui feminine. Dă-mi voie să-ţi cumpăr o bijuterie de la „Chaumet's". Alege ceva în drumul spre casă. Ca plată, adăugă el cu un zâmbet leneş, pentru plictisitoarea mea plecare de lângă tine.

— Voi fi teribil de scumpă, dragă.

Micul ei mieunat ascundea începutul unui acces de furie.

— Şi nu voi mai veni o săptămână.

— Sunt distrus.

Zâmbetul lui nu exprima însă decât ironie şi era nefiresc de atrăgător.

— Să te ia naiba, Etienne! (Contesa se ridicase în capul oaselor şi se uita mânioasă la bărbatul gol, înalt şi puternic, aflat pe punctul de a ieşi din încăpere.) Chiar pleci?

Ducele îşi reţinu o exclamaţie când ceasul de perete bătu ora şi răspunse sec:

— Chiar.

Reacţionând conform temperamentului uşor inflamabil pentru care era faimoasă, Isme se aplecă, înşfăcă un mic bust din porfir al Cleopatrei, pe care Etienne îl ţinea pe noptieră şi, ridicându-l mult deasupra capului ei blond, ameninţă să-l folosească drept armă.

În clipa în care proiectilul ţâşni din mâna ei, Etienne se strecură în cabina de îmbrăcat, închizând uşa cu o fracţiune de secundă înaintea impactului. Mica sculptură făcu explozie la contactul cu panelul din lemn de cireş şi o ploaie de fragmente împroşcă uşa. Ducele simţi un junghi în inimă pentru pierderea suferită.

— Contesa e nefericită?

Vocea calmă, controlată, a lui Louis indica o anume familiaritate cu istericalele feminine din apartamentul stăpânului său.

— Aşa se pare, răspunse sec Etienne, întrebându-se dacă vaputea găsi ceva în locul Cleopatrei lui favorite.

Avea eleganta sculptură din adolescenţă şi fusese fermecat de frumuseţea exotică a Reginei Egiptului, ca şi de îndărătnicia cu care îşi dusese lupta disperată contra Romei asupritoare. În lumina realităţii hâde de la Bursă, însă, cu care trebuia să se reobişnuiască, Etienne întrebă:

— La cât au ajuns acţiunile?

Isme era astfel concediată pentru treburi mult mai importante, care aveau de a face cu cincizeci de milioane de franci din banii lui.

— La ultimul apel al lui Legere, acum un minut, preţul se ridicase la 220 de franci, răspunse Louis. Tocmai vroiam să vă întrerup, indiferent în ce stadiu... al activităţii vă aflaţi. Legere a înnebunit.

— Spune-i să mai aştepte patruzeci de puncte, apoi să vândă. Spune-i că o să mă îmbrac şi o să ajung jos în cincisprezece minute. Pregăteşte-l pe Guillaume. E deja gata? (Ducele zâmbi cu căldură.) Ce m-aş face eu fără tine. Contesa va avea şi ea nevoie de o trăsură. (Zărind zâmbetul vag al lui Louis, Etienne zise amuzat): — Presupun că ai avut deja grijă de asta. (Valetul dădu din cap.) Mai e nevoie să-ţi cer să trimiţi o cameristă contesei, sus?

— Cred c-ar prefera-o pe Augustine, Excelenţă. Ea ar readuce calmul în dormitorul dumneavoastră.

— Mai că-mi pare rău că nu te ocupi şi de afacerile mele de la Bursă, Louis. N-aş fi pierdut-o pe Cleopatra.

— Am fost tentat s-o fac, dar îl ştiţi pe Legere... un sclav al protocolului. Iar ordinele dumneavoastră au fost clare. Trebuia să am grijă să fiţi sculat până la ora zece. Iertaţi-mă că am intervenit în... vizita matinală a contesei.

Etienne înălţă din umeri şi zâmbi, conştient, măcar intelectual, de impetuozitatea nevoii de a achiziţiona o cale ferată. Isme poseda o mare ingeniozitate în arta aprinderii simţurilor unui bărbat, cu toate că Etienne devenea tot mai iritat de alte exagerări ale comportamentului ei. Ziua de astăzi constituia doar un alt exemplu al amestecului, fără să fie poftită, în viaţa lui particulară. Îl surprinsese apărând în acea dimineaţă în Bois de Boulogne în timp ce el îşi făcea obişnuita plimbare călare împreună cu fiul său şi cu câţiva prieteni. Deşi nu respingea senzualitatea agresivă a lui Isme, Etienne prefera să fie el cel care are iniţiativa în relaţiile cu femeile; nu-i plăcea deloc să fie strâns cu uşa. Nu-i plăceau, în special, acele mici intimităţi date de permanentizarea unei relaţii — încercările de a profita de timpul lui, cenzurarea pe un ton posesiv, inevitabilele pretenţii de exclusivitate.

Ca moştenitoare a proprietăţilor din Département du

Nord, ce includeau, întâmplător, cele mai mari zăcăminte carbonifere din Franţa, Isme era obişnuită ca toată lumea să-i împlinească poftele. Etienne nu suporta să devină obiectul acestor dorinţe fără nici o limită. În nici un caz nu era dispus să accepte mai mult decât o legătură fără asumarea de responsabilităţi aşa cum existase între ei în ultimele luni.

— Când va suna din nou contesa, Louis, decise ducele bazându-se pe experienţa lui, să-i comunici că nu sunt acasă.

— Pentru câtă vreme, sir?

— Pentru multă vreme, Louis. Aranjează să-i trimiţi Cassétta Chigi — cea pictată de Rafael — pe care ea a admirat-o la „Roussel's", împreună cu complimentele mele. Şi pune în casetă un şirag din diamantele roz pe care mi le-a livrat Chaumet săptămâna trecută, alături de cartea mea de vizită.

— Foarte bine, sir.

Louis răspunse fără pic de intonaţie. Ducele se referea la acele cărţi de vizită semnate dinainte, pe care scria: *„Cu afecţiune, Etienne"*. În plus, de vreme ce Roussel subliniase cu mândrie, în cadrul unei prezentări private pentru duce, ţinute cu o săptămână înainte, că acea casetă, ce data din epoca Renaşterii, era unică, fiind proiectată de Rafael pentru patronul lui, omul de finanţe din Siena Agostina Chigi, generozitatea darului ducelui de Ve- indica sfârşitul definitiv al relaţiei sale amoroase cu contesa.

Ochii verzi ai ducelui contemplau dimineaţa însorită de dincolo de ferestrele încăperii.

— A ieşit soarele, rosti el moale, ca şi cum concedierea unei amante într-un mod atât de costisitor ar fi fost o întâmplare la fel de prozaică asemenea comentariului său asupra vremii.

— Da, sir, acum o oră.

— Aşadar pământul va începe să se usuce, comentă el pe un ton neutru.

Se îndreptă spre cada cu picioare de aur care trona pe superbul covor de Shiraz demn de un muzeu din centrul încăperii. Deschise robinetele la maximum.

Îndreptându-şi umerii întrebă:

— A sunat Valentin?

— De două ori. I-am spus că sunteţi încă... ocupat.

Ducele zâmbi:

— Nu uita de diamantele roz.

În ultimele săptămâni, Isme îi oferise plăceri deosebite.

Louis se prefăcu jignit.

— Pardon, se scuză Etienne, de gafa comisă.

Louis era şi fusese întotdeauna întruchiparea eficienţei.

—.Domnul Bouchart n-a sunat încă?

— Nu, sir.

Etienne se încruntă uşor. Bouchart ar fi trebuit să sune la nouă şi jumătate cu veşti despre preţul de vânzare cerut de Germain Frere. Se uită rapid la ceas, se încruntă mai tare, apoi dădu din umeri. Îl va pune pe Legere să vândă la 260, aşa cum îl instruise dinainte. Tocmai voia să-i trimită pe Louis la Legere cu ultimele instrucţiuni când sună telefonul. Imediat, pe Etienne îl cuprinse o senzaţie de nerăbdare, asemănătoare doar cu cea pe care o încercase când câştigase pe neaşteptate la Monte Carlo. Ştia cine era la telefon, aşa cum simţise dinainte că dealerul îi dăduse o carte câştigătoare la baccara.

— Răspund eu, rosti ducele.

Ridicând receptorul aflat pe o măsuţă lângă fereastră, răspunse:

— Aici e de Vec.

Avea vocea uşor voalată, ca şi cum ştia că, sunând cu întârziere, Bouchart era nervos, cu nervii întinşi şi trebuia calmat.

Stând astfel încât lumina să-i scalde silueta cu umeri largi şi să-i iradieze părul negru, Etienne vorbi încet în receptor:

— Da. Nu va fi necesar. Mâine. Da. Mulţumesc.

Nu se mişcă; părea că şi răsuflarea lui e temătoare. Nu-i venea să creadă.

— Vând la 275, rosti el, punând înapoi receptorul în furcă cu delicateţe.

Nările lui aduimecau satisfăcute aerul. Experienţa şi instinctul erau esenţiale în afacerile de pe piaţă, însă nu strica să ai şi câte un angajat nemulţumit de partea ta.

— Spune-i lui Legere să aştepte până la 273 înainte de a vinde, îl instrui el pe Louis, intrând în apa din cadă.

Se aşeză pe fundul căzii, îşi întinse cât putu picioarele şi se sprijini de marmura rece.

— Domnul Bouchart va veni mâine să-şi ia banii.

Se afundă brusc, apoi ieşi din apa fierbinte, ud şi zâmbitor.

— Acum liniştеşte-l pe Legere, Louis, zise el, întinzându-se după săpun. Mă voi îmbrăca singur.

În mai puţin de o oră, ducele de Vec câştigase controlul asupra unei linii ferate. De asemenea, se despărţise — contra unui cadou memorabil — de ultima lui amantă. După ce îşi luă prânzul la club, Etienne se îndreptă cu o trăsură, în paş de plimbare, spre una din cele mai apropiate suburbii pariziene pentru partida zilnică de polo. Se afla într-o dispoziţie excelentă.

Capitolul 2

A doua zi, în cealaltă jumătate a lumii, Daisy Black, o tânără indiancă Absarokee, una din cele cincizeci de femei avocat din America[1], stătea într-o sală de judecată din Helena, Montana, cu o expresie de concentrare întipărită pe chip, gândindu-se pentru a mia oară de când adusese cazul în faţa judecătorului Natt cât de bună ar deveni lumea dacă acest om ar fi fost scos din starea lui de ignoranţă nenorocită şi împuşcat.

Nu era un gând ghiduş.

Deşi legile statului Montana permiteau de doi ani accesul în instanţă al femeilor avocat, judecătorul Ryan

Natt, un opozant înverşunat al acestei situaţii, dăduse deja verdictul în proces privind-o pe Daisy cu dezaprobare şi întrebând:

— Domnişoară, ce căutaţi în tribunalul meu"?

Când Daisy încercase să răspundă, Natt o redusese cu brutalitate la tăcere:

— Domnişoară Black, dacă îndrăzneşti să scoţi o vorbă te acuz de insultă la adresa instanţei.

Webster Drake, avocatul părţii adverse, dăduse dovadă de bun simţ şi intervenise, subliniind textul legii precum şi substanţiala experienţă legală a lui Daisy. Chiar şi aşa, trecând cu vederea excelentul dosar profesional al lui Daisy, judecătorul Natt sugerase nepoliticos că firma „Braddock-Black Ltd." ar fi fost mai bine slujită de un avocat „capabil".

Roşu la faţă şi frustrat că nu o poate da afară din instanţă pe Daisy, el insistase să-şi etaleze opiniile sale despre femei într-o tiradă incendiară.

— Nu putem spune, se avântase el, ignorând textul legii stataie, decât că dreptul dă dovadă de înţelepciune când exclude femeile din profesiunile legate de lege. Legea naturii a predestinat şi calificat sexul feminin pentru procrearea şi îngrijirea copiilor rasei noastre (moment în care privirea lui străpungătoare, încărcată de dispreţ, exprimase clar dezgustul pentru rasa căreia îi aparţinea Daisy) şi pentru ocrotirea căminelor din toată lumea şi menţinerea lor în spiritul iubirii şi cinstei iar femeile care... nu-şi onorează aceste datorii sociale ale sexului lor şi se apucă de altceva, cum ar fi de profesiunea de om al legii... (obrajii i se îmbujoraseră de emoţie) se îndepărtează de la ordinea naturală şi, când o fac de bună voie, chiar o trădează"' !

După acest început de rău augur, judecătorul începuse cu obstrucţiile. De-a lungul procesului, Daisy fusese pusă la punct fără să fie nevoie, i se vorbise cu indiferenţă sau nepoliticos, fusese ignorată de nenumărate ori — un efort zadarnic, căci martorii şi întrebările ei reuşiseră să dezvăluie explicit incursiunile ilegale ale firmei „Hanna Mining" în depozitele de cupru ale companiei „Braddock-Black". Neţinând

cont de prejudecăţile judecătorului Natt, Daisy oferise juriului dovezile cu o luciditate rece. Rareori îşi dezvăluia temperamentul în instanţă sau în altă parte. Intrase în selectul cerc al femeilor avocat din America prin muncă intensă şi stăpânirea perfectă a propriilor emoţii. Spre deosebire de albi, priviţi adesea ca nişte fiinţe emotive, gălăgioase şi necioplite, moştenirea ei indiană o făcea să fie politicoasă şi modestă. Avea o ţinută sobră care îi atrăsese porecla de „Fustă de fier".

— Domnule judecător Natt, replică Daisy la aluzia deşănţată făcută de acesta referitor la faptul că nu era măritată din cauză că-i lipseau atributele specifice sexului, statutul meu de femeie căsătorită sau nu n-are nimic de a face cu prezentarea acestui caz sau cu faptul că specializarea mea în legea minelor va împiedica „Hanna Mining" să profite de pe urma furtului de minereu de la „Braddock-Black Ltd". Cât priveşte atributele sexului meu, am văzut prea multe femei măritate din Montana lucrând cu plugul, cultivând terenul şi conducând căruţe ca să mai consider că feminitatea languroasă şi ceremoniile delicate ale ceaiului ar fi indispensabile pentru o căsătorie.

Juriul chicoti, iar Hazard Black, tatăl femeii care îl pusese pe judecător la punct, rosti încet către fiul său şi către alţi doi avocaţi ai firmei de la aceeaşi masă:

— Natt tocmai şi-a pierdut numirea pentru tribunalul federal.

Enorma avere a lui Hazard Black îl transforma într-o forţă politică redutabilă în Montana, în ciuda descendenţei lui indiene. Judecătorul Natt comisese o gravă eroare insultându-i fiica.

Deşi născut într-o cultură a războiului şi educat ca atare în tinereţe, în decursul deceniilor de când omul alb se stabilise în Montana, Hazard Black învăţase să trateze cu inamicii în cadrul legii. Din fericire, legea în acest stat era flexibilă şi interpretabilă în mare măsură după bunul plac datorită marilor distanţe dintre aşezările omeneşti care se aflau la ore sau chiar zile departe de autorităţi. Dar indiferent de contexte, Hazard Black îşi plătea întotdeauna datorile.

Tocmai de acest aspect al caracterului lui se agăţă Daisy mai târziu, în acea după-amiază, după ce judecata fusese suspendată pe restul zilei:

— Un sfat prietenesc, tată. N-am nevoie de răzbunare pentru aluzia judecătorului la faptul că sunt o femeie singură. A fost, e drept, o mitocănie de natură mai personală decât celelalte mitocănii ale lui, însă el nu e decât un bigot cu care mă descurc fără probleme.

Mergând alături de Daisy, Hazard avea pe chip un zâmbet la fel de cald ca soarele de primăvară.

— Te-ai descurcat foarte bine, draga mea. N-ai nevoie de mine să te protejez de stupiditatea lui Natt, replică el simplu.

Mulţumită că tatăl ei părea atât de liniştit, Daisy îl aminti politicoasă că nu era o novice în privinţa prejudecăţilor masculine:

— Nu e primul care se opune practicării avocaturii de către femei sau care susţine că „locul femeii e în gospodărie".

— Sau într-un bordel de pluş ca al lui Ruby, adăugă Trrey cu sarcasm, rânjind. (Păşind lejer de cealaltă parte a lui Daisy, Trey îşi privi amuzat sora.) Natt îşi petrece o groază de timp acolo, continuă el, asigurându-se că principiile lui referitoare la femei sunt în continuare valabile.

O să aibă mai mult timp de petrecut acolo, gândi Hazard cu dispreţ, *dacă o să îşi mai poată permite când îşi va pierde numirea.* În ciuda răspunsului binevoitor dat fiicei sale, Hazard intenţiona să-l facă pe Natt să sufere pentru lipsa lui de maniere. Hazard luptase toată viaţa pentru supravieţuirea tribului său şi pentru o fărâmă de egalitate într-o societate inegală. Din fericire, bogăţia se dovedea eficientă în cadrul inconstantei culturi americane, iar în vest instabilitatea acestei culturi era mai evidentă. Oamenii săraci deveneau milionari peste noapte datorită bogăţiilor solului, iar trecutul unui individ nu era niciodată cercetat îndeaproape. Nici n-ar fi fost un gest înţelept într-un stat în care multe dispute erau încă rezolvate cu pistolul.

— De fapt, am fost surprins să văd că *a fost* atât de prost ca să se lege de tine, rostl Trey către tatăl său.

— Poate că se simte sigur de sprijinul acordat de Wainwright.

Panglicile albe ce coborau pe partea din spate a pălăriei de pai a lui Daisy fluturau dinspre stânga spre dreapta şi înapoi pe măsură ce fata întorcea capul de la tatăl la fratele ei — amândoi nişte bărbaţi înalţi, puternici, de acţiune.

— Nu vreau să se lege nimeni de absolut *nimeni* pe tema lipsei de maniere a lui Natt. Într-un fel, amestecul vostru e la fel de plin de prejudecată sexuală ca şi abuzurile lui Natt legate de „rolul femeii". N-am nevoie de protecţie masculină.

Protecţia lui Hazard n-avea nimic legat de sex. El proteja pe oricine din trib, indiferent de sex. Recunoscând însă că îşi putea dezvălui intenţiile, zise:

— Vorbesc în termeni generali. Natt aşteaptă o numire federală cu sprijinul banilor lui Wainwright.

— Iar tu şi Wainwright sunteţi duşmani de moarte din pricina păşunii, replică Daisy pe un ton plat.

— Situaţia nu-l nici pe departe atât de dramatică. Pur şi simplu nu suport să văd ne doboară gardurile şi ne ucide caii[IV], răspunse Hazard pe acelaşi ton plat ca şi fiica lui.

Mai dramatică, îşi spuse Trey, *decât acum o lună.* Atunci el şi taică-su dăduseră nas în nas cu Wainwright şi oamenii acestuia sus, lângă Cottonwood Creck. Cu acea ocazie, Hazard îşi proptise arma în stomacul lui Wainwright.

— Fă încă un pas pe pământul meu, ameninţase el pe un ton de gheaţă şi, cu ochii încărcaţi de furie, şi mi-ai rezolvat toate problemele.

Era binecunoscut faptul că atât Hazard cât şi Trey puteau împuşca pe oricine le încălca teritoriul, iar asta le oferise avantajul necesar, alături de frica lui Wainwright care tremura în mod vizibil, de a-i vedea pe mercenarii acestuia dând bir cu fugiţii. Îl luaseră pe Wainwright cu ei purtându-l vreo milă şi ceva, după care

îi dăduseră drumul. Legile războiului le interzicea să-l ucidă cu sânge rece.

— Un impediment blestemat câteodată, murmurase Hazard după aceea, să fi crescut în spiritul onoarei.

— În ultima vreme Wainwright pare că s-a cuminţit, rosti acum Trey, încet, uitându-se nevinovat la Daisy. Nu s-a mai atins de nici un gard de-al nostru de o lună.

— Deci spaima a funcţionat, zise Daisy, partizană a remediilor legale pentru cicatrizarea disputelor. Cel puţin ca un prim pas.

— Aşa se pare, replică politicos Hazard.

Plus ameninţarea la adresa vieţii lui, se abţinu Trey să comenteze.

— Şi „Hanna Mining" va pierde, rosti Daisy, sigură pe dovezile ei privitoare la incursiunile pe teritoriul minier aparţinând firmei Braddock-Black. Sentinţa contra lor ar trebui să fie dură. Cred că vom obţine toate cele cinci milioane.

Daisy era într-o dispoziţie excelentă, nepăsătoare faţă de ura judecătorului Natt vizavi de prezenţa ei în instanţă. Se mai întâlnise cu adversitatea şi înainte. Ieşise întotdeauna întărită din astfel de confruntări.

Pregătirea unui caz şi competenţa în sala de tribunal erau singurele calităţi necesare pentru victorie. În fine... mai era nevoie şi de capacitatea de a pleda. În plus, ea *credea* în cauza lor. Juriul era bine selectat şi corect, cererile lor erau legitime, iar „Hanna Mining" blufase din prima zi. Chiar de mâine avea să-şi înceapă pledoaria finală.

— Nu cred că juriul va delibera mai mult decât câteva ore. Unde vreţi să vi se trimită cecul?

Zâmbetul de pe chip era oglinda exactă a încrederii din voce.

♥♥♥♥♥

Câteva minute mai târziu, când se întoarse în biroul ei cu deschidere spre faţada clubului „Montana", Daisy Black se opri brusc în parg şi ridică uşor din sprâncene. Pe canapeaua din piele neagră stătea destins Martin Sodeberg, cu picioarele lui lungi întinse în faţă, cu un

braţ atârnat lejer peste marginea curbată moale a canapelei, cu părul de culoarea nisipului răvăşit, cu hainele, în schimb, aranjate perfect.

— Ce vrei? se repezi Daisy la bărbatul cu care la un moment dat se gândise să se mărite, înainte ca el să se însoare în pripă, cu două săptămâni în urmă.

— Vreau să fim prieteni.

— Bine, acceptă ea. Suntem prieteni.

— L-ai doborât elegant pe Ryan astăzi în instanţă.

— Mulţumesc. Nu te-am văzut acolo.

— Am venit târziu, mărturisi el cu zâmbetul copilăresc pe care ea îl considerase întotdeauna cea mai frumoasă trăsătură a lui, exact înaintea replicilor tale legate de căsătorie în Montana.

— Transmite salutările mele lui Sally, îl întrerupse Daisy. Probabil că e mulţumită.

— Aşa voi face. Şi da, e mulţumită, răspunse el cu sinceritate.

Ştiau amândoi că Sally Newcomb era suficient de şireată ca să se mărite cu oricine. Tatăl ei îl capturase pe atrăgătorul şi tânărul şerif din Helena cu momeala celui mai important post de la Trezorerie.

— Presupun că nu eşti într-o simplă vizită de curtoazie, reluă Daisy, scoţându-şi pălăria de pale şi păşind în camera mare şi însorită.

Mişcându-se de la locul lui pentru prima dată de la apariţia lui Daisy în birou, Martin se aşeză într-o poziţie mai civilizată şi îşi privi pentru o clipă cizmele uzate. Martin era, după părerea lui Daisy, un animal politic în primul rând şi acest fapt îl făcea să ştie cum să trateze cu diplomaţie multe probleme. Ridicându-şi privirea spre Daisy, el rosti încet:

— Nu numai de curtoazie. Arăţi la fel de frumoasă ca întotdeauna, Daisy. Chiar şi în hainele astea.

Pe chipul lui adăsta un zâmbet cald şi leneş.

Hainele lui Daisy — un costum de două piese din mătase neagră şi bluză albă pe gât — erau lipsite de alte ornamente sau pete de culoare în afara unei broşe din topaz, prinsă pe bluză la baza gâtului.

— Mă gândisem să mă îmbrac cu ceva mai potrivit „sexului meu slab", replică ea cu un zâmbet. Poate cu ceva din satin roşu, ca tânăra pe care o vizitează Natt la „Ruby's". N-am ştiut însă ce va spune juriul.

— Te-ar fi apreciat, desigur, după opinia mea.

Vocea gravă a lui Martin evoca amintiri plăcute dar acum, că el se însurase, Daisy n-avea nici un chef să i se menţioneze amintirile lor comune. Preferă să afle ce voia el fără aluzii legate de intimităţile lor din trecut.

— Era doar un gând, zise ea cu voce neutră şi cu un zâmbet politicos. (Aşezându-se pe un scaun în faţa lui, îi făcu semn cu mâna înspre măsuţa cu băuturi de sub fereastră.) Serveşte-te. Sau aş putea să cer o cafea. Şi spune-mi de ce ai nevoie.

— O să iau un bourbon dacă nu te deranjează, replică Martin, ridicându-se de pe canapea ca să-şi toarne o porţie generoasă. Pentru tine e prea devreme?

Ştia că Daisy nu bea la birou. Era un semn de nervozitate din partea lui.

Ea ar fi putut să-i uşureze situaţia. Dacă n-ar fi simţit oboseala tipică după consumul nervos din instanţă, poate că ar fi rostit câteva fraze preliminare de politeţe. În loc de asta, după ce Martin se aşeză la loc, i se adresă direct şi la obiect:

— Nu-ţi port pică, Martin. Tata şi fraţii mei îţi vor sprijini numirea. Poate că n-ar fi făcut-o dacă eu le-aş fi cerut-o, însă eu nu le voi spune nimic. Ai toate urările de bine din partea mea şi sprijinul familiei mele.

Chipul bronzat şi ochii albaştri ai bărbatului din faţa ei oglindi instantaneu uşurarea.

— N-ai părut niciodată cu adevărat interesată, zise el încet, uitându-se în ochii ei cu o privire intimă, încărcată de amintiri, altfel aş fi aşteptat.

— Probabil că ai dreptate, rosti ea diplomatic, scuturându-se de amintiri şi conştientă de inutilitatea unei dispute pentru o cauză pierdută. În plus, nu va strica să am un prieten la Trezorerie.

Zâmbetul lui Martin era autentic şi cordial. Degetele lui lungi mângâiau pielea canapelei. Se sprijini de spătar, din nou relaxat.

— Vino cât mai curând la cină. Nici o altă femeie nu înţelege politica aşa cum o faci tu. Mi-ai fi de ajutor în campanie, Daisy. Dacă ai vrea, deşi ştiu ce angajamente ai, te-aş ruga să-mi fii şefă de campanie. Gândeşte-te la asta. Nu spune imediat nu. Am putea aranja un program care să-ţi convină.

Daisy zâmbi văzând entuziasmul lui. Discuţiile politice fuseseră întotdeauna cea mai puternică legătură dintre ei. Nici nu se gândi să fie nepoliticoasă şi să-i spună că nevasta lui o avertizase într-un limbaj pitoresc, care nu lăsa loc ambiguităţilor:

— Acum el poartă marca mea, fără discuţie.

Sally Newcomb ştia că i se cumpărase un mire şi era suficient de răsfăţată ca să creadă că-şi putea asigura şi fidelitatea lui. Daisy nu era însă convinsă de asta. Cu siguranţă nu pierduse timp ca să repare prietenia cu ea, iar dacă viitorul lui politic avea să-i ceară anumite gesturi *amiabile* faţă de unele femei cu mai puţine principii, Sally trebuia să ţină piept unei competiţii dure.

— Deschidem o mină nouă, aşa că am de lucru până peste cap,răspunse Daisy. Îţi mulţumesc pentru ofertă.

Ea şi Martin fuseseră buni prieteni, odată chiar mai mult decât atât, şi în ciuda caracterizării exotice făcute de Sally în privinţa actualelor ei prerogative teritoriale, ei vor continua să fie prieteni. Martin avea un aer de băieţandru onest pe care Daisy îl găsea întotdeauna reconfortant.

— Şi spune-i lui Sally că voi veni cu plăcere la cină, adăugă Daisy cu un zâmbet inocent.

— Scuză-mă. Nu ştiam că ai musafiri.

Tonul agresiv nu se potrivea cu politeţea frazei.

Două perechi de ochi se întoarseră ca să-l vadă pe Trey stând în cadrul uşii, cu privirea aţintită asupra lui Martin. Încă îmbrăcat ca pentru afaceri, Trey emana agresivitate şi ameninţare, ca şi cum ar fi purtat un coif cu pene pe cap şi ar fi ţinut lancea de război în mână.

— Îmi pare rău, adăugă el după o pauză intenţionată, fără politeţe sau părere de rău în voce.

— Martin tocmai pleca, rosti Daisy, fără a-i răspunde

la întrebarea nerostită, dar eliminând obiectul dilemei lui. I-am spus că poate conta pe sprijinul nostru în campania lui electorală.

Pricepând cum stau lucrurile, Trey zâmbi. Aparent nu era nevoie de protecţie. Daisy şi Martin se împăcaseră şi erau prieteni.

— Dă-ne de ştire, Martin, şi facem tot ce putem, se oferi Trey, întărind promisiunea de sprijinire a lui Daisy. Deşi Daisy e cel mai bun strateg al nostru.

Concediat politicos, Martin îşi goli paharul.

— Tocmai încercam s-o conving pe Daisy să accepte poziţia de manager de campanie pentru mine, rosti el ridicându-se în picioare.

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, Daisy le zâmbi celor doi bărbaţi.

— Iar eu i-am explicat lui Martin că agenda mea e plină pe următorii cinci ani... sau poate zece? (Daisy ridică ironic din sprâncene.) Poate că judecătorul Natt are dreptate. Turnând ceai şi cântând la pian ar fi mult mai relaxant.

— Câtă vreme, din fericire, nu trebuie să te gândeşti la aratul parcelei patruzeci din nord, îi aminti Trey.

Parcurgând distanţa până la biroul ei, Trey se aşeză pe fotoliu şi îşi propti confortabil picioarele pe blatul imaculat al acestuia.

Poate că aş face-o pentru bărbatul potrivit, replică Daisy în sinea ei.

— Transmite salutările mele lui Sally, se auzi Daisy rostind, în mod mecanic şi instinctiv.

Martin îi strânse mâna. Zâmbiră amândoi.

— Nu pari afectată, rosti Trey, după ce se închise uşa în urma lui Martin, mulţumit, date fiind circumstanţele, că sora sa se comporta cum se comporta.

Daisy înălţă uşor din umeri:

— Ştiu. Şi mi se pare bizar.

Având mult mai multă experienţă decât sora lui, în lumea pasionată şi sălbatică a amorului — mulţi spuneau că dispunea de o experienţă mai vastă decât tatăl lui care sedusese legiuni de femei, cu o generaţie

înainte, prin aspectul şi farmecul lui — Trey nu găsea nimic ciudat. Înainte de a o cunoaşte pe Empress, nici o legătură amoroasă nu îl afectase *vreodată*.

— Poate că îl cunoşteai pe Martin de prea mult timp, replică Trey cu voce gravă.

— Poate.

Răspunsul ei lăsa loc pentru speculaţii. Nici ea nu-şi înţelegea cu adevărat sentimentul de detaşare.

— Sally m-a prevenit să mă retrag, să ştii, continuă Daisy, contemplându-şi o clipă vârfurile degetelor înainte de a şi le face pumn, pe care şi-i propti sub obraz.

— Ai fost surprinsă?

Ochii lui argintii o priveau amuzaţi pe sub genele pe jumătate coborâte.

— Deci e normal?

Vocea ei era la fel de moale ca a lui. Tăcerea încăperii îi învăluia într-o atmosferă de intimitate.

— Tu eşti frumoasă, draga mea; Sally nu e.

Afirmaţia lui Trey reflecta mai degrabă un fapt decât o tresărire de vanitate; erau o familie de oameni atrăgători.

— De altfel, adăugă el cu emfază abia mascată, ea n-a fost *niciodată* recunoscută pentru drăgălăşenie.

— Ce priceput eşti, fratele meu mai mic, în înţelegerea femeilor...

Deasupra degetelor, ochii ei negri îl tachinau.

El zâmbi.

— Practica.

— Deci spune-mi... va dura căsătoria?

— Îţi pasă?

— Din curiozitate.

— Atunci îţi răspund cinstit. Da. Martin a luat o hotărâre înţeleaptă bazată pe ţeluri înalte. Doar nu crezi că va fi mereu mulţumit cu Trezoreria. S-a infiltrat în reţeaua şi averea lui Newcomb când i-a fost clar că tu nu vei opta pentru o căsătorie fără rezerve. În plus, îşi va păstra statutul dobândit cu orice preţ.

— Fără dragoste?

— Cred că va găsi şi aşa ceva undeva, replică Trey cu cinism.

La fel credea şi Daisy, după apariţia lui Martin în biroul ei. El nu păruse şi nu se comportase deloc asemenea unui proaspăt mire.

— Aşadar... continuă Trey, devreme ce nu te îndurerează pierderea... (Zâmbi larg.) iar eu am picat la ţanc ca să-l expediez pe Martin.

— Oricum pleca.

— Aşa mi s-a părut şi mie.

Tonul lui Trey era încărcat de ironie şi importanţă.

Daisy reflectă o clipă la mulţumirea de sine din vocea fratelui ei.

— Tu şi tata sunteţi prea grijulii. Sunt capabilă să-mi rezolv singură treburile.

El zâmbi din nou.

— Ştiu.

— Nu m-am referit la *asta*.

Ochii ei scânteiară.

— Bineînţeles că nu. (Trey se lupta să lase ironia deoparte.) Însă mai degrabă decât să ne certăm în legătură cu amestecul în treburile tale... (zâmbetul lui izbucni în ciuda tuturor eforturilor)...de afaceri sau de alt gen, mai bine discutăm despre ceva mai productiv — din punctul meu de vedere egoist.

— Adică?

— Aş vrea să pleci la Paris şi să ai grijă ca numele lui Solange să fie menţionat în proprietăţile aparţinând lui Empress.

Lui Daisy îi căzu mâna de sub bărbie. Apoi gemu. Ar fi trebuit să ştie. Cu o săptămână în urmă, la cină, Empress o întrebase cu politeţe dacă exista vreo posibilitate să piece până la Paris. La fel de politicoasă, Daisy schimbase subiectul.

— Ştiţi că nu îmi plac oraşele imense ca Parisul, începuse ea, pe ton evaziv şi diplomatic. Trimiteţi pe altcineva să aibă grijă de transferurile din proprietăţile dumneavoastră de familie. Angajaţi un avocat francez.

El ar ştii oricum mai bine să mitulască oficialităţile necesare. Cunoaşteţi cum funcţionează birocraţia franceză. Cunoaşteţi, de asemenea, mai bine ca oricine cât de mult avem de lucru cu inaugurarea noii mine. Ca să nu mai menţionez de procesul pe care îl am pe rol în instanţă. Luaţi pe altcineva.

— Empress vrea să te duci tu. O să-ţi preiau eu treburile cu noua mină. Cât despre proces, ştii foarte bine că se va termina în mai puţin de trei zile. Acum e rândul tău, rosti fratele ei, cu un zâmbet jucăuş pe chip, ducându-şi palmele la ceafă în poziţia confortabilă a cuiva care s-a înfipt bine pe un scaun.

— Transferurile de proprietate reprezintă o treabă avocăţească de rutină. O poate face Henry. Trimite-l pe el. (Daisy folosea tonul ei de concediere, încadrându-şi refuzul în graniţele practicului.) În plus, vorbeşte franceza.

— Nu ca tine.

— Degeaba mă flatezi frăţioare, aşa că nu te mai obosi; franceza lui Henry e mai mult decât potrivită pentru această treabă. Pe lângă asta, mă înăbuş în Paris. Ştii prea bine cum mă irită chiar şi numai dimensiunea acestui oraş.

— Procesul nu va dura mai mult de două sau trei săptămâni, remarcă Trey cu blândeţe, încăpăţânat, dar şi conştient că o femeie capabilă de a participa la vânătoarea de urşi nu se putea irita prea uşor.

— Fii realist. E vorba despre birocraţia franceză.

— Bine. Atunci patru sau cinci săptămâni.

— *Dacă* sunt norocoasă şi traversez oceanul în timp record.

— Eşti naşa lui Solange. Consideră totul ca pe datoria ta.

— Şi de când ne-am asumat noi datorii?

Trey zâmbi larg. Zâmbetul îi ridică pleoapele, lăsând să se vadă amuzamentul din ochii lui.

— Ia-o atunci ca pe o nenorocită de favoare personală, rosti el vesel, astfel încât Empress să fie fericită.

— Nu-i elnstit.

— Nici nu încercam să fiu cinstit. Probabil că vreau să pleci tu pentru că nimeni nu-l atât de inteligent şi de capabil ca tine şi pentru că Solange e bebeluşul meu.

Daisy făcu o pauză ca să-şi stăpânească emoţiile. Cu tot spiritul ei practic, şi-a luase încă de la început că trebuie să plece, însă trebuise să încerce câteva tactici evazive în tentativa de a evita societatea pariziană, adevărata cauză a neplăcerii resimţite de ea faţă de acest oraş.

— Presupun că pot să stau în acea mică pensiune de lângă Notre Dame, răbufni ea, gândindu-se că acea pensiune era un loc suficient de îndepărtat de „societate", în care avea să se simtă confortabil.

De fapt, îi plăcea acea clădire veche, cu camerele ei medievale străjuite de tavane joase, şi cu superba privelişte pe care o oferea asupra Senei.

— Adelaide a întrebat deja de tine; şi ea locuieşte în apropiere de Notre Dame.

— I-ai spus că vin? se încruntă uşor Daisy.

— I-am spus că s-ar putea să vii, minţi Trey.

Acum era imposibil de evitat amabilitatea Adelaidei. Fiind rudă cu Empress, prinţesa de Chantel considera de datoria ei să aibă grijă de familia prietenei ei.

— Să ştii că îmi rămâi dator, fratele meu mai mic.

Bărbatul din faţa ei întruchipa exact antiteza lui „mic". Era întunecat precum păcatul; înalt şi solid construit. Încarnarea virilităţii.

— Tot ce-ţi doreşti, răspunse el simplu.

Dragostea lui Trey pentru Empress, soţia lui, era fără margini. Dacă era nevoie, el era în stare să mute munţii din loc pentru ea. În sinea ei, Daisy admira intensitatea sentimentelor lui.

— O să mă gândesc la ceva potrivit de scump ca să mă recompenseze pentru o lună petrecută... în Paris.

Ultimele două cuvinte fuseseră rostite cu agresiune.

— Perfect.

Trey nu ceru lămuriri suplimentare, căci era gata să-i satisfacă orice cerere. Îndepiinindu-şi misiunea, îşi dădu picioarele jos de pe tăblia biroului.

— Ai putea să te vezi cu Empress azi după-amiază?

Avea pe faţă cel mai fermecător zâmbet cu putinţă.

Daisy oftă. Deja viziunile legate de lista cu invitaţi ai Adelaidei îl revolta stomacul.

— După partida mea de călărie, aceeptă ea fără tragere de inimă.

Trey se ridică în picioare, mulţumit şi neluând în seamă rezervele surorii sale.

— Minunat.

♥♥♥♥♥

— Trebuie să fiţi înapoi până la ora patru şi jumătate.

Daisy se uită urât la micul grăjdar, cu faţă pergamentoasă, care-i ţinea iapa. O briză uşoară se juca cu pletele ei negre, încercând să-i alunge neplăcerea.

— Mi-aţi spus să vă aduc aminte.

Neintimidat de încruntarea ei, omul mângâie greabănul lucios al animalului colorat în alb şi maro.

De vreme ce tocmai ea dăduse un astfel de ordin când ajunsese acasă, Daisy zâmbi.

— Rămâne la patru şi jumătate atunci, rosti ea cu un mic oftat, după care se pregăti să încalece, folosindu-se de palmele ţinute căuş ale grăjdărului. Deşi s-ar putea să întârzii dacă...

— Mai bine n-ai întârzia!

Reggie se uita la ea mustrător, cu o sprânceană ridicată. Membru al casei de când Daisy era mică, el ştia tot ce se petrecea acolo şi fusese deja instruit de Trey să aibă grijă ca Daisy să ajungă la timp la întâlnirea cu Empress.

— Eşti paznicul meu?

În vocea ei se putea citi o ironie discretă, în ciuda sprâncenelor unite care indicau iritarea.

— Da, desigur, răspunse el cu un rânjet obraznic. Oricum nu-ţi strica un drum până la Paris. Auzit-am că Parisul e frumuşel în perioada asta a anului... cu primăvara şi toate alea.

— Atunci du-te tu, Reggie, şi scuteşte-mă pe mine de efort.

— Dac'aş fi putut sta toţi anii ăia în Est ca să mă

duc la şcoală, m-aş da peste cap s-o scot din necaz pe domnişoara Empress.

Empress era iubită de tot personalul. Nu numai pentru că era atentă cu toată lumea, ci şi fiindcă era privită cu uimire ca fiind singura femeie care fusese în stare să-l domesticească pe cel mai bârfit celibatar din Montana.

— E o treabă a naibii de plictisitoare, Reggie; aş prefera să rămân aici.

— Păi e o treabă a naibii de plictisitoare şi să porţi un copil nouă luni, şi domnişoara Empress nu prea are somn cu bebeluşul şi toate alea, aşa că recunosc că nu prea ai de ales. Acu' să n-o călăreşti pe Golden Girl[1] prea tare iar io o să fiu aici la patru juma' aşteptându-te. Nu întârzia.

— Eşti impertinent, Reggie. O să te concediez.

— Nu ştiu exact ce înseamnă impertinent, dom'şoară Daisy, dar tot ai face bine să fi înapoi aici la şi jumate. Iar dacă taică-tău n-ar avea nevoie de mine să conduc grajdul ăsta, poate că m-ai concedia. Însă are nevoie.

Reggie zâmbea prietenește. De când Daisy era mică, o dădăcea, dar o şi asculta, oricând avea ea nevoie de un suflet căruia să i se destăinuie.

— Poate că nu mă mai întorc, declară Daisy, îndreptând capul animalului spre alee, cu un zâmbet copilăresc pe chip.

— La şi jumate, dom'şoară Daisy, rosti Reggie în urma ei. Punct.

♥♥♥♥♥

Călărind fără şa şi folosindu-se la minim de frâu, aşa cum învăţase să procedeze încă dinainte de a împlini patru ani, Daisy îşi îndemnă iapa la galop înainte de a părăsi aleea. Casa lor din oraş se găsea pe una din străzile de la periferie şi dispunea astfel de o pajişte

---

[1] *Golden Girl*: Fata de Aur (n.t.)

largă pentru cai şi de o oarecare izolare, permiţând în acelaşi timp o evadare rapidă din tumultul centrului aglomerat.

Daisy galopă înspre dealurile joase înconjurătoare, învăluită de adierea proaspătă a vântului de primăvară, de razele calde ale soarelui şi de aroma florilor şi a frunzelor fragede care renăşteau. Călărea aplecată pe grumazul animalului, căutând confortul şi aroma pielii calde şi mătăsoase, regăsind senzaţia de siguranţă din anii anteriori, când plăcerea se combina cu solitudinea. Îmbrăcată cu pantaloni şi mocasini de piele, precum şi cu o bluză groasă de lână, care să o protejeze de răcoarea aerului de munte, Daisy se rupea astfel de constrângerile impuse de slujba ei, de presiunile zilnice ale proceselor şi de ignoranţa îngustă, demnă de dispreţ a judecătorilor de genul lui Ryan Natt. Călărea în fiecare zi pentru întinerire spirituală şi terapie. Se refugia în munţi ca să vorbească cu spiritele, ca să-şi păstreze moştenirea indiană, ca să-şi afirme identitatea.

Ceva mai târziu, la câteva sute de metri de limita pădurii, ieşind dintr-un pâlc de plopi lucioşi, de un verde crud de început de primăvară, Golden Girl încetini singură fuga în ritm de trap, apoi de plimbare. Recunoscând mica poieniţă familiară, iapa se îndreptă spre pârâul vijelios, care izvora cu forţă de sub creasta înzăpezită a muntelui, şi, coborându-şi capul, se apucă să bea din apa rece ca gheaţa. Daisy rămase imobilă, plimbându-şi privirea pe frumuseţile naturii din jur şi brodând în minte pe marginea apropiatei călătorii la Paris, până ce animalul întoarse curios capul şi pufni scurt, ca şi cum ar fi întrebat: „De ce n-ai descălecat?"

Zâmbind din pricina întrebării nerostite, Daisy coborî.

— S-ar putea să nu mă mai întorc astăzi, murmură ea. (Lăsând frâul de piele liber în iarbă, Daisy bătu uşor grumazul musculos al iepei.) Du-te şi paşte după voia inimii, fetiţo.

Între om şi animal exista o legătură spirituală care părea uneori de-a dreptul comunicativă. Golden Girl

răspundea toanelor lui Daisy cu înţelegere... ca şi Reggie, de altfel. Fostul miner din Tennessee preluase în grijă grajdul tatălui lui Daisy cu mulţi ani în urmă, când primele faze ale unei forme severe de pleurezie îl obligaseră să nu mai coboare în adâncuri. O ajutase pe Daisy să crească şi să îngrijească iapa pe care o adusese din partea clanului mamei ei şi tot ei îi permisese să spună ce-i trecea prin minte. O tratase chiar de atunci ca pe un adult, cu felul lui deschis, nepretenţios, de a fi, iar prietenia lor se transformase cu timpul într-o puternică legătură afectivă. Odată Reggie îi mărturisise că ar fi acceptat ca ea să se căsătorească cu Martin, deşi individul nu o merita; la rândul ei, Daisy se făcea acum că nu vede modul cam prea afectuos în care se comporta Reggie faţă de noua cameristă pe care tocmai o angajaseră şi care era suficient de tânără ca să-i fie nepoată.

Întinzându-se sub copertina din ramuri de pin pe care şi-o construise singură ca adăpost de vară contra soarelui şi a ploii, Daisy îşi dădu mâinile peste cap, oftând neajutorată. *Paris. Uf. Mai multe săptămâni. Uf.* Acum, când n-o vedea nimeni, se putea lăsa în voia disperării. Oftă din nou din rărunchi. *Doamne, o să mă sufoc din pricina Adelaidei, care va dori să dansez, să cinez şi să fac vizite tuturor prietenelor ei mondene.* Va fi nevoită să zâmbească zile în şir — ca şi nopţile, de altfel — unor femei pisicite, pe care nu le interesau decât podoabele, şi unor bărbaţi care nu vorbeau decât despre sport.

Nu va putea călări decât dacă cineva va socoti potecile îngrijite din Bois de Boulogne potrivite pentru echitaţie — ceea ce nu era cazul ei. Pe urmă, va trebui să se descurce cu scrobiţii birocraţi francezi, pentru care protocolul conta mai mult decât eficienţa.

Probabil că expresia „un univers aparte" fusese inventată tocmai pentru a descrie mecanismul de funcţionare al acestei birocraţii. Trey şi Empress aveau prea multă încredere în capacităţile ei. Daisy se strâmbă

autoironizându-se. Bineînţeles că putea îndeplini ce i se cerea, însă totul avea să fie îngrozitor de respingător.

„Nepreţuit" era un termen prea blând ca să descrie felul răsplatei pe care o va cere pentru îndeplinirea acestei sarcini. Dispoziţia ei sufletească era mai apropiată de o recompensă regească. Iubitul ei frate mai mic îşi însuşise deja o felie prea mare din viaţa ei. *La naiba cu el.* Un nou oftat se auzi în aerul limpede de munte.

Daisy continuă aşa o vreme, ca să se calmeze şi să elimine proasta dispoziţie din sufletul ei. Atât ea, cât şi Trey înţelegeau perfect care le sunt îndatoririle şi obligaţiile, în ciuda faptului că Daisy se revolta uneori. El o ajuta pe ea, ea îl ajuta pe el, şi amândoi lucrau pentru bunăstarea familiei şi a clanului lor. Mai presus de orice exista această permanenţă a datoriei, înrădăcinată în sufletele lor asemenea munţilor din solul ţinutului lor natal, nelimitată, asemenea orizonturilor nesfârşite care însemnau pe vremuri libertatea pentru tribul lor, implacabilă asemenea aromei pure a brazilor de pe coasta muntelui.

Se va duce, bineînţeles, la Paris.

Mai întâi însă, alte zece minute de libertate.

Se ridică în capul oaselor şi privi în jurul ei. Voia să-şi întipărească în memorie frumuseţea peisajului din jur pentru lungile săptămâni de exil la Paris. Inhalând profund, trase adânc în piept spiritul vital al munţilor, prin nări, prin ochi, prin piele şi prin suflet. În viaţă totul era legat de pământ. Înăuntrul oricărui lucru exista un spirit, indiferent că era vorba de o frunză, un fir de iarbă sau de uluitoarea splendoare a munţilor maiestuoşi. *Ah-badt-dadt-deah,* Cel-care-a făcut-toate-lucrurile, trăia în ea şi în jurul ei, iar uneori, viziunile pe care le avea o înălţau mai presus de experienţele obişnuite prin care treceau oamenii. Numai că nu era timpul acum să-şi deschidă şi să-şi purifice sufletul... când o aşteptau Empress, Reggie şi Parisul. Închise ochii pentru o clipă, ca să-şi întipărească mai bine în minte frumuseţea din jur.

Când îi redeschise, în faţa ei se afla Golden Girl, ca şi cum iapa ar fi ştiut că timpul visărilor trecuse.

♥♥♥♥♥

Daisy păru cu totul alta în timpul ceaiului, așa cum era îmbrăcată cu o rochie de dantelă café-au-lait împodobită simplu cu două șiraguri lungi de perle, cu părul strâns și prins cu agrafe din perle, ducând cu grație la buze ceașca fină din porțelan Wedgwood. Eleganta rochie din dantelă de Valenciennes reprezenta o distanță enormă față de pantalonii de piele și bluza roșie de lână de acum o oră. O vagă aromă de brad ce venea dinspre părul ei era unica mărturisire a escapadei din acea după-amiază.

— Nu te superi? rosti Empress, așezată vizavi de Daisy, într-un fotoliu îmbrăcat în tapiserie din dantelă în tonuri pastelate.

— Nu, minți Daisy, lăsând jos ceașca. Parisul arată cel mai bine în acest anotimp al anului. (Era o afirmație impusă de bunele maniere care îi susținea minciuna.) Cu un pic de noroc, modificările legale n-ar trebui să ia mai mult de câteva săptămâni.

— Sunt foarte mulțumită. Trey mi-a spus că vei pleca, însă eu știam că nu ești prea atrasă de... în fine... lumea modernă.

Empress vorbea cu un ușor accent francez, care îi marca ritmul frazei. Întruchipând opusul cumnatei sale în privința tenului, Empress avea părul blond și pielea ca de piersică; era o frumusețe asemănătoare cu a răsăriturilor de soare sau a ramurilor merilor încărcate de floare primăvara — numai puritate și bogăție de sevă.

— Dacă o s-o țin pe Adelaide sub control, voi supraviețui.

Vorbind, Daisy zâmbi, încrezătoare în propriile capacități de restrângere a misiunilor auto-asumate de Adelaide în calitate de gazdă. O secundă mai târziu, zâmbetul i se lărgi când o zări pe doică intrând în cameră împreună cu fina ei, Solange.

Frumoasă ca și mama ei, copila avea întipărită pe chipul roz, plângăreț, de copil, dorința de a începe să urle. Întinzându-se să-și la fiica din brațele doicii,

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

Empress o întâmpină pe Solange cu un zâmbet şi un torent de cuvinte drăgăstoase, calmând-o pe fetiţă suficient cât să-şi deschele nasturii de cristal ai rochiei. După ce-şi puse fiica la sân, aceasta încetă imediat să mai dea din mâini şi picioare şi începu să scoată mici gemete de satisfacţie.

— Suge tot timpul, rosti Empress cu mândrie maternă, privindu-şi o clipă fiica să vadă dacă stă bine. De-asta e şi aşa de mare. Trey spune că va fi la fel de înaltă ca el dacă îşi va menţine apetitul.

— Atunci se va întrece cu fratele ei Max în jocuri sportive.

— Ţie ţi-a plăcut asta?

Deşi trăise în adolescenţă în munţi, Empress nu beneficiase de avantajul adus de aplicarea spre călărie şi sporturi, tipică celor din clanul Absarokee.

— Competiţia e un stimulent; victoria şi mai şi, recunoscu Daisy cu un zâmbet. Faptul că am crescut alături de trei fraţi m-a ajutat să-mi dezvolt capacităţile atletice şi talentele de luptătoare. Nu prea arăt a floare de seră.

Însă acelaşi spirit competitiv o făcuse mai puţin vulnerabilă la pasiunile romantice feminine despre care chicoteau şi şuşoteau prietenele ei.

Poate că, dacă ar fi fost mai sensibilă la acele emoţii jucăuşe de fetişcană, bărbaţii din viaţa ei ar fi jucat un rol mai substanţial — iar acum ar avea şi ea un bebeluş agăţat de sân. Empress şi fiica ei îi stârneau o uşoară invidie. Avea oare să găsească şi ea pe cineva cu care să se mărite? Ar fi umplut Martin vidul pe care Daisy îl resimţea brusc acum, privind superba scenă din faţa ochilor ei?

— Când ai vorbit despre flori de seră... rosti Empress ca din întâmplare, mi-a venit în minte chipul lui Sally Newcomb. Am auzit că Martin ţi-a făcut o vizită la birou. Te-ai fi căsătorit vreodată cu el?

— Mă tot gândesc... aş fi făcut-o, replieă moale Daisy, conştientă însă de improbabilitatea unui astfel de gest.

Nu şi-l putea imagina pe Martin în postura necesară pentru a completa tabloul ei idilic înfăţişând mama şi copilul. N-avea nici sentimentul unei pierderi, nici nu era geloasă faţă de ruşca lui căsătorie; simţea poate doar o uşoară iritare. Ba chiar recunoştea, în termeni practici, înţelepciunea mariajului acestuia. Crescută într-un mediu politic, Daisy ştia să aprecieze un comportament pragmatic şi eficient.

— Dar... insistă Empress, curioasă să afle mai mult despre starea sufletească a cumnatei ei.

Privirea lui Daisy se mută pentru o clipă asupra grădinii de flori vizibile prin uşa terasei, ca şi cum răspunsul pentru viaţa ei văduvită de o bună parte s-ar fi găsit în bucolicul aranjament floral. Dacă viaţa ei ar fi fost mai convenţională... Însă Daisy recunoscu imediat imposibilitatea unei astfel de alternative, date fiind circumstanţele.

— N-am vrut niciodată să renunţ la libertatea mea pentru o relaţie permanentă cu Martin, explică Daisy. Presupun că ezitările mele au fost legate de sentimentele faţă de el. E clar că e un bărbat chipeş... şi e o plăcere să discuţi cu el probleme politice...

— Fără a exista însă o iubire pasionată, interveni Empress, pe deplin conştientă cum se poate schimba viaţa cuiva în urma unui sentiment devastator.

— Poate nu toată lumea e săgetată de Cupidon, replică Daisy, începând serios să se întrebe dacă va fi cuprinsă vreodată de o astfel de dragoste exaltată.

— Nu sunt convinsă de natura universală a dragostei, dar vei şti când te va încerca.

— Cu siguranţă l-a schimbat enorm pe Trey şi a pus capăt vieţii lui de excese, răspunse Daisy, cu un zâmbet vag răutăcios.

— Aşa mi s-a spus şi mie, i-o întoarse Empress cu modestie, dar pe deplin conştientă de anterioara reputaţie a soţului ei, de armăsar de prăsilă pentru un mare număr de femei.

— Nu se mai uită la altă femeie... Iar acest mic fapt, mărturisesc... dacă eram cumva sceptică în trecut în

privinţa existenţei IUBIRII cu majuscule, a acelei senzaţii care îţi dă viaţa peste cap, a acelui ţipăt mai înalt decât munţii, acum sunt convinsă pe deplin de existenţa ei.

Daisy nu era decât pe jumătate ironică. Uluitoarea schimbare petrecută cu Trey avea ceva dintr-o experienţă religioasă.

— Acum trebuie doar să găseşti pe cineva care să-ţi aprindă simţurile.

— Nu m-am izolat de lume de când am ieşit din adolescenţă, să ştii, replică, zâmbind Daisy. Însă nimeni nu e...

— Dezirabil în mod corespunzător.

Daisy ridică din umeri.

— De vreme ce nu sunt iniţiată în privinţa acestei senzaţii miraculoase, nu ştiu ce să caut — ci ştiu numai că nu l-am găsit pe acel om. Nici nu prea am cum, dacă mă gândesc la programul meu de lucru.

— *Chiar* că munceşti mult.

— Iar dacă bărbatul potrivit nu calcă din întâmplare pragul biroului meu...

— Cel puţin în Paris, Adelaide va avea grijă să cunoşti pe toată lumea — şi să dansezi un pic.

— Concepţia Adelaidei despre „un pic" e mult mai generoasă decât a mea, din nefericire.

— Puţină viaţă mondenă îţi va prinde bine.

— Nu la Paris. Fără supărare, Empress. Să mă plimb de colo-colo între săli de bal, matinee, musicale şi cine plictisitoare nu corespunde ideii mele de distracţie plăcută. Însă cel mai mult îmi va lipsi, mărturisi Daisy cu un oftat, amintindu-şi de ultima ei excursie în munţi, călăria. Plimbarea mea zilnică cu Golden Girl îmi menţine sănătatea.

— O să-i spun lui Adelaide să-ţi facă cunoştinţă cu Etienne. El o să-ţi împrumute un cal pe care o să-l îndrăgeşti ca pe Golden Girl. Grajdurile lui sunt cele mai bune din Paris.

— Te referi la de Vec, replieă Daisy cu dispreţ. Bărbatul care s-a culcat cu toate femeile frumoase din Paris?

— Lăsând reputaţia de o parte, răspunse Empress, fără a nega zvonul, Etienne e un om bun... şi amabil. S-a dovedit a fi prieten când aveam disperată nevoie de aşa ceva.

— Nu înţeleg bărbaţii, de genul lui de Vec, declară brusc Daisy.

Chiar nu-i înţelegea. Mai austeră decât Empress, Daisy nu pricepuse niciodată situaţiile în care oamenii se jucau cu dragostea, cu discreţie, graţie şi foarte puţine sentimente. Situaţiile în care munca însemna trădare de clasă iar preocupările obişnuite legate de viaţă nu erau demne de luat în seamă. Nu se simţea îndemnată să cunoască un bărbat ce întruchipa lumea mondenă pe care ea o dispreţuia.

— Pot să nu călăresc câteva săptămâni, rosti, şovăitoare, Daisy.

— Îţi scriu o scrisoare de recomandare în caz că te răzgândeşti. Etienne va fi bucuros să-ţi împrumute oricare dintre cai ca să călăreşti. O să apreciezi şi calitatea poneiior lui, devreme ce au fost crescuţi de familia ta. Nu va trebui să vorbeşti deloc cu el. (Empress zâmbi. Daisy era ciudat de independentă, uneori chiar înţepată cu bărbaţii, dacă aceştia nu corespundeau standardelor ei ascunse.) Valetul lui, Louis, se ocupă de absolut orice în locul lui Etienne.

— Mulţumesc pentru ofertă, Empress, dar nu te deranja, răspunse Daisy cu voce moderată şi detaşată. Oricum nu voi avea prea mult timp pentru călărie.

Capitolul 3

Traversarea oceanului constitui o adevărată aventură. Vânturile puternice făceau ca simpla plimbare zilnică pe punte să fie primejdioasă. Furtuna întârzie cu o zi sosirea lui Daisy la destinaţie. Când ajunse în Le Havre, Adelaide o aştepta cu un zâmbet molipsitor, cu

obişnuita suită de servitori, suficientă pentru încoronarea unui monarh, şi cu un calendar de evenimente mondene, întocmit special pentru Daisy, care ar fi epuizat chiar şi o tânără de optsprezece ani.

Cu dipiomaţie, Daisy tăie de pe listă cât de multe ceremonii putu în cursul călătoriei cu trenul spre Paris, folosind ca pretext misiunea ei. Se dovedi în scurt timp că pretextul era, de fapt, o realitate crudă, căci pro-cedurile de a înscrie numele lui Solange în proprietăţile Jordan îi luau zilnic ore întregi. Jurisprudenţa franceză, încă neîmpăcată cu femeile avocat, îi ridica lui Daisy obstacole la fiecare pas.

După două săptămâni neproductive, Daisy se trezi în faţa alternativelor de a pleca fără a-şi îndepiini sarcina sau de a rămâne ca să vadă cum e Parisul primăvara. În acea zi i se refuzase accesul în biroul şefului adjunct cu o duritate de care numai francezii erau în stare. Capul ei mai resimţea încă durerea de care fusese chinuit toată ziua. O dureau şi agrafeie din păr, ca şi cercelii grei, iar conversaţia din saionui Adelaidei îi lovea urechile sensibile ca un val asurzitor din adâncuri. Henry *ar fi trebuit* să vină la Paris cu o asemenea misiune. Cel puţin întârzierile de care ar fi avut ei parte nu s-ar fi datorat prrejudecăţilor legate de sex — ci numai ceior legate de naţionalitate. Iar cu câteva clipe în urmă *aproape* că reuşise să scape de agitaţia zgomotoasă din saionui Adelaidei. Aproape. Dacă n-ar fi existat întâmpinarea mieroasă a contesei Guimond şi fermitatea cu care îi strânsese braţul.

Aşa că acum Daisy stătea în faţa vestitului duce de Vec, aşteptând să fie prezentată, abia ascunzându-şi dezinteresul.

Ducele juca pe loc de nerăbdare, ţinut sub control, ca şi Daisy, doar de mâna fermă a contesei.

Era clar că niciunul dintre ei nu-şi dorea să fie acolo.

Când ceasui mare de perete bătu ora exactă, Daisy şi ducele se uitară la ei asemenea eievilor care numărau minutele până la recreaţie.

Dispreţuind profund societatea mondenă, Daisy şi-ar fi petrecut seara, sus, în camera ei, citind.

Ducele de Vec venise în ultima clipă, ca o favoare acordată soţului Adelaidei, Valentin, când protocolul de aşezare la cină impusese înlocuirea grabnică a baronului Arras, rănit pe terenul de polo în acea după-amiază. Ducele îi atrăsăse lui Valentin atenţia că prietenia ce i-o purta îl obliga să participe numai la masă şi că intenţiona să piece imediat după aceea. Iar dacă n-ar fi existat ochiul de vultur, duşmănia afişată şi braţul strâns al Ismei pe braţul său, acum ar fi fost deja în drum spre „Jockey Club". Aşa, era obligat să aştepte cu ochii închişi ca să nu-şi trădeze supărarea.

— Etienne, dragă, ai cunoscut-o pe domnişoara Daisy Black? E cumnata lui Empress din Montana.

♥♥♥♥♥

Isme făcu prezentările cu un aer de afectare subliniat de o vagă rea voinţă. În fond, era ultima victimă a plictiselii amoroase a ducelui. De vreme ce ducele pusese recent capăt relaţiei lor, contesa Guimond spera, cu un resentiment tipic de femeie, să îl facă pe de Vec să se simtă stânjenit faţă de o membră a familiei lui Empress Jordan. Cu un an înainte, eşecul ducelui în asedierea domnişoarei Jordan dăduse frâu liber bârfelor; Empress fusese singurul insucces cunoscut al ducelui în materie de amor.

— Daisy, dă-mi voie să ţi-l prezit pe ducele de Vec. Sunt sigură că Empress a vorbit la superlativ despre el. Au fost *foarte* apropiaţi unul de celălalt anul trecut. Isme se uită la cei doi ca o pisică, cu un rânjet de satisfacţie ca să vadă reacţia amândurora.

Oare Etienne avea să se simtă stingherit sau mândru în prezenţa lui Daisy? Ducele şi soţul lui Empress se întâlniseră în budoarul acesteia. Oare Daisy cunoştea amănuntele? Cum avea ea să-l judece pe duce? După reputaţie, după punctul de vedere al familiei ei, după propriile restricţii poate? Părea extrem de rece. Însă, oricum, felul ei închis şi rochia grea din satin crem de la „Worth" îi conferea un aer regal. Inconştient, Isme îşi îndreptă statura mică şi voluptuoasă.

— Încântat, domnişoară, rosti ducele cu un zâmbet

firesc, aplecându-se deasupra mâinii lui Daisy, imun la insinuările Ismei.

Falmoşii ochi catifelaţi ai contesei Guimond se adumbrirâ şi îl priviră încruntat pe fostul amant. Isme ar fi trebuit să ştie. Era imposibil să-l facă să se simtă stingherit de ceva pe ducele de Vec.

— Bună seara, domnule duce, răspunse calm Daisy bărbatului pe care îl cunoştea numai după reputaţie.

Oricare ar fi fost motivul pentru care Isme forţase această prezentare — era clar că ducele nu era ţinta ei — Daisy refuză să muşte din momeală. De fapt, dacă Isme ar fi cunoscut-o pe cumnata lui Empress, şi-ar fi dat seama că Daisy îşi arăta rareori sentimentele.

Căldura serii de primăvară era apăsătoare, în ciuda tavanelor înalte ale încăperii şi a uşilor deschise către terasă. Mulţimea de oaspeţi accentua efectul. Când Isme întoarse capul, atrasă de vorbele dulci ale unui tânăr ofiţer, ducele şi Daisy părură singurele persoane tăcute din salonul inundat de muzică, dansatori şi conversaţii.

— Şi în Montana e la fel de cald? se interesă ducele.

Vremea constituia întotdeauna un mod politicos de a evita conversaţia. Ducele privea deja peste capetele mulţimii, apreciind distanţa până la uşă.

— Chiar îţi pasă? replică Daisy, în vreme ce Isme se îndepărtă la braţul ofiţerului, ca un copil răsfăţat, dezinteresată de Daisy şi de duce după ce stratagema ei de răzbunare eşuase.

De Vec îşi întoarse instantaneu privirea şi se uită întrebător la ea cu ochii lui verzi, în care lucea o scânteie de interes ce contrasta cu plictiseala generală a petrecerii. Când răspunse, ducele o făcu cu o voce la fel de neutră ca a ei, însă privirea lui măsură pentru prima dată acea femeie înaltă, subţire şi brunetă, cu altceva decât simplă politeţe.

— Bineînţeles că nu, zise el zâmbind. Dar ţie îţi pasă dacă îmi pasă?

Daisy refuză să răspundă zâmbetului lui leneş. Era clar că individul era conştient de puterea farmecului său. Trebuia să-şi găsească altă femeie care să-l ia în

serios şi să sucombe farmecului său.

— Ar trebui?

Era extraordinar de directă. Ducele o privi acum cu un interes autentic.

— Nu văd de ce, răspunse el, cu zâmbetul lui celebru, pe care învăţase să-l folosească cu atâta succes.

Avea şaisprezece ani când se folosise de zâmbet ca să obţină avantaje şi de atunci îl îmbunătăţise până la perfecţiune. Femeile răspundeau la el şi îl adorau.

Daisy nu răspunse.

E sora indianului, îşi aminti ducele, gândindu-se la aceeaşi expresie de aroganţă pe care o afişa soţul lui Empress Jordan.

— Eşti sora lui Trey Braddock-Black.

— Soră vitregă, i-o reteză ea, precizarea părându-i-se importantă.

Daisy nu se mişcase de pe loc. Avea ţinuta la fel de mândră, iar mâinile ţineau cu delicateţe evantaiul cu mâner de fildeş.

— Ah... *tu eşti* oaspetele Adelaidei.

Vocea lui avea un ton de revelaţie, ca şi cum, în acea clipă în mintea lui s-ar fi făcut legătura între nume, chip şi circumstanţe. Valentin îi vorbise despre Daisy; venise în Paris ca avocat al lui Empress.

— Se pare, replică Daisy cu duritate, în parte şi datorită durerii de cap, că n-ai ascultat ce a spus Isme când ne-a făcut cunoştinţă.

Măi, e iute la replică, îşi zise el. Brusc, în minte îi răsări un gând jucăuş, obişnuit pentru un bărbat primit în cele mai elegante budoare de pe întregul continent. *Oare e la fel de iute şi în pat?*

— Scuză-mă, îşi ceru el iertare, încântat să vadă cărbunii aprinşi din ochii ei. Isme pălăvrăgeşte vrute şi nevrute.

Un oarecare adevăr exista în afirmaţia lui. Conversaţiile cu Isme puteau fi uşor neglijate şi uitate.

— Aşa cum fac toate femeile? i-o întoarse Daisy, cu ton înţepat.

— Suntem la tribunal?

Vocea lui scăzuse cu o octavă şi devenise mătăsoasă. Nu răspundea niciodată agresivităţii din tonul unei femei. Daisy îi stârnise curiozitatea, în ciuda manierelor ei demne de dispreţ. Pe lângă asta, era izbitor de frumoasă, asemenea eroinei romantice din *Atala* lui Chateaubriand.

— *Noi* nu suntem nicăieri, domnule duce, răspunse Daisy, replicând cu un ton de gheaţă vorbelor lui suave. Acum, dacă vrei să mă scuzi...

De Vec o urmări croindu-şi drum printre oameni şi ieşind în hol. Îşi continuă contemplaţia mută în timp ce ea urcă scara spiralată către dormitoarele de la etaj. Făcea impresia că domnişoara Balck părăseşte petrecerea.

Ce idee bună, îşi spuse el în clipa următoare, când din raza lui vizuală dispăru şi ultimul petic de rochie crem. În fond, ducele îşi depăşise limita de timp pe care singur şi-o impusese.

♥♥♥♥♥

În cursul serii, jucând la „Jockey Club", ducele descoperi că, deşi o concedlase în mod conştient pe domnişoara Black când aceasta dispăruse din raza lui vizuală, ochii ei negri îi reveneau frecvent în memorie, ca şi imagini fugare cu ea stând arogantă şi impunătoare în faţa lui, o atitudine cu care nu era obişnuit la o femeie. Poate că de vină era băutura scoţiană pe care o bea, însă era ciudat de afectat de amintirile lui vii, în ciuda faptului că în mod constant nu o plăcea pe Daisy. Vorbea prea direct, ca un bărbat. Pentru duce acesta era un amănunt pe care îl găsea neplăcut la o femeie. Şi nu zâmbise deloc. Nici asta nu-i plăcea. Femeile exercitau în mod inconştient un anumit farmec, ca o calitate intrinsecă a sexului şi educaţiei lor mondene.

E prea masculinizată, hotărî el în gând, ca şi cum i s-ar fi oferit câteva variante de ales şi el le respingea pe

toate. *E clar prea masculinizată,* repetă el în sinea lui, etalându-şi mâna câştigătoare.

Însă perfecţiunea clasică a chipului ei apăru cu insistenţă în gândurile lui, o clipă mai târziu, când aşeză fişele de aur în stivă. Lăsând de o parte manierele, era o femeie frumoasă. Era exotică, ca o pasăre a paradisului căzută în mijlocul frivolităţii feminine de la petrecerea lui Adelaide. Genul de femeie care atrăgea privirea. Purta pene de egretă în buclele grele şi negre, două safire enorme în urechi, fără îndoială celebrele safire Braddock-Black, şi o rochie demnă de o regină. Pe o altă femeie podoabele ar fi copleşit-o, însă frumuseţea lui Daisy Black avea o splendoare aparte, care strălucea ca o vâlvătaie. În plus, era clar o fiinţă inteligentă. Ducele nu întâlnise niciodată până atunci o femeie avocat.

Trebuia să recunoască, cu logica lui impecabilă, faptul că îi stârnise interesul. Sau, mai precis, ceea ce îi stârnise fusese imunitatea ei faţă de farmecul lui. Oricare alt individ cu mai puţină încredere în sine ar fi renunţat la gândul *oricărui* alt contact viitor cu Daisy Black şi cu imunitatea ei. Oricine cu mai puţină experienţă şi nevoie sexuală nici măcar n-ar fi socotit răceala ei ca pe o provocare. Majoritatea bărbaţilor o priveau pe fata lui Hazard Black ca pe o versiune feminină a tatălui şi se retrăgeau cu înţelepciune de pe câmpul de bătaie.

Etienne Martel, duce de Vec şi titular al altei duzini de titluri mai puţin importante, nu era însă ca majoritatea bărbaţilor. Încă din leagăn fusese depo-sedat de noţiunea „ca toţi ceilalţi" iar de-a lungul anilor ajunsese să se vadă, fără nici o modestie, în stare să dobândească cam tot ce voia.

Se hotărî brusc că voia s-o albă în pat pe recea domnişoară Black. *Ar semăna cu îmblânzirea unei sălbăticiuni sau cu liniştirea unei furtuni,* îşi zise el, cu un uşor rânjet de lup pe chip.

O provocare fascinantă.

— Eşti gata, de Vec?

Vocea unuia dintre jucători îi curmă gândurile.

Rânjetul i se lărgi.

— Sunt gata, răspunse el şi îşi luă cărţile.

♥♥♥♥♥

Daisy urmărise ochii Ismei când aceasta îl prezentase pe duce, simţise răutatea din glas şi se întrebase care îi erau motivele. În clipa în care Isme vorbise îi era clar că ea şi ducele fuseseră amanţi. Acel gen aparte de intimitate între oameni este întotdeauna evident în gesturi şi expresie, deşi, cu siguranţă, datorită reputaţiei lui de Vec acea nuanţă de prietenie mai presus de amiciţie trebuia să fie des întâlnită. În fond, el era cel mai vânat bărbat din Paris.

Categoric, pe ea n-o interesa.

Antiteza absolută a ceea ce căuta Daisy la un bărbat, ducele de Vec era prea chipeş, prea fermecător, prea sigur pe sine — prea comod. Oamenii de teapa lui nu căutau altceva decât plăcerea şi sportul. Daisy găsea acest ideal al aristocraţiei ca pe ceva disgraţios şi condamndabil, ca pe o ironie a vieţii.

De aici şi reacţia ei deconcertantă faţă de duce.

Gândul o paraliză, lăsând-o cu mâna suspendată deasupra vechii perii de argint de pe tăblia budoarului. Impulsul de a se întinde şi al atinge cu ocazia prezentărilor fusese copleşitor. Conştient sau nu, ducele de Vec emana virilitate, ca şi cum oferea plăceri voluptoase doar prin zâmbetul lui leneş, prin trupul lui înalt şi zvelt şi prin aspectul lui chipeş.

Probabil că ochii erau cei care emanau acel magnetism. Cu pleoape grele, cu gene superbe, cu privire intensă în ciuda semnătăţii — de un verde de jungă, îşi aminti ea trecând-o un frison uşor, exact ca al unui motan uriaş. Iar când se aplecase deasupra mâinii ei, ţintuind-o automat cu privirea pentru o clipă cât o veşnicie într-o invitaţie inconştientă şi neechivocă, doar voinţa de fier o împiedicase pe Daisy să-i atingă

părul mătăsos. În clipa următoare, înainte ca el să se ridice, se întrebase cât de puternici îi erau mușchii umerilor, vizibili sub haina de seară neagră, impecabilă, când se mișca — cum i-ar simți la pipăit. Sau cum ar arăta el fără haină.

Față de altcineva poate că s-ar fi lăsat pradă sentimentelor pe care le nutrise. *Nu sunt o prefăcută,* își zise ea, înșfăcând peria cu mână fermă și începând să-și perie tare părul, ca și cum așa și l-ar fi putut scoate pe duce din minte. Înțelegea emoțiile și senzațiile. Oricare om care creștea pe câmpiile Absarokee, bătute de vânturi, ce se întindeau până la orizont, înțelegea noțiunea de emoție profundă.

Însă ducele de Vec era prea obișnuit cu puterea farmecului său, prea încrezător în atractivitatea lui; era un vânător feroce de afecțiune feminină. Daisy nu avea chef să fie o altă cucerire. Părul ei negru lucea în lumina lămpii pe măsură ce ea număra cele o sută de perieri rituale înainte de a pune peria la locul ei. Gata. Terminase. Ca și scurta ei întâlnire cu ducele.

Am avut dreptate să i-o retez scurt, își zise ea, legându-și fundă de culoarea piersicii de la gâtul cămășii de noapte. N-avea nici un sens să se împrietenească în vreun fel cu un bărbat care privea femeile ca pe niște obiecte de distracție. După acest ultim gând, Daisy se strecură între cearșafurile de mătase.

Somnul o ocoli, însă, mai ales din pricina muzicii care pătrundea, prin ferestrele deschise ale dormitorului dinspre salonul Adelaidei. *Cum ar fi,* se gândi ea, inexplicabil, — în urechi îi sunau acordurile dulci ale unui vals vienez, iar în nări îi venea o aromă puternică de liliac — *să fiu în brațele lui și să dansez?* Nu numai gândul fantastic, ci și brusca viziune a ducelui de Vec ținând-o strâns la piept, o năuciră pe moment. *Probabil că mă influențează muzica și aerul înmiresmat,* decise ea, apelând la logică. Reîntoarsă la realitate trase

aer în piept ca să se calmeze — o necesitate bizară pentru ea. Mândrindu-se cu lipsa de sensibilitate, conştientă de calităţile şi obligaţiile personale, Daisy se aprecia se întotdeauna pentru capacitatea de a judeca situaţii din punct de vedere practic. Ignorând nevoia de calmare cu orice preţ, îşi aminti că instinctul şi logica ei îl judecaseră pe duce şi-l găsiseră nepotrivit.

Pentru interesul meu personal, se corectă ea. Ducele de Vec era, bineînţeles, foarte potrivit în lumea lui aristocratică. Înrudit cu familia regală, având origine chiar mai pură din anumite puncte de vedere, dispunând după toate socotelile de o avere princiară, ducele întruchipa, prin atributele sale — aspect şi farmec, experienţă la masa de joc şi pe câmpul de vânătoare, succesul uriaş cu femeile — un standard de neimitat pentru clasa lui socială.

Cum putea să fie atrasă chiar şi în mod vag, de el? De ce îi pătrunsese ducele chiar şi în gânduri?

În fond el nu reprezenta decât arhetipul aristocratului plictisit, interesat numai să obţină plăcere; rădăcinile ei se găseau în libertatea nelimitată şi în simplitatea modului de viaţă al strămoşilor ei, în care plăcerea reprezenta o parte a vieţii şi nu un scop al acestela, iar interesele comune formau baza existenţei clanului.

Chiar şi instruirea ei ca avocat fusese dedicată ţelului final al ajutării tribului din care făcea parte. Tatăl ei o învăţase totul despre realitate şi despre legăturile cu trecutul. Conexiunile cu cele două culturi nu reprezenta o noutate, ci o dilemă, care se ridicase cu secole în urmă, în clipa primului contact cu omul alb. Daisy înţelegea procesul de asimilare. Foloseai ce aveai nevole, învăţai să faci compromisuri şi să negociezi, însă sub pătura încorporării şi disciplinei se găsea o conştiinţă de sine rebelă, de neclintit, profundă şi nelertătoare.

Daisy era fiica unui şef de trib care descinsese din alţi şefi de trib într-un proces istoric fără limite de timp.

Era fata tatălui ei, în ciuda rochiilor la modă, a limbilor străine învăţate şi a educaţiei universitare primite.

Iar seducătorul duce de Vec reprezenta anatema.

Capitolul 4

În dimineaţa următoare, nutrind planuri de o natură complect opusă faţă de cele ale lui Daisy, ducele aranjă să fie invitat la o cină restrânsă la Adelaide.

— Mă surprinzi, Etienne, rosti Adelaide, mulţumită că de Vec şi Valentin îşi luau micul dejun la ea. Nu ştiam că te scoli atât de devreme.

E clar că habar n-ai că şi soţul tău se scoală devreme, o admonestă Etienne în gând. El şi Valentin îşi făcuseră un adevărat obicei din plimbarea călare în zorii zilei, când aerul era răcoros şi proaspăt.

— Un obicei din copilărie, răspunse el amabil. De vină e doica mea. El îi plăceau răsăriturile de soare.

— Ce sentimental eşti, replică Adelaide.

De fapt, ea nu era condescendentă sau ironică, ci pur şi simplu uimită, căci îşi formase o altă părere despre duce.

— Am iubit-o enorm pe bătrâna Rennie când eram copil, mărturisi Etienne cu sinceritate. Ea constituia familia mea, prietenul meu, tovarăşul meu de joacă.

De Vec găsea un refugiu de siguranţă în stima de sine. Şi această calitate o atribuia tot doicii lui scoţiene. Nici unul din părinţii lui nu fuseseră nişte modele competente de maturitate. Tatăl lui avusese două obsesii: jocurile de noroc şi alpinismul. Din fericire, fusese norocos în ambele pasiuni astfel încât acestea nu afectaseră averea familiei, şi nici nu i se simţise lipsa prezenţei acasă. Din nefericire, norocul îl părăsise într-o bună zi pe versantul muntos Dag Namur, la cinci mii de metrii înălţime şi astfel Etienne devenise următorul duce de Vec la frageda vârstă de doispre-zece ani.

Pentru mama lui rolul de văduvă fusese la fel de neinteresant ca şi cel de femeie căsătorită şi de mamă. Fascinată de plăcerile mondene, după ce-şi îndeplinise datoria de soţie de a-i asigura un moştenitor soţului ei, începuse să se distreze în mod discret cu o mulţime de amanţi cât soţul ei era plecat. După moartea lui, libertatea şi independenţa dorite din totdeauna de ea au devenit o realitate şi un mod de viaţă. Etienne moştenise, fără îndoială, de la mama lui gustul pentru aventuri sexuale. Când ajunsese la adolescenţă se împrietenise cu mama sa, căci începuse să înţeleagă mai bine natura intereselor ei; în scurt timp ea devenise confidenta şi tovarăşa lui preferată de prânz.

— Şi scuză-ne că te-am trezit, adăugă el cu un zâmbet, observând că Adelaide îşi înăbuşe un căscat.

— O voi face dacă îmi spui ce chestiune arzătoare te aduce la micul dejun, promise Adelaide, curiozitatea înfrângându-i oboseala.

Evident că era vorba de ceva important, deoarece Valentin n-o trezea niciodată înainte de ora unsprezece.

— Etienne ar vrea să fie inclus pe lista de invitaţi la petrecerea noastră de diseară, răspunse soţul ei, punându-şi o altă linguriţă de zahăr în cafea. Eu i-am spus că vei fi încântată.

— Nu te vei plictisi? îl întrebă Adelaide pe duce. Avem doar câţiva oaspeţi la masă.

— Nu mă voi plictisi dacă voi fi aşezat lângă domnişoara Black, răspunse încet ducele.

Nu-l putea acuza nimeni de prea multe subterfugii. Se dovedea un om extrem de direct, procedând pe măsura motivului pentru care venise atât de intempestiv la micul dejun.

— Nu e genul tău, Etienne.

Adelaide îl privi aşa cum îşi priveşte o mamă copilul care are o nelămurire.

— Dă-mi voie să judec eu asta, Adelaide.

Adelaide ridică din sprâncene şi înălţă din umeri, un gest tipic parizian care însemna că se lasă păgubaşă.

— Să nu spui că nu te-am prevenit, rosti ea pe un ton vesel, meditând la posibilităţile interesante des-

chise de interesul manifestat de duce. Daisy are păreri mai puternic conturate decât Empress şi e imposibil de independentă. De vină trebuie să fie aerul din Montana. N-o să-ţi fie uşor s-o manevrezi.

— Am descoperit asta azi-noapte, când am cunoscut-o, zise ducele cu un zâmbet vag. Şi totuşi o găsesc fascinantă.

Poate că fascinaţia avea legătură cu provocarea lansată de o femeie care îl refuza. Etienne nu-şi amintea să i se mai fi întâmplat asta înainte.

Obişnuit cu expresia ducelui, Valentin socoti necesar să-l avertizeze pe acesta asupra poziţiei lui:

— Daisy e oaspetele nostru, Etienne. Nu voi permite să sufere.

Ducele şedea tolănit confortabil pe un scaun lângă fereastră, ca şi cum şi-ar fi luat adesea micul dejun împreună cu prinţul şi prinţesa de Chantel.

— Fii liniştit, Valentin, îşi asigură el prietenul, cu care îşi lua, într-adevăr, micul dejun adesea — însă acasă la *el*. N-am intenţia s-o forţez.

În vocea lui se putea detecta uşor încrederea omului care era mai degrabă primitor de avansuri decât ofertant.

Adelaide izbucni în râs, cu un sunet ca un trii, vesel, asemănător cu razele soarelui care pătrundea prin ferestrele deschise.

— Voi, bărbaţii, sunteţi... zâmbi, cunoscătoare, peste buza ceştii de cafea, cuprinzând cu privirea ambii bărbaţi, care păreau doar nişte băieţi în pantaloni de călărie şi în cămăşile lor cu mâneci scurte... foarte naivi în privinţa lui Daisy.

Când îl văzu pe ducele de Vec tolănit pe unul din fotoliile care încadrau căminul, ţinând un pahar cu băutură în mâini, Daisy vru să se întoarcă şi să părăsească sufrageria.

Însă privirea lui o prinse pe a ei când Daisy intră în încăpere, ca şi cum ar fi aşteptat-o să sosească. Ca atare, ea refuză să-i ofere satisfacţia de a şti că prezenţa lui o afecta.

Deşi ducele nu se apropie de ea în jumătatea de oră de dinaintea anunţării începerii mesei, Daisy îl surprinse măsurând-o cu privirea de câteva ori... şi zâmbindu-i de fiecare dată, cu acel zâmbet care promitea plăceri şi care reuşea cumva să fie amabil şi dulce pe lângă evidenţa nuanţă de senzualitate.

De fiecare dată când el zâmbea, Daisy era cuprinsă de mici pusee de căldură. Deşi încerca să nu le la în seamă, ea se forţa conştient să îşi tempereze aceste pusee, neştiind dacă să le considere expresii ale mâniei sau ale anticipării plăcerilor. De fapt, nu voia să recunoască că încearcă *vreo* senzaţie legată de chipeşul brunet aşezat în mijlocul grupului animat de bărbaţi care discutau despre polo.

Ducele părea să nu participe la conversaţie decât în momentele în care i se punea o întrebare directă. După ce observă acest amănunt, Daisy se mustră singură pentru că supraveghea atât de îndeaproape activităţile lui. Se gândise intens la imposibilitatea oricărei relaţii cu faimosul duce de Vec cu o noapte în urmă, înainte de a adormi. Ca atare, Daisy se întoarse acum către grupul de femei aşezate lângă Adelaide. Îndreptându-şi atenţia asupra meritelor diamantelor roz în calitate de cele mai noi accesorii la modă, se concentră asupra discuţiei legate de bijuterii şi stiluri. Se simţi uşurată când auzi anunţul că masa era gata, exact în clipa în care ducesa Montalne îi cerea părerea despre combinarea diamantelor galbene şi roz într-o parură.

Însă uşurarea nu ţinu mult, căci ducele de Vec se prezentă ca partenerul ei de cină, înclinând uşor din cap şi oferindu-i braţul ca s-o acompanieze până în sufragerie. Probabil din cauza surprizei, el păru imens stând atât de aproape de ea şi năucind-o. Daisy vru să întrebe: „De ce faci asta?" Numai că prea mulţi oameni se găseau în apropiere şi dacă ar fi dat frâu liber sentimentelor ar fi sugerat că el face ceva nepermis, ceva ce poate nici nu avea de gând să facă, şi s-ar fi dat de gol cât de intensă era agitaţia ei interioară. Ca atare, îşi înghiţi vorbele când ducele

rosti cu amabilitate:

— Bună seara, domnişoară Black. Eşti la fel de înfometată ca şi mine?

Ridicându-se de pe scaun, Daisy îi aruncă o privire sfredelitoare, întrebându-se dacă el pusese intenţionat întrebarea cu dublu înţeles sau dacă nu cumva interpreta ea greşit sensul acesteia.

Răspunsul ei nerostit adusese un zâmbet abia schiţat în colţul gurii ducelui, căci comentariul lui fusese inofensiv. Agitaţia ei interioară îl mulţumea.

— Eu am pierdut prânzul, continuă el cu ton amabil, ca şi cum ar fi pototlit în fiecare zi poftele sexuale ale tinerelor femei, ceea ce nu era prea departe de adevăr. Am jucat polo.

Răsuflând uşurată înainte de a apuca uşor cu degetele braţul lui, Daisy îşi spuse că reacţiona pur şi simplu exagerat faţă de un bărbat care era probabil incapabil de vorbe cu dublu înţeles. Iar comentariul lui legat de pierderea prânzului fusese deplasat. Daisy căutase o subtilitate pe care acest bărbat nu o avea. Jucase polo. Asta făcuse. Iar când nu juca polo, vâna, juca jocuri de noroc sau se amuza cu soţiile altor bărbaţi. Esenţa sângelui albastru. De generaţii întregi inutil şi dăunător. Privindu-l când intrară în sufragerie, ea rosti, cu voce reţinută:

— Tu nu munceşti niciodată, nu-i aşa?

— Să joc polo a însemnat o muncă grea după amiaza asta, răspunse el cu amabilitate, parând asperitatea întrebării. Cred că am slăbit cu cinci livre.

— Imaginează-ţi cât de mult au muncit ponei, care te-au mai cărat şi pe tine în spinare.

Dădură ocol mesei aranjate pentru zece persoane, căutându-şi cartonaşele cu numele lor.

— Găsesc încântător faptul că ai o profesiune, domnişoară Black.

Nu vedea nici un motiv pentru care ea ar fi fost interesată de aparenta lui lipsă de ocupaţie câtă vreme el nu se legase de profesia ei neobişnuită.

— Iar ponelii mei de polo sunt trataţi regeşte.

— De către slujbaşi care câştigă cu greu suficient cât să-şi întreţină familiile.

Daisy căută să-şi păstreze vocea neutră din noaptea precedentă. El detectă o uşoară satisfacţie, ca şi cum ea ar fi marcat un punct pentru echipa proprie de susţinători sau pentru clientul ei din tribunal.

Ducele se opri locului. În prima secundă Daisy crezu că afirmaţia ei critică lovise la ţintă, însă, de fapt, el găsise cartonaşele cu numele lor.

— Eşti socialistă, domnişoară? întrebă el cu glas blajin, făcându-i semn servitorului să se îndepărteze, ca s-o ajute el însuşi pe Daisy să se aşeze. Înţeleg că politica radicală reprezintă cea mai nouă modă intelectuală.

— Nu trebuie să fi socialist, îl contrazise ea, aranjând cutele fustei ca el să-i poată împinge scaunul, ca să fi preocupat de traiul oamenilor.

Umerii ei goi se găseau la câţiva centimetrii de mâinile lui, ademenitori, mătăsoşi. Ducele avu tentaţia să o întrebe: „Ai sta cu mine în noaptea asta dacă aş deveni socialist?" Era un om care nu se ancora în convingeri politice. În loc de asta, zise cu glas tare:

— Foarte adevărat, şi, oferindu-i şervetul, se aşeză lângă Daisy.

Ca să o lămurească mai bine şi să se facă, probabil, şi mai dezagreabil în ochii ei, adăugă:

— Te-ar linişti să afli că proprietăţile mele au fost date de model de către *Le Figaro*? Se pare că de-a lungul secolelor am reuşit să dezvoltăm o formă de admi-nistrare comună şi de împărţire a profiturilor pentru ferme şi pentru lucrători. Cred că de vină sunt principiile Utopiei adoptate de către străbunicul meu.

— Iar tu nu eşti de acord cu ele.

— Din contră, zâmbi el, dorindu-şi să îndepărteze cu un sărut încruntarea ei. Apreciez previziunile lui. Proprietăţile mele sunt extrem de profitabile. Fără îndoială că şi tu eşti preocupată de bunăstarea...

Se opri, nevrând s-o ofenseze folosind un cuvânt greşit.

— Termenul e trib, domnule duce.

Din nou un ton aspru, ca şi cum ea îşi petrecuse întreaga viaţă explicându-se în faţa oamenilor care nu aparţineau rasei ei.

— Da, bineînţeles, rosti el, prudent să nu calce în strâchini. Am înţeles de la Empress că ai tăi sunt bine situaţi. Ţara ta e demnă de invidiat.

Daisy aproape zâmbi şi ei îşi dădu imediat seama care era cea mai indicată direcţie pentru o conversaţie cu domnişoara Black din America. Inima ei se găsea în cea mai mare parte în Montana.

— Am fost crescută în munţi, replică ea, sfidătoare.

Ducele se întrebă de câte ori suportase insulte şi calomnii; toate aparenţele indicau un număr suficient de cazuri, care să justifice atitudinea bătăioasă pe care o adopta când era întrebată în legătură cu originile ei indiene.

— Acum nişte ani am avut norocul să fac o partidă de vânătoare în acele ţinuturi şi experienţa pe care am trăit-o mi s-a părut extraordinară.

Daisy ştia la ce fel de partidă de vânătoare făcea referire ducele. Văzuse de multe ori aşa ceva: o duzină de ghizi; trei duzini de cai; cel puţin şase căruţe care să care toate provizille necesare pentru sălbăticie; şi, bineînţeles, un întreg arsenal de arme cerut pentru măcelărirea unui număr impresionant de animale, doar pentru plăcerea câtorva vânători înstăriţi.

— Eu am crescut într-unul din acele sate pe lângă care tu şi tovarăşii tăi de vânătoare aţi trecut. Am locuit într-un bordel.

Majoritatea vânătorilor înstăriţi preferau să păstreze distanţa faţă de sate. Îi considerau pe indieni doar ca pe nişte elemente ale peisajului, ca pe nişte sălbatici, exotici sau simpli, şi nimic mai mult de atât. Daisy era

surprinsă să constate că acea indiferenţă observată cu atât de mult timp în urmă o mai deranja încă. Se considerase imunizată la astfei de iritări lipsite de sens.

— Mi s-a oferit plăcerea de a dormi într-un astfel de bordei, rosti calm ducele, ignorând replica ei, în fond amintindu-şi cu mare plăcere de experienţele trăite în Vestul Sălbatic. Nu există nimic mai frumos decât lumina stelelor care strălucesc deasupra ta când dormi sau decât moliciunea unui pat din blană...

Cuvintele lui stârneau amintiri încântătoare.

— Sau decât limpezimea razelor soarelui trecând dimineaţa prin pereţii bordeiului, zise Daisy.

Sesizând pentru prima dată emoţie în glasul ei, ducele se simţi curios de exaitat de ceea ce mărturisise. Era ciudat cât de banale puteau să fie astfei de senzaţii şi în acelaşi timp cât de puternice, ca să provoace o scânteie în ochii ei. Aproape instantaneu hotărî să se controleze, aşa cum făcuse ea mai devreme, ca să fie mai puţin sensibil la spiritul şi la apropierea ei.

Dacă în esenţă Daisy voia să nu fie afectată de un seducător de profesie de genul ducelui, el prefera ca lucrurile să evolueze pe un făgaş previzibil. Era interesat numai de distracţie şi n-avea nici o intenţie să se implice emoţional.

Erau amândoi convinşi că în comportamentul lor va predomina logica, ca întotdeauna în trecut.

Astfel că amândoi conversară în acea noapte, de-a lungul unei cine somptuoase, savurând câteva din cele mai bune vinuri ale lui Valentin, simţindu-se stăpâni pe vieţile lor. Ducele încerca treptat să atenueze prejudecăţile lui Daisy legate de el însuşi şi de clasa lui socială.

La rândul ei, Daisy, pe măsură ce se scurgea timpul, se simţea tot mai sigură. Ducele era pur şi simplu un om obişnuit, însă mai dotat cu calităţi, mai fermecător şi mai chipeş decât mulţi alţii. Ea reuşise însă să-şi controleze inexplicabilele senzaţii anterioare de atracţie faţă de el. Se simţea foarte satisfăcută de ea însăşi.

Ducele era la fel de satisfăcut. Încă din adolescenţă nu-şi mai ascundea pornirile sexuale. Mascarada pe care o juca constituia în sine o curioasă experienţă erotică, aşa cum făcea el pe călugărul, pe companionul masculin ce oferea doar o prietenie benignă. Uneori avea sentimentul că e lupul cel mare şi rău îmbrăcat în straiele bunicii din *Scufiţa Roşie*.

Discutară despre polemicele la modă legate de numirea domnului Lescalles în Camera Deputaţilor şi convenirăcă nu pot fi de acord în privinţa neobişnuitei opere publicate cu o săptămână înainte de Rousseau cu ocazia Expoziţiei Societăţii Artiştilor Independenţi. Daisy descoperi că ducele nu era complet lipsit de virtuţi intelectuale şi îşi modifică în consecinţă părerea despre de Vec. Din punctul lui de vedere, ducele constată că domnişoara Balck era erudită, aşa cum anticipase, şi totuşi ulmitor de plăcută.

Când îi se serviră fructele glasate, ducele o întrebă pe Daisy dacă văzuse colecţia particulară de antropologie nomadă a profesorului Martel, găzduită în apropiere, la hotelul „Soubise".

Ea îşi înălţă privirea, când tocmai era pe punctul de a atinge fructul îngheţat. *Va trebui să-i ofer mure glasate într-o zi,* îşi zise el. Priveliştea buzelor ei uşor depărtate, la câţiva milimetri de gheaţa rece, îl ceru un efort extraordinar de stăpânire de sine. Ea lăsă fructul să se topească în gură înainte de a răspunde şi, pe moment, el se întrebă dacă îi făcea plăcere să-l pună pe jăratic sau era, întradevăr, naivă.

— Nu, răspunse ea puţin mai târziu, şi nici nu am auzit de profesorul Martel.

— Cercetările lui dovedesc existenţa unor migraţii, de-a lungul unui adevărat pod, efectuate de către numeroase triburi către Alaska. Strămoşii tăi, probabil.

Îşi păstra vocea neutră, ca pe parcursul întregii seri.

Ea deveni curioasă, fapt care îl determină pe el să continue precipitat:

— S-ar putea ca strămoşii tăi să fi fost înrudiţi cu strămoşii mei. Conform arborelui genealogic al familiei

tatălui meu, strămoşii lui provin din câmpiile centrale ale Asiei. Asta deşi triburile s-au separat geografic cu mii de ani în urmă.

— Nu suntem înrudiţi, rosti Daisy, cu politeţe, însă subliniind cuvintele, indiferent câte mii de ani au trecut.

Slavă Domnului pentru asta, îşi zise Etienne, contemplând cu privirea splendizii ei umeri goi şi decolteul promiţător.

— Doar din punct de vedere antropologic, domnişoară, replică el cu un zâmbet amabil. Dar aş fi încântat să aranjez o întâlnire cu Georges, dacă ai vrea să primeşti o explicaţie completă. Muzeul e particular, dar Georges e vărul meu.

Deci asta era. Triburile nomade şi antropologia preistorică — puteau cu greu să intre ca puncte de interes în programul încărcat cu femei şi partide de polo şi de vânătoare ai ducelui.

— Poate altădată, domnule duce, răspunse Daisy, cu voce din nou rezervată. Momentan, programul meu zilnic e încărcat cu rezolvarea treburilor pentru Empress. Fiica ei trebuie să fie introdusă în actele de proprietate, asta în plus faţă de toate celelalte treburi legale curente care trebuie rezolvate pentru Empress şi pentru familia ei.

— Pot fi de vreun ajutor? Ministrul justiţiei e cumnatul meu, declară Etienne, ştiind la fel de bine ca Daisy că rotiţele birocratice ale justiţiei n-aveau nimic de-a face cu justiţia în sine.

Mersul uşor al acestor rotiţe depindea mai degrabă de un lubrifiant compus din influenţă, bani şi putere.

— Chiar eşti înrudit cu toată lumea, domnule? se interesă Daisy glacial.

Era bine cunoscută rudenia lui cu pretendentul la tron, după cum bine cunoscute erau şi legăturile cu arhiepiscopul Parisului. Acum şi ministrul... Iar încercările ei de a ajunge la acest ministru fuseseră permanent obstrucţionate. Îşi dădu seama, cu durere, că era foarte posibil ca influenţa ducelui să fie mult mai eficientă decât orice demers legal al ei.

Cât de frumos ar fi să topesc răceala acestei tinere, gândi Etienne.

— Ca să fiu sincer, da, mărturisi el cu glas tare, zâmbind. Aş fi onorat să pun toate cunoştinţele mele de familie la dispoziţia ta, domnişoară. *Astu pe lângă altele,* continuă el în gând. Dacă îţi pot fi de folos, dă-mi voie, te rog, să te ajut.

— Mulţumesc, dar mă pot descurca şi singură.

Daisy era obişnuită cu rezistenţa faţă de femeile avocat, cu acel obstacol invizibil înălţat în calea femeilor ca să nu pătrundă pe teritoriul masculin. Ca atare, prejudecăţile pariziene nu constituiau o noutate. Avea să-şi îndeplinească până la urmă cumva misiunea. Şi Adelaide îi oferise ajutorul lui Valentin, aşa că oferta ducelui nu era singura pe care o refuzase.

— N-aş vrea să fi nevoit să renunţi la partidele de polo, adăugă ea.

Neluând în seamă sarcasmul ei, ducele zâmbi:

— Poate că aşa ponenii mei extenuaţi ar avea parte de un răgaz de odihnă.

Cunoscând puternicele opinii antifeministe ale lui Charles, cumnatul lui, şi părerile lui reacţionare în privinţa dreptului la vot al femeilor, de Vec adăugă, pe ton neutru:

— Oferta rămâne deschisă dacă te răzgândeşti.

Apoi, ca şi cum drepturile femeilor şi previzibilele dispute ale lui Daisy cu ministrul lui Charles ar fi fost doar nişte preocupări de circumstanţă, întrebă:

— Nu-ţi place fazanul?

În timpul conversaţiei ducele se ospătase din toate cu un apetit şi o plăcere deosebite. Daisy începea deja să se întrebe cum reuşea el să-şi păstreze silueta.

— Am mâncat deja prea mult.

Ea fu surprinsă de observaţia lui.

— În schimb tu ai mâncat cât trei.

El înălţă din sprâncene.

— Aşa crezi? Probabil că am arderi intense.

Zâmbetul lui vag era fie provocator, fie lipsit de inspiraţie. Daisy nu ştia cum să-l considere, deşi era

hotărâtă să îi ofere beneficiul îndoielii, în lumina atitudinii mai puţin agresive faţă de duce. Etienne făcu un gest cu cuţitul lui.

— Te superi dacă mănânc şi porţia ta? Mi se pare un mare păcat să se irosească talentul lui Armand. Cred că a pregătit fazanul special pentru mine. Ştie prea bine că acest fel de mâncare e favoritul meu.

— Serveşte-te, răspunse Daisy, privind superba vestă din brocart alb a ducelui.

Observând că nici un gram de grăsime nu părea să fie depus pe muşchii lui bine conturaţi, Daisy îşi corectă din nou opinia legată de comoditatea aristocratică a ducelui.

— Probabil că ai învăţat să găteşti de copilă, rosti el printre înghiţituri. În cultura voastră fazanul se găteşte în mai multe feluri? Te întreb pentru că e la fel de bun dacă-l găteşti şi în aer liber.

Daisy se sprijini de spătarul scaunului. Cele zece feluri de mâncare servite însemnau mult prea mult pentru apetitul ei.

— Mai pregătim fazanul cu legume din partea locului, iar gustul care rezultă este diferit şi... da, am gătit şi eu pe vremuri, deşi mă tem că acum acest talent l-am pierdut prin nepracticare.

Mâinile lui erau mari şi bronzate. Probabil că nu folosea mănuşi când călărea.

— Taberele de vară îmi ofereau cruditățile pentru a-mi împrospăta amintirile din domeniu, continuă ea, admirând inconştient linia puternică a bărbiei lui, însă de foarte mult timp am avut din ce în ce mai rar ocazia de a-mi petrece câteva săptămâni în munţi.

— Păcat, rosti el, întorcându-se spre ea, ... mă refer la munţi. Cât despre gătit, continuă el înălţând din umeri, nu mai reprezintă o cerinţă în repertoriul de calităţi al unei femei frumoase.

Pentru o clipă, Daisy simţi un imbold de curiozitate crezând că sesizează un uşor regret în vocea lui. În clipa următoare îşi zise că se înşelase — căci femeile din clasa lui socială stăteau de secole la distanţă de orice bucătărie. Meditând la afirmaţia lui referitoare la

repertoriul unei femei, fu sigură că interpretase totul greşit. Remarca lui izvorâse doar din pură aroganţă.

— Chiar crezi că există unele *cerinţe*? şopti ea.

Ideea că femeile aveau repertorii şi mai ales un scop pentru care se foloseau de aceste repertorii părea culmea mitocăniei şoviniste.

Ducele îşi dădu seama că atinsese o coardă sensibilă după asperitatea din tonul ei. Ca americancă, Daisy se afla automat în avangarda femeilor independente; ca indiancă ce reuşise să devină avocat, se ridica în mod categoric peste celelalte femei. Era o pasăre rară. De vreme ce el dorea acea raritate, se hotărî să o provoace, căci bănuia că o controversă încinsă ar putea să o intrige mai mult decât un protocol de seducere convenţională. Era o presupunere intuitivă, bazată mai mult pe experienţa personală cu femeile decât pe o experienţă cu indience avocat, însă el considera că pe ea ar fi fascinat-o cel mai tare, ca şi pe el, o provocare. Bineînţeles că el l-ar fi plăcut să învingă. Ca şi lui. În acel moment al competiţiei însă înceta orice pretenţie de egalitate. El intenţiona să câştige. Atât doamna cât şi pasiunea ei.

— Bineînţeles că *există* cerinţe de bază, rosti el amabil, dându-şi farfuria goală la o parte ca să se concentreze asupra admirabilei ei mâini care-i îmbujora chipul.

— Cum ar fi? se interesă ea glacial.

— Presupun că ne gândim amândoi la frumuseţe, replică el neutru, fără a aştepta încuviinţarea şi luând săgeţile din ochii ei drept aprobare. Pe urmă geniul e important. Şi nu strică pentru o femeie să danseze şi să călărească bine.

— După descrierea ta, domnule duce, rosti Daisy cu o crispare ce indica o enormă luptă de autostăpânire, aş zice că singura calitate pe care ai uitat să o menţionezi în această scurtă enumerare este disponibilitatea.

— Am crezut că nu e nevoie să o menţionez. Toate femeile sunt disponibile.

Daisy îşi împreună mâinile ca să nu-l lovească.

— Eşti căsătorit, bineînţeles.

— Da.

— Şi soţia ta practică această „disponibilitate"?

Spera să-l atingă mândria.

— Mă tem că n-am observat niciodată, răspunse el blajin.

Mândria lui nu se legase niciodată de soţie. Căsătoria lor era dinastică, aranjată de când el şi Isabelle erau mici. Alierea familiilor puternice prin căsătorie era o metodă practică şi veche. Căsnicia lor n-avea nimic de-a face cu iubirea.

Cu multă vreme în urmă el fusese mai puţin blazat în privinţa căsniciei lui, invidiindu-i pe acei prieteni care descoperiseră dragostea în căsătoriile lor de conveniență. Numai că sentimentele lui de regret trecuseră, ca şi tinereţea lui, iar acum el şi Isabelle conviețuiau în modul acceptabil al majorității unirilor dintre aristocraţi. El avea grijă de proprietăţi, ea de gospodării, iar împreună se vedeau şi îşi vorbeau rar, în câte o seară, acasă. Lui i-ar fi plăcut să spună că Isabelle crescuse copiii, însă, în realitate, cei care făcuseră acest lucru, fuseseră dolcile, guvernantele şi tutorii. Chiar dacă simţea că mariajul lor nu fusese niciodată sursă de bucurii, ducele îi era recunoscător Isabellei pentru că îi dăruise doi copii pe care îi adora. Gemenii se născuseră la exact nouă luni după nunta lor. Cu acea ocazie Isabelle lăsase clar să se înţeleagă că ea considerase că se achitase de datoriile ei conjugale. Ca atare, răspunsul pe care-l dăduse ducele lui Daisy, era adevărat, chiar dacă lipsit de eleganţă. După ce Isabelle îşi manifestase clar opţiunea, dispăruse orice motiv pentru care el s-ar fi preocupat de speculaţii ilegate de cine era disponibil pentru cine.

— Ascultă, rosti el, afectat oarecum, ca întotdeauna când se făcea referire la soţia lui, îmi pare rău că te-am mâniat. A fost o copilărie din partea mea să te tachinez. Îmi cer scuze.

Tonul şi expresia lui erau atât de brusc schimbate, de neobişnuit şi de neconforme cu atitudinea lui de până atunci încât Daisy îl cercetă chipul ca să vadă

dacă nu era luată din nou peste picior. Ochii lui păreau mai întunecaţi sub sprâncenele groase, ca şi cum ar fi fost umbriţi de durere.

— Prieteni? întrebă el moale, întinzând palma. Eşti o tânără frumoasă, inteligentă, de încredere şi sunt convins că familia ta e foarte mândră de tine.

Ezitând pe moment, Daisy recepţionă ciudatul compliment tentată să se îndoiască de sinceritatea tonului. Apoi, zâmbind sfios, îi strânse mâna.

În acea clipă, cu zâmbetul ei inocent, Daisy păru o fetişcană. Apoi ea îşi modifică forma buzelor cărnoase, adăugând la zâmbet o notă de voluptate. Instantaneu, Etienne Martel, al 27-lea duce de Vec, simţi o emoţie intensă, uluitoare, fără precedent.

Conştientizând imediat impactul profund al zâmbetului lui Daisy, şi fiind un produs perfect al clasei şi sexului său, ducele începu să-şi analizeze senzaţiile. Daisy era o frumuseţe fără cusur. Bineînţeles că el se simţea atras. Fusese conştient mereu de această atracţie pentru că tocmai din această cauză manevrase ca să fie invitat la cină. În plus, ea era o femeie ieşită din comun — o rară combinaţie de frumuseţe şi inteligenţă. Era firesc atunci să stârnească în el o reacţie mai puternică decât în cazul unei femei drăguţe, dar comune. Poate că era vrăjit de calităţile ei indiene şi sălbăticia care se ghicea sub masca educării. Poate că se aştepta să fie mâncat de viu după ce avea să o bage în patul lui şi trupul îi reacţiona cu anticipaţie. Poate că îşi resimţea, pur şi simplu, vârsta — avea să împlinească în curând patruzeci de ani — şi tinereţea ei îi lua minţile.

În acea clipă, experienţa adusă la perfecţiune de ani îndelungaţi de practică îşi spuse cuvântul. Ducele alungă din minte toate dilemele şi hotărî să profite de avantajul obţinut.

Ea zâmbea cu sinceritate, ţinându-şi palma micuţă în palma lui şi stârnindu-i simţurile cu mireasma trupului.

Ce convenabil, gândi vânătorul din el.

— Vrei să dansezi? o invită ducele, cu un zâmbet

amabil, graţios, fără nici o ameninţare în glas. Cred că am onorat destul mâncarea gătită de Armand şi aud muzicienii lui Adelaide acordându-şi instrumentele.

Ignorând motivele pentru care trebuia să refuze — cele legate de scandaloasa lui reputaţie, cele care o avertizau să stea la distanţă de bărbatul cel mai vânat din Paris; cele care îl eticheta drept un necredincios incorigibil; acele sentimente care o făcuseră mereu până acum să antipatieze un bărbat atât de chipeş încât putea trăi numai prin aspect; considerentele practice care o imunizaseră faţă de şarmul cultivat şi zâmbetele năucitoare — Daisy nu simţi decât căldura şi forţa palmei lui.

— De obicei nu dansez, continuă el.

Ea înţelese. Sinceritatea lui o umilea.

— Mi-ar place să dansez, răspunse Daisy, dând uşor din cap.

Odată cu mişcarea, diamantele din urechile ei sclipiră. În acel moment, simţind un imboid prea puternic pentru a încerca să-i mai descifreze, ducele îşi dori să-i fi putut dărui diamantele bunicii lui şi să-i spună: „Pentru tine... tu o să le faci glorioase." Părul ei negru şi tenul s-ar fi potrivit perfect cu strălucirea lor, ca nişte stele licărind pe vastul ocean de smoală al cerului nopţii.

Când ducele şi Daisy se ridicară de la masă, Adelaide şi Valentin se priviră cu subînţeles.

— Înainte de desert? se miră o tânără matroană grasă, care adulmeca cu privirea savurosul mereng[1] de căpşuni adus de un servitor.

— O să luăm desertul mai târziu, răspunse politicos ducele, ţinând strâns mâna lui Daisy în mâna lui.

— S-ar putea să dispară până atunci, insistă doamna, sincer preocupată de acest fapt.

Ducele se mulţumi să zâmbească, incapabil să dea răspunsul nepoliticos care-i stătea pe limbă.

[1] *meren*g (sau mering): Prăjitură pe bază de albuş de ou bătut cu zahăr (n.t. – cf. DEX)

Daisy întrebă:

— Te superi, Adelaide, dacă renunţăm la merengul de căpşuni?

— Bineînţeles că nu. O să venim şi noi imediat, răspunse gazda, făcându-le semn cu un zâmbet să-şi vadă de treburile lor.

Sunt un cuplu magnific, îşi spuse Adelaide când ducele şi Daisy părăsiră încăperea. Erau amândoi înalţi, bruneţi, cu ten asemănător. Poate că Etienne nu era bronzat; poate că strămoşii lui veneau într-adevăr, de pe câmpiile Asiei, aşa cum menţionase el pe parcursul mesei. Explicaţia ar justifica ochii lui neobişnuiţi, ce aminteau de Orient. Ar trebui să o întrebe pe Caroline, cea care îl distrase pe Etienne cu două veri înainte, în timpul unei croaziere cu iahtul de-a lungul coastelor Sardiniei. Ea trebuia să ştie dacă tenul lui provenea de la expunerea la soare sau era închis la culoare în mod natural.

— Vreo dorinţă? întrebă Etienne.

— Nimic obositor, rosti ea, zâmbindu-i. Cred că mâncarea m-a făcut somnoroasă.

Deşi afirmaţia ei deschidea drumul pentru mii de replici sugestive, ducele se abţinu. Nu se grăbea.

La îndemnul lui, muzicanţii interpretară un vals lent. Când Etienne o atrase pe Daisy în braţele lui, avură amândoi o senzaţie neobişnuită. Neobişnuită pentru duce, care îşi petrecuse majoritatea vieţii de adult căutând diverse forme de exces, însă la fel de neobişnuită şi pentru Daisy, care experimentase întotdeauna, ca adult, un sentiment vag de aşteptare. Se simţeau amândoi — confortabil.

Alunecau pe parchet, ea cu faţa înălţată spre el, cu o uşurinţă familiară, odihnitoare.

— Probabil călăreşti, rosti ducele.

Paşii lui Daisy se potriveau fără efort cu ai lui, iar trupul ei subţire, elegant, se odihnea uşor în braţele lui.

Zâmbind, adăugă puţin ironic:

— Deşi asta nu e o cerinţă. Vreau să spun că eşti o dansatoare extrem de graţioasă.

— Mi-am petrecut primii doisprezece ani de viaţă pe spinarea calului. Vânam bizoni.

Zâmbetul ei reflecta plăcerea amintirilor.

— Trebuie să călărim împreună. (Ducele îşi dădu instantaneu seama că spusele lui puteau fi uşor răstălmăcite, aşa că reveni): — Adică putem călări în Bois. Te scoli devreme?

Ea zâmbi.

El îi răspunse la zâmbet.

— Scuză-mă. Nu fac aluzii cu intenţie. Măcar o dată în viaţă, adăugă el cu o urmă de regret în colţul gurii.

— Mulţumesc, rosti simplu Daisy, conştientă de importanţa scurtei lui adăugiri. Iar eu măcar o dată în viaţă nu cântăresc alte zece posibilităţi în ordine cronologică.

— E o experienţă religioasă? întrebă Etienne cu un zâmbet carnal care amintea de plăceri pământeşti.

Zâmbetul ei de răspuns îi aminti de cerurile însorite ale copilăriei lui.

— Dac-ar fi aşa, bisericile ar fi blocate.

— Cum poţi să-mi citeşti gândurile, domnişoară Black?

— Poate pentru că minţile noastre sunt într-un acord perfect, domnule duce.

Se uita direct în ochii lui verzi, cu o privire care nu putea fi descrisă decât cu un singur termen: nesfârşită.

— Şi va primi această armonie perfectă o formă mai materială, domnişoară Black?

Ducele se opri, buimăcindu-i pe muzicanţi, care greşiră ritmul, apoi îşi reveniră. El nu-şi slăbi încă strânsoarea palmei de pe mijlocul lui Daisy. O atrase chiar mai aproape, plasându-şi cealaltă mână jos, pe spatele ei.

Rochia din tul argintiu perlat a lui Daisy se potrivea cu licărul diamantelor. Lângă înaltul şi puternicul duce, negru ca diavolul în hainele lui de seară, ea părea eterică asemenea unei raze de lună.

— Din păcate, domnule, răspunse ea încet, cu o nuanţă de regret în voce, odihnindu-şi palmele pe

satinul negru al reverului hainei lui, reputaţia ta ţi-a luat-o înainte. Cum aş putea eu deveni o altă victimă a farmecului tău seducător?

— Un cuvânt cam dur pentru plăcere, domnişoară.

— Nu plăcerea o pun la îndoială, Etienne, replică ea, folosind pentru prima dată numele lui de botez, ci longevitatea ei.

— Vrei un angajament?

Nu i se pusese niciodată problema atât de direct. De obicei femeile făceau un ocol până să intre în subiect.

— Nu cred. (Privirea ei o susţinu pe a lui.) Deşi e clar că nu-ţi stă în fire să cedezi de bună-voie.

— Atunci *ce* vrei?

Oare nu i se permitea şi lui o întrebare, dacă erau direcţi?

— Ceva, şopti ea, ce nu cred că-mi poţi oferi.

— Nu mă cunoşti, replică el la fel de încet. Habar n-ai ce pot oferi eu.

— Cunosc genul tău. Aici e vorba doar de un joc.

— Poate fi un joc şi pentru femei.

— Eu nu vreau asta.

El tăcu o vreme. Rămaseră amândoi pironiţi locului pe parchet, savurând plăcerea apropierii lor, ca şi cum această vrajă ar fi fost independentă de problema pe care o discutau.

— E ceva nou pentru mine, zise el în sfârşit.

Daisy zâmbi.

— Cred că nu. De fapt, continuă ea pe un ton pe care el bănuia că era folosit când Daisy îşi clarifica relaţiile cu un client, toate acestea îţi sunt foarte cunoscute. Pentru asta pot pune pariu.

— Deci scrupulele tale nu sunt legate de actul în sine, ci de mine.

Ea oftă, oferindu-i măcar această satisfacţie.

— Da, acceptă Daisy în final.

Ducele era mai talentat decât ea.

— Foarte bine, rosti el cu regret, ca şi cum ar fi abandonat să lupte. Înţeleg. Păcat totuşi că nu-mi pot modifica trecutul. Însă tu dansezi superb şi eşti cea mai frumoasă femeie din Paris. Mă voi mulţumi cu atât.

Oare de ce simţise Daisy în acea clipă că fusese înfrântă?

♥♥♥♥♥

A doua zi, de dimineaţă, pe tava de mic dejun a lui Daisy se odihnea un bileţel, alături de un bucheţel de violete.

„Georges ar fi încântat să-ţi explice de ce e imposibil să fim înrudiţi. Dacă vrei... muzeul va fi deschis pentru tine la ora unu. O să-ţi trimit vizitiul meu."

Hârtia creponată, groasă, era semnată cu un *E* larg. Cumva Daisy se simţi satisfăcută că exista şansa să-l vadă şi pe el, deşi biletul nu specifica asta. Oare invitaţia era numai pentru ea?

Când sosi trăsura, Daisy crezu că aşa stăteau lucrurile. Ducele era absent. *Aşa şi trebuie,* îşi spuse Daisy, aşezându-se pe mijlocul banchetei îmbrăcate în catifea şi aranjându-şi fusta rochiei cu un gest scurt, care nu-i stătea în fire. Daisy nu prea ţinea cont de cute; rareori se arăta preocupată de modă. Doar familia ei ar fi considerat ciudat faptul că lăsase în urmă şapte rochii în neorânduială pe pat. Dacă ar fi fost întrebată, ea ar fi bolborosit ceva despre ziua călduroasă şi despre materialele nepotrivite ale rochiilor pe care le încercase şi le respinsese. Bineînţeles că nu îl aşteptase pe duce.

În noaptea care trecuse refuzase cu promptitudine avansurile lui. În această dimineaţă el repetase invitaţia, căci cunoştea interesul ei, însă avusese tactul să evite un alt contact fizic.

Totul se desfăşura sub auspicii bune. Daisy era satisfăcută că îl refuzase. *Căci era satisfacţie, nu-i aşa?*

Se întoarse să privească peisajul din spatele ferestrei trăsurii când constată că nu poate răspunde

la întrebare. Incapabilă să recunoască faptul că emoţiile ei nu se potriveau cu decenţa.

♥♥♥♥♥

Georges Martel întruchipa o palidă versiune a magneticului duce. Praful de pe cărţile studiate înmuiase trăsăturile vădit virile, atât de evidente la vărul lui. Însă manierele lui erau la fel de impecabile ca ale ducelui când o întâmpină pe Daisy iar vocea la fel de atrăgătoare când se lansă în descrierea cercetărilor lui începute cu zece ani mai înainte.

— Etienne şi cu mine am traversat Rusia la începutul anilor '80, urmărind itinerarele de migraţie peste insulele Alentine în America de Nord. Am fost plecaţi doi ani.

— Ducele într-o expediţie ştiinţifică? se miră Daisy, fără a se mai deranja să mai ascundă scepticismul.

Georges se uită la tânăra aşezată în faţa lui. Rochia ei de vară aducea o pată colorată de feminitate înmiresmată în biroul lui încărcat de cărţi. El se întrebă de ce solicitase Etienne acest tur al muzeului pentru ea. Avusese oare impresia că ea, ca indiancă, putea fi interesată de cercetările lui? Probabil că motivul lui Etienne era mai complicat. Vocea vărului lui fusese ciudat de reţinută când vorbise despre această femeie. Neobişnuită. Ca şi cererea lui. Ca atare, se grăbi acum să răspundă la scepticismul ei cu câteva amănunte.

— Etienne a finanţat expediţia, începu el. Fără el, cercetările mele nu ar fi fost autentificate. Tot el a fost cel care m-a împins întotdeauna de la spate când apăreau tot felul de probleme. Dacă n-ar fi fost el, m-aş fi întors de prima dată când au şters-o ghizii noştrii.

— Au şters-o?

Daisy nu şi-l imagina pe albi călătorind prin întinsele ţinuturi străine. Trebuia în mod continuu să-şi modifice imaginea pe care şi-o făcuse despre duce.

— În primul rând, ghizii noştrii din Taşkent erau hoţi de cai. Din fericire, nu îi interesau materialele ştiinţifice. Etienne a fost cel care a găsit ghizi noi şi alţi cai.

— Şi... familia dumitale nu s-a supărat?

— Nu sunt căsătorit şi părinţii m-au sprijinit în alegerea mea. Cât despre fraţi... sunt ocupaţi cu cursele de cai.

— Şi familia ducelui?

Georges ezită, întrebându-se dacă era într-adevăr neştiutoare. Etienne n-avea o familie în adevăratul sens al cuvântului. Georges credea că situaţia lui era de notorietate publică. El şi Isabelle nu se înţeleseseră niciodată. Chiar dacă ducele îşi iubea copiii, după ce aceştia începuseră şcoala, viaţa lui zilnică nu se mai învârtise în jurul programelor lor.

— Justin şi Jolie sunt mari, explică scurt Georges, ezitând să dezvăluie amănunte din viaţa personală a lui Etienne. Vreţi să vedeţi obiectele pe care le-am adus?

Timp de o oră, Daisy se lăsă absorbită de bogata istorie a triburilor asiatice, fascinată de înceata înaintare a oamenilor de-a lungul continentelor. Zeităţi familiare răsăreau din culturi care o precedaseră cu mult timp pe a ei. Divinităţi transformate de timp în zei binevoitori, protectori ai naţiunii Absarokee. Georges descrise provenienţa fiecărei piese sculptate, estimând datele, detaliind tehnicile folosite de artişti şi aducând la viaţă culturile antice. Daisy descoperi similitudini uluitoare ca în propria ei cultură, asemănări care păreau să fi supravieţuit intacte timp de mii de ani. Mişcată şi încântată, Daisy se arătă profund interesată de articolele pe care le publicase Georges.

Mai târziu, aşezată lângă Georges la o cană de ceai în biroul lui şi uitându-se la hărţile şi fotografiile din călătoria lor, Daisy îşi dori ca Etienne să fi fost lângă ei ca să-şi povestească şi el amintirile. Georges îi spuse că Etienne fusese şi cartograful expediţiei, dezvăluire care avu darul de a altera şi mai mult imaginea preconcepută a lui Daisy despre duce. Imaginându-şi-l traversând imensele stepe ruseşti şi ţinuturile arctice, înfruntând toate pericolele posibile pe măsură ce Georges îi trasă călătoria lor pe harta întinsă între ei, Daisy îşi dădu seama că Etienne era o

persoană mult mai complexă decât cea pe care şi-o închipuise ea.

— Reveniţi aici oricând vreţi, o invită Georges când ea se ridică să plece. Orice prieten al lui Etienne este binevenit.

Acum, după ce-şi petrecuse timpul cu Daisy, Georges înţelegea mai bine răspunsul vărului lui. Fata era interesantă, interesată şi foarte frumoasă.

Ieşind printre impozantele uşi duble ale hotelului „Soubise" şi traversând curtea medievală pavată cu piatră către trăsura care o aştepta, Daisy se întrebă unde juca polo ducele în acea după-amiază. În clipa următoare se întrebă de ce era atât de curioasă. Doar îşi precizase clar poziţia noaptea trecută. Ea şi ducele n-aveau absolut nimic în comun, chiar dacă el n-ar fi fost căsătorit şi n-ar fi avut o asemenea reputaţie.

La apropierea ei, uşa cu blazon a trăsurii se deschise şi o voce cunoscută îngână:

— Probabil că te-a plăcut. Turul durează de obicei douăzeci de minute.

Ca prin minune, lui Daisy i se păru că soarele de primăvară străluceşte mai puternic.

Dinăuntru se ivi mâna lui, ca s-o ajute să urce. Aşezând-o în faţa lui pe locul căptuşit cu catifea verde, ducele bătu de două ori în peretele care îi despărţea de vizitiu.

— Ai nevoie de un sherry după uscăciunea discursului lui Georges? întrebă el după ce trăsura se puse în mişcare.

— Discursul lui Georges n-a fost „uscat", aşa cum prea bine ştii. De ce n-ai venit şi tu?

— Nu se cădea.

Ea înţelese imediat sumarul lui răspuns, rostit fără nici un accent.

— Azi n-ai mai jucat polo.

Daisy îşi dorea ca vorbele să autentifice sentimentele existente între ei.

— Am avut alte treburi pe cap, replică el în glumă, fără a ieşi în întâmpinarea ei cu cuvintele dorite, dar şi

fără a-şi dezvălui natura înălţătoare a impulsurilor care îl animau. Vrei să bei ceva?

— Tu vrei să discuţi?

— Nu.

Un răspuns abrupt, rostit însă cu glas moale.

— Unde vrei să mergem ceva? întrebă ea încet, mânată de sentimente mult îndepărtate de un comportament normal.

Tolănindu-se pe locul lui, îmbrăcat cu o haină uşoară din tweed şi pantaloni de călărie, încălţat cu cizme uşor prăfuite, ducele o privi pe Daisy pe sub sprâncene. Părul lui negru era ciufulit, ca şi cum şi-ar fi trecut fără astâmpăr degetele printre şuviţe, şi cădea ondulat pe lângă gâtul bronzat şi mătasea crem a gulerului cămăşii. Daisy constată din nou cât de frumos era ducele.

— Nu ştiu ce-ar zice Adelaide, rosti ea văzând că nu primeşte nici un răspuns.

— Am eu o căsuţă lângă Sena.

— Nu vreau să merg acolo, răspunse ea cu hotărâre.

— N-am dus niciodată o femeie acolo, replică el, cu aceeaşi hotărâre.

Asta o include şi pe soţia ta? se întrebă Daisy cu gelozie, minunându-se în acelaşi timp de posesivitatea de care dădea dovadă.

Cum de o afecta atât de mult ducele? Era ca un premiu pe care ea îl voia, sau ca un obiect superb, aflat suficient de aproape ca să întindă mâna şi să-l aibă dacă dorea.

— Nici pe Isabelle, continuă el pe un ton glumeţ. Satisfăcută?

Îi făcea în mod deschis concesii.

— Nu vreau să par pretenţioasă.

— Dar exact aşa pari, replică el schiţând un zâmbet.

— Îmi cer scuze.

El dădu din umeri, ca pentru a spune că nu conta sau lui nu-i păsa în acel moment.

Însă avea să-i pese a doua zi? Avea să se schimbe întreaga lume, sau, mai exact, avea să se schimbe

lumea *ei*? Pentru prima dată în viaţă, Daisy îşi pierdea controlul asupra sentimentelor. Tatăl ei ar fi fost fericit. El o considerase întotdeauna prea serioasă şi prea pragmatică. Daisy fu copleşită imediat de un intens simţământ de familie.

— Noi doi *suntem* diferiţi, rosti ea, ca şi cum era nevoie de o explicaţie pentru uriaşul pas pe care urma să-l facă Daisy.

— De ce ţi-ai fi dorit să fim la fel?

Ar fi putut dovedi mai multă curtoazie. În mod normal, ducele se comportă în mod cordial fără efort. Acum însă îl încercau şi pe el emoţii contrare, care îi dădeau peste cap principiile de viaţă bine stabilite. Nu dusese niciodată o femeie în casa de lângă Colsec, deoarece aceasta reprezenta refugiul lui faţă de excesele vieţii. Colsec însemna culbul lui intim, unde ducele nu avea decât un servitor şi o bucătăreasă. Nimeni n-avea habar de acea căsuţă — nici familia şi nici prietenii lui. Astăzi el avea să-şi violeze propriul sanctuar. *Din necesitate,* se scuză el faţă de sine însuşi. N-o putea duce pe Daisy acasă, deşi „Hotel de Vec" fusese întotdeauna suficient de mare ca el să se distreze frecvent cu diverse doamne în apartamentul propriu, fără a ofensa pe cineva din familie. Instinctul îl avertiza însă că Daisy n-ar fi acceptat întâlniri la reşedinţa familiei lui. Nici apartamentul de burlac de lângă Place de la Cóncorde nu reprezenta o soluţie. Ducele simţea că nu o poate trata pe Daisy la fel ca pe celelalte femei.

Ca atare, refugiul lui intim avea să fie sacrificat astăzi pentru domnişoara din America. Gândul îl făcu pentru o clipă să strângă din dinţi de durere.

— Nu ştiu dacă îmi placi când eşti îmbufnat, rosti Daisy.

— Iar eu nu ştiu dacă te plac, pur şi simplu, murmură el, cercetând nepoliticos cu privirea desenul floral al rochiei ei de primăvară, apoi oprindu-se cu obrăznicie asupra pieptului ei greu şi mutându-se, într-

un târziu, pe chipul ei. Deşi nu e cazul să te alarmezi, adăugă el, ambiguu.

— Nu sunt alarmată, replică ea cu voce clară şi sigură. Sunt suficient de mare ca să ştiu ce fac.

— Cât de mare?

— Treizeci de ani.

Sprâncenele lui se înălţară în semn de surpriză. Daisy părea mult mai tânără. Cu panglicile verde deschis din păr şi cu desenul floral delicat de pe rochie, nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani.

— De ce nu te-ai măritat încă?

— N-am fost încă îndrăgostită.

Ducele schiţă un zâmbet.

— Eşti o romantică. E nevoie să-ţi amintesc, adăugă el, privind pe fereastră peisajul de afară, că dragostea nu reprezintă o cerinţă pentru căsătorie?

— Tu trebuie să ştii, răspunse ea cu subînţeles.

— Eu trebuie să ştiu, da, murmură el.

Câteva secunde mai târziu trăsura se opri în faţa unei mici alei care ducea spre o căsuţă mai puţin atrăgătoare decât cele de care dispunea Maria Antoaneta la Versailles, însă cam de aceeaşi mărime.

Ce nefericire, îşi zise Etienne, ajutând-o pe Daisy să coboare, *să îmi doresc atât de mult o femeie.*

Dacă el ar fi mai puţin nefericit, gândi Daisy, *n-aş mai simţi această nevoie copleşitoare de a-l linişti.*

Formau amândoi un cuplu bizar, aflat la limita seducţiei.

În acel moment nu se ştia exact cine era seducătorul şi cine era sedusul. Nu se ştia nici dacă nu era pe cale să se comită o imensă greşeală.

În plus faţă de aceste circumstanţe, făcea impresia că ambii servitori erau plecaţi, probabil pentru că era zi de cumpărături. Casa era solid zăvorâtă.

Clădirea era înconjurată de o mulţime de flori cultivate în grădini, pe spaliere, în oale de pământ şi în ghivecele puse la ferestre. În vreme ce Etienne dădu drumul unui potop de înjurături din pricina uşii închise

pe care el nu reuşea să o descuie, Daisy culese un trandafir alb cu floare dublă de pe un spalier aflat lângă uşă şi îl introduse în butoniera de pe reverul hainei lui.

— Însenineaz-te. Totul va fi bine. N-am intenţia să te mănânc de viu.

Uitându-se la Daisy cum stătea lângă el, cu mâna ei mică odihnindu-se pe rever, zâmbindu-i sincer şi cald, ducele surâse.

— Poate că speram să o fac.

— În acest caz aş putea face o excepţie. Mă bucur că servitorii nu sunt acasă.

El meditä câteva secunde.

— Presupun că ai dreptate.

Surâsul lui deveni zâmbet. Nu se gândise niciodată la servitori ca la nişte intruşi. Nici măcar nu-i mai observa. Acum însă îl copleşea ideea unei izolări totale cu Daisy.

— Când crezi că se vor întoarce, rosti ea cu voce schimbată, apropiindu-se cu un pas de el, de la piaţă?

Aşa cum stătea, cu trandafirii de pe spalier încadrându-i frumuseţea, Daisy părea dintr-o dată că aparţine locului.

— Diseară.

— Atât de târziu, zâmbi ea sugestiv, ca o sirenă în rochie înflorată.

— Ţi-am spus că te ador? rosti el, punându-şi palmele pe braţele ei goale.

— Ce bine că mă asigur, replică ea, zâmbindu-i. Mă temeam că eşti posomorât când faci dragoste.

Loviturile ei directe erau încântătoare.

— Îmi faci o propunere?

— Doar nu am bătut atâta drum doar pentru a bea ceva, nu? rosti ea cu glas blând.

Vorbele ei îi aduseră ducelui aminte de ceva.

— Poţi să aştepţi în sat, Guillaume, îi strigă el vizitiului. Întoarce-te la asfinţit.

De vreme ce crescuse în Colsec, Guillaume nu avea nevoie de altă invitaţie. Câteva clipe mai târziu, ducele şi Daisy rămaseră singuri şi izolaţi, în faţa casei înculate a lui Etienne.

— Ei? rosti Daisy cu o inflexiune tipic feminină a glasului, ce sugera necesitatea unei atitudini de bărbat.

— Dă-te înapoi, răspunse imediat ducele.

Apucând o sapă ce stătea sprijinită de zidul de cărămidă, el sparse fereastra de lângă uşă, îşi bagă mâna înăuntru şi desferecă zăvorul. Împingând uşa, îi zâmbi cu căldură lui Daisy.

— Bine aţi venit în umila mea casă, domnişoară Black.

♥♥♥♥♥

Căsuţa era un cămin ca o bijuterie. Câteva milioane de franci o despărţeau de un adăpost umil. Era plină cu tablourile lui preferate, cu mobilă şi cu o mulţime de obiecte indiene strânse personal pe parcursul expediţiei pe care Etienne o întreprinsese cu Georges. Pardoseala din dale era acoperită cu covoare groase vopsite în culori tari, cu desene geometrice. Mobila era din piele şi avea o simplitate care îl amintea lui Daisy de moştenirea ei indiană. Măştile, totemurile şi sculpturile îi aduceau aminte de scuturile vopsite şi de panaşurile special decorate din cultura ei.

Rămase pierdută, cuprinsă de un uluitor sentiment de déja-vu, la intrarea către holul cu tavan din bârne. Chiar şi florile din vaze precum şi cele vizibile prin ferestrele largi în grădina extravagantă din spatele casei păreau aduse din ţinutul ei natal.

— Îţi place?

Vocea ducelui era profundă, moale şi apropiată.

Fără a se întoarce, Daisy ştia că el se află la un pas în spatele ei.

— Florile — de unde vin?

— Am avut un botanist în expediţie. Totul a fost fişat şi salvat cu grijă. Grădinarii mei au muncit zece ani să transforme cele câteva seminţe în toată splendoarea asta.

— Mă simt acasă.

— Aşa am crezut şi eu că te vei simţi. A fost motivul pentru care te-am adus aici.

— A fost o intenţie deliberată? N-ar fi trebuit să te deranjezi atât.

Vocea ei recăpătase acel ton cu care se luptaseră amândoi până atunci.

— Nu, rosti el evaziv, n-a fost deliberată. Dac-ar fi fost aşa, continuă el pierdut, nu te-aş fi adus aici. (Ducele inspiră, neobişnuit să-şi dezvăluie sentimentele intime, şi adăugă): — Prietenii mei habar n-au despre această casă. Servitorii mă cunosc sub un alt titlu nobiliar, inferior. Aici e culbul meu, Aşadar, nu... n-am avut o intenţie aparte aducându-te la Colsec. A fost o decizie fără nici o logică, fără vreo urmă din ducele de Vec pe care tu îl găseşti atât de ofensiv.

— Îmi cer scuze, răspunse Daisy. Pentru proastele mele maniere evidente.

— Bănuiesc că şi eu aş putea să-mi cer scuze... dar ce-ar fi să-ţi arăt micul meu domeniu în întregime? De fapt habar n-am, continuă el, îndemnat de o dispoziţie cu toane pe care luptase s-o învingă toată după-amiaza, dacă vreau să-mi cer scuze.

— Ce găseşti că-l atât de revoltător?

— Modificările din viaţa mea, răspunse el simplu. De-a lungul anilor mi-am făurit o ordine a vieţii mulţumitoare. (Ducele privi de jur împrejur prin holul care fusese până atunci un refugiu masculin.) Prezenţa ta... ameninţă să-mi distrugă acea mulţumire.

Daisy era surprinsă de cuvintele alese de el.

— Mulţumirea asta nu se potriveşte cu persoana ta publică. Tu eşti un om al excesiior.

— E un termen, replică el sec, la fel de superficial ca şi conceptul.

— Dacă îţi voi oferi şi eu excese, rosti Daisy, încercând să fie cât mai deschisă pe acest teritoriu minat al posibilităţilor, asta va însemna să te ameninţ?

Ducele zâmbi.

— Vorbim de lucruri diferite.

— Dar recunoşti că nu eşti un călugăr.

El dădu din umeri şi ridică palma în chip de răspuns.

— Vino. Nu-mi place turnura acestei conversaţii. Trecutul nu mă interesează. (Îi zâmbi lui Daisy ca un tată indulgent.) Asta, bineînţeles, dacă nu cumva eşti interesată să-mi povesteşti despre copilăria ta.

Voia să cunoască mai multe despre copila care se transformase în femeia ieşită din comun pe care o dorea cu atâta patimă şi emoţie nedefinită. I se părea că putea rezolva şarada felului ei de a fi şi a dorinţei lui neobişnuite dacă ea ar fi început cu începutul.

Îi ceru diverse detalii din viaţa ei cât făcură turul casei. Când ajunseră în dormitorul lui, mobilat doar cu un pat mare şi un scaun, sub marginile aplecate ale acoperişului, vopsite într-un alb lăptos, feciolerinic, Daisy se îndreptă spre pat.

El o trase imediat prin uşile de sticlă deschise spre balconaşul înălţat deasupra râului. Acolo o aşeză pe un scaun părăginit, de genul celor pe care le-ar fi folosit ofiţerii într-o campanie militară.

— Aşează-te lângă mine, îi ceru Daisy, când el îi dădu drumul şi se îndepărtă.

— Mai târziu, răspunse el, ca şi cum avea un orar intern neştiut, făcând-o pe Daisy să simtă un val de căldură în tot trupul. (Ducele se aşeză în apropierea ei, pe un mic taburet de salcie împletită.) Povesteşte-mi despre mama ta, o invită el, nesigur pe motivele pentru care nu voia să grăbească lucrurile în această după-amiază. A fost fericită în căsnicie?

Daisy dădu din cap, întrebându-se dacă nu cumva fericirea mamei ei cu Şapte Săgeţi era motivul urii pe care o resimţea faţă de căsătoriile de convenienţă. Şi căsnicia tatălui ei, Hazard, fusese încheiată din dragoste. Ambii ei părinţi găsiseră o fericire durabilă alături de parteneri care făceau orice Martin Saderberg din această lume să pălească prin comparaţie.

— Mama mea a murit, începu Daisy, din cauză că ea şi Şapte Săgeţi erau de nedespărţit. Când ei vânau, ea îl însoţea, deşi era neobişnuit pentru o femeie să vâneze. Într-o zi, când un grizzly l-a atacat pe Şapte Săgeţi, ea a încercat să-l salveze. El era înarmat doar cu un cuţit. Din păcate, arma ei a explodat cu cinci cartuşe întregi în magazie. (Vocea lui Daisy coborî la nivelul unei şoapte pe măsură ce amintirile îi reveneau vii în minte.) Au fost amândoi mutilaţi.

— Îmi pare rău... Nu trebuia să întreb. Te simţi bine?

Ea încuviinţă.

— Au trecut atîţia ani, amintirile sunt mai puţin dureroase, însă... mi-e dor de zilele copilăriei. A dispărut toată viaţa mea de atunci. Ca şi cum n-ar fi existat niciodată. (Îşi ridică privirea spre duce.) Tata a avut dreptate, bineînţeles, să salveze tot ce putea pentru poporul lui.

— Şi aşa ai devenit avocatul lor.

— Asta se aştepta de la mine.

— O ideé nouă, rosti Etienne cu un zâmbet crud. De la mine nu s-a aşteptat niciodată nimic. A fost îndeajuns să mă nasc de Vec.

— Regreţi?

Era o întrebare exploratorie, căci dispoziţia lui schimbătoare îndemna la prudenţă.

— Nu-mi regret copiii. Sunt singurul lucru pozitiv de care sunt sigur în viaţă. Şi nepotul.

Fotografiile lor atârnau pe pereţii dormitorului. Daisy le observase imediat, conştientă că acea căsuţă reprezenta cu adevărat sanctuarul lui intim. Nimeni nu-şi aducea iubitele potenţiale într-un dormitor de-abia mobilat, care nu avea nici un alt decor decât fotografii de familie. O încălzea enorm să ştie că fusese invitată într-un astfel de loc.

— Povesteşte-mi despre ei.

El răspunse cu o rară căldură în voce. Îl descrise pe scurt felul lor de a fi, căminele lor din imensul „Hotel de Vec", interesele lor curente. Justin terminase de

curând St. Cyr şi nu-şi găsise încă rostul. *Ca şi tine,* gândi Daisy. Jolie îşi descoperise marea iubire şi era fericită. *Spre deosebire de tine,* reflectă Daisy. Tonul profund şi liniştit al vocii lui se potrivea cu seninătatea zilei calde de primăvară, cu râul leneş de dedesubt şi cu fericirea fiicei ducelui. Când i-l descrise pe nepotul său, Hector, râsul îi lumină puternic chipul. Era evident că îl adora pe micuţ.

Se apucară să converseze lejer despre copii, nepoţi şi nepoate, schimbând amabilităţi despre bucuriile tinereţii. Mult mai târziu, văzând că ei nu face nici un pas să o atingă sau să treacă la avansuri amoroase, Daisy rosti:

— Te superi dacă îmi scot pantofii?

El vru să refuze oferta, deoarece cumpănea riscul dorinţei neîmplinite faţă de inevitabila dezlluzie, era mult prea fericit, sau mulţumit, sau care o fi fost cuvântul portivit care să descrie senzaţia de plăcere pe care o simţea.

Daisy Black, cea mai seducătoare femeie pe care o văzuse vreodată, se afla la un metru distanţă, tolănită cu eleganţă înaintea lui. Îi lăsase clar să înţeleagă că ar fi putut s-o aibă.

Dacă nu era vorba de sentimente — şi până în acea clipă el nu-şi dăduse niciodată seama că sentimentele aveau o pondere în actul sexual — nu se putea aştepta decât la urmărirea facilă a plăcerii. Ştia doar cum se simţea înainte, în timpul şi după act. Se schimbau numai subtilităţile şi decorurile. Acum, brusc, nu mai ştia. Însă cum nu fusese niciodată laş, rosti zâmbind:

— Te rog.

O urmări, aproape de limita pierderii controlului, cum ea îşi dezleagă curelele din mătase verde ale pantofilor, apoi cum îşi scoate ciorapii din mătase albă. Anii în care satisfăcuse atâtea femei îl învăţaseră cu răbdarea, îl disciplinaseră, aşa că îşi chemă acum în ajutor toată experienţa pe care o avea. N-avea să se pună în

stânjenitoarea postură de a o ataca, deşi impulsul era puternic în acest sens.

— Zâmbetul tău mă intrigă. Pot să aflu şi eu de ce zâmbeşti? întrebă încet Daisy, hotărâtă să nu mai aştepte verificarea autenticităţii reputaţiei ducelui.

— Păi, răspunse el, amuzat, mă gândeam la avantajul de a te ataca.

— Un bărbat de fineţea ta?

— Ai înţeles dilema mea. Am o reputaţie de apărat.

— Tocmai reputaţia asta am vrut s-o testez.

— E un exerciţiu de sondare? se miră el, ridicând ironic o sprânceană.

— Nu, răspunse Daisy, desfăcându-şi o panglică din păr. M-am gândit să te învăţ ceea ce ştiu eu.

El păru surprins şi Daisy râse ca un copil care a descoperit o nouă jucărie.

— Nu ştiai că Absarokee reprezintă o societate egalitară? îl tachină ea, zâmbind.

— Poate că am uitat, răspunse ducele cu prudenţă, meditând la zâmbetul ei, la tonul languros, la referirea intenţionată la trecutul ei.

Terminând cu panglica, Daisy îi dădu drumul cu un gest graţios lângă pantofi şi ciorapi. Îşi înălţă privirea neagră spre duce.

— Eşti intimidat?

— Nu cred, răspunse el încet, dându-şi jos haina cu gesturi relaxate. Ar trebui să fiu?

Îi zâmbi şi se aplecă să-şi scoată cizmele de călărie. Nu socotea politicos să menţioneze că deţinea recordul bordelului lui Madame Beloy, unde „spectacolele" depăşeau firescul prin virtuozitate şi rezistenţă.

Daisy începu să-şi desfacă nasturii rochiei la fel de indiferentă ca şi el. Cămaşa de mătase crem a ducelui căzuse între timp peste haina lui pe podeaua balconului. Când el îşi scoase şi pantalonii de călărie, Daisy remarcă:

— E deosebită.

Se referea la lenjeria lui intimă, confecţionată din bumbac alb şi tălată mai scurt decât de obicei. Ducele o

făcuse pe comandă, special pentru mai mult confort, mai ales pentru partidele de polo.

— De unde ştii? i-o întoarse el, cu o nuanţă de iritare în voce, ca un răspuns, mai degrabă, la o obrăznicie a ei.

— Pentru că trăiesc în această lume de treizeci de ani şi am ţinut ochii deschişi.

— Femeile sarcastice mă deranjează, murmură el, cu privirea uşor încruntată.

— Aşa cum mă deranjează bărbaţii aroganţi pe mine. N-am şi eu voie să fac o remarcă nevinovată?

— Nu în privinţa cunoştiinţelor tale în legătură cu lenjeria bărbătească. Am considerat întotdeauna o impoliteţe să vorbeşti despre amorurile trecute.

— Am rostit eu vreo vorbă despre amoruri?

Daisy zâmbi cu acel zâmbet pe care el ar fi vrut să-l şteargă cu o remarcă la fel de nevinovată.

— Cu siguranţă, adăugă ea, că nu vrei o femeie care să fie mereu de acord cu tine.

— De fapt, nici nu prea avem puncte în care să fim de acord, replică el încet, întrebându-se dacă nu făcuse o greşeală în acea zi.

Se sprijinea de marginea sculptată a balconului. Se simţea în elementul lui, îmbrăcat doar cu chiloţii albi. Trupul bronzat contrasta flagrant cu bumbacul alb strălucitor. I se vedeau ciar muşchii, de la pectoralii puternici până la contururile ferme ale coapselor pe care le folosea atât de mult când juca polo. Părea totuşi că nu se simte cu totul în apele lui stând gol în faţa unei femei pe care abia o cunoscuse.

Daisy zâmbi. Tatăl ei, Hazard, ar fi recunoscut acel zâmbet. Era zâmbetul mamei ei.

— De fapt, se strâmbă ea uşor, într-una sau două privinţe cred că puteam cădea de acord.

— Ce-ai zice, murmură el, întinzând mâna să o ridice pe Daisy de pe scaun, dacă n-am face-o în pat?

Zâmbetul ei de răspuns reprezenta cea mai provocatoare evocare a senzualităţii văzută de el într-o întreagă viaţă de cercetare a senzualităţii provocatoare.

— Aş zice, răspunse ea cu voce plină de promisiuni, că data viitoare am putea încerca patul.

Mâna lui o cuprinse pe a ei.

— Destul de corect, rosti el.

Închelo dezbrăcatul ei, îndepărtându-i hainele cu grijă, fără grabă sau febrilitate. Evident, se pricepea la meandrele dantelăriilor, încuietorilor şi copcilor. Când descoperi că ea nu purta chiloţi, murmură cu un zâmbet ironic:

— *Asta* da deosebire.

Daisy zâmbi voluptuos.

— Nu te voi întreba de unde ştii, şopti ea, cu o uşoară notă de tachinare în glas.

El nesocoti tachinarea ei, uşor intrigat.

— Face parte din tradiţia ta indiană?

— Aş putea spune că da, pentru că noi nu purtăm lenjerie pe câmp, dar asta nu-i relevant aici, în Paris. Adevărul e, rosti ea foarte, foarte încet, că speram ca *tu* să vii să mă iei astăzi la unu şi credeam că te voi întreţine pe drumul către muzeul vărului tău Georges.

Zâmbetul lui îi lumină faţa bronzată şi ochii.

— Acum îmi pare rău că am fost atât de susceptibil.

— Îţi serveşte ca o lecţie pentru prostia prudenţei.

Daisy îl şterse uşor obrazul cu un sărut.

— Deci preferi imprudenţa, murmură el, plimbându-şi palmele pe umerii ei.

— Da, răspunse ea, inspirând ca să se calmeze şi tremurând uşor din pricina atingerii lui.

Mâinile lui mari erau experimentate; ştia exact cum să-şi strecoare palmele calde şi degetele lungi de-a lungul marginii claviculei; atingând ca din întâmplare începutul sânilor, apoi furişându-se în sus, până la părul ei mătăsos.

— Şi aventura, continuă el.

— Da.

Daisy icni uşor, simţindu-i cum trage primul ac din părul ei încolăcit.

— Te-ar interesa ceva sălbatic, adăugă el cu voce rece, ca şi cum n-ar fi rostit cuvântul „sălbatic".

— Da, răspunse ea cu voce coborâtă, ştiind că un bărbat cu ochii unei feline din junglă putea fi extrem de sălbatic.

El scoase toate acele. Părul ei căzu în valuri peste umeri, ca o mătase grea şi neagră pe care el o ridică, o cuprinse şi o strânse până ce Daisy se trezi presată de trupul lui înalt şi puternic, simţindu-i erecţia pulsând pe stomacul ei.

— Deci vrei ceva dezlănţuit, fără limite.

Vocea lui profundă era întrebătoare şi promiţătoare în acelaşi timp. Poate că o necăjea uşor, deoarece ea îl necăjise din prima clipă în care se cunoscuseră la Adelaide.

— Da, răspunse ea, femeia care se mândrea cu auto-constrângerile. Da, adăugă, gândindu-se că în astfel de momente îşi pierdea orice urmă de logică şi bun-simţ.

Ridicând-o brusc, ca pe un obiect lipsit de greutate, o aşeză pe scaunul care îl însoţise în călătoriile lui prin lume. Căptuşeala se albise de folosinţă şi de stat în bătaia soarelui, precum multe alte piese de mobilier din casa ducelui. Magnificul şi elegantul duce de Vec nu avea vreo înclinaţie naturală către aranjamente. Refugiul lui era modest şi spartan.

Scăpând repede de ultima piesă de lenjerie, ducele se aplecă peste Daisy. Ea se întrebă dacă scaunul avea să-i suporte pe amândoi. Oare era el telepatic sau întrebarea era atât de evidentă în ochii ei... sau el îşi amintea de alte experienţe avute pe acel scaun? Cert e că Daisy se întrebă câte femei o precedaseră pe acel scaun prin cele mai diferite colţuri ale lumii.

— Nu mă întreba, rosti el înainte ca ea să rostească ceva. Şi acum sărută-mă.

O sărută el primul, însă era mai mult decât dornică; de când plecase atât de brusc de la petrecerea Adelaidei fusese măcinată de curiozitate şi dorinţă. După multe frământări interioare era aici, el era aici.

Căută cu disperare aerul după acel prim sărut sălbatic, intens, nestăpânit, plin de imaginaţie, care o învălui ca într-un vis. Gâfâind, rosti:

— Eşti foarte bun.

— Aşa şi trebuie. Dar nici tu, adăugă el, suav şi vag nemulţumit, nu eşti mai prejos.

— În comparaţie cu experienţa ta, replică ea, ţinându-şi pleoapele grele pe jumătate închise din pricina soarelui, ar trebui să fiu. Însă, continuă ea, cu un zâmbet uşor provocator, poate că nu e vorba de o chestiune de cantitate.

— De ce simt nevoia constantă, copleşitoare, de a te bate? mârâi el, privind-o încruntat.

— Pentru că ai fost răsfăţat de prea multe mâţe care sunt de acord cu opinia ta masculină despre femei. Ceea ce îţi ofer eu e darul meu — nu prada ta. Cu toate astea, te încrunţi de fiecare dată când îţi încalc prerogativele. Acum sper că nu se va ajunge la bătaie prin ceea ce îţi voi spune — dar dacă nu faci repede dragoste cu mine, *eu* voi fi cea care te voi bate.

El reacţionă previzibil, pentru că era degajat din fire şi experimentat în atari circumstanţe. Daisy observă însă şi o uşoară ezitare, o pauză de o clipă când el meditä la opţiunea de a o părăsi.

— Dacă mi-ai oferit o asemenea încântătoare alegere, se hotărî el să spună, accept.

— Pe care anume? întrebă ea, înfierbântată.

— Amândouă, răspunse el amabil.

Făcu dragoste cu ea la început tandru, sărutând-o şi mângâind-o, dezmierdând fiecare porţiune scăldată de soare a trupului ei, până când Daisy ajunse să se întrebe dacă toate isprăvile lui, de care aflase de la Adelaide cu puţin timp înainte, erau adevărate şi el putea face cu adevărat dragoste zile în şir.

Însă cum nu voia să aştepte prea mult până să afle adevărul, împiedică mersul mâinilor lui şi rosti:

— Te rog, Etienne...

— Şi toate celelalte... dragă?

Ochii ei ardeau de dorinţă, iar mâinile transmiteau căldura mâinilor lui. Mişcarea înceată a şoldurilor ei sub el implora.

— A trecut atâta... putem să amânăm totul... restul pe mai târziu? murmură ea, înfierbântată de flacăra dinăuntrul trupului.

El zâmbi şi îşi zise că Daisy nu era chiar atât de aventuroasă *cum* lăsase să se înţeleagă. *Încă* din tinereţe el nu trecuse printr-o *lungă* perioadă de abstinenţă. O clipă mai târziu se admonestă singur pentru gândurile lui, căci, în fond, ar fi trebuit să fie mulţumit că ea nu se bălăcea în promiscuitate.

Îi îndeplini rugămintea, penetrând-o încet până ce ajunse în străfundurile ei. Auzi un oftat de binecuvântare de pe buzele ei. Începu să se mişte cu prudenţă, nesigur de cunoştinţele ei — căci cuvintele şi acţiunile lui Daisy se băteau cap în cap — şi observă cu atenţie intensitatea nevoii şi implicării ei.

Aproape imediat, mâinile ei îi cuprinseră umerii, iar câteva secunde mai târziu alunecară pe spatele lui ca să-i tragă mai aproape de ea. Daisy părea o imensă fetiţă de catifea încinsă. Ducele scoase un geamăt profund de plăcere. Trupurile lor se potriveau perfect, aşa cum visase el în fanteziile lui încă de când o întâlnise. Daisy era subţire, dar nu fragilă, înaltă, dar nu prea înaltă, voluptuoasă într-un mod sănătos şi plin de prospeţime, aparte faţă de felul abundent în care se manifesta plăcerea amantelor lui obişnuite.

— Eşti perfectă, şopti el, intrând din nou în ea, ca şi cum ar fi vrut să testeze perfecţiunea.

Plăcerea îi invada simţurile. Avea sentimentul că e în plină şarjă a unei cavalerii care răstoarnă soarta unei retrageri ruşinoase.

Vocea lui era încărcată de resentiment, chiar dacă fusese doar o şoaptă. Daisy era încântată să audă un astfel de protest. Era şi mai încântată să ştie că sentimentele ei intense se bucurau de reciprocitate. Deşi nu fusese o virgină naivă, experienţa ei nu însemna mare lucru, poate deoarece până în acest moment Daisy nu simţise niciodată o asemenea pasiune strălucitoare şi răscolitoare. Dacă ar fi cunoscut aşa ceva, ar fi fost tentată să o redescopere la nesfârşit.

El o reducea la nimic, deşi Daisy nu era o femeie mică; sub palmele ei mângâietoare, el părea puternic şi musculos. Ducele simţea în adâncurile fierbinţi ale trupului ei răscolirea, plăcerea şi frenezia unei senzaţii nemaiîntâlnite. La fiecare alunecare a lui, ea îşi ţinea respiraţia, astfel încât să absoarbă complect valurile ameţitoare ale senzaţiilor. De fiecare dată când avea sentimentul că ajunge la culmea suportabilului, el se retrăgea şi o săruta, în vreme ce ea se freca de el, îi devora hulpavă gura şi îl implora să-i dea mai mult.

El se conforma, însă, cu o discreţie pe care o asocia perfecţiunii, până când intensitatea dorinţei ei devenea sălbatică şi dezlănţuită. Când, în sfârşit, o cuprinse orgasmul, Daisy se prăbuşi în braţele lui, se topi în jurul lui şi gemu în neştire de plăcere. El zâmbi satisfăcut.

După o vreme pleoapele ei se mişcară şi ducele şopti:

— Bună.

— Hmm, murmură Daisy, întinzându-se satisfăcută, absorbind cu privirea perfecţiunea chipului lui. Bună şi ţie, şi mulţumesc.

— Plăcerea e de partea mea, deşi eu ar trebui să-ţi mulţumesc. Eşti o companie încântătoare pentru o zi caldă de primăvară.

— Cred că îţi rămân datoare...

— Nu pentru mult timp, rosti el încet.

Se depărtă puţin de ea, apoi o luă în braţe şi se aşeză pe scaun. Sprijinindu-se de spătar, o întoarse pe Daisy cu faţa spre el şi o lăsă să alunece uşor peste erecţia lui rigidă.

Daisy închise ochii. Pentru o clipă cât o veşnicie i se păru că numai ei doi existau în lume, ca şi cum ar fi găsit împreună tărâmul fermecat.

Nu poate fi adevărat, îşi zise el. *Acest extaz teribil şi parfumat e imposibil.* Ducele respingea categoric extazul, ca pe o senzaţie inconsistentă cu lumea imperfectă în care trăia. Cu toate astea, trăise extazul datorită faptului că o femeie străină, voluptuoasă, pe care abia o

cunoscuse, îi absorbea erecţia cu dulceaţa ei fierbinte, agăţându-se de gâtul lui cu o energie pe care el o găsea surprinzătoare.

Ducele începu să se mişte intenţionat în adâncurile ei, gândindu-se că noua şi deranjanta senzaţie care-l încerca, avea să dispară pentru a fi înlocuită de una mai familiară, de simplă plăcere. Numai că odată cu mişcarea lui se mişcă şi ea, el în sus şi ea în jos, astfel că ducele simţi că-şi pierde capul. Mâinile lui strânseră cu putere şoldurile ei şi le apăsă în jos; un experimentat ca ducele dispunea de reflexe pentru prelungirea şi intensificarea senzaţiilor. Ducele închise ochii şi simţi acelaşi lucru ca şi Daisy. Ca şi cum pluteau, singuri pe lume.

Câteva clipe mai târziu ea se mişcă şi el o secondă, apoi ochii ei languroşi se deschiseră, urmaţi mult mai târziu de ai lui, şi îşi zâmbiră unul altuia, ca şi cum erau ultimele două fiinţe rămase pe pământ.

Când el ajunse, în sfârşit, la orgasm, ea i se alătură şi ducele avu impresia că are din nou cincisprezece ani şi e plin de bucuria vieţii. Daisy se abţinu în ultima clipă să spună „te iubesc"; ar fi fost suprema dovadă de impoliteţe faţă de omul pe care tot Parisul îl ştia că nu crede în iubire.

Făcură din nou dragoste cu Daisy aşezată pe marginea balconului, ţinută strâns de braţele lui, astfel încât să nu cadă în râul de dedesubt. Ceva mai târziu, când el o coborî de pe margine şi o aşeză cu spatele sprijinit de zidul rece al casei, după care reîncepu, pentru a treia oară mângâierile experte, Daisy rosti:

— Eviţi patul?

Ducele îşi înălţă privirea şi ezită, nesigur pe răspuns. *Probabil că da,* îi replică el în gând.

Nici o femeie nu se întinsese până atunci în patul lui din acea casă.

— Am întrebat şi eu, rosti Daisy pe un ton neutru.

Nu era îndemnată de nici un drăcuşor să forţeze încălcarea teritoriului lui intim. Îi era suficientă plăcerea pe care i-o dărula el.

— E doar un pat, rosti el cu hotărâre.

Renunţase mai devreme decât anticipase la această prejudecată. Luând-o pe Daisy de mână, se îndreptă spre uşă.

— Eşti sigur? Nu e neapărat necesar.

— Rareori sunt sigur de ceva cu excepţia îndemânării ponеilor mei de polo. E singura certitudine.

— Eşti cam cinic, domnule duce, îl tachină Daisy.

— Consideră-te norocoasă, domnişoară, replică el leneş şi tărăgănat, că ai reuşit să eviţi senzaţia de cinism pe propria piele.

— A fost înlocuită astăzi, am dreptate? de o senzaţie mai veselă. Îmi place patul tău.

Era un pat mare, confecţionat din mesteacăn alb.

Daisy avea un fel de a fi direct pe care ducele îl găsea odihnitor, chiar regenerator, ca şi cum era în stare să anihileze diavolii negri care îi împovărau lui sufletul. Spre deosebire de majoritatea femeilor, Daisy ştia când să renunţe la tendinţa ei de a face introspecţii.

— Da, acceptă el. Îmi place patul meu. Te interesează să arunci o privire mai îndeaproape?

Pe chip i se ivise un rânjet, care o făcu pe Daisy să izbucnească în hohote de râs.

— Eşti mult prea arătos pentru binele tău, îl pedepsi ea, trăgându-şi mâna din mâna lui.

Ducele întruchipa perfecţiunea fizică fără egal. Era genul de bărbat în faţa căruia alţi bărbaţi deveneau insignifianţi şi datorită căruia femeile credeau că Dumnezeu răspunde cu adevărat rugilor lor.

— Tu, domnişoară nu ai dreptul de a protesta. Fără îndoială că întreaga lume a fost la picioarele tale de când erai încă în leagăn.

— Ai vrea să te alături şi tu restului lumii?

Îl tachina, dar îşi şi testa puterile într-o manifestare tipic feminină de vanitate.

E prea perfectă, îşi zise el, văzând-o cum stătea provocator de goală în faţa lui, *prea exotică, prea tentantă, prea sigură pe frumuseţea ei extravagantă.*

— Poate altădată, o refuză el politicos, cu pleoapele uşor coborâte, privind-o cu acea căutătură sardonică pentru care era renumit.

— Înţeleg că au existat prea multe femei băgăreţe în viaţa ta, zise Daisy. Scuză-mă. Am spus ce am spus numai în glumă.

Ducele simţi o uşurare, însă n-o arătă imediat. Daisy decise că îi ceruse prea multe ducelui, oferindu-i prea puţine în schimb.

— Vrei să îngenunchez în faţa ta? N-am nici un pic de mândrie.

Era o declaraţie uluitoare din partea fiicei lui Hazard Black, o femeie pe care întreaga lume o socotea, fără excepţie, ca pe cea mai mândră din câte existau.

— Nu.

Daisy vedea limpede că el era stingherit, ca şi cum îşi amintea prea multe lucruri neplăcute.

— Dacă nu zâmbeşti, nu mă voi mai f... cu tine niciodată.

Uimitoarea ei declaraţie îl făcu să zâmbească.

— Să nu spui niciodată că sunt un prost, replică el.

— Am trei fraţi, zise ea, ca şi cum ar fi explicat astfel cuvintele ei deplasate.

— Ce drăguţ, răspunse el neutru. N-avea nevoie de nici o explicaţie; de ani de zile nu-l mai şoca nimic. Iar acum, cred că suntem pregătiţi să acoperim oferta ta graţioasă.

Înghiontind-o jucăuş pe pat, ducele se lăsă uşor peste Daisy, ţintuind-o pe cuvertura de bumbac şi încadrându-i chipul cu palmele. Soarele se deplasase între timp pe cer, astfel că acum umbrele lungi ale razelor aurii de sfârşit al după amiezii scăldau încăperea. Daisy rămase întinsă pe cuvertura albă, cu părul negru răsfirat într-o neorânduială mătăsoasă. Încântarea pe care o simţea era evidentă în ochii ei mari şi în curbele moi şi delicioase ale gurii. Pielea ei aurie era atât de mătăsoasă şi de fină încât lui îi veniră în minte fraze romantice de genul „netedă ca alabastrul,

o frumuseţe neîntinată", iar căldura corpului ei sub corpul lui îi aducea aminte de aerul aparte al serilor petrecute lângă Piramide. *O altă analogie romantică serioasă,* îşi zise el puţin uimit — căci manevra pe un teren nesigur. Stânjenit de senzaţie, se apleca să o sărute, mai mult pentru că ştia prea bine cum sunt senzaţiile plăcerii fizice.

Gura lui atingând gura ei întruchipa visul tuturor tinerelor fete. Era posesiv şi impunător. Aluneca pe moliciunea buzelor ei cu o apăsare suficient de tare ca ea să simtă cum adâncurile fiinţei îi sunt invadate de o căldură plăcută, ca de aur topit. Daisy îl răspunse la sărut ca o fetişcană, oferindu-i totul, întinzându-se şi agăţându-se de el, dorindu-şi ca el să n-o părăsească niciodată. Numai că ea nu era o fetişcană, iar el era bărbatul cel mai puţin disponibil din lume, astfel că în clipa următoare Daisy renunţă la visul ei adolescentin, deschise ochii, absorbi diafana lumină aurie care sufoca mica încăpere albă, admiră frumuseţea bărbatului pe care îl ţinea în braţe, şi zise, ca un adult, ştergând buzele lui cu buzele ei, cu răsuflarea fierbinte:

— Cred că o să te păstrez o zi sau două numai pentru mine.

El zâmbi şi îi dădu un răspuns atât de prompt, încât Daisy nu se putu hotărî dacă ducele era numai excesiv de politicos sau nutrea aceleaşi sentimente ca şi ea.

— Gând la gând cu bucurie, zise el cu voce joasă, ca şi cum s-ar fi temut să nu destrame atmosfera magică din încăpere. Va trebui să o înştiinţez pe bucătăreasă că vrei să mănânci diseară.

— Nu m-am referit la două trei zile în mod literal, explică ea. Nu ai şi alte planuri?

— Nici unul mai interesant decât să petrec o zi sau două cu tine în pat.

— Mai ales acum, că am reuşit în sfârşit să găsesc drumul către patul tău.

Afirmaţia demonstra faptul că Daisy era conştientă de ceea ce reuşise să obţină.

— Da, rosti el, acum că ai...

Replica lui sunase mai slab decât avusese intenţia, mai încet, ca şi cum ar fi fost conştient de profeţia conţinută în cele câteva cuvinte simple.

♥♥♥♥♥

Făcură dragoste în acel pat venerat. După aceea, ducele îşi zise că altarul izolării lui nu putea fi violat cu mai multă plăcere. Daisy îl amintea de râsul sănătos, de tinereţe şi de sentimente candide şi proaspete de care el uitase că există.

Mult mai târziu, când ea îi adormi în braţe, epuizată de experienţele pe care le încercase într-o lume a senzaţiilor prin care nu mai trecuse înainte, ducele rămase treaz. Adesea, zilele şi nopţile lui Etienne erau foarte solicitante; ca atare, el se imunizase faţă de epuizarea pe care o încercase Daisy. Însă era suficient de mulţumit, ba chiar plin de o rară seninătate. Ca şi cum n-ar mai fi avut nevoie să-şi umple calendarul monden pentru a-şi alunga plictiseala, ca şi cum n-ar mai fi contat dacă ar fi contramandat două zile de aranjamente anterioare, ca şi cum n-ar fi fost obligat să participe la sărbătoarea de dinaintea aniversării zilei de naştere a regelui, care avea loc în seara asta. Sărbătoarea la care era invitată doar familia regală.

Ceva mai târziu, servitorul lui Etienne urcă scările, bătu uşor în uşă şi o deschise ca să vadă ce voia Etienne să mănânce la cină, şi rămase împietrit în prag când observă femeia din pat. Ducele îi făcu semn să dispară. Trebuia să vorbească cu François şi cu bucătăreasa când avea să se trezească Daisy. Cum nu adusese niciodată o femeie la Colsec, nu voia ca Daisy să fie stânjenită de privirile lor curioase. Spre deosebire de servitorii din Paris, care nici nu clipeau în astfel de situaţii, cei de la ţară nu prea ştiau să se prefacă a fi orbi.

Când Daisy se trezi, ducele îi oferi toate cele necesare ca să se spele, scoase câteva halate ale lui

ca să aibă de unde alege după placul inimii şi coborî ca să-i informeze pe servitori că avea un oaspete pentru acea noapte. În acelaşi timp, îl avertiză politicos pe aceştia că doamna era o invitată specială şi trebuia tratată cu extremă curtoazie şi plecă după ce comandă un meniu pe care îl crezu apetisant pentru Daisy.

Cina fu un adevărat vis. Mica sufragerie a casei era luminată de lumânări, servitorii se dovedeau extrem de rezervaţi, iar bucătăreasa se întrecuse pe sine pentru invitata din acea seară, mulţumită că stăpânul ei avea companie şi nu era morocănos ca de obicei. Din când în când, ambii servitori se zgâlau prin uşa întredeschisă şi îşi zâmbeau unul altuia. Îmbrăcaţi doar în halate, domnul şi doamna erau evident îndrăgostiţi unul de celălalt; se ţineau de mână peste masă, îşi zâmbeau şi râdeau. El îi dădea ei să mănânce şi ea proceda la fel. Apoi se sărutau şi îşi zâmbeau din nou.

Ducele şi Daisy adormiră unul în braţele celuilalt. Când se deşteptară, Etienne îi demonstră lui Daisy ce plăcută poate fi o baie în râu. Escaladând balustrada balconului, el se aruncă în apă ca o săgeată şi ieşi la suprafaţă la o oarecare distanţă, zâmbind şi făcându-i semn lui Daisy să îl urmeze. Ezitând pentru o clipă, ea se aruncă cu o săritură perfectă. Înotară amândoi, se împroşcară cu apă şi se sărutară, zbenguindu-se ca nişte elevi care au chiulit de la şcoală. Mai târziu, cu răsuflarea întretăiată, făcură dragoste în patul verde şi moale al malului râului, sub sălciile dantelate.

Ducele depăşise acum starea de mulţumire şi de excitare. Era infatuat şi obsedat totodată. Nu se mai putea sătura de ea.

În acelaşi timp, Daisy îşi explica de ce îl adorau femeile. Era un bărbat fără egal pe lume.

♥♥♥♥♥

Când sosi timpul plecării, mult prea devreme, ca şi cum fericirea ar fi accelerat mersul limbilor ceasului, îşi găsi hainele spălate şi călcate, atârnând ordonate în garderobă, lângă colecţia de haine de ţară ale lui

Etienne. Se îmbrăcară — ea în rochia înflorată care avea să-i amintească mereu lui de aceste ore pline de pasiune, iar el într-un costum de culoarea nisipului, pe care Daisy se întrebă dacă nu îl alesese soţia lui. Cât timp îşi văzură amândoi de toaleta proprie, domni tăcerea, deşi avu loc între ei un schimb banal şi politicos de cuvinte. Pe drumul înapoi spre Paris se lăsă o tăcere mormântală. Erau amândoi duşi pe gânduri, conştienţi că aveau să reintre în rutina vieţilor lor.

Ducele o lăsă pe Daisy în faţa casei Adelaidei.

— Mulţumesc, rosti el cu voce şoptită şi o sărută scurt pe gură.

Norocul făcu ca Adelaide să fi ieşit în oraş în acea după-amiază, astfel că Daisy putu intra în apartamentul ei fără să dea vreo altă explicaţie în afara biletului pe care-l trimisese cu o zi înainte, în care îi explicase că rămânea peste noapte cu nişte prieteni la marginea râului. Intenţiona să simuleze o durere de cap pentru cină, căci era incapabilă să se alăture oaspeţilor Adelaidei în acea seară. Nu putea suporta o conversaţie banală. Se simţea melancolică, ameţită, dornică să obţină ceva imposibil.

♥♥♥♥♥

Când ajunsese acasă, ducele dădu peste un bilet scris de soţia lui, care voia să discute imediat cu el. Oftă, îşi plimbă degetele prin păr şi rămase încremenit pentru moment, ţinându-şi capul în palme. Apoi sună după un servitor, pe care îl trimise la soţia lui ca s-o informeze că îi stătea la dispoziţie peste zece minute în bibliotecă.

Isabelle intră în bibliotecă îmbrăcată în costumaţia obişnuită de ceai. Fără a-i adresa vreun cuvânt lui Etienne, mulţumindu-se să dea din cap ca răspuns la salutul lui, ea se aşeză în faţa ducelui, în fotoliul pe care bunicul lui îl cumpărase după ce mobilele lui Napoleon fuseseră scoase la licitaţie. Stilul imperial se potrivea cu frumuseţea Isabellei. Mignonă ca o păstoriţă din

porţelan, blondă, de aceeaşi vârstă cu ducele, Isabelle era la fel de zveltă ca în ziua în care se căsătorise ducele cu ea. Socotea disciplina ca pe cea mai mare virtute a ei.

— Probabil că a fost excepţională dacă te-a reţinut de la petrecerea de familie a regelui, rosti cu emfază Isabelle. Absenţa ta a fost remarcată.

— Îmi pare rău, răspunse Etienne cu simplitate. Trecuse de mult vremea când criticile Isabellei îl afectau. O să trimit scuzele mele.

— Bănuiesc că *o să fi* prezent la sărbătoarea publică de mâine, nu? Justin şi Jolie vor fi bineînţeles acolo împreună cu Henri şi Hector.

Ducele ştia că Henri avea să vină împreună cu fiica lui, Jolie. Spre deosebire de el şi de Isabelle, fiica lui şi soţul ei se bucurau când erau unul în compania celuilalt.

— Şi Hector? întrebă el. Ce bine.

Cunoscând faptul că Etienne îşi adoră nepotul, Isabelle avusese grijă ca Hector să facă parte din grup. Drept garanţie a faptului că Etienne va acompania familia la aniversarea publică a zilei de naştere a regelui. Statutul şi poziţia erau elemente de primă importanţă pentru Isabelle; atât familia ei cât şi cea a lui Etienne se înrudeau cu Bourbonii, iar Orleans şi funcţiile de la Curte însemnau o afişare de prestigiu a importanţei lor, o ocazie dè a aminti altora că familia Isabellei şi familia de Vec se numărau printre cele mai vechi şi mai bogate din Franţa.

— Petrecerea în aer liber de la rege începe la ora două; mica noastră recepţie va urma... la ora şapte?

Isabelle lăsă propoziţia deschisă ca din întâmplare.

— Dăm o recepţie?

Ducele crezuse că amândoi conveniră să nu facă aşa ceva.

— Doar câţiva prieteni apropiaţi...

Asta însemna mai bine de cincizeci de persoane şi implica o lungă noapte petrecută împreună cu prieteni importanţi pentru Isabelle, dovedind în cele din urmă că

ea proceda din nou numai după capul ei. Ducele se întrebă când avea să înveţe că vorbele ei nu însemnau nimic.

— Mergem împreună? întrebă el în loc să se certe pe tema unei recepţii care în acel moment însemna un fapt deja împlinit.

— Da.

— Voi fi gata. Mai e ceva? continuă el văzând că ea nu se ridică imediat de pe loc.

— Justin, rosti ea.

— Da?

Ura obicelui ei de a scoate vorbele cu ţârâlta în loc de a etala cinstit problemele pe masă. Se gândi instantaneu la francheţea frumoasei domnişoare Daisy Black. Ea spunea întotdeauna ceea ce gândea.

— Nu-l pot convinge.

— În legătură cu ce, Isabelle? Are vreo legătură?

— Insistă încă să plece în excursie în Egipt.

— Asta era. În sfârşit. Credeam că problema asta a fost rezolvată cu luni de zile în urmă.

Justin îşi dorea să călătorească, însă nu foarte departe. Egiptul se afla practic la uşa din dos a Franţei şi era o escală regulată a tuturor traseelor turistice.

— Dacă e rănit sau ia vreo boală păcătoasă sau se îneacă în vreun râu noroios şi împuţit?

Faţa ei perfect machiată îi oglindea dezgustul.

— Isabelle, începu Etienne, înarmându-se cu răbdare, căci mai trecuse prin această problemă de o duzină de ori. Isabelle socotea oricare loc în afara principalelor oraşe ale Europei ca pe un teritoriu al fărădelegii, populat cu bandiţi, străini şi ţărani desculţi, toţi fiind în opinia ei suboameni. Justin a împlinit douăzeci de ani. Nilul nu este un râu murdar oarecare ci leagănul unei civilizaţii antice care merită să fie văzută. E suficient de matur ca să călătorească unde-i place şi are bani mai mulţi decât îi trebuie pentru a pleca la drum fără consimţământul vreunuia dintre noi. Ajunge că e politicos şi îşi discută dorinţa cu noi. Acum lasă bietul băiat în pace.

— Ai luat întotdeauna partea copiilor. Genul ăsta de superficialitate părintească e legat, presupun, de înclinaţiile tale socialiste.

Isabelle era regalistă şi considera oricare altă opinie politică care nu agrea restaurarea monarhiei ca fiind socialistă. Etienne credea în drepturile individuale şi nu în dreptul divin, şi mai credea în respectul pe care părinţii îl datorau copiilor în privinţa dorinţelor acestora.

— Îmi pare rău dacă simţi astfel.

Şi acest argument era vechi de ani de zile. Isabelle privea pe oricine care nu era de acord cu ea ca pe un inamic. De-a lungul anilor, el fusese obligat să ia apărarea copiilor faţă de comportarea ei prea rigidă.

— Uite ce e, Isabelle, continuă ducele, obosit de atâtea controverse, copii au crescut. Jolie are o căsnicie fericită şi un copil al ei. Atât ea cât şi Justin şi-au intrat în drepturile lor depline. Trebuie să încetăm să ne mai amestecăm în deciziile lor.

— Vrei ca Justin să fie exact ca tine, să călătorească prin toată lumea ca un vagabond.

— Nu vreau să fie ca mine, răspunse ducele cu glas cât se poate de blând. (Ultimul lucru pe care-l vroia pentru fiul lui era lumea pustie care îl înconjura pe el acum.) Vreau să aibă un pic de libertate.

Isabelle pufni, gest care-l făcuse întotdeauna pe duce să o asemuiască cu o pisică.

— Cu siguranţă că tu ai avut suficientă *libertate*, replică ea cu dispreţ.

În limitele zdravenei închisori a convenienţelor stabilite de tradiţii şi de familiile noastre, îşi spuse el în gând. Şi acesta fusese subiectul unor nesfârşite discuţii în trecut.

— Vreau un alt fel de libertate pentru el, Isabelle. Probabil că tu n-ai cum să înţelegi. Acum, dacă ai terminat, cred că mă voi duce să-l văd pe Hector.

Fata lui locuia împreună cu familia într-un apartament propriu situat de cealaltă parte a grădinii, într-o altă aripă din „Hotel de Vec".

— Nu sunt aici, îi aruncă Isabelle, satisfăcută că îşi putea necăji soţul, care petrecea prea mult timp cu

nepotul lor; îl răsfăţa pe băiat, aşa cum îl răsfăţase şi pe Justin şi pe Jolie.

— În acest caz, o să ies în oraş. Rămâne pe mâine, la rege. Arăţi la fel de frumoasă ca întotdeauna, Isabelle, adăugă el curtenitor.

Se ridică în picioare, îşi puse mâna pe tăblia biroului şi o aşteptă pe Isabelle să piece. Simţea din nou că îl cuprinde o sinceră melancolie, acea senzaţie cunoscută de pustietate.

Se va duce la club. Ora era prea înaintată ca să rătăcească.

♥♥♥♥♥

Aniversarea zilei de naştere a regelui reprezenta evenimentul monden cel mai important al sezonului în lumea aristocratică plină de vechi blazoane, titluri noi şi averi mai mari sau mai mici. Deşi exilat în Anglia, Louis Philippe, conte de Paris, pretendent la tron, cunoscut în cercurile regaliste ca Philip al VII-lea, era cel care concentra interesele conservatorilor de toate convingerile: monarhişti, clerici, ofiţeri, republicani nemulţumiţi, bonapartişti. Din diverse motive toţi sperau să răstoarne Republica. Iar Louis Philippe, continuând să-şi proclame dreptul la tron la douăzeci de ani după proclamarea Republicii, slujea drept catalizator pentru aceste fracţiuni.

Deşi se distanţase politic de dreapta reacţionară şi nu era obligat prin legături familiare, ducele de Vec consimţise să participe la aniversare.

Adelaide încercă să o determine şi pe Daisy să meargă.

— Dacă n-ai văzut niciodată o curte regală, o să-ţi placă spectacolul. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru că rochiile îţi taie respiraţia şi pentru că aglomeraţia ciudată de indivizi amestecaţi în politică dă naştere la intrigi fascinante. După eşecul lui Bulanger de anul trecut, se încearcă noi alianţe. Unii miniştrii de acolo ţi-ar putea fi de folos.

Daisy se gândea să nu meargă, în ciuda pompei şi circumstanţelor manifestării care, după insistenţele Adelaidei, merita să fie văzută cel puţin odată. Deşi

vizitase frecvent Europa de când începuse să locuiască cu tatăl ei Hazard, călătoriile lor în străinătate fuseseră legate doar de rezolvarea afacerilor familiei. Daisy urâse întotdeauna să ia parte la evenimentele mondene, preferând o companie mai puţin fastuoasă. Ca atare, doar insistenţele Adelaidei, n-ar fi putut-o determina să participe la această aniversare. Daisy spera să-l întâlnească acolo pe duce.

Ce copilărie, îşi zise ea acum, potrivindu-şi perlele în urechi. Ca şi cum ar fi putut să-l zărească în mulţimea de oameni pe care Adelaide o prezicea ca fiind prezentă la eveniment. Ca şi cum ar fi trebuit să se comporte ca o adolescentă care spera să prindă o privire a iubitului ei. *Era* îndrăgostită lulea, ceea ce nu-i stătea deloc în caracter şi constituia un comportament dezastruos în orice caz faţă de un bărbat ca ducele, recunoscut pentru indiferenţa faţă de femeile îndrăgostite. În fond, când se despărţiseră, el îi mulţumise doar — şi nimic altceva.

Cu toate astea, Daisy se duse.

Acum cerceta mulţimea cu o febrilitate interioară greu de stăpânit...

Nu spera, asemenea celor mai mulţi de acolo, să atragă privirea fiului cel gras şi moştenitorului pretendentului la tron.

Bărbatul pe care-l căuta era zvelt şi musculos.

Şi întruchipa perfecţiunea în pat.

♥♥♥♥♥

Vremea nu putea fi mai splendidă. Temperatura era ideală, soarele încălzea cu blândeţe, şi o briză uşoară flutura panglicile pălăriilor. Grădinile palatului Orleans erau pline de culoare şi miresme. Peisajul viu al copacilor înverziţi, al arbuştilor şi al florilor domina scena, iar aerul era înmiresmat de parfumul trandafirilor şi florilor de iasomie, îngemănat cu dulcea aromă a liliacului, magnoliilor şi zambilelor.

Pe imensa pajişte fuseseră înălţate corturi, în care abundau mâncărurile şi băuturile răcoritoare pentru oaspeţi. O armată de servitori îşi croia drum prin

mulţime oferind pahare de şampanie rece. Luptându-se cu nervozitatea, Daisy tocmai apucase un al treilea pahar când fanfara anunţă familia regală. Împreună cu Adelaide, Valentin şi câţiva prieteni, ea se întoarse în direcţia sunetului.

Urmări cum mulţimea de oaspeţi se desparte în două, făcând loc procesiunii regale, care se îndrepta către estrada joasă, mărginită de flori şi situată în mijlocul unei grădini de trandafiri. Un murmur general însoţea cortegiul. Cei mai mulţi invitaţi ridicară paharele în chip de salut iar unii izbucniră în urale. Din nefericire pentru ea, din cauza aglomeraţiei nu-şi putea da seama decât de înaintarea alaiului.

Tocmai îşi duse paharul de şampanie la buze când o femeie solidă din faţa ei se mută, încercând să găsească un unghi de vedere mai bun, lăsându-i astfel lui Daisy posibilitatea de a vedea ce se întâmplă. Pe neaşteptate, în faţa ochilor ei se ivi bărbatul pentru care participa la toată această reuniune.

Ducele era mai înalt decât toţi cei de pe estradă şi îl depăşea cu mai mult de un cap pe ducele d'Orleans, un bărbat buhălt, cu înfăţişare tipic burgheză. Îmbrăcat în uniformă, încărcat pe pieptul larg de medalii şi ordine, Etienne era flancat de o femeie scundă şi blondă şi o fată brunetă. Lângă fată se aflau doi bărbaţi. Unul era fără îndoială fratele fetei şi semăna la înălţime cu tatăl lui Jolie şi Justin. Daisy îşi dădu imediat seama. Fotografiile lor erau împrăştiate pe toţi pereţii dormitorului lui Etienne din Colsec. Celălalt bărbat, blondul, trebuia să fie soţul lui Jolie.

Ducele îşi ţinea nepotul în braţe. Cu tenul deschis şi cu costumaşul alb, băieţelul contrasta flagrant cu tenul închis al ducelui şi cu haina neagră a uniformei. Nu se putea imagina o privelişte mai lipsită de armonie — nu numai din punct de vedere al diferenţei între haine, ci şi prin prisma contrastului dintre inocenţa roz aurie a bucălatului copilaş şi eleganţa sumbră a ducelui. Daisy observă şi faptul că Hector era singurul copil prezent în acel tablou regal — fără îndoială era vorba de o concesie acordată lui Etienne.

La un moment dat, femela scundă şi blondă, probabil Isabelle, se răsuci şi, întinzându-se, îşi puse mâna pe umărul soţului ei, după care şopti ceva la urechea lui. Când termină, zâmbi. Ducele se mulţumi să dea uşor din cap.

Cel puţin nu i-a răspuns cu un zâmbet, gândi Daisy, reflectând la nimicurile care dădeau un sens lumii, ca şi cum ea îl putea face pe duce să zâmbească în timp ce soţia lui nu, ca şi cum era vorba de o întrecere. Bineînţeles că nu putea fi vorba de o întrecere; Daisy nu însemna decât o distracţie pasageră pentru duce, un tovarăş de alungat monotonia unei zile calde de primăvară. O cuprinse brusc o tristeţe nesfârşită.

În acea clipă însă ducele zâmbi ca răspuns la ceva ce îi spunea nepotul lui. Vorbind, Hector îşi plimbă mănuţa de-a lungul chipului bronzat al ducelui, într-un gest atât de intim şi plin de afecţiune încât Daisy simţi dintr-odată o gelozie feroce. Etienne râse tare şi sărută obrazul moale şi roz al lui Hector.

Situaţia avea ceva aparte, mai întâi datorită prezenţei copilaşului la ceremonie, apoi datorită faptului că ducele îl sărutase şi râse atât de degajat în public. Astfel de gânduri îi animau pe cei care-l cunoşteau pe ducele de Vec numai din auzite. Cei care îl ştiau pe Etienne mai bine cunoşteau faptul că el făcea numai ce-i plăcea şi că îşi adora nepotul mai mult decât orice altceva pe lume.

Pe lângă aceştia, existau acei oaspeţi care îl cunoşteau *foarte* intim pe duce, aparţinând sexului feminin, şi care înţelegeau prea bine cum putea Etienne să râdă şi să sărute cu atâta uşurinţă. Uşoarele suspine care se auziră reflectau dorinţa de a ajunge măcar odată în postura de primitoare a caldei lui afecţiuni.

♥♥♥♥♥

Adelaide observase că Daisy se apucase să şteargă şampania pe care o vărsase pe rochie.

— Şampania nu pătează, dragă. Uite, la un alt pahar. Se face tot mai cald.

— Mulţumesc, acceptă Daisy oferta, luând paharul şi golindu-l dintr-o înghiţitură.

— Nu e Hector un scump? continuă Adelaide, fără să-şi dea seama de senzaţia de neplăcere pe care o încerca Daisy.

— N-am observat, minţi Daisy. Ducele d'Orleans e mai puţin maiestuos decât mă aşteptam.

— Bietul de el îi dezamăgeşte pe toţi, comentă, filozofic, Adelaide, însă *este* moştenitorul Bourbonilor.

Adelaide nu ţinea cont de cusururile pretendentului la tron, la fel cum procedau fracţiunile din Adunarea Naţională. Deşi erau puţine subiecte în privinţa cărora să cadă de acord parlamentarii, majoritatea lor susţineau că Franţa n-avea nevoie de Louis Philiphe pe tron.

— Valentin, adăugă ea, întorcându-se către soţul ei, trecem mai târziu pe la de Vec?

— Dacă vrei tu.

Adelaide se întoarse din nou spre Daisy.

— Tu vrei?

— Aş prefera să nu merg, se trezi ea că răspunde nepoliticos.

Văzând-o pe Adelaide că îşi ţuguie uşor buzele, Daisy aşteptă cu teamă o întrebare inchizitoare. Însă Adelaide se mulţumi să dea scurt din cap şi să spună:

— Nu mi-a plăcut niciodată Isabelle. Ce ar fi să mergem cu toţii la râu? Valentin ne va duce până în Colsec. Îi zâmbi lui Daisy. N-ar fi drăguţ?

Daisy simţi că i se face rău. Şampania, căldura şi dorul de Etienne se combinaseră şi îi slăbiseră capacitatea de rezistenţă. Numai că, dacă ar fi declarat că îi e rău, afirmaţia ei ar fi fost interpretată ca o minciună gogonată, născând astfel o suspiciune pe care ea nu şi-o dorea, fie ar fi generat o îngrijorare plină de solicitudine, pe care voia, de asemenea, să o evite.

— Am întâlnire mâine dimineaţă cu ministrul Justiţiei, rosti ea, socotind că onestitatea îi poate ascunde adevăratul motiv al refuzului. Trebuie să mă odihnesc şi să mă pregătesc.

— Eşti sigură? (Adelaide era o gazdă perfectă, conştientă că dorinţele oaspetelui erau lege.) Vrei să te conducem acasă?

— Nu! (Imediat, Daisy, își înmuie tonul dur al vocii și continuă): — Te rog, du-te fără mine, Adelaide. Am auzit că râul e încântător în acest anotimp.

Știa din proprie experiență că era un adevărat rai.

Capitolul 5

Daisy petrecu o noapte agitată, zvârcolindu-se și întorcându-se de pe o parte pe alta, cu mintea absorbită de speculații obsedante și inutile și de dorințe. De nenumărate ori, în cursul orelor fără somn, le respinsese pe amândouă ca total nepotrivite. Nu numai că nu trebuia să fie preocupată de gânduri iraționale cu privire la ducele de Vec, dar avea mare nevoie de somn, pentru că trebuia să se folosească de întreaga diplomație și de toate talentele de care era în stare în negocierile cu ministrul care până atunci refuzase toate cererile ei de urgentare a procedurilor legale.

Numai că mintea refuza să asculte de voință și sentimentele îi învingeau mereu logica. *Oare Etienne se gândea la ea? Era posibil să o viseze în noaptea asta?* Aceste gânduri făceau parte din dorințe. Speculațiile se concentrau, mai practice, asupra locului în care se afla el acum și asupra persoanei care îl însoțea. Astfel de gânduri îl provocau mereu un junghi de gelozie împotriva cărula lupta din greu. În clipele următoare, junghiul era înlocuit de noi combinații ale imaginilor anterioare, variații pe aceeași temă. *Se bucurase el de zilele petrecute în Colsec la fel de nult ca ea?* Așa se părea. În fond nu dusese niciodată o femeie acolo înaintea ei. Cu siguranță că asta însemna ceva. *Oare avea s-o caute din nou, îi era dor de ea, n-avea s-o mai caute niciodată? Câte femei trecuseră prin viața lui în ultimii douăzeci de ani?* Spusese că împlinea patruzeci de ani în acest an.

În clipa următoare ea respinse obsesia de care se lăsase cuprinsă ca pe o aberație pe care trebuia să o lase de o parte, ca pe o nebunie temporară pe care trebuia să o controleze. Până atunci nu fusese niciodată afectată în așa măsură de un bărbat și doar avusese

şi ea parte de o serie întreagă de admiratori. Înţelesese încă de la început că numai avearea familiei ei atrăgea bărbaţii ca pe nişte fluturi orbiţi de lumină. În plus, Daisy era conştientă de frumuseţea ei, cu o obiectivitate datorată privirilor zărite în ochii bărbaţilor.

Obosită şi iritată după o noapte fără somn, Daisy hotărî, când primele raze ale soarelui colorară cerul, că obsesia ei era dăunătoare emoţiilor, îndatoririlor profesionale şi viitorului ei. Gândind mai limpede în lumina clară a dimineţii, după ce trecuseră atâtea ore de la magica revedere a ducelui, Daisy hotărî să considere întâlnirea de la Colsec cu ducele pur şi simplu ca pe o experienţă plăcută. Nimic mai mult.

În orice caz, ar dovedi lipsă de înţelepciune să folosească cuvântul *iubire*.

Era la fel de neînţelept să se gândească la acest cuvânt când era vorba de ducele de Vec.

Toate experienţele practice din viaţa lui Daisy îi aminteau că nimeni nu are voie să-şi piardă minţile pentru un bărbat care era tandru, pasionat şi uluitor de frumos. O astfel de lipsă de logică însemna culmea absurdităţii. Nutrind asemenea gânduri, Daisy se întinse să sune după ciocolata ei de dimineaţă.

Reuşi să revină pe calea cea bună şi să mediteze la cea mai bună modalitate de a-l aborda pe ministru, contele de Montigny, acum că i se acordase în sfârşit interviul îndelung aşteptat.

— Poate că în sfârşit contele a recunoscut inutilitatea *continuării obstrucţionării mele*, zise Daisy. Perseverenţa mea a fost eficientă.

— Poate, murmurase Adelaide fără convingere.

Îl cunoştea pe Charles din copilărie. Era doar o marionetă influenţată de mai marii zilei şi de cei care împărţeau puterea, însă niciodată de simpla perseverenţă neînsoţită de un supliment de convingere. Cu toate astea, Adelaide îşi păstrase cele mai cinice gânduri pentru sine, şi rostise:

— Îmbracă-te în albastru, Daisy. Charles e sensibil la albastru.

♥♥♥♥♥

Daisy nu fu lăsată să aştepte în antecameră, cum fusese avertizată că se va întâmpla. Un tânăr o conduse imediat în biroul ministrului, după care dispăru.

Încăperea era enormă, construită de Regele Soare conform proiectelor sale magnifice. Ferestre înalte din podea până în tavan, drapate cu satin bleu deschis, dădeau spre Place Vendome. Tavanul era împodobit cu frunze de aur iar mobila lucea în ape verzi şi albastre şi era puţin prea mare pentru dimensiunile încăperii.

Ministrul traversă imensul covor încărcat cu arabescuri ca s-o întâmpine chiar de la uşă.

— Bună dimineaţa, domnişoară Black. Ce plăcere să vă întâlnesc în sfârşit. Îmi cer scuze că nu am răspuns mai devreme cererii dumneavostră. Vedeţi, am o secretară nouă. (Sprâncenele lui se înălţară o secundă, *după care ministrul îşi redobândi zâmbetul.*) Nu e atât de eficientă pe cât aş dori eu.

Nu era un bărbat înalt. Când ministrul se aplecă să-i sărute mâna, Daisy constată că aveau cam aceeaşi înălţime.

— Mă simt onorat, domnişoară Black, să cunosc o femeie avocat, adăugă el.

— Vă mulţumesc, domnule, răspunse Daisy cu aceeaşi curtoazie, mascându-şi surprinderea de a fi fost întâmpinată atât de cordial.

Nu numai că fusese avertizată de posibilitatea unei lungi aşteptări, dar auzise că domnul conte nu sprijinea ideea drepturilor pentru femei.

— Vă sunt recunoscătoare pentru timpul acordat.

— Spuneţi-mi, reluă el, escortând-o spre mai multe fotolii din apropierea ferestrelor. Ce pot face pentru dumneavoastră. Am înţeles că sunteţi cumnata încântătoarei contese de Jordan.

Patru scaune cu spătar înalt, în stil renascentist, flancau o masă rotundă pe care era servit ceaiul. Ministrul continua să zâmbească; pregătise special ceaiul pentru ea. *Ce galant,* îşi zise Daisy, renunţând la orice iritare pe care o simţise faţă de el mai înainte.

♥♥♥♥♥

— Mă aflu aici, aşa cum poate ştiţi, pentru a avea grijă că numele fiicei lui Empress să fie înscris în actele proprietăţilor imobiliare. O chestiune de rutină, adăugă ea schiţând un zâmbet, însă tot ce puteţi face pentru grăbirea procesului ar fi apreciat. Încâlcelile birocratice sunt uneori foarte obstructive.

Daisy neglija în mod diplomatic să menţioneze că el însuşi fusese una din obstrucţiile majore.

— Nici o probelmă, domnişoară, o asigură el cu un ton mieros. Consideraţi treaba ca şi făcută.

Cuvintele lui o uimiră, căci ministrul era renumit pentru tărăgăneli şi întârzieri, iar acum îi promisese ce încercase ea să obţină de săptămâni întregi.

— Vreţi nişte ceai? întrebă el, arătând înspre masa aranjată cu un servici de ceai din argint şi cu prăjiturelele de rigoare.

— Da, mulţumesc. Sunteţi foarte amabil, răspunse Daisy cu graţie.

— Cred că l-aţi cunoscut pe cumnatul meu, rosti domnul ministru în clipa următoare, în timp ce se îndreptau spre scaunele lor.

În acel moment, de pe un scaun tapiţat cu damasc verde, ascuns vederii până atunci, răsări ducele de Vec.

— Bună dimineaţa, domnişoară Black, o salută el cu voce coborâtă. Arătaţi minunat.

Privirea lui parcurse încet rochia ei de mătase albastră, după care se opri pe chipul ei uluit.

Daisy abia reuşi să-şi înăbuşe un strigăt. Pricepu imediat de ce era atât de amabil ministrul şi se grăbi să răspundă, cu o amabilitate pe care o spera la fel de bine mascată ca a ducelui.

— Bună dimineaţa, domnule duce. Mi-a plăcut ziua Regelui de ieri.

— Deci aţi fost acolo.

— Pentru puţin timp..

— E întotdeauna un eveniment plictisitor.

— Dar plin de învăţăminte.

Urmărindu-i pe cei doi oaspeţi cu privirea fină a unui diplomat de carieră, contele de Montigny găsi

fascinant schimbul de replici. Etienne era mai aferat ca de obicei iar domnişoara n-avea experienţa decepţiilor. Erau furioşi unul pe celălalt sau poate pe ei înşişi — nuanţa exactă îi scăpa — însă din punctul lui de vedere avea s-o ajute pe această doamnă din toate puterile. Etienne era interesat de ea — evident mai mult decât interesat. O postură nefirească pentru cumnatul lui de a fi preocupat de gura lumii. Cum îi datora lui Etienne multe favoruri, va fi o încântare să-şi plătească datoriile pe această cale încântătoare.

— Luaţi loc, vă rog, îi porni el să se aşeze. (Începu să toarne ceaiul.) Acum spuneţi-mi domnişoară, continuă el, înmânându-i lui Daisy o ceaşcă de ceai, ce vreţi exact să fac eu.

Daisy ar fi trebuit să fie mulţumită că totul avea să decurgă atât de *uşor*. Toată procedura avea să-i fie servită pe o tavă de argint, aşa cum i se serveau acum prăjiturelele. Nu trebuia decât să spună că vrea aia, şi aia şi aia... toate *hăţişurile* legale aveau să fie descurcate cu un singur gest, graţie ducelui.

Discutară toate problemele ca pe o problemă de *afaceri*. *Veni şi secretara ministrului ca să-şi noteze* totul cu exactitate: cine trebuia căutat, ce sigilii erau necesare, de care hotărîri judecătoreşti anume era nevoie. În *mai puţin de o oră* contele îi conduse la uşă cu un zâmbet plin de căldură, asigurându-i că va avea grijă imediat de toate.

— Mulţumesc, Charles, rosti, la plecare, ducele, pe un ton blând, după ce participarea lui la discuţii se restrânsese la indicarea ocazională a *unor judecători* mai sensibili. Trebuie să facem o partidă de pescuit cât mai curând. Omul meu mi-a spus că somonii sunt în plină formă.

— Aş fi încântat, acceptă cumnatul lui, cunoscând prea bine ospitalitatea de care dădea dovadă ducele la cabana lui de vânătoare din Scoţia. (Întorcându-se spre Daisy, ministrul rosti): — A fost o plăcere să vă cunosc, domnişoară. Nu ezitaţi să mă căutaţi dacă mai aveţi nevoie de sprijinul meu.

Era prea bine instruit ca să spună pe şleau că orice

amantă favorită a lui Etienne merita consideraţia lui specială, însă intenţia lui fusese clară.

— Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc, zise Daisy, câteva momente mai târziu, când ea şi ducele porniră de-a lungul coridoarelor către ieşirea principală.

— Nu e nevoie, replică ducele.

— Bineînţeles că e, i-o întoarse Daisy. Ai obţinut într-o oră ceea ce mie mi-a luat două săptămâni.

— Charles îmi era dator. Nu e nevoie să o iei ca pe un afront personal.

— Cred că ar trebui s-o fac, răspunse ea cu aprindere. Charles nu procedează aşa pentru oricine, nu?

Întreaga întrevedere fusese dominată de sentimentul fraternităţii masculine, de atmosfera de clan a bărbaţilor care îşi schimbă favoruri. La asta se adăuga şi postura ei de favorită temporară a ducelui.

— Nu-i nimic peiorativ în asta, Daisy, rosti calm ducele, încercând să pareze mânia ei. Mi-a făcut favoruri înainte şi îmi va face şi de acum încolo.

— Pentru alte favorite din legiunea ta de amante, vrei să spui. Se uita la mine ca şi cum m-ar fi socotit exact aşa ceva.

— Nu-i adevărat.

— Te rog, Etienne, nu mă considera o proastă.

Vocea lui Daisy căpătase un ton de viespe. Ea îşi desfăcu panglicile pălăriei şi şi-o scoase de pe cap. Doamne, cum mai ura pălăriile, aşa cum ura şi constrângerile unei societăţi în care era nevoie de influenţa, puterea şi cuvântul unui bărbat ca să se facă dreptate.

— Am vrut să-ţi fiu de ajutor. Îmi pare rău dacă te-am ofensat.

— Întreaga ta viaţă mă ofensează, i-o trânti Daisy.

— Uneori sunt de acord cu tine, rosti simplu ducele.

Arăta foarte tânăr în această dimineaţă, îmbrăcat cu panatalonii de călărie şi cu o haină din piele de căprioară. Ca membru al familiei regale, nu simţise necesar să se îmbrace adecvat unei întâlniri cu unul din miniştrii Franţei.

Se apropiau de ieşirea din clădire.

— Vino cu mine, o invită el.

— Nu.

— Ţi-am expediat trăsura de aici.

— O să închiriez una, i-o întoarse ea, furioasă din pricina aroganţei lui. N-aveai nici un drept să faci asta şi aş aprecia foarte mult dacă vei înceta să-mi acorzi favoruri. N-am nevoie de favorurile tale, n-am chef să plec de aici cu tine şi aş prefera de fapt să nu te mai văd niciodată.

Vocea ei crescuse în intensitate. Urând imensa lui putere, iritată de privirea lui Charles, Daisy se pedepsea singură pentru atracţia copleşitoare pe care o simţea faţă de cel mai mare ideal al femeilor din Paris. Refuza să cadă neajutorată în braţele lui, asemenea tuturor celorlalte femei din viaţa lui. Iar el n-avea nici un drept să arate atât de bine şi să stârnească atâtea dorinţi, ca o blestemată de rouă proaspătă pe petalele unui trandafir.

— Nu, rosti el încet, luând-o de braţ şi oprind-o.

— Nu ce? se repezi ea, luptându-se cu impulsul de a se agăţa de gâtul lui.

— Nu-mi face asta, o rugă el cu glas scăzut.

— Nu ştiu la ce te referi, şarjă ea.

— Azi noapte n-am dormit, zise el.

— Foarte bine.

— N-a fost bine. (Mâna lui continua să strângă braţul ei iar ochii lui o priveau cu febrilitate.) Am trecut pe la Adelaide.

— Eu dormeam, replică ea repede.

— Oare?

— Da — nu... puţin... deloc. Nici o clipă. Nici măcar un minut. Acum eşti satisfăcut?

Era îmbufnată şi ochii ei negri sclipeau din pricina lacrimilor de mânie.

El o ridică în braţe, fără a se mai gândi la reputaţia ei, a lui sau a cumnatului său. Sub privirile uimite şi gurile căscate ale trecătorilor o purtă în salturi pe treptele ministerului, o aşeză pe bancheta trăsurii care aştepta şi rosti scurt: „Colsec!" către Guillaume, după care se urcă şi închise uşa în urma lui, trăgând în

același timp în jos perdeluțele de la fereastră.

— Nu-mi pasă dacă țipi, rosti el cu un mârâit, trăgând cu mișcări bruște, violente de rochia și de zorzoanele cu care era îmbrăcată Daisy. Nu-mi pasă, iar Guillaume nu va opri, și când vom ajunge în Colsec mă gândesc serios să te închid într-o cameră numai pentru folosința mea.

— Nu poți să ai toate femeile pe care le vrei, ripostă ea încinsă, luptându-se cu mâinile și cu greutatea corpului lui, în timp ce el o forța să se întindă pe spate pe bancheta învelită cu catifea.

— Nici nu vreau toate femeile, murmură el gâfâit, cu degetele pe nasturii rochiei ei. Te vreau doar pe tine.

— Pentru cât timp, naiba să te ia!? țipă Daisy, împingând cu mâinile pieptul lui cât de tare putea și întrebându-se într-o clipă de luciditate ce gândea Guillaume în vreme ce trăsura se clătina din pricina lor iar replicile furioase penetrau aerul însorit al dimineții.

— Pentru totdeauna, naiba să te ia! țipă și ducele, apucând-o pe Daisy de mâini înainte ca unghiile ei să-i zgârâie fața.

Daisy rămase încremenită sub el.

— Nu te cred, șopti ea.

Dând drumul încheieturilor ei, ducele îl cuprinse fața în palme, nu cu blândețe ci cu asprime, astfel încât ea simți forța brațelor și tensiunea din trupul lui.

— Nici eu nu mă cred, rosti el, dar e adevărat și habar n-am cum mama dracului mă voi descurca cu problema asta.

♥♥♥♥♥

— Mâine sau săptămâna viitoare... habar n-am cum mă voi descurca cu asta, repetă el o clipă mai târziu cu un mormăit. (Ochii lui verzi ardeau. Zâmbi, sigur pe sine.) *Acum* însă... știu.

— Nu poți... nu te voi lăsa...

Glasul lui Daisy devenise strident. Apăsa cu palmele cu putere în pieptul lui. Încordarea i se ghicea ușor din albirea încheieturilor și din îmbujorarea din obraji.

Ducele ridică din sprânceană.

— Nu poţi? Nu vrei?

Cuvintele lui păreau doar o răsuflare. Iar zâmbetul îi era îngheţat.

— Într-o altă dispoziţie, domnişoară... una — închise ochii o clipă ca să-şi recapete suflul — una mai puţin tulburătoare decât cea în care mă aflu acum... poate că vorbele tale s-ar înscrie într-o zonă de politeţe de gentlemen...

— Oricum...

Daisy rostise cuvintele cu un sublim dispreţ.

— Oricum.

În schimb, răspunsul ducelui fusese blând, deşi mâinile cu care-i încadrase faţa numai blândeţe nu exprimau. Lăsau urme şi o încarcerau... exact opusul vocii lui moi.

— Să te ia naiba!

Se luptă din nou cu greutatea şi cu strânsoarea lui... împotriva propriilor sentimente copleşitoare. *Cum pot să disprețuiesc aroganța, impetuozitatea, felul lui de a fi — și totuși să îl doresc încă?*

— Nu poţi avea tot ce vrei! protestă ea. A trecut vremea drepturilor senioriale!

Nu chiar, îşi zise el, gândindu-se la numeroasele incidente petrecute pe moşiile lui, când ţăranii veneau la el cu fiicele lor ca ofrande. Nu credea însă că acum era momentul potrivit să discute discrepanţele dintre opiniile lui şi ale lui Daisy Black privind drepturile senioriale.

— Te ajută dacă îţi spun că te iubesc mai presus de mine... La naiba!

Era şi el furios, dar altfel decât Daisy. Poate cu oarecare tristeţe, pentru că ea era liberă, iar el nu.

— Habar n-ai ce e iubirea, ripostă Daisy, încercând să-i îndepărteze mâinile de pe faţă.

Poate că aşa era, însă ceea ce simţea el acum nu se potrivea nici pe departe cu adevărul aspru al remarcii ei caustice. Ducele îşi lăsă mâinile să cadă în lături şi o privi în tăcere pentru câteva clipe, înjurând silueta ei perfectă şi blestemându-se pentru nevoia pe care o simţea.

acelaşi timp în jos perdeluţele de la fereastră.

— Nu-mi pasă dacă ţipi, rosti ei cu un mârâit, trăgând cu mişcări bruşte, violente de rochia şi de zorzoanele cu care era îmbrăcată Daisy. Nu-mi pasă, iar Guillaume nu va opri, şi când vom ajunge în Colsec mă gândesc serios să te închid într-o cameră numai pentru folosinţa mea.

— Nu poţi să ai toate femeile pe care le vrei, ripostă ea încinsă, luptându-se cu mâinile şi cu greutatea corpului lui, în timp ce el o forţa să se întindă pe spate pe bancheta învelită cu catifea.

— Nici nu vreau toate femeile, murmură el gâfâit, cu degetele pe nasturii rochiei ei. Te vreau doar pe tine.

— Pentru cât timp, naiba să te ia!? ţipă Daisy, împingând cu mâinile pieptul lui cât de tare putea şi întrebându-se într-o clipă de lucidităte ce gândea Guillaume în vreme ce trăsura se ciătina din pricina lor iar repliciie furioase penetrau aerul însorit al dimineţii.

— Pentru totdeauna, naiba să te ia! ţipă şi ducele, apucând-o pe Daisy de mâini înainte ca unghiile ei să-i zgârâie faţa.

Daisy rămase încremenită sub el.

— Nu te cred, şopti ea.

Dând drumul încheieturilor ei, ducele îi cuprinse faţa în palme, nu cu blândeţe ci cu asprime, astfel încât ea simţi forţa braţelor şi tensiunea din trupul lui.

— Nici eu nu mă cred, rosti el, dar e adevărat şi habar n-am cum mama dracului mă voi descurca cu problema asta.

♥♥♥♥♥

— Mâine sau săptămâna viitoare... habar n-am cum mă voi descurca cu asta, repetă el o clipă mai târziu cu un mormăit. (Ochii lui verzi ardeau. Zâmbi, sigur pe sine.) *Acum* însă... ştiu.

— Nu poţi... nu te voi lăsa...

Glasul lui Daisy devenise strident. Apăsa cu palmele cu putere în pieptul lui. Încordarea i se ghicea uşor din albirea încheieturilor şi din îmbujorarea din obraji.

Ducele ridică din sprânceană.

— Nu poţi? Nu vrei?

Cuvintele lui păreau doar o răsuflare. Iar zâmbetul îl era îngheţat.

— Într-o altă dispoziţie, domnişoară... una — închise ochii o clipă ca să-şi recapete suflul — una mai puţin tulburătoare decât cea în care mă aflu acum... poate că vorbele tale s-ar înscrie într-o zonă de politeţe de gentlemen...

— Oricum...

Daisy rostise cuvintele cu un sublim dispreţ.

— Oricum.

În schimb, răspunsul ducelui fusese blând, deşi mâinile cu care-i încadrase faţa numai blândeţe nu exprimau. Lăsau urme şi o încarcerau... exact opusul vocii lui moi.

— Să te ia naiba!

Se luptă din nou cu greutatea şi cu strânsoarea lui... împotriva propriilor sentimente copleşitoare. *Cum pot să disprețuiesc aroganța, impetuozitatea, felul lui de a fi — și totuși să îl doresc încă?*

— Nu poţi avea tot ce vrei! protestă ea. A trecut vremea drepturilor senioriale!

Nu chiar, îşi zise el, gândindu-se la numeroasele incidente petrecute pe moşiile lui, când ţăranii veneau la el cu fiicele lor ca ofrande. Nu credea însă că acum era momentul potrivit să discute discrepanţele dintre opiniile lui şi ale lui Daisy Black privind drepturile senioriale.

— Te ajută dacă îţi spun că te iubesc mai presus de mine... La naiba!

Era şi el furios, dar altfel decât Daisy. Poate cu oarecare tristeţe, pentru că ea era liberă, iar el nu.

— Habar n-ai ce e iubirea, ripostă Daisy, încercând să-i îndepărteze mâinile de pe faţă.

Poate că aşa era, însă ceea ce simţea el acum nu se potrivea nici pe departe cu adevărul aspru al remarcii ei caustice. Ducele îşi lăsă mâinile să cadă în lături şi o privi în tăcere pentru câteva clipe, înjurând silueta ei perfectă şi blestemându-se pentru nevoia pe care o simţea.

— Iartă-mă, rosti el glacial.

Ridicându-se de pe Daisy, duceie se aşeză pe bancheta opusă.

Respirau amândoi cu greutate iar inimile le băteau cu putere. În trăsură nu se auzea nici un alt sunet în afara respiraţiei lor gâfâite.

— Nu sunt una din târfele tale.

Daisy vorbea ca orice femeie la mânie, delimitând diferenţele de clasă socială.

Părul ei atârna în neorânduială în şuviţe grele, ca o cascadă de mătase neagră peste tâmpie; boţită şi ridicată peste coapse, rochia oferea şi ea o privelişte tentantă de carne aurie, făcându-l pe duce să se gândească pe moment dacă merita să sublinieze subtilităţile care distingeau uneori o doamnă de o târfă. În loc de asta, se mulţumi să rostească fără cordialitate în glas:

— Cu atât mai rău.

După care îşi încrucişă picioarele şi se ghemui, îmbufnat şi negru la suflet, cât mai departe în colţul lui.

— Du-mă înapoi.

În vocea ei se citea acelaşi amestec trufaş de răceală şi *nobless oblige* pe care ducele îl remarcase când îl cunoscuse pe fratele ei.

În privinţa cultivării trufiei, ducele dispunea de un avantaj enorm. Ca atare, înălţă aproape imperceptibil din sprâncene şi rosti:

— Nu.

Ducele reuşea să dea impresia că stă tolănit confortabil în trăsura care se hurduca. În interiorul umbrit, privirile li se întâlniră într-o confruntare veche de când lumea... voinţă contra voinţă, în care rolul de factor decisiv îl juca tăria fizică.

— Tatăl meu te-ar putea ucide... sau fraţii mei, rosti Daisy cu o remarcabilă moliciune.

— Fratele tău mi-a mai spus asta odată.

— În disputa pentru Empress. (Ţinându-se cu mâinile de bancheta ca să se echilibreze, Daisy înălţă din umeri.) Va fi şi aitcineva după mine, Etienne. Şi tu şi eu o ştim, aşa că aş aprecia dacă ai apela mai puţin

la emoţii şi mai mult la bun simţ. Spune-i lui Guillaume să întoarcă şi să mă ducă la Adelaide. (Daisy încercă să îşi coboare fusta fără a-şi pierde echilibrul.) Şi îl mai poţi cere lui Guillaume să încetinească, adăugă ea, ca o guvernantă care îşi admonestează elevul. Dacă o ţine aşa, o să calce pe careva.

Ducele nu răspunse. Se aplecă doar uşor înainte, întinse mâna şi ridică din nou fusta lui Daisy.

— N-are nici un sens să faci pe pudica, Daisy. Picioarele tale sunt... (Se opri pentru o clipă, şi admiră cu ochii lui verzi coapsele ei) ...foarte frumoase...

Abia se abţinu să nu menţioneze „şi numai eu le pot privi", deoarece ea nu credea în drepturile seniorale şi chiar el însuşi îşi dădea seama cât de anacronice erau dorinţele care-l încercau.

— Etienne... rosti ea îngustându-şi ochii, eu nu sunt ca celelalte. (Nu se grăbi însă să-şi aranjeze la loc rochia căci ştia că punctul ei de vedere fusese înţeles, indiferent dacă stătea în faţa lui îmbrăcată sau goală.) Ţi-ai jucat prea mult şansa.

— Eu nu mă joc.

— Suntem în 1891, Etienne. Sunt o femeie independentă, educată şi provin dintr-o familie foarte puternică. Nu te comporta prosteşte.

Ducele continua să stea tolănit şi asta o irita pe Daisy atât datorită degajării lui cât şi abilităţii de a rămâne imun la hurducăielile trăsurii.

— S-ar putea să te aştepte soţia ta, adăugă Daisy cu sarcasm, vrând să-i reamintească ducelui, cu o răutate tipic feminină, de obligaţiile lui... şi să forţeze o reacţie care să-l scoată din indiferenţa lui blestemată.

Ducele zâmbi, ceea ce nu era chiar reacţia aşteptată de ea, şi zise pe ton uşor amuzat:

— A plecat la Deauville în dimineaţa asta.

— Te urăsc.

Îi ura îngâmfarea, libertatea tipic masculină, lipsa lui de preocupare.

— Nu-i adevărat.

Cel mai mult însă ea îi ura aroganţa şi o înnebunea faptul că el ştia prea bine că femeile nu-i puteau urî

niciodată cu adevărat. Şi mai şi vorbise cu soţia lui de dimineaţă... în ciuda faptului că el negase orice apropiere de ea — la naiba, aşa cum îl cunoştea, el fusese în stare probabil să se culce cu ea azi-noapte *după* recepţia *lor.*

— I-a lăsat un bilet valetului meu. Eu eram plecat, înţelegi? Venisem ca un adolescent îndrăgostit cu caş la gură, până la Adelaide. Ţi-am răspuns la toate întrebările nerostite?

Daisy se minună, privindu-l cum stătea tolănit, de unde ştia că se gândise cu gelozie la el şi la nevastă-sa împreună în pat. Hainele lui de călărie erau gălbui la culoare. Materialul hainei era moale cum e catifeaua, pantalonii care îi acopereau picioarele lungi erau confecţionaţi din gabardină, iar cizmele şi le ţinea atât de aproape de ea în culoarul îngust dintre banchete, încât Daisy le putea atinge pielea. Iar frumuseţea chipului şi vraja din ochii lui o atrăgeau cu promisiuni tulburătoare de vis.

— N-am nici o altă întrebare, minţi ea, în afara uneia.

Luptându-se cu sentimentele care îl încingeau trupul, Daisy îşi spuse iar că el era un bărbat foarte senzual... dar nu numai cu ea — ci cu oricare altă femeie.

— Când mă duci înapoi la Adelaide?

El înălţă din umeri. O mişcare abia schiţată, indiferentă, abia perceptibilă în poziţia în care şedea.

— Mai vedem.

— *Mai vedem*?

Aranjându-şi fusta cu o mişcare bruscă şi hotărâtă, Daisy se aplecă în faţă, cu bărbia scoasă provocator înainte.

— Ai chef să mori?

— Nu de când te cunosc pe tine.

Răspunsul lui era atât de calm, de moale, de senin, încât Daisy îşi recompuse imediat gama de argumente. Nu se găsea într-o postură de forţă — în trăsura lui Etienne, cu vizitiul lui ducându-i la Colsec.

— Ascultă, rosti ea, pe ton avocăţesc, hai să negociem un pact.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să cădem la învoială asupra unei perioade de timp convenabile pentru amândoi.

Ducele izbucni în râs, apoi abordă zâmbetul lui de învingător.

— O perioadă de timp? se miră el. Zău?

Privind-o dus pe gânduri pe moment, hotărî că trebuia s-o aibă pe Daisy pentru totdeauna sau să moară — o decizie total iraţională şi scăpată de sub control pentru un om cunoscut în întreaga lume civilizată ca un amant pasionat dar nestatornic.

— Eu nu negociez, reluă el încet, dar dacă aş face asta, aş spune ceva de genul al doilea mileniu după sfîrşitul veacurilor.

— Fii serios, Etienne. N-am chef să mă amuz.

— Iar eu chiar că nu negociez, dragă. Nu glumesc.

— Deci sunt răpită?

— Nu cred, dar s-ar putea. Sunt dispus la orice.

— Nu voi cădea în braţele tale ca... toate celelalte.

— Dragă, eşti mult prea departe de toate celelalte... e mai presus de înţelegerea ta... crede-mă.

Vorbele lui erau şoptite încât de-abia ajunseră la urechile ei. Îndreptându-se cu o mişcare bruscă, ducele întinse mâna să dea la o parte copertina care acoperea fereastra.

— Etienne... Nu ştiu ce să fac...

Probabil că o auzise, pentru că îşi răsuci foarte încet capul spre ea, ca şi cum ar fi ezitat să renunţe la privelişte de dincolo de fereastră. Ducele oftă uşor.

— Atunci suntem amândoi în aceeaşi postură, răspunse el.

— Vreau mai mult decât atenţia ta exclusivă pentru câteva ore sau, poate, dacă vorbeşti serios, pentru câteva zile sau... cât? Câteva săptămâni. Vezi? Le-am auzit pe toate.

— Nu mă voi scuza pentru viaţa mea şi chiar dacă aş face-o, asta n-ar schimba nimic. Aş vrea să-ţi pot oferi garanţii. Cu altcineva aş minţi şi aş face promisiuni. Vezi cât sunt de tulburat tocmai pentru că nu pot face

aşa ceva, ba, mai rău, sunt şi sincer în privinţa asta. Pot să-ţi mărturisesc însă, dacă te ajută, că tu însemni o gură de prospeţime şi de frumuseţe în viaţa mea, o bucurie pe care n-am cunoscut-o niciodată. Sunt pentru prima dată în viaţă fericit, când sunt cu tine. Vreau ca senzaţia asta să dureze pentru totdeauna; te vreau pe tine pentru totdeauna. Însă lumea m-a făcut cinic sau poate am devenit singur un cinic... Oricum, pot spune doar că... aş fi bucuros să fac orice ca să te păstrez.

Părea un adolescent care invită pentru prima dată o fată la dans. Daisy rămase pe moment descumpănită în faţa sincerităţii lui. O clipă mai târziu îl cercetă chipul. *Oare era el doar mai priceput ca ea la mecanismele seducţiei, mai obişnuit cu tonul potrivit pentru ocazia şi femeia potrivită? Se lăsa doar în voia reputaţiei de fineţe?*

— În mod normal nu sunt naivă sau nepricepută.

Ducele zâmbi la auzul vorbelor ei, căci Daisy era cea mai inteligentă femeie din câte cunoştea.

— Şi totuşi vreau să cred ce spui tu.

Ducelui îi veniră imediat în minte o mulţime de răspunsuri liniştitoare şi fermecătoare. Recunoscuse un anume grad de capitulare, chiar dacă mascat. În loc de asta, rosti simplu:

— Bine.

Ea era prea importantă pentru existenţa lui ca să se oprească la fraze ieftine. În plus, ducele era prea nesigur pe starea lui sufletească pentru a risca o replică seducătoare.

— Bine? Nimic altceva din partea bărbatului cel mai nestatornic faţă de femei din Paris? Nu merit măcar...

— Daisy, te rog.

În vocea lui se citea uşor reproşul şi dorinţa.

Furia ei se topi ca prin minune. Daisy întâlni privirea lui şi avu o clipă de revelaţie.

— De această dată nu e vorba de un joc pentru tine, nu-i aşa? şopti ea plină de o bucurie şi de o teamă inexplicabile.

El însemna deja prea mult pentru ea. Oare cât de mult avea ea să îndrăznească a dărui din inima ei

unui bărbat cu reputaţia lui, un bărbat al cărui nume întruchipa desfrânarea?

— Nu.

— Atunci mi-e frică.

— Pot schimba asta.

— E prea uşor pentru tine. Ştiu că poţi, dar eu sunt mai practică, Etienne. Vreau un viitor şi dincolo de dormitorul tău.

Ducele nu ştiu ce să-i răspundă. Şi ei voia asta. Numai că recunoscuse acest adevăr în sinea lui doar de puţin timp şi nu găsise încă o modalitate practică de a-şi împăca dorinţele cu mariajul lui.

— O să discut cu Charles.

— Despre ce, Etienne? Doamne, ca şi cum n-ar şti deja mai multe decât aş vrea eu.

— Despre divorţ.

Daisy rămase fără grai pe moment, însă îşi reveni repede.

— Arăt eu chiar atât de necoaptă?

La rândul lui şocat, ducelui îi trebuiră câteva clipe ca să mediteze la impactul propiilor cuvinte. Apoi alte câteva secunde ca să-şi dea seama că vorbea serios. Apoi încă o clipă ca să înţeleagă că îi datora Isabellei decenţa de a vorbi mai întâi cu ea.

— Nu, dragă, nimeni nu te-ar putea socoti necoaptă.

Zâmbind, ducele se simţi brusc uşurat că luase o decizie pe care ar fi trebuit s-o la cu mulţi ani în urmă.

— Etienne, eşti pe deplin treaz?

Dintr-odată Daisy îşi puse întrebarea dacă nu cumva băutura era de vină pentru purtarea lui uluitoare. Abia îl cunoştea, în afara celor două zile pline de pasiune petrecute împreună. Familia lui era veche cât istoria Franţei, ca şi familia Isabellei, de altfel; căsătoria lor era trainică. Ducele de Vec era aristocratul cel mai puţin pasibil de nesocotirea unei eredităţi milenare.

— Nu chiar.

— Ştiam eu.

— Sunt prea îndrăgostit ca să fiu cu capul pe umeri.

— Eşti nebun.

— Probabil.

— Mersi, replică Daisy, surprinsă de neplăcuta implicaţie a replicii lui.

— Hotărăşte-te, dragă, o îndemnă ducele cu voce moale.

Era visul oricărei femei, iar Daisy trebuia să recunoască faptul că locul lui în visele ei era cât se poate de central. În plus, onestitatea o obliga să admită că plăcerea oferită de el fusese până atunci o necunoscută în viaţa ei.

— Poate că ar trebui s-o luăm de la început. Recunosc că mă fascinezi.

Pe buzele lui răsări un surâs serafic. Daisy încercă să-l ignore, luptându-se să-şi menţină cât de cât intactă capacitatea de a judeca.

— Aşa că nu văd de ce n-am putea rămâne prieteni câtă vreme voi fi în Paris.

— Prieteni?

Vocea lui profundă se transformase în şoaptă.

Daisy inspiră adânc, apoi se uită în ochii lui verzi.

— Bine, amanţi. Mulţumit?

— Foarte, răspunse el.

Daisy oftă:

— De ce mi-e atât de greu?

— Eu nu pot vorbi decât în numele meu, dar asta se datoreşte faptului că te iubesc. Mă aflu acum pe un teritoriu nou şi ciudat... aşa că improvizez după cum evoluează lucrurile.

— Nu vreau să mă îndrăgostesc. Mai ales de tine.

Ducele ridică din umeri, înţelegând dilema ei. Nu crezuse în iubire până n-o cunoscuse pe Daisy.

— Hai să păstrăm o relaţie pur fizică, propuse ea, ca şi cum fixarea unui perimetru de acţiune i-ar fi garantat securitatea.

— Cum vrei tu.

Şi el era un om practic, iar noutatea sentimentelor nutrite faţă de Daisy nu putea fi comparată cu nici o referinţă din trecut.

— Cât timp vei mai sta în Paris?

— Cel mult o lună.

Un val de plăcere o încălzi la gândul unei întregi luni de contacte „pur fizice" cu ducele.

— Sau poate numai două săptămâni, adăugă ea, alarmată de propriile reacţii.

— Aşadar nu prea mai e timp, zise el, întinzându-se să tragă acoperitoarea peste fereastră.

— Ce faci?

Întrebarea ei de protest smulse cea mai nevinovată privire din partea ducelui.

— Îţi ofer un pic de intimitate, răspunse el afabil, pentru realţia noastră pur fizică. (Zâmbi leneş.) Mai avem o jumătate de oră până la Colsec.

— Te credeam mai puţin rustic.

— Uiţi, dragă, că am traversat Imperiul... jumătate din lume în şaua calului. Mă simt cât se poate de bine într-o astmosferă rustică. (Ducele avea o nuanţă de amuzament în glas.) Ai nevoie să fi ajutată să-ţi scoţi corsetul?

— Nu port corset, i-o întoarse ea, iritată de indiferenţa lui, iritată de atracţia copleşitoare pe care o simţea faţă de bărbatul puternic care stătea tolănit în faţa ei.

Mai iritată era din cauză că el nu-şi amintea suficient de bine zilele petrecute împreună ca să ştie că nu purta corset. Fără îndoială că trecutul lui fusese plin de corsete.

— Iartă-mă. Îmi amintesc foarte bine.

— Mă surprinde, replică cu ţâfnă Daisy, că poţi individualiza vreo persoană din mulţimea de femei care au trecut prin viaţa ta. Sau poate că poţi distinge stilurile de dantelă şi de volane din amintiri.

— Seducţia a fost profesia mea din adolescenţă, ripostă el, necăjind-o pentru plăcerea de a auzi replicile ei vehemente, încărcate de pasiune. Aşa că mă mândresc cu o oarecare competenţă.

— Ajunge, îl opri ea, indignată. M-am răzgândit. Să *nu mă atingi, blestematule.*

Numai că resentimentele nu făceau decât să-i încingă lui Daisy sângele în vine. Imaginile care îl

evocau în minte *competența* ducelui de Vec îi creșteau temperatura cu câteva grade.

— Vorbesc serios, reluă ea, ca un copil răsfățat care i-ar fi zis altui copil „nu poți intra în joc".

Cum ducele n-avea nici un scrupul să nu intre în joc, ignoră cuvintele și răsfățul ei, remarcând în schimb, îmbujorarea din obraji și respirația accelerată. Începu să-și descheie haina. Văzând gesturile lui, Daisy îi aruncă iritată:

— Nu te deranja.

Ducele îi zâmbi și replică:

— Nu-i nici un deranj. După aceea o să te iau la o partidă de înot ca să te răcorești.

Daisy îl urmări cum își dă haina jos, apoi cum își descheie cămașa albă cu o ușurință exact opusă agitației ei interioare și se trezi ghemuindu-se cât putu de mult în colțul ei când ducele scăpă și de cămașă. Umerii lui iați erau de-a dreptul alarmanți în acel spațiu strâmt și închis. Daisy își plimbă privirea peste mușchii lui tari, modelați de polo și de alte sporturi.

— Vrei să-i cer lui Guilllaume să încetinească? întrebă el. (Văzând că ea refuză să răspundă, continuă cu un surâs): — Am uitat. Ai fost crescută în șaua calului. Apoi se aplecă să-și scoată cizmele de călărie, pe care le puse într-un compartiment special sub banchetă. Ca să nu ne stea în cale, explică el, ca și cum ea ar fi întrebat ceva.

Vorbele lui lejere ascundeau nevoia sălbatică de care era cuprins. Autocontrolul era singurul care îi permitea să se dezbrace fără grabă. Înainte de a o întâmpina pe Daisy în biroul lui Charles, fusese obsedat de ideea de a face din nou dragoste cu ea, așa că reușea să-și mențină cu mare dificultate atitudinea de acum. Noaptea trecută se simțise mizerabil din pricina abținerii. De nenumărate ori fusese pe punctul de a bate în ușa de intrare a Adelaidei.

— Probabil că ar trebui să-mi cer scuze în avans, *zise el, începând să-și desfacă nasturii pantalonilor.*

— Am spus nu.

— După ce ai spus da.

— Şi asta nu contează?

— Îmi ies din minţi de dorinţa de a te săruta. Sărută-mă. Sau arată-mi că sărutul meu nu te mişcă şi te duc înapoi la Adelaide.

— Ce e aici, un concurs?

— Un mic premiu, draga mea.

Întinzându-se, ducele o aduse pe Daisy în poala lui, în vreme ce ea se gândi cu repeziciune la inutilitatea de a rezista.

O ridicase fără efort de pe locul ei. Lupta pentru a domina forţa lui ar fi fost lipsită de orice logică. În loc de asta, putea să-l repudieze rămânând imună la sărutul lui. Îşi oferi intenţionat buzele, cu un gest plin de răceală.

Nederanjat de atitudinea ei, căci căldura pe care o degaja trupul lui Daisy îl încălzea şi pe el, ducele îi luă mâinile mici şi le puse cu blândeţe pe umerii lui. Cu un efort considerabil, Daisy rezistă impulsului de a-şi lua mâinile de pe muşchii oţeliţi pe care-i simţea sub palme. Când el se mişcă uşor ca să aibă un impact cât mai bun cu trupul ei, Daisy scoase un mic icnet simţindu-i muşchii încordându-se. Îi veni în minte imaginea vie a trupului lui dur sub şi peste ea, cu câtă siguranţă şi pricepere era el în stare să se mişte, cu cât talent îi provocase un orgasm pe care nu îl mai avusese cu nici un alt bărbat. Îl ura pentru siguranţa şi pentru provocarea lui ironică. O fi fost seducţia profesia lui, însă ea se antrenase cu femeia vraci ca să reziste la orice încercări. Învăţase să exercite un control vizual asupra minţii la care putea apela acum.

În clipa în care buzele ducelui îi atinseră buzele, în mintea ei apăru un munte acoperit de zăpadă, care se înălţa maiestuos deasupra taberei de vară a tatălui ei. Când buzele lui despărţiră încet buzele ei, Daisy văzu în minte herghelille de cai sălbatici gonind libere peste păşunile de munte. Închizând strâns ochii împotriva infiltrării leneşe a limbii lui în gura ei, Daisy se lupta să nu piardă imaginile din minte, apelând la toate amintirile din verile ei montane.

El o ţinea strâns în braţe. Singura barieră între trupurile lor încinse o constituia mătasea rochiei ei. Limba lui se strecură seducătoare spre fundul gurii ei. Daisy simţea sub ea tăria erecţiei lui şi îşi imagina cum ar fi resimţit o penetrare la fel de lentă ca aceea a limbii lui. O zgudui un fior de dorinţă în ciuda voinţei proprii. Recunoscând răspunsul ei, ducele se ridică uşor, apăsând în acelaşi timp cu blândeţe umerii lui Daisy. Icnetul ei îl încălzi. Zâmbi. Daisy încercă cu disperare să nu se răzgândească la plăcerea care o inunda, însă taberele de vară şi peisajele montane păleau tot mai mult în comparaţie cu nevoia care o invada.

— Nu, murmură ea, împingând cât putea de tare trupul lui greu. Nu.

Însă braţele lui o strângeau cu fermitate. Etienne Martel, duce de Vec şi amant experimentat al multor femei frumoase, îşi puse toată priceperea şi toată îndemânarea în joc. Câteva clipe mai târziu, palmele ei alunecară uşor peste umerii lui, ca şi cum ar fi avut o voinţă proprie — primul ei mic semn de capitulare în faţa senzaţiilor. Era vorba doar de câţiva centimetri, însă resimţiră amândoi gestul cu o intensitate zguduitoare. O clipă mai târziu, pentru că era fata lui Hazard Black până în ultima fibră, pentru că avea voinţa de fier a tatălui ei şi pentru că era prea independentă ca să fie tratată doar ca o aventură amoroasă a ducelui de Vec, Daisy îşi luă mâinile de pe umerii lui ca arse.

— Nu, protestă ea, întorcând capul. Nu vreau.

Forţând-o să-şi întoarcă din nou chipul, ducele rosti extrem de încet:

— Te iubesc, Daisy Black... Mai mult decât atât, adăugă el, n-am spus asta niciodată vreunei femei până acum.

— Niciodată? se miră Daisy.

Ducele lăsă mâinile să-i cadă de pe chipul ei şi clătină din cap, apoi tremură din tot corpul când îl *cuprinse un fior premonitor al dezastrului. Îşi orga-*nizase mult prea bine universul propriu ca să nu ştie că în locul acestuia se instaurase acum haosul.

Daisy surâse pentru prima dată în acea zi, înţelegând cât de importantă era mărturisirea lui.

— Nici eu, mărturisi ea simplu. Probabil că te-am aşteptat pe tine.

Nu era nevoie de nici o altă invitaţie pentru un bărbat care se gândise serios pentru prima dată în viaţa lui să facă dragoste cu o femeie împotriva voinţei ei! Lăsând de-o parte distrugerea universului lui confortabil în schimbul satisfacerii nevoii de a o avea pe această femeie, ca şi cum tradiţiile aristocratice de secole deveniseră brusc irelevante, ducele începu să o sărute pe Daisy cu o pasiune necontrolată. La un moment dat Daisy rosti:

— Grăbeşte-te.

El se opri, o răsturnă pe podea, îi ridică fustele şi volanele şi smulgându-şi nasturii de la pantaloni, o pătrunse cu furie, ca şi cum nu le-ar mai fi rămas decât câteva minute pe pământ.

Daisy era la fel de cuprinsă de febrilitate ca şi el, la fel de copleşită de dorinţă, la fel de tumultoasă, de lacomă şi de nesătulă. Se iubiră cu o pasiune devoratoare şi se îmbrăţişară unul pe celălalt, ca şi cum pasiunea oarbă şi posesiunea febrilă le-ar fi proclamat la nesfârşit iubirea. Erau amândoi sălbatici şi dezlănţuiţi. Permiteau în sfârşit ca iubirea mărturisită să le potolească dorinţa. Se clătinau şi se rostogoleau din pricina vitezei trăsurii, erau aruncaţi dintr-o parte în alta şi se grăbeau cu frenezie să-şi împlinească dorinţa. Nici unul nu putea aştepta, nici unul nu avea timp să răsufle; nu le păsa de lipsa de confort.

— Noaptea trecută a fost prea lungă... şopti Etienne, căutându-şi pentru o clipă echilibrul în acel spaţiu guvernat numai de o pasiune de necontrolat. De nenumărate ori am vrut să te strâng în braţe în faţa lui Charles. Eşti a mea, murmură el cu un mârâit, cu ochii verzi încărcaţi de voluptate. A mea, repetă aspru.

Ducele continua să o ţină pe Daisy prizonieră a *pasiunii şi patimii lui. O umplea în întregime, iar* hurducăiala trăsurii îi dădea o senzaţie ameţitoare de plăcere.

— A ta, şopti Daisy, renunţând la ultima fibră de independenţă din sufletul ei, fără regrete sau ezitări, şi binecuvântând bărbatul care îi invadase gândurile şi îi chinuise simţurile în orele cât fuseseră despărţiţi.

El îşi croia drum în ea cu nerăbdare şi dor, provocate de dorinţă şi aşteptare, de rezistenţa întâmpinată şi de dor, ca şi cum aprigul ritm al patimii lui ar fi înlăturat orice dificultăţi.

Agăţată de el, Daisy veni în întâmpinarea puterii lui sălbatice deziănţulte, îmbătată ca şi el de acea pasiune furtunoasă, incontrolabilă, care îl ardea simţurile. Când se porniră primele convulsii orgasmice în străfundurile fiinţei ei, ducele păru să-şi dea seama imediat şi îşi potrivi ritmul cu ritmul ei, cu o asemenea intensitate încât Daisy începu să ţipe din pricina plăcerii care o inunda în valuri. Când îl cuprinse şi pe el orgasmul, într-un superb moment de plăcere năucitoare, ducele închise ochii. Nimic nu mai conta în afara acestei senzaţii. Întreg universul dispăru şi fiecare fibră, fiecare celulă şi fiecare nerv al fiinţei lui se contopi într-o uriaşă explozie.

Daisy înţelese în acel moment de suprem extaz, înainte de a deschide ochii, că definiţia ei despre plăcere fusese pe vecie modificată. Îşi dăduse seama că exlstau diverse grade şi că plăcerea avea o întindere şi o intensitate cu mult diferite faţă de ceea ce ştia ea până atunci. În prima secundă îşi zise cât de minunat putea să fie. Şi cât de vulnerabilă putea fi o persoană în faţa acelor senzaţii. În acea clipă însă ducele înclină capul ca să o sărute blând pe gură. Ridicând pleoapele la atingerea lui, Daisy zări doar frumuseţea ochilor, iar o clipă după aceea când el îşi înălţă capul, zâmbetul lui dezarmant. Orice tentaţie de a se apăra se evaporă sub căldura zâmbetului lui, bucuria voluptăţii saţietăţii inundând-o din nou.

El rămăsese nemişcat înăuntrul ei, ca într-o uniune finală.

— *Sunt prea bătrân pentru asta*, rosti el, *zâmbind*.

Avea cincisprezece ani când făcuse dragoste ultima dată într-o trăsură.

— Eşti prea mare pentru asta, şopti Daisy.

Poate că aşa e, îşi zise el. La cincisprezece ani nu avea dimensiunile de acum. Mai mult decât atât, de atunci nu mai simţise nevoia să desconsidere confortul unui pat. Umerii şi picioarele îi erau săgetate de junghiuri.

— Dacă vei continua să mă seduci, zise el, cu ochii luminaţi de un gând răutăcios, va trebui să proiectez o trăsură mai largă. Nici nu ştiu măcar dacă mă pot mişca.

— Tu ai cel puţin şansa să te mişti, murmură Daisy, ţintuită încă pe podea de greutatea trupului lui.

Un zâmbet ironic iluminâ chipul ducelui.

— Scuză-mă, domnişoară... pentru... austicitatea mea regretabilă.

Arăta atât de tânăr, de fermecător, cu părul în neorânduială, cu ochii strălucind de bucurie, încât Daisy fu atât de intens fulgerată de sentimentul unei pierderi iremediabile încât un junghi îi străpunse inima. Când avea să-l părăsească, căci aşa trebuia să facă, universul ei avea să se transforme în ruine. Poate fiindcă ziua de astăzi fusese prea încărcată de pasiune, sau poate fiindcă descoperise pentru prima dată adevărata iubire, ochii lui Daisy se umplură de lacrimi.

Prea aproape de ea ca să nu observe, Etienne reacţionă instantaneu.

— Draga mea, rosti el, uluit, ce s-a întâmplat?

Se grăbi să se mişte cu o mare agilitate pentru un om cu picioarele amorţite, cuprinse de crampe. O clipă mai târziu se odihneau amândoi pe bancheta căptuşită cu catifea, stând cu capul spre ea cu îngrijorare.

— Spune-mi despre ce e vorba, iubito, şi rezolv eu.

Era hotărât să mute munţii din loc pentru ea dacă se dovedea necesar.

— Nu poţi rezolva nimic, şopti Daisy, gândindu-se cât de nedrepţi fuseseră zeii când îl aşezaseră pe Etienne într-o societate structurată, alături de o soţie şi de o familie. Iartă-mă. De obicei nu sunt emotivă.

Scuza ei, rostită pe un ton mai firesc, era evident adevărată. Daisy nu era emotivă. Un gând tulburător

întărît de lacrimile care începură să-i alunece pe obraji.

Luând-o pe Daisy în poală, Etienne îi îndreptă gulerul rochiei cu un gest grijuliu, fără a ţine cont de neorânduiala restului hainelor. Îi atinse blând bărbia cu un gest şi îi ridică faţa.

— Nu vreau să te fac nefericită. E ultimul lucru din lume pe care îl doresc.

— Nu sunt nefericită, şopti ea, lăsând lacrimile să curgă libere.

— Eram gata să cred că aşa e.

Daisy încercă să zâmbească.

Părea tânără, o fetişcană cu obrajii ei îmbujoraţi, cu părul mătăsos ciufulit, cu genele umede.

— Văd că va trebui să-mi schimb repertoriul, zise el, îndepărtând o şuviţă de păr de pe sprânceana ei.

— Nu.

Un singur cuvânt, abia auzit.

— Către ceva mai puţin emotiv cel puţin.

Vocea lui era coborâtă şi răguşită, nuanţată de obişnuita tachinare.

— Nu, să n-o faci.

În ciuda lacrimilor, ei îi deschisese porţile unui tărâm de aur.

— Atunci va trebui să devin expert în ştergerea lacrimilor cu sărutări?

Aplecându-se, Etienne îi linse obrazul cu limba.

Zâmbetul ei devenise mai ferm, Daisy avusese timp să-şi revină, să regăsească deosebirile dintre fantasme şi realitate.

— Dacă nu te deranjează...

— Oricare ar fi motivul, e o adevărată plăcere să te sărut, domnişoară Black.

De prea multă vreme adept al oferirii de plăceri femeilor ca să se îndoiască de capacităţile lui, Etienne rostise cuvintele ca s-o calmeze pe Daisy şi să readucă surâsul pe chipul ei.

— Oriunde, adăugă el cu un zâmbet.

— *Mă şochezi.*

Daisy zâmbi din nou. Brusca ei vulnerabilitate dispăruse şi acum era iarăşi dominată de logică.

— Nici măcar n-am început să te şochez, dragă.

— Asta-i o promisiune?

Era din nou încrezătoare şi cochetă. Avea în faţă ziua de astăzi şi câteva alte săptămâni — şi avea să se mulţumească au atât.

Restul drumului până în Colsec îl parcurseră cu schimburi de prostioare şi sărutări; un preludiu voluptuos şi încântător la ceea ce avea să urmeze. Erau amândoi suprinşi de senzaţii unice, ca şi cum ar fi intrat pe un tărâm îngrădit, unde bucuria era dăruită imediat, odată cu cheia de la poartă. Iar fericirea nu mai era un cuvânt imprecis şi de neconceput.

♥♥♥♥♥

Când ajunseră la destinaţie, o duse în casă în braţe, aşa cum erau, ea pe jumătate dezbrăcată, iar el îmbrăcat doar cu pantalonii de călărie. Călcând cu picioarele goale până la uşă, în vreme ce Guillaume observa scena cu zâmbetul pe chip, ducele răspunse îngrijorării lui Daisy privind aparenţele cu un surâs, un sărut şi un indiferent:

— Nu vor observa.

Bineînţeles că servitorii lui observară totul, însă căutară să se arate cât mai puţin surprinşi. Văzând că Daisy îşi ascunde faţa în umărul lui, ducele rosti pe un ton de comandă:

— Vreau să-mi aduceţi sus cada de baie şi să serviţi prânzul în grădină la ora trei. (După aceea murmură lângă urechea lui Daisy): — Îţi convine?

Era cea mai simplă dintre întrebări, o curtoazie din partea unui bărbat curtenitor, însă intenţiile lui erau cu totul diferite faţă de cazul în care ar fi pus această întrebare unui alte femei, căci răspunsul lui Daisy conta. Voia s-o mulţumească pe toate planurile; voia să-i dăruiască soarele şi luna de pe cer, bogăţia, proprietăţile, fericirea şi bucuria lui. Iar toate astea îl îngrozeau.

Însă ea îl zâmbi, ţinându-şi obrazul cald pe umărul lui şi îi oferi totul cu un răspuns simplu:

— Nu-mi pasă.

Voia să spună că n-o interesa dacă se ducea de râpă întreaga planetă câtă vreme o ţinea el în braţe.

— Vorbesc serios, adăugă ea.

Etienne surâse.

— Ştiu, rosti el scurt, ca şi cum vorbeau amândoi într-o limbă secretă.

Cât timp se odihniră pe balcon, la soare, François le adusese sus cada de baie din aramă strălucitoare.

— Poţi să rămâi peste noapte? o întrebă Etienne pe Daisy după ce schimbară între ei păreri despre seninătatea peisajului pe care-l oferea râul, căldura soarelui de primăvară şi dimensiunile nebuniilor lor.

Când Daisy dădu din cap, el îi sugeră să-i scrie un bileţel Adelaidei, în care să găsească o scuză. Ca şi în cazul vizitei anterioare, curier avea să fie Guillaume. Etienne se ridică să-i aducă hârtie şi stilou şi când reveni îi puse o măsuţă de scris pe genunchi.

Când ea termină, coborî scările şi i-l dădu lui François cu indicaţia ca acesta să-l paseze lui Guillaume.

Deşi disaparţia lui nu durase mult, din pricina căldurii soarelui şi pentru că abia închisese ochii cu o noapte înainte, dar şi cuprinsă de toropeală după ce făcuse dragoste, Daisy adormi.

Ducele o lăsă să doarmă câtă vreme făcu el baie. Cada lui de burlac nu putea găzdui decât o singură persoană. În vreme ce se spăla, se apucă să fluiere ca un adolescent. De câtă vreme nu mai fusese atât de fericit şi lipsit de complexe? Începu chiar să plănuiască unele renovări pentru casa lui de la ţară, bazându-se pe un concept pe care, până de curând, l-ar fi socotit de neconceput în cadrul refugiului lui solitar. Avea nevoie de montarea unor instalaţii — o sală şi o cadă de baie mai încăpătoare, astfel încât Daisy să se simtă bine acolo. Proiectul de construcţie a casei, datând din secolul optsprezece, fusese adecvat pentru preocupările lui din afara lumii mondene, însă acum *cerinţele erau cu totul altele. Oare Daisy îşi dorea un telefon?* Se strâmbă uşor când gândul îi răsări în minte, căci izolarea reprezenta cea mai mare atracţie a acestei

localităţi. O clipă mai târziu renunţă la orice rezervă. Dacă ea voia un telefon, avea să-i instaleze unul. Mulţumirea ei însemna cea mai fierbinte plăcere a lui. Începu să compună în minte o listă cu lucruri de îndeplinit — lista unui îndrăgostit care vrea să-şi încânte iubita. *Oare îi plăceau diamantele?*

Îmbrăcat, câteva minute mai târziu, cu pantaloni şi cămaşă, ducele supraveghe pregătirea băii pentru Daisy, preocupat de temperatura apei, neplăcut surprins să audă că în căminul lui de burlac nu se găsea nici urmă de săpun aromat şi agitat, aşa cum îi povesti mai târziu François bucătăresei, ca o cloşcă grijulie.

Închizând uşa în urma servitorului, Etienne se uită la ceasul de pe noptieră şi calculă în minte timpul rămas până la masa de prânz, după care se duse s-o trezească pe femeia care îi reîncinse credinţa în existenţa fericirii în viaţă.

Ducele o sărută şi îi petrecu braţele prin mânecile rochiei desfăcută în dreptul şoldurilor, care nici măcar nu fusese scoasă în graba lor de a-şi satisface dorinţa.

— O să-ţi cumpăr o rochie nouă, murmură el, privind uluit mătasea destrămată lângă câteva butoniere.

— Mai am multe, răspunse Daisy, întinzându-se din toate mădularele acum, că scăpase de hainele care o încorsetau, îmbăindu-se în razele soarelui, cu picioarele şi braţele goale, cu combinezonul desfăcut, ca şi cum s-ar fi întors sub soarele preeriei.

— Ţi-ar place tabăra noastră de vară, rosti ea din senin, simţind cum sufletul ei e plin de afecţiune.

— Arată-mi-o, replică ducele, ca şi cum nu-l despărţea un ocean de acea preerie.

— Da, răspunse ea, căci astăzi şi în acea clipă nu se gândea la nevasta lui sau la ce-ar fi spus familia ei dacă l-ar fi adus pe Etienne acasă pe perioada taberei de vară.

El îi sărută vârful vasului, apoi gura şi contururile calde şi parfumate ale trupului în timp ce o eliberă de restul hainelor cu care mai era îmbrăcată.

— Am nevoie de o baie, se scuză ea, căci el era curat şi îmbrăcat cu haine proaspete, în vreme ce trupul ei păstra încă aroma actului dragostei lor.

El ar fi putu refuza, căci mirosul ei o făcea să semene în chip provocator cu o zeiţă a fertilităţii, ca o aţâţare feminină la nivelul cel mai primitiv. În loc de asta, ducele căzu de acord să-i menajeze sensibilitatea şi zise:

— O să te simţi mai bine după o baie.

Spunând asta îşi reprimă imboldul intim, o ridică pe Daisy în braţe, o purtă la cada de baie şi o îmbăie în apa caldă.

Câtă vreme ea făcu baie, se postă ca un paznic circumspect într-o încăpere alăturată, cu toate că poziţia adoptată era tipică pentru un de Vec — sigur pe sine, ca un patrician. Începu să poarte o conversaţie banală cu ea, sperând ca Daisy să se simtă confortabil.

— Oare te cunosc de o mie de ani? întrebă Daisy, afundându-se în apă ca să-şi cureţe săpunul de pe umeri, gândindu-se cât de familiar i se părea Etienne.

— Habar n-am, răspunse el, dar cu siguranţă vei şti în următoarea mie de ani.

— N-ai nici o jenă.

— Poate, dar sunt fericit.

Familia de Vec fusese ocrotită de o mie de ani de intrigile bârfelor mondene. Motto-ul familiei, „Stai Deoparte", indica exact gradul de neimplicare în viaţa mondenă.

— N-ai jenă câtă vreme eşti fericit?

Chiar dacă Daisy avea un ton ironic, în voce i se ghicea uşor rezistenţa faţă de un asemenea hedonism plin de vanitate.

— Te deranjează? (Cu urechea formată, ducele prinsese din zbor nuanţa de dezaprobare din glasul ei.) Contribui cu generozitate la acţiunile de caritate. Ajută la ceva?

Daisy râse.

— Nu prea sunt în postura de a emite judecăţi de valoare, aşa cum stau întinsă în cada ta de baie, tânjind după trupul tău.

— Politeţea m-a împiedicat să menţionez asta. *Maman* mi-a atras mereu atenţia să evit conversaţiile care au de a face cu virtutea în astfel de momente.

— Îţi place de mama ta.

— Da. O să te adore şi pe tine.

Daisy simţi cum o înjunghie gelozia.

— *Îţi duci toate iubitele să-ţi cunoască mama?*

— Niciodată.

Daisy se uită neîncrezătoare la el, căci Etienne îl răspunsese deja în mod similar cu alte ocazii, iar pentru un bărbat cu experienţa lui nu era foarte indicat ca atâţia *„niciodată" să se interpună în relaţia lor.*

— Nu e nevoie să mă cruţi; sunt realistă în privinţa vieţii.

— Uneori, draga mea, eşti chiar prea realistă. Când zic *niciodată*, vorbesc serios. N-are sens să mint.

— Să nu-mi spui că eşti întotdeauna onest în...

Urând experienţa lui cu femeile, Daisy căută cuvintele care să exprime mai bine ce voia să spună.

— ...prieteniile tale cu femeile.

Stătea afundată în apă, nemişcată. Părul negru plutea la suprafaţă iar ochii îl priveau acuzator.

— Ba da, răspunse el. Recunosc că nu sunt mereu *politicos* şi mai am şi omisiuni, însă onest sunt întotdeauna, draga mea.

În afara frumuseţii chipului şi trupului, Etienne datora o mare parte din farmecul lui şi francheţii cu care vorbea.

Daisy îl adora mai presus de ceea ce îl dictau conştiinţa şi resentimentele. Avea îngrozitoare nevoie de el. Era prea chipeş, aşa cum stătea tolănit pe scunul simplu de lemn, îmbrăcat cu o cămaşă albă, descheiată la gât, şi cu pantalonii viu coloraţi, rulaţi deasupra gleznelor puternice şi bronzate, seducător cu ochii lui acoperiţi de pleoape şi gene grele, afişând întreaga splendoare a trupului lui înalt şi musculos, cu pielea închisă la culoare în *flagrant* contrast cu hainele uşoare pe care le purta. Era prea ademenitor, neexercitând nici un fel de presiuni asupra *ei. Crezuse*

că avea să o ajute la îmbălat sau cel puţin că o va săruta, şi se trezea acum vrând să-l simtă înăuntrul ei cu infinit mai multă tărie din pricina atitudinii lui rezervate. *Dacă păstra deliberat distanţa, oare cât de des jucase acest joc, oare de câte ori stătuse şi aşteptase ca femeia să vină la el? Oare chiar era ea diferită de toate celelalte prin dorinţa ei atât de fierbinte?*

— Vino aici, rosti ea, testând puterea ei şi indiferenţa lui aparentă.

— Ai terminat? se interesă el, neluând în seamă chemarea.

— Da am terminat, răspunse ea, gândindu-se însă la dorinţa ei neîmplinită. Vino şi sărută-mă.

— Să iau un prosop.

Brusc, Daisy se ridică asemenea unei Afrodite, într-o invitaţie zveltă şi voluptuoasă, cu apa şiroindu-i de-a lungul trupului, cu părul ei negru căzând într-un fluviu mătăsos pe curba graţioasă a spatelui, cu triunghiul negru de păr dintre coapsele ei netede licărind, ud şi tentant. Se atinse uşor în acel loc, cu un gest plin de graţie, ca o invitaţie, aşteptându-l. Apropiindu-se, el îi oferi însă doar mâna ca s-o ajute să iasă din cadă şi o înfăşură în prosopul mare pe care îl luase de pe pat.

— Putem să mâncăm mai încolo? rosti ea încet, cu voce groasă. Mă refer la prânz, adăugă moale, lăsând prosopul să cadă pe podea, urmărind cum îi măsoară privirea lui formele şi gândindu-se că existau mistere mai presus de orice explicaţie ştiinţifică dacă ea voia să facă dragoste cu acest bărbat ori de câte ori îl vedea, ori de câte ori se gândea la el... de fapt, oricând.

— Vino afară cu mine, refuză el.

— Nu mă vrei?

Era mai mult directă decât cochetă.

Inspirând adânc, el zise încet:

— Oh, ba da.

Cu mişcări de Evă, Daisy întinse mâna spre nasturii cămăşii lui. Avea acum aprobarea pe care o voia, un răspuns comparabil cu dorinţa ei fierbinte. Când el o opri cu un gest blând, dar ferm, îl privi cu ochi rugători.

— Sper ca asta să nu-mi păteze reputaţia de libertin, zise el cu un zâmbet, dar i-am promis Gabriellei... bucătăreasa mea, că vom lua prânzul fix la ora trei. (Aducând mâna ei captivă la buze, Etienne îi sărută cu tandreţe vârfurile degetelor, apoi îi strânse uşor palma între palmele sale.) Când ţi-a adus apa, François mi-a amintit că astăzi Gabrielle a pregătit somon în aspic.

— Lasă-mă să pricep mai bine. Somonul în aspic al Gabriellei trece înaintea dorinţei mele de a face dragoste cu tine?

— Să spunem mai bine că am mai multă încredere în capacitatea ta de aşteptare decât în aspicul Gabriellei... şi, adăugă el, cu un zâmbet larg, apucând cu căldură ambele ei mâini, dacă te înfurii pe mine, ştiu una sau două căi de a-ţi potoli mânia.

Stăteau extrem de aproape, iar sufletele le erau învolburate — abia reuşeau să şi le controleze.

— Cu alte cuvinte, ea nu cedează seducţiei tale.

— Exact.

— Deci dacă ar trebui să aprob, în mod ilogic, amânarea satisfacerii nevoilor mele legate de libido, tu, fără îndoială... (Vocea ei căpătă o rezonanţă de contra-alto, iar gândul parşiv i se citi în ochi.) ...m-ai răsplăti mai târziu.

— Aveţi cuvântul meu, domnişoară avocat, promise el, zâmbind. După ce e servit aspicul, voi fi complet la dispoziţia dumneavoastră.

— Complet?

Cuvântul dădea naştere unor fabulaţii extraordinare.

El zâmbi.

— Absolut.

Capitolul 6

După ce Daisy alese una din cămăşile lui Etienne ca să poarte ceva confortabil pe proprietatea izolată, coborâră amândoi, mână în mână, scara interioară spiralată. Cămaşa imensă a lui Etienne îi amintea lui Daisy de rochiile ei indiene pe care le purta când se

găsea cu clanul în taberele de vară. Şi picioarele goale îl aduceau aminte de libertatea acelor zile de vară.

Etienne o conduse pe uşa principală către o alee acoperită de ierburi ce ducea printre sălcii şi ferigi spre râu. Acolo li se înfăţişă privirilor un luminiş de vis, învăluit de nuanţe de verde şi raze de soare. Un pavilion rustic de vară, aşezat artistic lângă salciile înaite, completa privelişte idilică. Construit din ramuri şi tulpini de salcii, cu acoperiş din stuf verde, pavilionul oferea un adăpost răcoros împotriva căldurii.

— Ce minunat, exclamă Daisy când îl văzu. Nu mi l-ai arătat data trecută.

— Asta e doar una din jucăriile mele.

— Mai sunt şi altele?

Nu îl socotise un om cu o imaginaţie bogată, aşa că îi fixase genul de viaţă în tiparele lumii aristocratice.

— Câteva, rosti el cu modestie, imaginându-şi cum vor scânteia ochii ei când îi va arăta iurta mongolă construită pe o înăiţime cu privelişte spre o curbă largă şi generoasă a Senei.

Exact în acea clipă apăru François, fără zgomot, ducând cu el o tavă imensă de argint acoperită. Escortând-o pe Daisy în pavilion, ducele o aşeză pe un divan, încărcat cu perne. Îi oferi şampanie dintr-o sticlă aflată într-o frapieră de argint, se aşeză şi el pe balustrada de lângă divan şi privi cum aranjează François masa. După câteva alte drumuri, acesta aşeză ultimul fel de mâncare pe faţa de masă din in. Cu un mulţumesc plin de graţie, ducele aprecie aranjamentul elegant făcut de servitor.

— Nu mai avem nevoie de ajutorul tău, îi spuse el lui François pe un ton de concediere.

— Prea bine, sir. Prosoapele pe care le-aţi cerut se află pe micul ponton de lângă barcaz.

— Şi şampania?

— În barcaz.

— Spune-i Gabriellei că o să trimit după alte jucării noi *pentru nepoţii voştri. Mi le-a promis* directorul de la „Au Nain Bleu" pentru mâine.

Francois de înclină, cu mâna la inimă.

— Mulţumesc, sir. Gabrielle va fi foarte mulţumită.

— De cât timp îi ai ca angajaţi? întrebă Daisy după ce François se făcu nevăzut în tufişul des de sălcii.

— I-am luat odată cu proprietatea. Abia îşi întemeiaseră familia pe atunci... probabil că sunt vreo douăzeci de ani. Se temeau că vor fi daţi afară, continuă Etienne, şi că îmi voi aduce servitorii proprii. Însă eu căutam anonimatul, ruperea legăturilor cu personalul meu din Paris. Acum şi copii lor lucrează pentru mine, fie în sat, fie aici. Bălatul lor cel mai mic conduce bilbioteca mea din sat.

Daisy înălţă o sprânceană în chip de întrebare mută. Ţăranii francezi erau rareori bilbiotecari, iar un sătuc cu o bibliotecă reprezenta ceva ieşit din comun.

— Clanul tău nu e singurul binefăcător al umanităţii.

— Mă surprinzi, rosti Daisy cu autentică admiraţie. Am crezut că acţiunile tale de caritate se mărginesc la bijuterii dăruite doamnelor binevoitoare.

— Va trebui să-mi cunoşti şi călugăriţele, continuă, amuzat, ducele. Am şi o mânăstire în grijă.

— O mânăstire?

Daisy îşi îngustă uşor ochii a suspiciune.

— N-am simţit niciodată nevoia, replică Etienne cu un zâmbet abia schiţat, citind corect expresia ei. Episcopul le-a tălat fondurile şi bietele de ele mureau de foame, asta-i tot.

— Dar tu sprijini o mulţime de oameni.

Daisy rostise cuvintele aproape cu invidie. Ezita să recunoască faptul că se înşelase aproape în întregime în privinţa lui Etienne.

— Mulţi dintre ei contribuie la averea mea. Aş fi un prost să nu-i sprijin.

Un răspuns simpiu, rostit cu logica obişnuită a ducelui.

Daisy fusese crescută într-o cultură unde individul contribuia la bunăstarea tribului şi, cu toate că ea n-avea nevoie, îndrăgostittă cum era deja, să-l găsească extraordinar pe ducele de Vec, faptul că el avea o conştiinţă socială într-o societate recunoscută pentru egoism constituia o binefacere. Ba chiar mai

mult — era un motiv în plus să-l iubească. Gândul o alarmă pe loc. Ridicându-şi paharul spre a-i fi umplut din nou cu şampanie, ca să suprime dezastruoasele gânduri ale dragostei, imposibile şi lipsite de speranţă din relaţia cu ducele de Vec, Daisy rosti:

— N-ar trebui să gustăm extraordinarul somon în aspic? Te avertizez că, luând în considerare de la ce a trebuit să mă abţin pentru liniştea Gabrielei, mă aştept la ambrozia zeilor.

Cinci minute mai târziu, după ce-şi devorase porţia, înălţându-şi privirea din farfurie, văzând expresia de pe chipul lui, zise:

— Nu te mai uita aşa de satisfăcut de tine şi taie-mi o altă porţie.

— Cred că acum am voie să spun ceva superior.

— Nu şi dacă ţii la viaţa ta.

Ducele zâmbi şi îi dădu lui Daisy o nouă porţie, considerabilă. O urmări în tăcere cum mănâncă, o privi cum şterge furculiţa cu limba, apoi rezistă micii pauze pe care ea o făcu înainte de a rosti:

— E un afrodisiac, nu-i aşa?

— Nu cred că e nevoie. Gabrielle mi-a spus că e o reţetă de familie care se prepară în cadrul ceremonialelor de nuntă. Bineînţeles că gheaţa necesară face parte din această mâncare de lux pentru gospodăriile ţărăneşti.

— Ce conţine?

În ciuda negării lui, Daisy simţea deja cum dorinţa îi înfierbântă uşor simţurile.

El dădu din umeri, ca orice nobil confruntat cu o întrebare legată de bucătărie.

— Nu mă întreba. Vrei s-o chem pe Gabrielle?

— Nu, răspunse instantaneu Daisy, care nu avea dispoziţia necesară pentru o persoană în plus.

— Te-ar interesa nişte căpşuni sălbatice sau vrei din cele genoveze? Sau o ceaşcă de ceai?

— Tu nu simţi? întrebă ea, nevenindu-i să creadă că el putea conversa atât de lejer despre mâncare când ea începea să simtă bumbacul cămăşii lui ca pe o mătase încinsă.

— Bineînţeles.

Doar mâncase şi el[V].

— Deci de-asta m-ai amânat... nu din preocupare pentru sentimentele unei servitoare.

— Din ambele pricini, explică el. Gabrielle mă îngrozeşte. (Zâmbetul lui negă ultima afirmaţie. Adevărul era că Gabrielle îl răsfăţa. Dar şi el avea grijă să se revanşeze faţă de ea.) Mai vrei şampanie?

— Nu, mulţumesc.

Aplecându-se, Daisy îşi puse farfuria pe podea. Aşezându-se la loc pe perne, îşi deschele nasturii crestaţi, din argint, ai cămăşii. Zâmbindu-i ducelui, care îşi pusese jos paharul de şampanie, Daisy lăsă cămaşa să-i alunece uşor de-a lungul umerilor şi braţelor până ce aceasta se transformă într-o grămăjoară albă pe pernele purpurii. Ridicându-şi mâinile, se ridică atât cât să se dezgolorosească total de piesa de îmbrăcăminte, apoi se reaşeză molatecă pe perne.

— Aştept răsplata promisă, rosti ea, cu un zâmbet care-i lumina ochii.

Privind-o, ducele îşi zise că are în faţa ochilor femeia cu cele mai frumoase forme pe care le văzuse vreodată. Înaltă, cu picioarele ei lungi leneş încrucişate, cu braţele odihnindu-se pe spătarul divanului şi pe mulţimea de perne, Daisy întruchipa visul erotic al oricărui bărbat. Poziţia braţelor îi ridica sânii plini, superbi, astfel că forma lor devenea perfect rotundă. Erau moi, voluptoşi şi aşteptau să fie atinşi... cu sfârcurile ridicate, tremurând asemenea aspicului Gabriellei. Aproape că-şi imagina scâncetul ei excitat când avea să-i cuprindă cu buzele. Iar când privirea lui alunecă către punctul de unire al coapselor, Daisy se agită puţin, ca şi cum ducele ar fi atins-o acolo.

Întinzând mâna, el zise:

— Vino.

Ştia că ea se va supune. Când Daisy se ridică, ducele îi urmări lacom fiecare pas, întrebându-se cu acea mică zonă a raţiunii care nu-i fusese cuprinsă de dorinţă dacă mai existase şi altcineva până atunci care să-şi piardă de bună voie orice logică. Neaşteptatul

gând îi aduse un zâmbet pe buze.

Mâna ei căzută se strecură între degetele lui. O atrase pe Daisy spre el. În fracțiunea de secundă de dinaintea uniri buzelor lor, aerul dintre ei păru lichid și înmiresmat. Primul contact al buzelor, delicat și subtil, cu gura ei modelându-se pe răceala de șampanie a gurii lui, le opri instantaneu simțurile, le înflăcără trupurile, le declanșă apetitul pentru noi senzații, inițiat deja de delicatesa pe care le-o oferise Gabrielle. Se agățară unul de celălalt pentru o clipă fără răsuflare... uluiți de violența patimii lor.

— Divanul e prea mic, rosti Daisy prima, cu glas scăzut, întretăiat.

— Atunci am să-ți arăt barcazul meu.

— Stai, rosti Daisy la un moment dat, dorind nebunește să îl atingă pe Etienne.

Întinzându-se îi trase capul în jos ca să-i poată săruta. Dacă Etienne n-ar fi știut ce confort îi aștepta în barcaz, ar fi rostogolit-o chiar acolo pe jos. Așa cum stăteau însă lucurile, zise un „nu" moale gurii și trupului ei și îi ținu brațele, rostind în șoaptă, pe un ton de comandă:

— În curând.

O ridică în brațe și parcurse cu repeziciune distanța rămasă. Ajuns la barcaz, împinse ușa cu piciorul și rămase o clipă în prag ca să-și acomodeze privirea cu semiobscuritatea. Daisy începuse să-i rontăie urechea, șoptindu-i tot felul de propuneri ciudate, astfel că el se mișcă iute spre mica punte ce ducea către cabină. Vasul fusese construit cu un secol înainte, în deceniul de dinaintea Revoluției, pentru petreceri pe râu, pentru orgii și sărbători. În vreme ce puntea exterioară fusese proiectată în dimensiuni mari, suficient de cuprinzătoare pentru o orchestră și un ring de dans, saloanele de pe puntea inferioară erau potrivite pentru activități de natură mai intimă.

Cabina principală era opulentă, încărcată de oglinzi și lambriuri, *dominată de un imens pat auriu.*

— Ăsta de unde vine? întreabă Daisy cu un amestec de curiozitate și uimire.

Patul oval, în formă de scoică sculptată, era decorat cu basoreliefuri ce înfăţişau scene de seducţie şi dragoste, o operă exotică, seducătoare, aparţinând în mod clar Orientului.

— Dintr-un harem. A venit odată cu barcazul, explică el, întinzând-o pe Daisy pe cuvertura de mătase de culoarea piersicii, atent la seriozitatea răspunsului. Mi s-a spus că fostul propietar era un prinţ sus. Un prinţ rus cu o nevastă geloasă. El a vândut patul.

— N-am nici o îndoială că ea prefera amintiri mai puţin virile în dormitorul propriu. Deci, după aspic, ăsta e felul doi obişnuit?

Gelozia îi încărca fiecare cuvânt cu sarcasm.

— Patul e virgin precum călugăriţele mele de pe domeniu, aşa că poţi lăsa la o parte flăcările din ochi.

— Călugăriţele *tale*?

— Doar o expresie. Doamne, Daisy, fii rezonabilă.

I-ar fi plăcut să spună că dispunea de toate femeile de care avea nevoie pentru distracţie fără a se lega şi de o mânăstire, însă o astfel de recunoaştere ar fi constituit o imprudenţă.

Probabil că Daisy medită o clipă la absurditatea geloziei ei, căci expresia de pe chip i se modifică brusc.

— Îmi cer scuze, rosti ea cu un zâmbet, şezând ameţitor de goală în mijlocul patului auriu.

— Şi dacă aş fi răspuns altfel? se interesă el, trăgându-şi cămaşa peste cap şi privind-o cu un zâmbet vag ironic.

Talentul pe care şi-l dezvoltase în timp, de a fi evaziv în cazul unui subiect delicat, îl scăpase de ceartă.

— Aş fi plecat.

— N-ai fi ajuns departe.

Sorbi din priviri formele lui Daisy, adăstând pe sânii opulenţi şi pe abdomenul plat, dar şi mai jos, unde mătasea neagră a părului ei atingea cuvertura.

— ...deoarece acum sunt extrem de concentrat asupra ta.

— Fug mai tare ca tine, se încăpăţână Daisy, plină de încredere în forţele proprii.

— Poate că da, admise el, oarecum indiferent.

— Am câştigat întotdeauna — chiar şi împotriva fraţilor mei când eram tineri, insistă Daisy.

— Atunci crezi că ar trebui să încui uşa? rosti el cu un zâmbet, atingându-şi nasturii pantalonilor.

În acea clipă, intimitatea lor fu brusc violată de chicotitul extrem de apropiat al unei femei, îngemănat cu pleoscăitul unor vâsle şi cu vocea mârâită a unui bărbat care strigă:

— Nu, trage frânghia la tribord, spre stânga ta!

— La dracu!

Etienne scosese exclamaţia în aceeaşi secundă cu strigătul bărbatului necunoscut. Meditâ o clipă dacă era cazul să ignore complet situaţia, însă imediat femeia de afară izbucni într-un nou hohot de râs, determinându-l pe Etienne să treacă la acţiune.

— Stai liniştită şi nu te mişca, îi zise el lui Daisy, încheindu-şi la loc primul nasture al pantalonilor. Mă întorc imediat.

♥♥♥♥♥

Trecură cincisprezece minute înainte ca Etienne să se întoarcă, căci fusese nevoit să ajute tânărul să descurce pânza micii lui ambarcaţiuni. Ducele se comportase politicos. Înţelegea situaţia, căci astfel de necazuri putea păţi oricine. Rămăsese pe punte până ce tânărul reuşise să se întoarcă în curentul principal, mai mult ca să se asigure că n-avea să mai fie deranjat.

— S-a rezolvat totul? întrebă Daisy când el se întoarse. Pari încălzit.

Daisy stătea întinsă pe spate, sprijinită pe mai multe perne; vocea îi era rece. Îl tachina pe Etienne ca o pisicuţă jucăuşă.

— Hm, exclamă el, încins din pricina soarelui şi a grabei de a-i vedea plecaţi pe intruşi. Femeile care chicoteau îl iritau peste măsură.

Se îndreptă spre un spălător frumos decorat, turnă apă într-o chiuvetă mare de proţelan, se aplecă şi îşi spălă faţa. Se ridică cu apa picurându-i din bărbie, răcorit şi brusc conştient că una din uşile mecanice ale noptierei din dreapta lui Daisy era deschisă.

— Ai fost ocupată cât am stat eu afară, murmură el.

Uşile care ascundeau aparatele în noptiera patului auriu erau ascunse în sculptura complicată a tăbliei şi erau acţionate de mecanisme mascate în ornamentele acesteia.

Sprâncenele negre, mătăsoase, ale lui Daisy se înălţară a mirare nevinovată. *Imediat însă ea zâmbi*, schimbând mina nevinovată pe una jucăuşă.

— Admiram tehnica folosită de meşterul făurar.

— Câte ai descoperit?

— Opt.

— Foarte bine, rosti Etienne, admirativ, căci totul era bine ascuns.

— Câte sunt?

— Opt.

— Pentru opt femei?

El înălţă din umeri. N-avea chef să răspundă la astfel de întrebare.

— Vrei să încerci legăturile de mătase?

— Nu ştiam, murmură el zâmbind, dacă ţi-ar place... să fi legată.

Daisy îi aruncă o privire speculativă şi zise încet:

— Mă gândeam, de fapt, să te leg eu pe tine.

Etienne nu-şi putu reprima excitarea care îl cuprinsese şi care se vădea în umflătura tot mai mare de sub materialul pantalonilor.

— Îţi place ideea, murmură ea.

— Habar *n-am* dacă îmi place ideea.

Daisy făcu ochii mari.

— Ai avut de-a face cu femei pasive?

— S-ar putea, răspunse el foarte încet, gândindu-se la scopul întrebării ei.

Era suficient de lipsit de fanfaronadă ca să nu menţioneze că pasivitatea reprezenta un termen blând pentru bunăvoinţa *extremă* a amantelor lui. Pe de altă parte, senzualitatea candidă a lui Daisy, libertatea ei de spirit şi de acţiune erau fascinante pentru un bărbat ce nu mai întâlnise până atunci o femeie care să pretindă egalitate.

— Până acum, zise ea, citindu-i gândurile.

— Circe, şopti el, a sufletului meu.

— Atunci te-ar deranja, murmură ea, bătând uşor din gene, dacă ţi-ai scoate pantalonii, ca eu să-ţi pot dovedi că sunt demnă de o asemenea reputaţie?

— Plăcerea e de partea mea, zise el, zâmbind şi începând să-şi desfacă nasturii.

Daisy urmări cum alunecă pantalonii lui pe şolduri şi de-a lungul picioarelor, admirându-i splendoarea trupului. Când porni către ea, Daisy privi fascinată cum i se încordau sub pielea bronzată muşchii coapselor, bustului şi ai *umerilor*.

Etienne îngenunche pe pat, se întinse peste Daisy şi căută cu degetele mecanismul uşiţei cele mai apropiate de el. Deschizând-o cu pricepere, se întinse şi mai mult, ca să atingă piedica unei a doua uşiţe, cu o familiaritate pe care Daisy o găsi iritantă. Ea n-avea nici un drept asupra trecutului lui, şi înţelegea asta, însă descoperea că era geloasă pe orice urmă a existenţei anterioare a vreunei femei. În ciuda negării lui, acel pat, dacă nu acolo, atunci în altă parte, fusese împărţit cu alte amante ale lui. Etienne era prea obişnuit cu toate secretele.

— Te-ai uitat peste tot? întrebă el când se deschiseră larg toate uşile şi uşiţele secrete. Se pare că sultanului îi plăcea să se distreze.

Înăuntrul numeroaselor mici compartimente se vedeau parfumuri şi uleiuri, jucării sexuale, frânghii de mătase ataşate unor inele metalice, mici recipiente pline cu ruj roşu şi îmmiresmat. O lamă de ras delicată, încrustată într-un suport de aur. Pene cu mânere de fildeş, sculptate, curbate astfel încât să se potrivească perfect în palmă.

— Unele lucruri nu le-am recunoscut. Astea pentru ce sunt? întrebă Daisy, aplecându-se pentru a scoate la lumină două mici cloissoiné-uri cu ruj.

— Cadânele din harem îşi evidenţiau sfârcurile şi organele genitale cu ruj... o tradiţie orientală a seducţiei.

— De unde ştii?

— Credeam că o ştie toată lumea.

— Ca pe tabla înmulţirii.

— Ca pe un joc între adulţi, o corectă el.

— Şi asta? continuă Daisy, apucând mica lamă de aur. Pentru descotorosirea de cadânele care nu voiau să se joace?

— N-ai fi rezistat nici măcar o zi în harem, zâmbi el.

Însă degetele lui se mişcară cu blândeţe când mângâiară părul ei pubian.

— Pentru ras aici, explică el, astfel ca rujul să fie vizibil. Bărbatul din Orient găseşte că roşul e o culoare excitantă. Indienii Absarokee au aşa ceva? întrebă el.

Din compartimentele căptuşite cu catifea el scoase două vibratoare de dimensiuni modeste, din sticlă.

— Nu din sticlă.

Replica lui Daisy îi încinse lui Etienne sângele în vene. Ochii i se îngustară instantaneu.

— De unde ştii? răbufni el.

— Am crezut că toată lumea ştie, răspunse ea. Dacă e vorba de aduiţi, adăugă cu modestie.

— Ai un punct, murmură el cu un zâmbet.

— Eşti gelos?

Nepregătit pentru o senzaţie atât de nouă, el răspunse sincer:

— Fără motiv, cred.

— Deci asta e o experienţă educativă pentru tine.

— Aşa crezi? De ce?

— Orice experienţă nouă e plină de învăţăminte, rosti ea, zâmbind. iar tu mă vei aprecia şi mai mult.

— În acest caz, replică el răspunzând la zâmbet cu zâmbet, abia aştept să fiu educat. Pe moment am crezut că te vei arunca pe mine.

— Ai fi preferat să fiu virgină?

— Da, răspunse el, ştiind că răspunsul era deplasat. Ar fi fost drăguţ.

Zâmbetul ei întruchipa castitatea şi virtutea, însă ochii aveau acea privire seducătoare care îl captivase pe Etienne încă din timpul petrecerii date de Adelaide.

— Atunci, aş fi fericită să fiu virgina ta neştiutoare. Mă acomodez, vezi... la noţiunile tale de proprietate.

Oricine îl cunoştea pe duce ar fi fost surprins să constate că era familiarizat cu cuvântul.

— Sau de lipsă de proprietate, o completă el cu un zâmbet.

— Mai târziu... propuse ea, o să lucrăm şi la asta. Acum spune-mi dacă ai vreo preferinţă în privinţa culorii acestor ţânghii de mătase?

Câteva momente mai târziu, cu mâinile şi picioarele legate, Etienne rămase liniştit şi fascinat, cu respiraţia calmă, cu erecţia splendid afirmată, urmărind-o pe Daisy cum îşi bărbiereşte părul pubian şi apoi cum se unge cu uleiul parfumat.

— Lama asta e remarcabil de ascuţită, murmură ea, uitându-se la Etienne cu o privire insinuantă, pentru un obiect atât de vechi.

— Oţel de Damasc, contră uşor ducele.

Proaspăt înlocuită, îi replică ea în minte. Numai că el era legat şi ea nu... aşa că unele mici represalii pentru omisiunea lui erau perfect posibile.

Daisy se întinse după micul vas cu ruj şi atunci Etienne rosti:

— Va trebui să ştergi uleiul ăla înainte.

— Mulţumesc pentru informaţie.

Îşi aplică rujul mai întâi pe sfârcuri, prelungind intenţionat ungerea şi asigurându-se că aureolele erau complet acoperite până la margine. Apoi îşi strânse sfârcurile între degete, până ce acestea se întăriră, după care le vopsi în roşu, ca pe două cireşe voluptuoase.

— Am omis ceva?

Se uită la el, scrutând cu privirea în ce măsură i se trezise interesul.

Privirea lui cercetă leneşă opera mâinilor lui Daisy. Avea mai multă experienţă decât ea în acest joc.

— Ai perfecţiunea unei cadâne experimentate, dragă... eşti ispititoare ca păcatul.

Degajarea lui, izvorâtă din practică, plină de curtoazie, o vexă pe moment pe Daisy. Imediat însă ea se gândi cât de plăcut ar fi fost să zdrobească acea nonşalanţă.

Daisy se aşeză cu graţie într-o postură provocatoare — cu coapsele larg deschise într-un imens arc de cerc şi cu gleznele încrucişate. Ca şi cum ar fi încadrat obiectul dorinţei masculine. Întinzându-se după prosopul cu care Etienne îşi ştersese faţa mai devreme, Daisy se şterse de uleiul de pe piele, apoi se uită să vadă dacă Etienne era atent la mişcările ei. Îşi întinse rujul peste carnea uşor proeminentă a labiilor cu mângâieri încete, întinzând ţesutul încreţit al buzelor catifelate, masând bine rujul în fiecare adâncitură şi introducând din când în când degetul înăuntru ca să se asigure că toate protuberanţele erau acoperite cu roşul unsuros.

Ducele urmări totul, închizând ochii o singură dată, pentru o fracţiune de secundă, ca să-şi recâştige calmul. Era un bărbat cu experienţă.

— Procedez bine? întreabă Daisy când termină, aplecându-se să atingă vârful erecţiei lui cu buricul degetului ei plin de ruj. Ca o virgină — zâmbi, plimbându-şi degetele de-a lungul membrului lui — nu sunt sigură.

Ritmul respiraţiei lui începu să se schimbe.

Daisy zâmbi mai tare. Părea satisfăcută. O mulţumea faptul că liniştea lui putea fi deranjată. O mulţumea şi mai tare să anticipeze tulburarea lui.

Luând unul din vibratoarele de sticlă, ea murmură:

— Ce ciudat — părea perplexă, ca o virgină neştiutoare — oare la ce foloseşte ăsta?

— la ghici, rosti ducele cu voce uscată, şi cu ochii pe jumătate închişi.

— Ah.

Exclamaţia revelatoare a lui Daisy era pură comedie. Dacă membrul lui ar fi pulsat puţin, dacă ar fi fost mai puţin rigid, mai puţin gata să o pătrundă pe seducătoarea actriţă rujată care îşi bătea joc de el, poate că ducele ar fi râs de jocul ei.

— Eşti mai gros, declară ea, aşezând cilindrul albastru de sticlă lângă erecţia dură a duceiui. Atunci pot folosi asta pentru încercări... ca să nu-mi faci rău mai târziu.

Vocea ei era joasă şi dulceag de blândă. Daisy părea îngenuă în afirmaţiile ei, ca o fiinţă naivă care intra într-o nouă aventură.

— E rece pe piele? întrebă ea deplasând sticla netedă în sus, de-a lungul membrului lui rigid.

— Da, recunoscu el cu voce întretăiată.

— Nu prea eşti comunicativ.

Etienne o privi pe sub genele coborâte.

— Îţi place, nu?

— Ţie nu? Mie mi se pare că da, toarse Daisy, coborând din nou vibratorul de stic ă şi apăsând uşor, astfel că venele pulsânde ale penisului ducelui se întînseră pentru o clipă.

Etienne îşi ţinu respiraţia. Senzaţia era teribilă.

— Spune-mi dacă îţi place asta, continuă Daisy, cu acelaşi ton egal, mutând vibratorul în dreptul organelor ei genitale, vopsite într-un roşu viu, ca ale unei cadâne. Sticla albastră contrasta cu rujul purpuriu, aşa cum contrasta şi luciul sticlei cu strălucirea satinată a pielii ei unse. Priveşti? întrebă ea, deşi nu era nevoie.

Ducele o urmărea hulpav, trăgând inconştient de frânghiile de mătase şi anticipând clipa penetrării.

— Unei virgine i-ar place asta? se interesă Daisy candidă, strecurând vârful cilindrului câţiva centimetri între petalele roşii de carne şi uitându-se în ochii lui Etienne.

— Nu mă întreba pe mine.

— Bine. Atunci o să-ţi dau de ştire...

Daisy apăsă uşor, până ce sticla albastră dispăru cu totul înăuntrul ei.

— Răspunsul e... necondiţional... neechivoc... da, şopti ea o clipă mai târziu, când obiectul de harem o umplu, trimiţându-i fiori de voluptate în tot trupul.

Ducele schiţă un zâmbet auzind schimbarea din vocea ei de la sfârşit. Dacă Daisy avea să continue cu acel înlocuitor de plăcere, în curând aveau să se afle pe poziţii inegale.

— O să ţin minte dacă voi fi vreodată cu o virgină, zise el, urmărind chipul ei, mâna, poziţia şi mişcarea vibratorului. Ţie îţi plac virginele?

— Da, răspunse ea, minţind, căci el o contempla cu obişnuita lui detaşare, făcând-o să se simtă brusc vulnerabilă şi lipsită de apărare, deşi ea era liberă iar el nu.

Un muşchi al obrazului lui zvâcni scurt, apoi Etienne îşi ridică uşor sprâncenele a încruntare. Rosti, cu voce uşor sardonică.

— Atunci îţi plac bărbaţii foarte tineri.

— Uneori.

— Va trebui să-mi povesteşti cândva despre asta.

— Nu-mi imaginez de ce.

Să te ia naiba, explodă el în sinea lui, *şi să-i ia dracu pe toţi bărbaţii din trecutul tău, oricare le-ar fi fost vârsta.* Înţelegea însă atracţia exercitată de ea, poate mai bine ca oricine, căci o luase în acea zi în braţe, în văzul tuturor, fără scrupule faţă de numele sau de consecinţele purtării lui.

— Ai dreptate, bineînţeles, cedă el cu voce moale, forţându-se să nu-şi piardă controlul emoţional în acea atmosferă ciudat de fierbinte şi de volatilă, încărcată de seducţie. Crezi că surogatul de care te bucuri acum te-ar fi satisfăcut o viaţă întreagă într-un harem?

— Nu m-ar fi satisfăcut mult timp, declară ea, oţelindu-se împotriva fiorului de dorinţă care o cuprinsese. Presupun c-ar fi trebuit să găsesc o cale de a atrage atenţia sultanului, adăugă, torcând teatral cu intenţia de a-i scoate pe Etienne din calmul lui. Ştii tu, ceva neobişnuit...

— Asta m-ar interesa, rosti tărăgănat ducele, gândindu-se la istoria patului sultanului şi la experimentele amoroase al căror fundament fusese acest pat.

— Aşa am crezut şi eu.

Daisy zâmbi provocator. Degetele ei se curbară în jurul erecţiei lui.

— Dacă orientalii găsesc roşul o culoare excitantă, atunci asta l-ar fi putut interesa pe sultan, zise ea încet, băgându-şi degetul într-un vas cu ruj.

Chemând în ajutor toată puterea lui de reţinere, taoistă şi de orice alt gen, ducele respira calm în timp ce Daisy îl atinse delicat vârful pulsant al membrului.

Degetele ei alunecară în cercuri largi de culoare strălucitoare până la marginea înfiăcărată a glandului. După aceea, apucând vârful proaspăt vopsit între degetul mare şi celelalte degete, strânse uşor.

Etienne crezu că va muri.

Aplecându-se, Daisy şterse cu buzele gura lui.

— Spune-mi, îi ceru ea, îţi place varianta mea de vopsire de război?

Cu un efort imens, el reuşi să-şi concentreze privirea asupra ochilor ei negri şi încruntaţi.

— Aşa am crezut şi eu, şopti ea, lipită cu sânii ei caizi de pieptul lui. Acum să vedem... zise pe ton de joacă, ridicându-se din nou în capul oaselor. Oare o să ai nevoie de direcţie mai târziu? îl tachină Daisy, trăgând cu degetul o linie subţire şi roşie pe toată lungimea penisului lui şi împodobind-o în capăt cu un vârf de săgeată.

El privi în jos.

— Nu cred, murmură el cu un zâmbet forţat. Dar eşti liberă să faci ce vrei.

— Eşti mulţumitor de supus.

— Încerc, replică el moale.

De fapt, nu se simţea bine aşa legat, ca într-o scenă de amor barbar. Însă se adapta voinţei lui Daisy, iar realitatea senzuală nu putea fi nesocotită.

Daisy repetă desenul în formă de săgeată, cu mişcări chinuitori de încete, de două ori de-a lungul penisului, în vreme ce ducele se întreba cât avea să mai reziste.

— Crezi că unui sultan i-ar fi plăcut talentul meu artistic?

— Cu mult mai mult, fu de acord ducele, răsuflând îngreunat, decât... povestea celor *O Mie şi Una de Nopţi*.

— Prefer să cred asta, zâmbi Daisy. Pictura poate oferi recompense estetice, continuă ea, urmărind direcţia săgeţilor desenate cu o mişcare delicată a degetelor.

Ducele gemu, profund şi silenţios. Oricât ar fi fost de *experimentat în amânarea momentului ejaculării*, existau limite — iar el se apropiase periculos de ele.

— Mmm, murmură Daisy, imună la frământarea

intensă, iminent explozivă, aí mai crescut cu cinci centimetri. Mă tem că eşti mult prea gros pentru o virgină, îi tachină ea uşor. M-ai răni îngrozitor; eşti imens. Tremur în faţa perspectivei de a fi invadată de... asta... Oare o virgină adevărată ar refuza sau ar fi mai degrabă... tentată? Dar tu n-ai cum să ştii ce vrea o virgină, nu, şopti ea, încălzită şi geloasă, căci ai avut parte de prea multe femei experimentate.

Nu-şi putea reprima ciuda şi n-avea nici un control asupra geloziei. Etienne era prea frumos, aşa cum stătea întins şi bronzat pe patul sultanului; era prea perfect, prea obişnuit cu femele flămânde care îl doreau. Prea calm, chiar şi în starea extremă de excitare. Prea capabil să-şi menţină nivelul pasiunii sub nivelul orgasmului.

— Răspunde, îi ceru ea.

— Nu.

Vocea lui era extrem de moale şi, dacă l-ar fi cunoscut mai bine, Daisy ar fi devenit prudentă.

Nefamiliarizată cu temperamentul ducelui, ghidată doar de propriul temperament, ea nu luă în seamă profunzimea tonului lui şi se dădu brusc în spate. Oare ciuda şi gelozia erau catalizatoarele din umbra poziţiei ei provocatoare, atât de apropiată de duce încât acesta ar fi putut-o atinge pe Daisy — dacă braţele nu i-ar fi fost legate cu funii de mătase? Putea fi interpretată întinderea ei languroasă, care îi înălţa sânii cu vârfuri înroşite şi îi îngusta şoldurile aducându-i mirificul sex înroşit la câţiva centimetri de faţa lui, altfel decât o luare peste picior?

— Te-ai jucat destul, zise el, respirând cu greu.

În replică, însă, Daisy se întinse lângă Etienne într-o poziţie lascivă şi indolentă, şi folosi una din penele montate în mâner de fildeş pentru a gâdila membrul lui pe toată lungimea, în sus şi în jos, cu o încetineală de tortură. Urcând apoi din nou de-a lungul venelor pulsânde, se apucă să încerculască glandul umflat.

Spatele ducelui se arcui ca reacţie la cumplita senzaţie.

— Ajunge, rosti el când îşi recăpătă răsuflarea.

Însă ea își aplecă capul și, luând membrul lui rigid în gură, se apucă să-l sugă, să-l lingă și să-i ronțăie carnea vopsită până ce ducele începu să gâfâie.

Etienne testă rezistența frânghiilor de mătase peste capul lui Daisy, strângând din pumni, încordându-și bicepșii, însă funiile țineau. Desfăcându-și pumnii, în vreme ce Daisy parcurgea cu limba întreaga lungime a penisului lui, rosti, pe un ton cât se putea de controlat, cunoscut de cei familiari cu ducele de Vec:

— Dezleagă-mă.

— Mai târziu.

Ca și cum el i-ar fi propus o partidă de crichet. Testându-i capacitatea de control, Daisy se mișcă, toată numai curbe *voluptuoase*. Murmură, cu un zâmbet ironic:

— Îmi place patul tău de harem... și supunerea ta...

Cuvântul nu descria exact starea de spirit a lui Etienne. Ochii lui străluceau cu un foc interior verde.

— Să vedem, reluă ea, privind erecția, apoi chipul lui, dacă m-aș fi decis, în cele din urmă, să zicem să... experimentez... ca virgină, stârnită de priveliștea ta, cum aș plasa penisul acesta foarte mare... Daisy zâmbi, unduindu-se ușor, astfel încât sexul ei umed și cald alunecă pe pielea lui. Mă poți ajuta, adăugă ea, știind că el nu putea face nimic... sau cel puțin să-mi dai niște îndrumări?

Etienne închise ochii ca să-și înfrângă florul de dorință.

— Dezleagă-mă, repetă el foarte încet. Jocul s-a sfârșit.

— Nu-ți place să fi legat? întrebă Daisy cu delicatețe.

— Nu.

— Nici femeilor pe care le-ai întreținut în acest pat?

— Nu vreau să lupt, zise ducele, oțelindu-se împotriva intensității pasiunii de care era cuprins. Acum, te rog, dezleagă-mă.

— Câte? întrebă ea, condusă de sentimente pe care nu le putea controla.

În acea clipă, temperamentul lui izbucni.

— O mie, se răsti el.

Daisy îl piesni.

Cu resurse nebănuite de energie, brațul lui drept se eliberă, apoi stângul, smulgând inelele de aur din lăcașurile lor. Ridicându-se cu o singură mișcare și răsturnând-o pe Daisy, Etienne apucă frânghiile de la glezne și le rupse. În următoarea secundă, Daisy se trezi întinsă pe spate, strivită sub greutatea lui.

— Și acum, rosti tărăgănat ducele, începem lucrarea pe cea de-a o mia una.

Ea se luptă să scape, dar degetele lui apucară o frânghie de mătase, pe care o trase din compartimentul ei secret și o desfășură într-o fluturare azurie. Scăpând fără efort de apriga apărare a lui Daisy, o ridică cei câțiva centimetri necesari pentru a strecura sub ea legătura albastră, pe care o petrecu cu mișcări pricepute în jurul mijlocului ei, o înnodă ajutându-se de încheietura mâinii, după care trase o altă frânghie pentru a repeta procedura.

— Așa, rosti el, ridicându-se de pe Daisy și dându-se înapoi ca s-o privească întinsă și imobilizată în locul în care zăcuse el. (Zâmbind amabil, adăugă): — Eu nu m-aș mișca prea mult. Nodurile astea se strâng dacă tragi de ele.

— Dezleagă-mă... blestematule! șuieră Daisy.

— Liniștește-te, dragă, o sfătui cu blândețe Etienne, strecurându-și degetul sub nod ca să-l lărgească. Nu mi-ar plăcea să rămână semne.

— Vorbește vocea autorității?

— Numai în ceea ce privește călărirea ponelilor de polo, dragă, în ciuda insinuărilor tale. Sunt atent și cu pielea lor. Deși, adăugă el, întinzând mâna să o atingă pe Daisy, a ta e... mai prețioasă.

În mare viteză, cu măiestrie și cu o expresie de scuză pe chip, el îi legă încheieturile mâinilor. După aceea zise cu o voce de catifea:

— Și acum, ce-ar fi să te familiarizăm într-un mod mai intim cu jucăriile sultanului. Doar în scopuri educaționale, adăugă în șoaptă, apucând dintr-o casetă de piele, căptușită cu catifea albastră, un vibrator

dintr-o superbă sticlă verde închis, împodobit cu fire aurii. Sau cum ai spus tu? Pentru... practică?

— Îmi cer scuze că nu te-am dezlegat când mi-ai cerut-o.

Etienne zâmbi.

— Aud avocatul din tine care negociază? Ia privește ce frumos contrastează culoarea cu nuanța pielii tale, continuă el, punând obiectul din sticlă pe abdomenul ei și ignorând ceea ce spusese ea înainte în legătură cu echivalentele indiene ale jucăriei sultanului. Ăsta e și mai gros. S-ar putea să-ți placă mai mult.

— Nu-mi place toată treaba asta, se îmbufnă Daisy.

— Îți va place. Obiectul ăsta a fost folosit de un mare număr de frumoase ale haremului.

— Și de amantele tale?

— Mă întreb dacă este momentul potrivit să discutăm despre acei bărbați tineri pe care i-ai introdus în universul plăcerii. Deși, din punctul meu de vedere, am preferat mereu să las instruirea femeilor tinere pe seama soților lor. Spune-mi, găsești dorința unui tânăr suficientă ca să compenseze lipsa lui de experiență?

Rostise vorbele cu o blândețe total opusă turbării pe care o simțea gândindu-se la Daisy în brațele altor bărbați.

— Dorința nepotolită are farmecul ei.

N-avea să-i ofere ducelui satisfacția de a cunoaște adevărul.

— Cum s-ar putea compara cu asta, murmură el, plimbând penisul de sticlă pe pântecele ei, apoi peste labiile vopsite, cu încetineală deliberată... astfel încât așteptarea penetrării să se prelungească chinuitor de mult... ca încântare.

Obiectul neted din sticlă o invadă ușor pe Daisy, doar prin ușoara apăsare a mâinilor ducelui. Daisy se dădu înapoi, dar mâna lui e urmări. Cilindrul verde-auriu alunecă în adâncurile ei încinse și ude, cu ușurință... tot mai adânc, în ciuda micul ei protest.

— Ți-aș sugera să-ți limitezi mișcările la minimum, dragă. Sticla asta suflată e tare fragilă, o sfătui el.

Daisy se calmă instantaneu.

— Vezi, oricine poate fi îmblânzit.

Ducele zâmbi lupeşte şi apăsă încă puţin vibratorul, forţând-o pe Daisy să se deschidă şi mai mult.

Ea simţi cum i se contractă muşchii din pricina senzaţiei, simţi cum începe să curgă fluidul lubrefiant al dorinţei, picurând difuz în picături reci de-a lungul coapselor, simţi căldura dorinţei încingând-o — inundându-i trupul cu o plăcere greu suportabilă. N-ar fi trebuit să răspundă dominării şi invaziei insolente a ducelui; ar fi trebuit să ignore senzaţia cumplită pe care i-o provoca jucăria sultanului în sexul propriu. Însă nu putea şi el o ştia, blestematul. Deoarece nici o femeie înaintea ei nu se putuse abţine.

— Fii blestemat, şopti Daisy.

El observă însă că ea nu-i spusese să înceteze, aşa că scoase puţin obiectul ca să testeze interesul ei. Voia să comande şi răspunsul trupului ei.

— Nu... gemu ea, încercuind cu picioarele mâna lui şi ridicându-şi şoldurile ca să intensifice senzaţia de plăcere.

— Nu, nu vrei asta sau nu... ce? Spune-mi, şopti el, insistând asupra unui răspuns cu o ură perversă, de necontrolat, faţă de toţi bărbaţii din trecutul ei care obţinuseră aceeaşi reacţie fantastică din partea lui Daisy.

— Vreau... ezită ea, cântărind opţiunile inexistente. Putea deplânge femeile din trecutul lui, le putea invidia sau urî, dar nu-l putea potoli pe Etienne... Te vreau... pe tine, îl imploră ea moale.

— Pentru cineva căruia îi place să se joace de-a tachinatul...

Strecură penisul de sticlă la loc înăuntru. De data asta, sticla verde era învelită cu esenţa preţioasă a pasiunii lui Daisy.

— Îmi pare rău... Doamne, Etienne, mor... lasă-mă, te rog, să te simt... Te implor.

Ducele turnă ulei într-un mic recipient de alamă.

— Ce faci? se miră Daisy.

Aprinzând un chibrit, el dădu foc uleiului.

— Îţi curăţ vopseaua.

Stinse flacăra prin acoperirea recipientului, apoi îşi turnă câteva picături de ulei cald în palmă şi începu să-şi frece palmele una de alta. Se apucă apoi să maseze cu buricele lucioase ale degetelor sfârcurile ei, netezind uleiul cu o apăsare uşoară peste vârfurile roşii.

Ea icni sub povara senzaţiei încântătoare, care se transmise imediat până la carnea tremurândă din jurul jucăriei sultanului înfipte în trupul ei.

— Atenţie, o avertiză el. Stai nemişcată.

Daisy tremura sub mâinile lui, atât de aproape de orgasm cu falsul penis adâncit în ea. Avea sentimentul că în vene îi curge numai foc.

Mâinile lui coborâră spre a unge cu ulei cald labiile rujate; netezind ţesutul moale pe sticla dură a vibratorului. Daisy fu scuturată de un spasm fierbinte. Ştergând vopseaua roşie cu un prosop de in, ducele îşi coborî capul şi atinse cu limba carnea din jurul jucăriei de harem.

Cu un ţipăt incoerent, Daisy avu orgasm.

Înălţându-şi capul, el îşi apropie faţa de faţa ei.

— Eşti satisfăcută?

Daisy îşi ridică încet genele. I se citea senzualitatea vie în negrul profund al ochilor.

— Nu, şopti ea, simţindu-şi sexul cum continuă să pulseze.

— Nu? Ai avut orgasm.

— Te vreau, murmură Daisy.

— Aici?

Degetele lui mângâiară buzele ude ale sexului ei, alunecând uşor peste carnea încinsă şi culegând lichidul perlat de pe obiectul de sticlă.

Daisy dădu din cap. Un fior incontrolabil de dorinţă vibră în tot trupul ei când el duse degetul la buze şi linse o picătură din esenţa trupului ei.

O privi o clipă peste mâna ridicată, cu o expresie de frământare pe chip. Îşi condamna nevoia pe care o *simţea când era vorba de Daisy*, însă nu putea ignora intensitatea sentimentelor. Era legat de ea, aşa cum Daisy era subjugată pasiunii care îi conducea reacţiile.

Ducele recunoscu cu experienţa lui că senzaţia era de plăcere sexuală pură, însă exista şi ceva mai mult decât atât, căci Daisy îi umplea mintea şi simţurile, acaparând ritmul obişnuit al vieţii lui.

Mâinile lui apucară umerii lui Daisy, ca şi cum aceştia i-ar fi aparţinut de drept. Frustrarea ducelui era evidentă în presiunea rece a degetelor şi palmelor care coborâră pe sâni. Acolo se opri un moment şi încercă greutatea acelor sâni plini, după care palmele îşi continuară călătoria în jos, mângâind scurt mâinile ei legate, înainte de a ajunge între picioarele lui Daisy. Se opri pentru o fracţiune de secundă pe coapse, ca şi cum ar fi ezitat. Daisy zări strâmbătura de pe chipul lui. Imediat, însă, ducele extrase vibratorul de sticlă, îl puse de o parte, şi se apucă să dezlege, fără a scoate vreo vorbă, nodurile de la încheieturile mâinilor şi de la mijlocul lui Daisy.

Gesturile lui se modificară uşor. Gingăşia luă locul anterioarei violenţe abia reprimate. Degetele lui Etienne se plimbară pe faţa, gâtul şi umerii lui Daisy ca şi cum nimic din ceea ce se întâmplase nu se petrecuse în realitate, ca şi cum el nu s-ar fi luptat cu violenţă să se elibereze sau n-ar fi regizat răzbunarea pentru jocul ei de batjocură, ca şi cum dulceaţa şi armonia pastorală dintre ciobanii şi ciobăniţele de pe pereţi şi tavan aveau ecou în relaţia dificilă şi periculoasă dintre ei doi. Peste câteva secunde gura lui luă locul mâinilor. Buzele şi limba lui o gustară pe Daisy, ca şi cum ar fi vrut să o aprecieze.

— Îmi pare rău, şopti el. Îmi pare rău pentru tot; îmi pare rău şi de celelalte femei, se scuză el, sărutând cu blândeţe genele ei, pentru că te irită.

Tonul lui izvora dintr-o amărăciune profundă. Dorinţa lui era evidentă.

Când Daisy se uită la el, minunându-se de scuzele lui simple şi neaşteptate, ducele adăugă moale:

— Eşti prima femeie din viaţa mea pe care o iubesc.

În ochii ei negri se citi brusc o fantastică lumină de bucurie. Cuvintele lui erau ca un balsam pe rănile făcute de gelozia ei ieşită din comun.

— Şi eu sunt profund îndrăgostită, şopti Daisy, apoi îl sărută pe Etienne pe curba dulce a gurii. Şi o să încerc, continuă ea cu voce mică, zâmbind fericită, să nu te mai rănesc din nou.

— Am putea fi amândoi mai moderaţi, oftă ducele.

Avea un zâmbet blând. Înţelegea prea bine gelozia ei datorită propriei gelozii, atât de nouă şi de alarmantă.

— Sunt nebun după tine, adăugă el şoptit, plin de dorinţă, mângâind moliciunea coapsei ei.

Nu era o scuză pentru comportamentul avut, ci, poate, doar o explicaţie.

Palma lui era mare şi caldă, iar apăsarea uşoară pe care o exercita îi provoca senzaţii extrem de intense lui Daisy, resimţite din cap până în vârful picioarelor şi până în miezul tremurând al fiinţei ei. Ea se arcui după mâna şi trupul lui, îşi petrecu braţele după gâtul lui şi îi căută gura cu gura ei.

Când pătrunse blând în interiorul fiinţei ei, ducele închise ochii, lăsându-se înconjurat de dulceaţa ei. Nu mai avea nici un control asupra propriei existenţe. Această femeie frumoasă şi bizară, care aparţinea unei culturi la fel de diferită ca a lui cum era ziua de noapte, ţinea în palme viaţa lui.

Universul meu s-a schimbat pentru totdeauna, îşi zise Daisy, *însă nu şi nevoia mea imperioasă de acest bărbat, care cu o simplă privire sau atingere tulbură tot ceea ce e de bun simţ în viaţa mea.* Dorinţa i se insinuase în minte, arzând-o, copleşind orice raţiune şi sensibilitate. Nu conta decât că erau împreună şi se ţineau fericiţi în braţe, mişcându-se la unison într-un ritm ieneş şi senzual. Limbajul lor era cel al sărutărilor şi zâmbetelor. Se atingeau cu un sol de magie şi se iubeau unul pe celălalt cu o plenitudine pe care nici unul nu o cunoscuse înainte. Buzele li se întâlniră, ca şi inimile — iar în cele din urmă, cu ceva ce putea fi denumit numai cu termenul violenţă, găsiră împreună un punct comun de topire în paradis.

♥ ♥ ♥ ♥ ♥

Înotară în râu, după case se odihniră pe patul aurului răvăşit, goliţi de emoţii şi împrospătaţi, şi băură restul şampaniei adusă de François. Discutară tot felul de

teme banale: prietenia lui Daisy cu Adelaide, rasa de cai cea mai potrivită pentru vânătoare. Când razele soarelui începură să se lungească, el o duse pe Daisy înapoi în căsuţă, printre pâlcurile de salcii şi grădinile de flori, sus pe scara interioară, până în dormitorul auster, atât de diferit ca ornamentaţie de somptuozitatea barcazului de pe râu.

— Am decorat-o după preferinţele mele, pentru confort, zise Etienne când Daisy menţionă diferenţa şocantă de decor. Interiorul original se baza masiv pe dantelării şi pe culoarea roz.

Zâmbi când văzu maniera ei tipic indiană de a sta în mijlocul patului, îmbrăcată din nou doar cu cămaşa lui albă, cu părul revărsat liber pe umeri, ca o poză a adevăratei frumuseţi naturale.

— Nu ţi-ar fi plăcut. Eşti obosită?

Daisy clătină din cap.

— Probabil că fericirea e un antidot al epuizării.

— Trebuie să rămâi, rosti el simplu.

— Da, ştiu.

Rămaseră întinşi pe pat, în vreme ce soarele ajunse încet, încet, la asfinţit, ţinându-se în braţe, sărutându-se, zâmbind şi căzând de acord că acea lume era cea mai bună dintre toate lumile posibile.

— Mărită-te cu mine, rosti Etienne la un moment dat, mângâind sprânceana mătăsoasă a lui Daisy.

— Aş face-o fără să clipesc dacă n-ai avea deja o soţie.

— Nu glumesc. Mâine o să vorbesc cu avocatul meu. Pentru o sumă de bani rezonabilă, Isabelle se va dovedi practică. Doamne, când mă gândesc că întregul nostru mariaj a fost din motive practice.

— Eşti sigur?

Daisy nu se referea doar la Isabelle. Era sigur că o voia permanent lângă el? Doar era un bărbat recunoscut pentru inconstanţă. Deşi răspunsul lui nu conta prea mult. Indiferent care ar fi fost acesta, ea i-ar fi permis orice, atât era de generoasă din pricina iubirii.

Etienne nu voia ca Daisy să fie blazată sau practică, pentru că, pentru prima dată în viaţă, el nu era. Voia ca

ea să se simtă complet legată de el, așa cum avea impresia că era el.

— M-ai împărți cu altcineva?

— Nu, zise ea.

Ducele zâmbi.

— Bine.

Daisy îi răspunse la zâmbet.

— Am încercat, credeam că am să pot, am vrut asta, mă gândeam că te voi avea doar cinci minute pe săptămână dacă nu se poate altfel. Dacă ăsta era singurul lucru pe care îl aveam la dispoziție. Presupun însă că aș fi ajuns în cele din urmă să am pretenții imposibile. Nu sunt genul pasiv de femeie.

— Am observat, replică el cu un zâmbet parșiv.

Își făcură planuri vesele pentru viitorul lor împreună. Etienne Martel, duce de Vec, nu fusese niciodată până atunci atât de fericit.

Iar Daisy Black înțelegea acum care era esența vieții.

Capitolul 7

— Probabil că glumești, rosti Isabelle, a doua zi după-amiază, șezând alături de un serviciu de ceai din argint, în salonul ei privat, rece precum albastrul de gheață al rochiei pe care o purta.

— Crede-mă, n-am fost în viața mea mai serios. Vreau să divorțez.

Cu mintea plină de planuri, fericit, ducele se dusese drept la Isabelle s-o vadă după întoarcerea de la Deauville. Era hotărât să o recompenseze regește pe Isabelle pentru acordarea libertății.

Putea ea să inițieze divorțul. N-avea să conteste nici un motiv citat de ea. Isabelle nu trebuia decât să rostească pur și simplu un preț.

— N-a existat niciodată un divorț în familiile noastre. Nici nu vreau să aud.

— Lumea se schimbă, Isabelle. Chiar și Biserica și-a pierdut puterea de a interzice divorțul în Franța. Legea a fost adoptată acum șapte ani pentru că a cerut-o populația.

— Tocmai în asta constă oroarea politicii de azi. Gloatei i s-a permis să aibe glas. Vezi şi tu ce se întâmplă. În familia Montigny n-a existat niciodată un divorţ şi nici nu va exista. Vrei lapte sau lămâie?

Ducele inspiră adânc, privi o clipă la modelul parchetului de pe podea şi zise:

— Lămâie.

— Charles a întrebat de tine la Deauville. Isabelle îi dădu ceaşca cu ceai. I-am spus c-ar trebui să-şi amintească că ţie nu-ţi place aerul sărat.

Rostise vorbele cu obişnuita ei brutalitate.

— Dar nu-mi displace aerul sărat. Am fost ocupat.

— Cu noua ta cucerire amoroasă?

— Intenţionez să obţin divorţul ăsta, Isabelle, răspunse el, ignorând întrebarea. Dacă nu-l vei cere tu, o voi face eu.

— Trebuie să fie foarte deosebită. Dar spune-i, te rog, că n-am nici o intenţie să divorţez de tine. Mai mult, continuă Isabelle, ridicând uşor vocea, dacă o să mergi mai departe cu nebunia asta, o să mă lupt cu tine în instanţă *la nesfârşit*!

— Nu putem fi rezonabili în privinţa asta, Isabelle? Căsătoria noastră n-a mai cunoscut de ani de zile ce înseamnă o relaţie prietenoasă.

— Prin mariajul nostru s-au unit două din cele mai vechi familii din Franţa. Asta a fost baza căsătoriei şi asta va rămâne *raison d'etre* pentru uniunea noastră. Nu-mi amintesc ca jurămintele nupţiale să includă cuvântul „prietenie".

— Poate că *eu* am nevoie de aşa ceva.

— Cu siguranţă că nu ţi-a lipsit în viaţă. Isabelle ridică din sprâncene. Sau tu denumeşti tot ce ai avut cu un alt termen.

— Sunt hotărât, Isabelle.

Etienne lăsă jos ceaşca de care nu se atinsese.

— Nu, eşti doar prins *din nou* de o femeie, i-o întoarse ea. Ştii de câte ori ţi-am zărit luminiţa asta în ochi? Îţi dai seama cât de multe au fost? (Vocea ei devenise stridentă.) Am pierdut şirul, tu ai pierdut şirul,

însă ele sunt invariabil tinere, drăguţe şi disponibile. (Indignarea îi pătase pielea albă şi făcuse să i se agite diamantele de la urechi.) Eşti *din nou* îndrăgostit lulea! N-ai nevoie de un divorţ. E doar o afacere obişnuită de-a ta, Etienne.

— Daisy e altfel.

— Doamne, Etinne, uită-te la tine. Eşti bătrân. Ea nu te vrea. Vrea doar banii tăi.

Etienne ridică din umeri, ca întotdeauna.

— Poate că ai dreptate, rosti el cu voce blândă.

Nu voia decât să scape de acolo, de vocea ei ascuţită, de camera bogat împodobită care găzduise familia de Vec timp de patru sute de ani, de manevrele prefăcut indignate ale Isabellei de a-l face să se răzgândească supunându-i o logică artificială.

— În seara asta i-am promis lui Valentin că trec pe la el, aşa că o să dorm în apartament. Spune-i lui Hector că o să-i trimit o nouă jucărie mâine.

I-ar fi plăcut să se ducă sus, să-şi ia nepotul în braţe şi să-i spună să vină să-l vadă la Quai du Louvre. Însă n-ar fi fost corect să tulbure copilul cu haosul din viaţa lui. *Nu mă voi întoarce în „Hotel de Vec"*, îşi zise el, *indiferent ce s-ar întâmpla. Nu mă voi întoarce, fie că o câştig pe Daisy, fie că nu.*

— Adio, Isabelle. (Nu-i spuse *au revoir*. Ar fi fost o ipocrizie. Însă curtoazia nu-l părăsise.) Dă-mi de ştire dacă ai nevoie de ceva.

Ea nu-şi dădu seama de hotărârea deciziei lui. Uneori Etienne stătea mai mult plecat decât acasă.

— Peste două săptămâni am promis că ne vom petrece weekend-ul la prinţul Chambords, zise ea. Alphonse te aşteaptă.

— Nu uita să-i spui lui Hector, mai rosti ducele, după care părăsi camera, simţindu-se brusc bătrân.

♥♥♥♥♥

Nu se poate împiedica să gândească aşa — că eu sunt doar un titlu cucerit, cel mai bun pe care familia ei îl putea obţine în schimbul imensei zestre, gândi ducele, odihnindu-se pe tapiţeria moale a trăsurii sale, în drum spre apartament. Isabelle nu putea proceda altfel pentru că fusese

crescută să devină o frumuseţe găunoasă, care îşi ignora copiii şi soţul în favoarea garderobei personale, a coafezei şi a bârfelor cu prietenele. Fusese educată pentru acest rol, la fel şi maică-sa, iar copilăria îi fusese plină cu doici, guvernante şi servitori linguşitori. Habar n-avea de altceva.

Etienne îi putea ierta ignoranţa, dar nu-i putea trece cu vederea lipsa de generozitate.

Fuseseră amândoi tineri şi el înţelesese îndatoririle care îi reveneau din titlul pe care îl purta, la fel cum Isabelle înţelesèse nevoia de a face un mariaj bun. Legăturile dinastice constituiau decizii de familie, decizii de afaceri, iar el le acceptase ca un moştenitor supus, recunoscând în limitele acestor căsătorii aranjate existenţa unei mari libertăţi de mişcare. Acceptase modelele de comportament cu excepţia copiilor. Nu-i putea ignora, aşa cum procedau mulţi dintre prietenii lor. Aşa cum proceda Isabelle. Îi adorase de cum le văzuse feţişoarele roz. Iar cea mai cumplită lovitură ar fi fost posibila neînţelegere din partea lor. Trebuia să le vorbească.

♥♥♥♥♥

Sosi la Adelaide în acea seară înainte de venirea altor oaspeţi, şi aşa reuşi să vorbească cu Daisy. Îi spuse că discutase despre divorţ cu Isabelle şi era convins că se va ajunge la o înţelegere, chiar dacă ea nu consimţise pe loc. Apoi insistă să dezvăluie planul lor Adelaidei şi lui Valentin. Când Daisy protestă, Etienne o privi cu o expresie care îi dădu o senzaţie de rău augur. Cu ton coborât şi egal, rosti:

— Te iubesc, vreau să mă căsătoresc cu tine şi îmi doresc să fac acest anunţ public.

Adelaide şi Valentin se arătaseră şocaţi, nu pentru că Daisy şi ducele erau îndrăgostiţi unul de celălalt — înţelegeau prea bine că în lumea lor mondenă auto-indulgenţa era permisă. Însă ducele? Să-şi declare public dragostea? Erau evident surprinşi.

— I-ai vorbit Isabellei de divorţ? întrebă, prudentă, Adelaide, crezând că nu înţelesese intenţiile ducelui.

— Azi după-amiază.

— Presupun că n-a acceptat, interveni Valentin, cu un ton în care se citea uşor părerea pe care o avea despre Isabelle.

— Găsim noi o cale de a rezolva lucrurile.

Adelaide se uită la Daisy, care îl privea pe Etienne. Era clar vrăjită. Daisy şi ducele stăteau împreună; el o ţinea de mână şi îi zâmbi cu căldură: zâmbetul unui îndrăgostit.

Valentin văzu şi el toate astea şi înţelese că divorţul avea să fie violent. Isabelle ar fi mers până în pânzele albe ca să-şi păstreze poziţia de ducesă de Vec, şi-ar fi vândut sufletul diavolului ca să şteargă acel zâmbet intim, afectuos, de pe buzele soţului ei.

— Dacă putem ajuta cu ceva, rosti Valentin. Ai vorbit cu Bourges?

Bourges era avocatul preferat al celor bogaţi. Etienne avea nevoie de experienţa lui.

— Nu.

— Eu n-aş mai aştepta. S-ar putea să apeleze Isabelle prima la el.

— Nu-i va angaja. Îl consideră un *parvenu*.

— O fi el *parvenu*, dar e sclipitor şi dacă nu-l suni acum, o voi face eu. Nu-ţi poţi permite să pierzi nici o blestemată de clipă.

— Despre ce vorbiţi aici, interveni Daisy. De ce e nevoie de Bourges?

— E cel mai bun, răspunse Valentin.

— Ea a refuzat, nu-i aşa? se interesă Daisy, cu o privire gravă.

— Nu, minţi Etienne. Însă Bourges e familiarizat cu astfel de procese. Ar fi folositor.

Valentin avea dreptate. Bourges se descurcase cu măiestrie în divorţuri anterioare.

— Isabelle e monarhistă, rosti Adelaide ca o explicaţie. (Cuvântul indica de la sine o personalitate imună la schimbările rapide din lume şi societate.) E cel puţin probabil, continuă ea cu voce calmantă pentru *agitaţia lui Daisy, că nu va accepta uşor un angajament.*

— De asta ai nevoie de Bourges?

— Da.

Nu-i spuse că îl putea folosi pe Bourges şi pentru că avocatul avea legături politice cu sistemul de justiţie care putea fi de ajutor. Nu-i spuse că Bourges era *probabil singurul om din ţară care putea lansa o* ofensivă la adresa refuzului irevocabil al Isabellei. Nu-i spusese că intenţiona să câştige divorţul, cu sau fără Bourges.

— Cred că evenimentul cere o sticlă de şampanie, propuse Valentin, *realmente fericit pentru prietenul* lui, care avusese parte de prea puţină iubire şi care trăise, în ciuda reputaţiei amoroase, o viaţă foarte solitară.

Adelaide se întinsese deja după cordon. Ducele strânse mâna lui Daisy şi o sărută gingaş pe obraz. *Îl iubesc din tot sufletul,* îşi zise ea, zâmbindu-i.

La masă, fără să se facă vreo dezvăluire, căci ducele trebuia să discute mai întâi cu Bourges şi cu copiii lui, oaspeţii se priviră cu subînţeles unii pe alţii. Era clar că ducele se îndrăgostise, iar somptuoasa şi bogata domnişoară Black din America, chiar dacă îşi arăta mai puţin sentimentele, nutrea fără echivoc, aceleaşi simţăminte. Erau amândoi veseli şi încrezători, absorbiţi în întregime de afecţiunea lor. De nenumărate ori ducele rosti „Scuzaţi?" în cursul serii, cerând să fie repetate comentariile ca să le audă şi el. Iar frumoşii ochi ai lui Daisy Black sclipeau de bucurie cu o strălucire care o depăşea pe cea a diamantelor. Ceva mai târziu, după ce fusese servită şampania, când începură să danseze, după ce bărbaţii rămaşi la un pahar de porto şi la un trabuc îl *tachinaseră* pe Etienne pentru luminiţele jucăuşe din ochi, toată lumea fu de acord că ducele era amorezat lulea.

♥♥♥♥♥

După ce trimise mai multe bileţele, ducele îşi văzu copiii foarte devreme *a doua zi,* înainte ca vreun zvon să ajungă la urechea lor. Nu îl preocupa gândul că Isabelle ar fi putut vorbi cu ei. Relaţia ei cu copiii era mai mult formală, un dialog sumar la ceai, din când în când. Chiar şi Hector era adus la ea când Isabelle simţea nevoia să dea instrucţiuni privind creşterea lui. Ea

personal vizita rareori apartamentele lui Justin sau ale lui Jolie şi niciodată camera lui Hector.

Puţin după răsăritul soarelui ducele călărea alături de fiul lui în Bois de Boulogne. La nici douăzeci de ani, Justin nu era încă la fel de atletic ca tatăl său. Vorbiră mai întâi despre călătoria iminentă a lui Justin, o sursă de mari emoţii pentru tânăr. Etienne îi recomandă locurile lui favorite din Cairo, îi oferi câteva sfaturi părinteşti şi încheie în nota lui obişnuită de preocupare faţă de soarta fiului său.

— Ţi-a dat Legere scrisorile de credit?

— Da, *papa*. Mi-a dat şi scrisorile de prezentare.

— Nu uita, consului francez îi plac havanele. O să-ţi trimit câteva de-ale mele înainte de plecare. Ar trebui, măcar din curtoazie, să-i faci o vizită.

— Fii liniştit, *papa*. Aşa voi face. Soţia lui e foarte atrăgătoare.

Privind iute spre fiul său, Etienne zări un zâmbet senin, nevinovat. Trăia de prea multă vreme în acea lume ca să dea sfaturi ipocrite. Se mulţumi să spună:

— Poate că Robert ar vrea o sticlă din coniacul meu special alături de trabuce. O să am grijă de asta.

Cum ducele călărea adesea dimineaţa împreună cu fiul lui, Justin nu găsi că ocazia avea vreo semnificaţie aparte. Plimbându-se călare de-a lungul aleilor înghiţite din Bois, întâlnindu-se pe drum doar cu puţini alţi călăreţi atât de matinali, Justin se apucă să-şi ţină monologul favorit despre pregătirile pentru călătoria în Egipt. Când circuitul lor se apropie de sfârşit, ducele se văzu nevoit să-l întrerupă:

— Trebuie să-ţi spun ceva important.

— Ştiu, *papa*. O să am grijă. Mereu am.

Ducele zâmbi. Pe moment simţi o intensă plăcere văzând fericirea lui Justin. Cel puţin copiii lui nu suferiseră de pe urma mariajului lui trist.

— E despre *maman* şi despre mine, începu el, pe un ton care părea probabil convingător în vederea celor ce avea de mărturisit, deoarece Justin îşi încetini ritmul şi-i acordă tatălui său întreaga atenţie.

— I-am cerut să divorţăm.

— În sfârşit, rosti Justin.

— Nu te deranjează?

Ca părinte, se simţea dator să trăiască la înălţimea aşteptărilor copiilor.

— Ce ţi-a trebuit atâta timp? întrebă fiul lui.

În acel moment, ducele se simţi obligat să-l povestească pe scurt despre Daisy, încheind:

— Mi-ar place să o cunoşti înainte de a pleca...

— Cu plăcere, răspunse Justin, conştient că viaţa tatălui său avea să cunoască schimbări profunde atât de curând. Jolie te va susţine şi ea, *papa*. (Declaraţia lui Justin era cât se poate de simplă, o ofertă filială de ajutor.) Însă, adăugă el cu un zâmbet, să ştii că mă bucur că voi fi în drum spre Egipt când vor începe jocurile de artificii. Ştii bine că *maman* va sări la gât.

— O să fie o porcărie, oftă Etienne. O să mobilizeze toţi judecătorii şi miniştrii conservatori. Monarhiştii vor lua poziţie. Nici nu vreau să mă gândesc la predica vărului ei, arhiepiscopul.

— N-o uita pe *belle-mere* Montigny, îl completă Justin înălţând din sprâncene. Sunt sigur că o să tabere pe tine cu iezuiţii ei bătrâni. Poate că Egiptul nu e suficient de departe. Mai rămâne Indo-China. Ţi-ar place o călătorie în Orient?

— Da. (Zâmbetul ducelui era cam trist.) Din nefericire... absenţa mea n-ar rezolva această dilemă. Sunt extrem de serios în privinţa căsătoriei cu Daisy şi îmi face plăcere, într-un mod cam trist, dar plin de speranţă, să pot fi serios măcar în vreo privinţă după atâţia ani. Slavă Domnului că asta e ultima căsnicie dinastică în familia de Vec. Jolie e fericită şi tu...

— ... eşti fericit, *papa*. Iar eu nu mă voi căsători decât peste cel puţin zece ani.

— Asta dacă nu-ţi suceşte capul drăguţa de soţie a lui Robert.

— *Papa!* Ea flirtează cu oricine.

Traversară Rue de Rivoli. Circulaţia era încă slabă, numai vânzătoare şi comercianţi mergând la lucru, din când în când câte o căruţă cu marfă.

— Am rugat-o pe Jolie să vină să mă vadă după ce

îşi termină Hector micul dejun. Vrei să vii şi tu?

Justin ezită pe moment. Avea un program încărcat în acea zi. Se gândi însă la toate momentele când tatăl său îl liniştise în copilărie, sau îi dăduse sfaturi, bani sau apelase la relaţii când intrase în vreo belea, sau îl ascultase pur şi simplu cu interes, aşa că zise:

— Bineînţeles.

♥♥♥♥♥

O jumătate de oră mai târziu, când Jolie pătrunse pe uşa camerei unde era luat micul dejun cu Hector în braţe, Justin zise:

— A făcut-o în sfârşit. Asta-i vestea cea mai tare. Bună, Hector, spune-i unchiului Justin ce vrei să-ţi aducă din Egipt.

— Cămilă, răspunse micuţul, făcându-i pe Justin să-şi privească surprins sora.

— Vorbeşti de luni de zile despre Egipt. Ca atare, şi ei vorbeşte de luni de zile despre Egipt şi chiar şi copii de doi ani ştiu ce o o cămilă când aud asta zilnic.

Jolie zâmbi cu seninătate.

— Eu nu ştiam ce e o cămilă la doi ani.

— *Papa* n-a fost încă în Egipt. Chiar aşa, *papa*? întreabă ea neutru, întorcându-se spre tatăl ei, care îl ţinea pe Hector în poală, şi îi arăta semnele astrologice, de pe ceasul lui de buzunar, în mişcare. În sfârşit? zâmbi ea.

— De ce îmi spuneţi toţi „în sfârşit"? Au fost lucruri de care nu mi-am dat eu seama în toţi anii aceştia?

— Toată lumea ştie că tu şi *maman* nu vă înţelegeţi.

— Ceea ce nu e neobişnuit.

— Poate pentru generaţia ta, interveni Justin.

— O să ai nevoie de Bourges.

— De ce toţi cred că am nevoie de Bourges?

— *Papa*, uneori eşti atât de naiv, îi zise Jolie. *Maman* te-ar vedea mai degrabă mort decât divorţat de ea.

— Ce 'vorţat? întrebă Hector, întrerupându-se din dezmembratul ceasului pentru a se uita la *maică-sa*.

— Uneori oamenii nu se înţeleg şi atunci divorţează, îi explică ea. (Văzând sprâncenele ridicate ale tatălui ei,

adăugă): Oricum o să audă multe pe tema asta în lunile următoare.

— Poate că, zise ducele, provenind dintr-o şcoală mai veche de onestitate, am putea continua mai târziu această discuţie. Voiam pur şi simplu să vă spun totul înaintea altora. În plus, adăugă el zâmbind, azi noapte mi-a fost deja dor de Hector.

— Hector o să vină la tine când vei dori. Dacă eu nu sunt acasă, o să-i las bonei instrucţiuni să-i aducă. Şi dacă ţii la ceasul ăsta, *papa*, poate că ar fi bine să-i sustragem atenţia lui Hector cu nişte căpşuni. Hector, iubitule, zise ea, fără a aştepta răspunsul ducelui, ia priveşte căpşuna asta, la fel cu cele pe care le mănâncă doamna veveriţă. (Cu experienţa unei mame, oferi căpşuna cu o mână şi salvă ceasul lui Etienne cu cealaltă.) Şi-acum povesteşte-mi despre tânăra prietenă a Adelaidei, zise ea, aşezându-se jos şi zâmbind. Bineînţeles că sunt cu ochii pe tine, rosti ea ca răspuns la expresia de surprindere de pe chipul tatălui ei. Cineva trebuie s-o facă.

Capitolul 8

Întâlnirea ducelui de Vec cu Bourges se dovedi mai rece decât se credea. Felicien Bourges scoase în evidenţă limitele legii divorţului în Franţa. Nu era vorba de o lege seculară a consimţământului reciproc, aşa că, dacă Isabelle alegea să nu intenteze divorţul sau să contesteze cererea ducelui, procesul putea fi târâgănat în instanţă prin apeluri de lungă durată. Mai mult, dacă ducesa trebuia chemată la divorţ, dovedirea unor prejudicii materiale în faţa unui judecător care era mai mult ca sigur îndatorat ministrului de justiţie, contele de Montigny, se putea dovedi nu numai dificilă, ci chiar...

— Vrei să spui că e imposibil?

Tonul ducelui dezvăluia părerea lui despre cuvântul „imposibil". Bourges era extrem de tânăr. Poate că reputaţia lui, nu neapărat nemeritată, se clădise pe întâmplare. *Oare avea experienţa necesară?*

— Nu. Am vrut doar să definesc obstacolele.

Felicien Bourges, fiul unui țăran, care se ridicase prin muncă dură și talent, căpătând și o bursă într-un sistem educațional ostil studenților bursieri, înțelegea perfect obstacolele. În asta consta geniul lui.

— Va dura mult divorțul? întrebă Etienne.

De vreme ce Bourges nu spusese că divorțul era imposibil, însemna că se putea rezolva. Și chiar dacă *ar fi spus* că e imposibil, Etienne s-ar fi adresat, pur și simplu, altui avocat.

— Fratele ducesei e ministrul justiției. Un obstacol. Însă nu insurmontabil, adăugă Felicien cu tonul lui sigur, care dezmințea înfățișarea tinerească.

— Cât? repetă ducele.

— Depinde de ducesă. Spuneți că se opune?

— Așa susține. Eu personal cred că are un preț al ei. I-am explicat că nu trebuie decât să-l rostească.

Femeia cu care vrea să se căsătorească trebuie să fie ieșită din comun, își zise Felicien, *sau poate gravidă.* Îl cunoștea pe duce după reputație și știa că prioritățile din trecut ale lui de Vec privind femeile nu fuseseră niciodată de natură *matrimonială.*

— Există cumva vreo problemă... legată de timp?

Ducele zâmbi auzind formularea.

— Nici una în afara propriei mele dorințe egoiste de a mă recăsători.

— Vă dați seama, bineînțeles, că doamna cu care vreți să vă căsătoriți nu trebuie să apară în actul de divorț, altfel legea vă va interzice să vă căsătoriți cu ea.

— Atunci ai grijă să nu apară, rosti ducele pe ton de patrician.

— Aș sugera să vorbim mai întâi cu avocatul ducesei... ca o procedură preliminară.

— Bătrânul Letheve va fi scandalizat.

— Deci ea nu și-a luat alt avocat.

— Ieri, când i-am vorbit pentru ultima dată, a crezut că totul s-a rezolvat între noi. Poți să vorbești mai *întâi cu Letheve dacă dorești. Nu știu* cum se procedează în... astfel de situații, dar poate că dacă nu implici firma de avocați ai familiei, ea și-ar exprima

dorinţele în particular. Sunt dispus să-i accept toate cererile, cu mici excepţii.

— Sunteţi dispus să-i acordaţi orice ar cere? Bineînţeles nu e nevoie de aşa ceva. Legea protejează mai mult dreptul de proprietate al soţului decât al soţiei. Asta dacă putem învinge manevrele juridice pe care le poate efectua familia ei. Vă daţi seama că această familie e cel mai bun lucru pe care îl posedă ea.

— Cea mai mare obstrucţie pentru mine, vrei să zici.

— Cu fratele ministru de justiţie şi cu vărul arhiepiscop al Parisului, sprijinul de care dispune e, din nefericire strategic. Dacă Montigny ar fi fost ministru de interne sau la comerţ... judecătorii n-ar mai fi fost atât de dispuşi să-i facă pe plac.

— Ţi-aş sugera să vorbeşti mai întâi cu Isabelle. Etienne ezită. Dacă o să te primească. Îmi pare rău. Isabelle face parte dintr-o familie de stil vechi, care opune rezistenţă realităţii Revoluţiei.

— Iar averea a ajutat-o să rămână pe picioare. (Vocea lui Bourges avea o nuanţă de sarcasm.) În orice caz, o să încerc să fixez o întâlnire, domnule duce.

♥♥♥♥♥

Felicien mai avusese de-a face cu aristocraţi cu convingeri reacţionare ca Isabelle înainte de a stabili o întâlnire cu Isabelle, pe motivul unei eventuale donaţii pentru o organizaţie de caritate, căci ducesa era recunoscută pentru participarea la astfel de acte.

Două dimineţi mai târziu, Bourges intră în audienţă. Ducesa stătea la birou şi părea a avea o statură impozantă, în ciuda trupului ei micuţ.

— Nu ştiam, domnule Bourges, că te interesează Ordinul Carmelitelor. (Prin tonul adoptat, Isabelle îi spunea clar că ar fi fost bine să aibă un motiv serios pentru care s-o fi deranjat.)

— Nu sunt aici pentru surorile carmelite, replică el.

Văzând că întinde mâna după cordonul soneriei, se grăbi să adauge.

— Domnul duce m-a autorizat să vă ofer posibilitatea de a vă alege care din proprietăţile lui le doriţi.

— Dar am deja proprietăţile lui.

— Nu chiar, doamnă. Nu din punct de vedere legal.

Prin lege, ducele era unicul administrator al proprietăţilor lui şi al celor care intraseră ca dotă a Isabellei prin căsătorie. Felicien se apropie cu un pas de birou; erau separaţi acum de vreo zece paşi. Se cântăriră din priviri.

Imediat privirea Isabellei se opri asupra unghiilor lui.

— N-au pământ, doamnă, rosti Felicien cu un autocontrol căpătat de-a lungul anilor de scrutare din partea unor indivizi bogaţi, care-i erau inferiori intelectual. Am lăsat pământul în urmă la Loire-et-Soe. Iar valetul meu e foarte meticulos.

Nu mai fusese niciodată atât de aproape de ea, deşi o întâlnise de câteva ori în cadrul unor petreceri mondene. Părea mai mică de aproape, extrem de bine întreţinută şi avea ochi de pasăre de pradă.

— Pământul nu poate fi lăsat niciodată în urmă, domnule Bourges.

Toate succesele şi toată munca lui fuseseră anulate cu o singură afirmaţie.

— Îl poţi informa pe duce că vizita dumitale a fost inutilă. Cel din familia Montigny nu divorţează.

De această dată ea trase cu putere de cordon.

— V-aş sugera să vă luaţi un avocat, doamnă ducesă. (Bourges înconjură cu privirea încăperea opulentă.) Asta ca să vă asiguraţi, adăugă el cu un zâmbet de gheaţă, că veţi rămâne măcar cu această proprietate. (Ştia cum să facă o plecăciune; plătise pe cei mai buni instructori pentru asta. Faţă de ducesa de Vec, nu făcu nici o plecăciune. Ba chiar îşi permise, pentru prima dată după mulţi ani, să-şi dezvăluie mânia.) Ducele vrea cu orice chip să divorţeze, zise el, îmboldit de o ură pe care o crezuse dispărută, aşa că puteţi să-i comunicaţi lui Letheve că vom merge mai departe cu petiţia.

Isabelle se reaşezase la birou şi se apucase de scris, ca şi cum Bourges n-ar fi existat. Chiar dacă îl auzise, nu răspunse; de fapt, părea că nu-l auzise deloc.

Felicien se întrebă cum putuse tolera ducele atâta vreme o astfel de femeie.

Se întoarse auzind un zgomot şi văzu un uşier ţinându-i uşa deschisă pentru plecare. Isabelle părea lipsită de omenie.

Felicien rămase cu ura în suflet toată ziua. Întâlnirea îi adusese prea mult aminte de trecutul lui. Sentimentul nu-i dispăru complet nici măcar în acea seară târziu, după ce-şi petrecuse orele cu chiţibuşurile lui legale obişnuite, cu o cină savuroasă şi cu o seară la teatru. Isabelle îl făcuse din nou să se simtă cumplit de sărac. Fără şanse. Fără a-şi da măcar seama de asta.

Ducesa de Vec îşi făcuse un duşman de moarte.

♥♥♥♥♥

Două zile mai târziu, ducele primi vizita cumnatului său, Charles. Se aştepta la ea; Bourges înaintase petiţia cu rapiditate şi zel.

Ducele îl conduse pe Charles în biroul lui din, îi oferi un coniac şi când fură amândoi serviţi şi valetul plecă, conversaţia lor banală deveni precisă.

— Spune ce ai pe suflet, Charles, rosti Etienne, zâmbind. Ne ştim de suficientă vreme ca să fim cinstiţi unul cu celălalt.

— Ţi-ai prezentat petiţia preşedintelui în această dimineaţă.

Era primul pas în intentarea acţiunii în instanţă. Etienne îşi prezentase petiţia personal, fără să fi fost însoţit de avocat. Era de înţeles un astfel de gest, căci în teorie preşedintele curţii avea să încerce o conciliere, fără să fie nevoie de jurişti.

— De Goux mi-a ţinut o predică. Dar ştii asta, bineînţeles.

— Doar nu te gândeşti să te însori cu tânăra aceea, zise cumnatul lui, pe un ton mai degrabă declarativ decât interogativ.

Deşi surprinzător, divorţul nu părea neîntemeiat. Etienne şi Isabelle trăiau vieţi separate de ani de zile, însă o *căsătorie* cu exotica domnişoară Black! Cu siguranţă că nu era nevoie să se însoare cu ea.

— Sunt foarte serios, zise ducele, făcându-l pe Charles să ridice din sprâncene. Şi să nu-mi ţii o predică despre datorie. Am auzit tot ce se putea auzi

de la De Goux. (Sprâncenele ridicate se transformaseră în încruntătură.) I-am dăruit lui Isabelle douăzeci de ani din viaţa mea; nu vreau să-i dăruiesc şi restul.

— Te invidiez, Etienne.

Charles vorbea cu sinceritate. Interesul nevestei lui se concentra numai asupra jocului de bridge. Şi în vreme ce zicala: „Toate moştenitoarele sunt frumoase" era în parte adevărată, *singura* frumuseţe a lui Marie-Louise fusese dota ei.

— Însă...

Dădu din umeri *într-un gest care* exprima necesara supunere faţă de regulile impuse de familie.

— Nu mă aştept la nimic, Charles. E sora ta. Înţeleg.

— Dacă insişti cu acţiunea de divorţ, îl avertiză Charles, să ştii că Isabelle poate tărăgăna ani de zile procedurile în instanţă. O să facă tot ce-i stă în puteri ca domnişoara Black să fie numită parte în proces. E răzbunătoare. Amândoi ştim asta. Îmi pare rău.

— N-ai de ce, replică politicos ducele. N-am fost niciodată atât de fericit, iar Isabelle va ceda până la urmă. Banii au interesat-o întotdeauna.

— Nu vreau să te descurajez, Etienne, rosti el cu prudenţă, însă nu va ceda. Mai degrabă te-ar omorî dacă ar putea.

Pentru prima dată optimismul ducelui se clătină. Charles o înţelegea pe Isabelle mai bine ca oricine.

♥♥♥♥♥

Mulţi socoteau că ducele era prea bătrân pentru a se face de râs îndrăgostindu-se. Iar soţia lui n-ar fi fost niciodată de acord cu un divorţ. Alianţa dintre ei fusese o căsătorie dinastică de la început. Nu era o uniune neobişnuită între două vechi familii cum erau Montigny şi de Vec, iar dacă Isabelle hotărâse să închidă ochii la amorurile extraconjugale ale soţului ei în toţi aceşti ani, o legătură în plus nu mai conta. În vreme ce dreptul civil considera adulterul un motiv de divorţ, dreptul penal permitea soţului să îşi ucidă nevasta adulteră *şi pe amantul ei fără să fie condamnat. În schimb soţia* n-avea acest drept. Ca atare, genul de distracţie practicat de duce intra în prerogativele bărbatului.

♥♥♥♥♥

Numai că tânăra femeie de care era îndrăgostit era atât de închisă la culoare. În plus, era şi o străină fără titlu nobiliar şi, mai presus de asta, un avocat. Era imposibil ca pentru ea să se destrame o familie atât de veche precum de Vec. Aşadar se puteau *iubi* unul pe celălalt. Însă nimeni nu era atât de naiv încât să creadă că se vor auzi în curând clopotele de nuntă.

În clipa în care ajunse cu gândul aici, Daisy începu să plângă.

Ducele îşi spuse că nu exista nimic mai rău pe lume ca un nebun bătrân. Însă ea îl făcea să simtă din nou că viaţa contează. Nu din nou. Pentru prima dată.

Îi şterse lacrimile cu sărutări. Sărutări tandre, ca şi cum ar fi fost primele din viaţa unui tânăr.

— Nu-ţi pot cere asta, Etienne, şopti Daisy.

Lacrimile îi şiroiau libere pe obraji. Nu se mai putea abţine ca atunci când se găsea în public, ci se simţea vulnerabilă, cu inima zdrobită.

—O să obţin divorţul chiar dacă trebuie să-i las ei totul, zise el.

Naiba să te ia, Isabelle, blestemă el în gând. Ca şi cum mai conta ceva după douăzeci de ani de gheaţă. Ca şi cum pentru ea conta dacă rămânea ducesă de Vec. Avea la fel de mulţi bani ca şi el. Copiii crescuseră... Jolie chiar se măritase şi avea la rândul ei un copil.

Se gândi atunci la Hector, copilaşul acela atât de important pentru el, veşnic surâzător şi cald. Voia ca Daisy să-i cunoască. Voia... iar gândul deveni brusc absurd, catastrofal şi minunat în acelaşi timp — voia să facă un copil cu Daisy — copilul lui. *Sunt nebun,* îşi repetă el în gând pentru a mia oară în acea săptămână, pentru a mia oară în acea zi. *Un nebun bătrân şi prost.*

Capitolul 9

Cum Daisy îşi exprimase dorinţa de a vorbi cu Bourges, ducele aranjă o întâlnire. Îl avertizase pe *Felicien să nu facă nici o referire la refuzul Isabellei.* Dar Bourges avea tot interesul să câştige procesul, dacă nu pentru duce, măcar pentru propria lui satisfacţie.

După câteva schimburi amiabile de cuvinte, Daisy intră în detalii juridice. Bourges îi oferi răspunsuri scurte, la subiect. Era de aşteptat să intervină întârzieri; nu era sigur încă dacă Isabelle va contesta acţiunea sau va înainta o petiţie la rândul ei; De Goux programase o întrevedere cu Isabelle peste trei săptămâni.

— Trei săptămâni? I-a oferit perioada maximă pentru a replica?

— Aşa cum bănuiam. De Goux îi datorează ministrului numeroase favoruri. Sperăm să-l obţinem pe Delamaye pentru măsurătorile provizorii.

— Ce şanse există?

— Există. O şansă chiar bună, aş putea adăuga. Delamaye e cel care se ocupă de obicei de audierile privind împărţirea proprietăţilor.

Toate răspunsurile lui Bourges păreau cam echivoce, ceea ce o făcu pe Daisy să aibă unele dubii. Bourges căuta să se eschiveze subtil, spunându-i că anumite trepte procedurale bine cunoscute erau incerte. Poziţia Isabellei era incertă. Măcar asta ar fi trebuit să fie clar după discuţia dintre Bourges şi Lethere. După câteva alte întrebări, Daisy simţi ciudatul impuls de a deveni agresivă, de a trece peste poziţia în care se găsea, căci Bourges îi răspundea evaziv.

— Scuzaţi-mă, rosti ea la sfârşit. Nu vreau să par bănuitoare. Codul Civil de aici e considerabil diferit de cel pe care îl avem în State.

Veni rândul lui Felicien să-şi ceară scuze. Încântătoarea domnişoară Black din America era nu numai exotic de frumoasă, ci şi foarte perspicace. Observase imediat discrepanţele dintre răspunsurile lui.

— Familia Montigny dispune de relaţii deosebit de puternice din punct de vedere politic, explică el. Asta face ca secvenţele metodologice ale procedurilor noastre să fie... în fine... puţin mai instabile. Însă nu trebuie să fiţi bănuitoare. Sunteţi binevenită să luaţi parte la ele. Vă putem folosi experienţa.

Daisy zâmbi.

— În statul Montana, unde locuiesc, guvernul teritorial a adoptat legea divorţului în prima săptămână

a sesiunii legislative teritoriale. Cu atât de puţine femei în acea zonă, motivaţiile bărbaţilor au fost pur egoiste. La noi, fiecare stat are legea sa proprie de divorţ. De aceea mă tem că experienţa mea e inutilă aici. Însă vă mulţumesc de ofertă.

— Aţi terminat? interveni ducele.

Ascultase răbdător, indiferent faţă de subtilităţile şi aspectele particulare. Avea încredere în Bourges. Avea şi mai multă încredere în propria abilitate de a înfrânge rezistenţa Isabellei — într-un fel sau altul. Era însă realist în privinţa perioadei de timp necesară — negocierea aranjamentului avea să ia ceva timp.

— El nu munceşte ca să trăiască, rosti Daisy, care se bucurase în ultimele zile de toată atenţia ducelui. Habar n-are de multiplele lui afaceri. Se mulţumeşte să joace polo, adăugă ea cu un ton amuzat. Te-am plictisit cu limbajul nostru avocăţesc?

Bourges se uită la duce ca să-i vadă reacţia. Cucoana din America nu prea ţinea cont de tradiţia şi puterea ducelui.

— Când eu stau în şa ore întregi, îţi spui joacă; când tatăl şi fraţii tăi stau în şa ore întregi antrenându-şi poneii, se numeşte muncă. (Etienne se uită la ea cu superioritate.) Nu văd unde e diferenţa.

— Ei cresc cai ca să trăiască.

— Asta alături de minele lor de curpu, aur şi safire.

Asta explica rochia de la „Worth's" şi safirele mari cât oul de porumbel ale domnişoarei. Crezuse că sunt daruri din partea ducelui.

— Îţi mulţumesc pentru timpul acordat, Bourges.

Ducele se ridică de pe scaun.

— Îl aşteaptă poneii lui de polo, explică Daisy zâmbind. Şi ei sunt sacrosancţi.

Sezonul de polo era la jumătate. Începea de la 15 aprilie şi se încheia la 13 iulie. Etienne juca în fiecare după-amiază polo cu Valentin şi cu prietenii lui.

— Nimic nu e sacrosanct în viaţa mea, iubito, cu excepţia ta. Ţi-ar place să-ţi ţin tovărăşie în după-amiaza aceasta?

— Şi să te văd cum te uiţi la ceas de zece ori? Nu, mulţumesc.

Daisy zâmbi cu indulgenţă. Trecuse prin experienţa de a merge la cumpărături după-amiaza, însoţită de duce; deşi desăvârşit de politicos, el stătuse tot timpul pe ghimpi. Motivat, de altfel; fără el, echipa lui pierduse în acea zi.

Ducele stătea în picioare deasupra ei, cu mâna întinsă ca s-o ajute să se ridice, cu ochii surâzători şi luminoşi.

— Te duc la *Aida* în noaptea asta şi nu-mi place de loc Verdi. Aşa că îmi eşti datoare să-mi accepţi jocul din după-amiaza asta.

Apucându-i mâna, Daisy se ridică, şi, întorcându-se spre Felicien zise:

— V-ar place să veniţi cu noi diseară? Contrar celor spuse de Etienne, Verdi e spectaculos.

Etienne era evident surprins. În ciuda comportamentului mai liberal faţă de mulţi dintre aristocraţi, cercul lui de prieteni era mic şi exclusivist. Societatea americană, mai schimbătoare, bazată pe bogăţia unor *parvenu* de diverse grade, nu se infiltrase încă în arondismentele financiare pariziene. Însă nu lăsă să-i scape ocazia.

— Ne-ai face mare plăcere, rosti el.

— Vă mulţumesc, dar am alte planuri, răspunse Bourges.

Era perfect de acord cu opinia ducelui despre Verdi şi nu se simţea prea confortabil la Operă. Personal prefera *comedie française* sau piesele mai uşurele de la „Theatre des Capucines".

După ce închise uşa în urma lor, Bourges îşi spuse că domnişoara Black era cât se poate de neobişnuită. Rareori putea fi întâlnită o femeie cu frumuseţea şi cunoştinţele ei. Înţelegea perfect de ce era ducele atras de ea.

Sprijinindu-şi obrazul în palme, contemplă privelişte a de pe fereastră, analizându-şi ideile fixe legate de bărbaţii de genul ducelui şi de relaţia acestuia prea

publică cu domnişoara Black. Dacă *Aida* l-ar fi interesat mai mult, ar fi acceptat invitaţia la Operă. I-ar fi plăcut la nebunie să urmărească reacţia publicului. Nu era ducesa de Vec una din marile patroane ale Operei?

♥♥♥♥♥

O tăcere electrizantă întâmpină apariţia ducelui de Vec şi a domnişoarei Black în loja familiei de Chantel. După ce veştile despre divorţul ducelui se împrăştiaseră ca un foc de preerie, toată lumea murea de nerăbdare să cunoască şi motivul pentru care făcuse el acest gest. Formau, într-adevăr, un cuplu spectaculos. El era îmbrăcat în ţinută de seară, ea într-o magnifică rochie de mătase roşie ca un imens rubin sângeriu. Erau *amândoi* înalţi, bruneţi, eleganţi şi aparent inconştienţi de atenţia pe care o trezeau. Oare îi observase şi soţia lui? Toate capetele se întoarseră exact în direcţia opusă pentru a observa reacţia ducesei, care îşi ocupa locul obişnuit din loja familiei de Vec.

Ducesa părea rece ca întotdeauna şi era însoţită de vărul ei, arhiepiscopul, de fratele ei, ministrul justiţiei şi de soţia acestuia. În seara asta era îmbrăcată în alb, aşa cum îi intrase în obicei în ultima vreme, cu o rochie din tul. La urechi şi în decolteul rochiei sclipeau diamantele de Vec.

În sală începură murmurele.

„Avea să-şi păstreze diamantele în urma divorţului? Avea să câştige ei procesul?" Umbla deja zvonul că de Vec ieşise ca o furtună din biroul lui De Goux. Nu era genul de om care să aprecieze predicile.

Ducele părea la fel de calm ca şi nevastă-sa — aveau cel puţin o caracteristică în comun: autostăpânirea. Iar când ducele se întoarse zâmbind spre frumoasa lui însoţitoare, aranjându-i apoi o buclă de păr negru căzut pe umărul gol, întreaga audienţă îşi ţinu respiraţia. Pentru un om cu poziţia lui, gestul avea caracterul unei dezvăluiri publice.

Americancele erau, bineînţeles, recunoscute pentru independenţa lor. În privinţa asta publicul nu putea fi dezamăgit. Amanta lui de Vec îşi atinse gura cu vârful degetelor şi râse de un comentariu al lui. Dacă

spectatorii din sala mare a Operei ar fi cunoscut mai bine trecutul femeii — unii dintre ei îl ştiau — nimeni nu s-ar mirat de sângele rece afişat de Daisy. Îşi trăise întreaga viaţă fiind punctul de atracţie al unei societăţi curioase. Era obişnuită cu măsuratul din priviri. Bogăţia o izola de detractorii ţău intenţionaţi în aceeaşi măsură ca auto-controlatul simţ ai stăpânirii de sine. În plus, descindea din generaţii întregi de şefi de trib, ceea ce îi conferea o anumită aroganţă.

Lasă-i să se uite cât vor, îşi zise Daisy, conştientă de lornioanele montate pe nas, de privirile cercetătoare, de comentariile şoptite. Nu distrusese un mariaj bazat pe iubire; fusese încă de la început un mariaj lipsit de intimitate.

Conştient de primirea care avea să îi se facă, ducele discutase cu ea pe tema venirii la operă din seara aceasta. Ştia că Isabelle avea să fie acolo. Însă n-avea de gând să se ascundă. N-avea nici un motiv s-o facă. Îl preocupa Daisy mai mult ca orice. Cât de perceptibilă avea să fie lipsa de maniere? Cât de vie curiozitatea? Avea ea să reziste privirilor inchizitoriale?

— Sper că satisfacţia de a-l auzi pe Verdi va copieşi interesul arzător pe care se pare că-l stârnim. Luminile se vor stinge în curând.

— Vorbeşti cu singura persoană de sex feminin din clasa de drept din perioada studiilor mele şi cred că nu e nevoie s-o mai repet, cu singura membră a tribului Absarokee de acolo. *Tu* vrei să pleci? Toate persoanele de aici sunt cunoştinţele tale. (Daisy atinse uşor mâna ducelui.) N-am avut nici o clipă intenţia să-ţi împing viaţa către această... extremă ferocitate.

Pentru o clipă privirea ducelui se plimbă peste asistenţa sclipitoare, din pricina bijuteriilor, şi se opri asupra Isabellei şi a însoţitorilor ei.

— Nu putem pleca *oriunde,* dragă. Am intenţia să-mi trăiesc viaţa ca şi până acum. Deşi Verdi reprezintă o cucerire pe care ţi-o acord. Cred că n-am mai fost la *Operă de ani de zile.*

Venise în seara asta pentru ea, ştiind bine că soţia sa şi alţi o mie de curioşi vor fi aici.

— Nu-i de mirare că Adelaide a părut surprinsă când i-am spus că îl vom însoţi, rosti Daisy, cuprinsă de un vai de afecţiune. Mulţumesc.

— Mă faci fericit. E plăcerea mea.

— Isabelle îl are pe De Goux, declară Valentin, aplecându-se peste soţia lui ca să i se adreseze lui Etienne cu ton coborât. Doamne, priveşte cine a mai intrat în loja ei. E Delamaye. Crezi că ea a obţinut un punct în seara asta?

— Charles e cel care a marcat în seara asta. I-am spus că mi-am programat să văd *Aida* în această săptămână. Presupun că Rochette nu mai e imparţial. Nici Leblois.

— Iar Grevy şi Carolus cred în „politica derivată din Scriptură", interveni Adelaide. Ce e cu Loubet?

Marea majoritate a magistraţilor aparţinea aristocraţiei, judecătorii pomeniţi făceau, de fapt, parte din acelaşi cerc restrâns de familii care administrau Franţa de secole.

— Loubet vrea să devină adjunct de ministru anul acesta, răspunse Valentin.

— Ca şi Bauberot şi Descave. N-am putea să lăsăm toate astea în sarcina lui Bourges? îi calmă Etienne. Găsesc plictisitoare toată înşiruirea asta de nume. Charles a numit atâţia conservatori şi militanţi ai infailibităţii papale, încât cred că Biserica va influenţa din nou magistratura. Bourges e plătit să găsească un judecător care nu crede că Dumnezeu e stăpânul justiţiei. Lăsaţi-l pe el să se descurce. A fost aproape să ni se alăture în seara asta.

— Să ni se alăture? se miră Adelaide.

— L-a invitat Daisy, însă el avea alte angajamente. De fapt, adăugă Etienne cu un zâmbet, cred că are bunul gust de a-l găsi pe Verdi la fel de greoi ca şi mine.

— Atunci trebuie invitat la un spectacol care îţi place, Etienne, replică Adelaide.

Daisy recunoscu câteva nume de magistraţi. Etienne *nu va reuşi să aibă parte de o audiere corectă. Isabelle* era amestecată într-un cadru şablon de politică conservatoare, ghidată tocmai de fratele ei. *Oare va câştiga*

nevasta lui Etienne? Daisy îşi puse pentru prima dată întrebarea, amintindu-şi de răspunsurile echivoce ale lui Bourges. *Vor sări toate generaţiile de monarhişti în sprijinul Isabellei prin descendenţii lor iluştrii? Vor refuza să-i acorde lui Etienne libertatea?* Daisy se cutremură brusc sesizând amploarea alianţelor care născuseră tradiţia marilor familii franceze.

Nici magnifica muzică a lui Verdi şi nici superbele decoruri şi costume egiptene ale Mariettei Bey nu reuşiră să abată premoniţiile dezastruoase ale lui Daisy. Poate că alegerea *Aidei* fusese total neinspirată, căci spectacolul, oricât de frumos, descria forţa impetuoasă a unei tragedii, iar soarta amrnică a iubirii dintre Radames şi Aida era prea apropiată de realitate.

— Nu-mi plac eroismele prin sacrificiu de sine, zise ducele când căzu cortina peste ultima scenă tristă. Nu e adevărat, adăugă el cu voce stinsă când zări lacrimile din ochii lui Daisy. E o melodramă. *Mon chou...* (Îi luă palmele în mâna lui şi le duse la buze.) Nu plânge.

— Destinul i-a marcat pe Aida şi pe Radames încă de la început, zise ea, cu o expresie melancolică.

— Îţi controlezi singur destinul, replică Etienne cu voce calmă, liniştitoare. (Era clar că Daisy se întristase. O deranjaseră povestea Aidei alăturată mulţimii prost crescute şi forţelor declanşate ale Isabellei.)

— În anumite limite, răspunse încet Daisy.

— Nu cred în limite.

— Ai fost răsfăţat de soartă, Etienne. Daisy încercă să zâmbească, conştientă atât de amabilitatea de a nu fi de acord cu ea, cât şi de aroganţa lui înnăscută, care-i motiva afirmaţia răspicată. Însă sper sincer să ai dreptate.

Întorcându-se spre Valentin, ducele zise:

— Vrei să-i explici, te rog, cum pot fi magistraţii vânduţi şi cumpăraţi? Şi cum e cântărită întotdeauna loialitatea lor faţă de Charles în termeni de concediere? Cum poate fi trecut cu vederea chiar şi Dumnezeu dacă *preţul e convenabil? Spune-i, Valentin, că pot să-i* cumpăr pe toţi dacă va fi nevoie. Ascultă-l, continuă el cu vehemenţă. El ştie.

— Isabelle e în stare să întârzie lucrurile, să le amâne şi să le pună piedici. Însă nu poate câştiga, o încurajă Valentin, aruncând o privire spre şirul de musafiri din loja Isabellei. Etienne are dreptate... toţi au un preţ.

— Poate că Isabelle mai mult ca oricare altul, adăugă Adelaide.

— Eu aş fi sigur de asta, încheie ducele.

♥♥♥♥♥

— Nu mă interesează cât mă costă, Charles, rosti Isabelle, ţinându-şi lornionul la ochi şi concentrându-şi privirea asupra lui Daisy. N-o s-o aibă niciodată. Dă-mi mâine socoteala cu toate datoriile magistraţilor. Ca o măsură de prudenţă, am să le achit notele de plată.

— Nu e nevoie. De majoritatea lor putem fi deja siguri. Prin amânări, procedurile vor fi târâgănate la nesfârşit. Etienne se va plictisi de ea... ca întotdeauna.

— *Majoritatea* nu ajunge, Charles. Vreau ca toţi să se supună dorinţelor tale. Socoteala, te rog; banii mei vor fi bine cheltuiţi.

Etienne n-o însoţise niciodată pe *ea* la Operă şi furia Isabellei provocată de apariţia lui din această seară la braţul americancei era atât de răvăşitoare încât fusese pe jumătate sinceră când afirmase că n-o interesează preţul. Bineînţeles că o interesa. Banii trebuiau strânşi şi multiplicaţi, iar proprietăţile extinse — tradiţia motivată de profit din spatele oricăror alianţe între nobili. Mariajul ei cu Etienne păstrase cu succes integritatea dotei ei. Spre deosebire de alţi soţi care dăduseră lama prin averile soţiilor lor, decimându-le, Etienne înmulţise considerabil banii ei. Întreţinuse casele şi modul lor de viaţă doar din averea lui. Aşadar, avea cu ce să-şi permită să aibă grijă ca magistraţii să se supună — deşi ar fi refuzat să cheltuie fie şi un ban mai mult decât era necesar.

Charles oftă. Biestematul amor turbat al lui Etienne îl va obliga să depună o muncă asiduă, plictisitoare şi extrem de migăloasă.

— Dacă insişti, Isabelle, o să-mi pun mâine secretara să verifice.

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

— Cum rămâne cu copiii? Mai au câteva luni până la majorat. Pot să cer custodia? Etienne a instituit fonduri valoroase pentru ei.

— Doamne, Isabelle, şuieră Charles. Ei au controlul asupra banilor de ani de zile. Nu numai că l-ai irita pe Etienne, dar l-ai supăra şi pe Jolie şi pe Justin. Gândeşte-te la asta, pentru numele lui Dumnezeu.

— Tocmai că mă gândesc, Charles, şi nu e nevoie să ridici vocea, rosti glacial Isabelle. Nu voi îngădui ca acest divorţ să se înfăptuiască. Pur şi simplu. Aş aprecia un pic de sprijin familial.

— Al sprijinul meu, Isabelle, însă te rog să te gândeşti din când în când şi la unele aspecte legale. Nici un magistrat, oricât ne-ar datora, nu va lua dreptul copiilor tăi de a-şi administra banii după ce s-au descurcat atât de bine timp de doi ani. Şi nici un magistrat, oricât de legat de noi, nu va găsi vreo plăcere în obligaţia de a avea de-a face cu simţul tău de răzbunare lipsit de scrupule.

— Şi n-ar trebui să fiu răzbunătoare luând în considerare tot ce-mi face el mie?

— Oamenii divorţează, Isabelle.

— Oamenii obişnuiţi, poate, l-o întoarse Isabelle rece. Nu şi un Montigny. E o indiancă, Charles. Îţi poţi imagina cum mă simt? Şi nici măcar nu e foarte tânără. Are treizeci de ani. Mă părăseşte pentru o femeie oarecare, nu cu mult mai tânără ca mine. E un prost, Charles, şi poate că cinci sau zece ani de proces îl vor ajuta să ajungă şi el la această concluzie.

Charles începu să caute căi de evadare. Cu toate că dorea să coopereze în privinţa posibilităţilor legale de amânare a procedurilor de divorţ, considerând asta ca pe o datorie de familie, era imposibil să simpatizeze cu sentimentul de afront personal nutrit de Isabelle. În fond, ea îi interzisese lui Etienne accesul în patul ei acum douăzeci de ani şi abandonase efectiv îndatoririle pe care le avea faţă de creşterea copiilor. Ca atare, trebuia să se fi aşteptat la reper-cursiuni chiar din pricina acelei detaşări. Când se lăsă cortina, se ridică imediat în picioare ca să aplaude.

— Vreau lista *mâine*, rosti Isabelle, alăturându-i-se, cu un zâmbet pe chip, cu privirea la scenă.

Isabelle se întoarse spre arhiepiscop, care stătea puţin mai în spate, cu un surâs fermecător pe chip.

— N-a fost Onegin extraordinară în rolul *Aidei* în seara asta? Are o voce de înger.

♥♥♥♥♥

Daisy se simţi ceva mai bine după asigurările Adelaidei şi ale lui Valentin.

Oliniştea să ştie că simţeau cu toţii că magistraţii nu erau total supuşi Isabellei. Trebuia să recunoască faptul că Etienne era la fel de influent ca şi nevasta lui, la fel de bogat şi la fel de încăpăţânat de a-şi vedea scopurile atinse.

Ducele se adresă în fugă câtorva cunoştinţe pe măsură ce acestea îşi croiau drum spre ieşire. Adelaide şi Valentin se opriră de câteva ori ca să schimbe două vorbe cu prietenii lor. Însă privirile îl ocoliră pe duce ca să o contemple pe frumoasa lui însoţitoare în timp ce se deplasau în pas cu lumea din jur. Cât de seducătoare părea tânăra doamnă a ducelui în bogata rochie de mătase roşie; avea ochii negri ai unei vrăjitoare, o frumuseţe inspiratoare de sonete şi un decolteu care atrăgea privirile oricărui bărbat. Ducele o ţinea cu braţul pe după umeri, poate doar ca s-o ghideze prin aglomeraţie, însă mai probabil, aşa cum deciseră cei mai mulţi, ca să indice posesia asupra ei.

Cei care se opriseră în grupuleţe ca să discute observaseră deja că Isabelle ieşise înaintea celor doi cu câteva minute. Întrebarea care ardea buzele tuturor era: „Se vor întâlni unii cu ceilalţi..., ar fi bine să se întâmple asta?"

La un moment dat, un membru al clerului împre-ună cu însoţitorii lui blocară accesul către scara principală.

— Scuzaţi-ne, Monseniore Dunlop, rosti politicos ducele. Felicitări pentru noua numire.

Prelatul fusese recent cooptat la Vatican din partea *Parlsului. Ca răspuns, Etienne primi doar o privire de gheaţă. Pentru* câteva secunde omul bisericii le bară calea cu trupul lui masiv. În cele din urmă se dădu la

o parte, lăsându-i să treacă, însă nimeni nu-i răspunse lui Etienne şi nici nu-l salută.

Daisy observă surpriza de pe chipul lui Etienne; pentru o clipă ei n-avu nici o reacţie. Însă îşi reveni imediat şi trecu pe lângă privirea rece a noului membru al Vaticanului cu aerul lui calm.

Cât de des avea să fie expus la astfel de mitocănii? se întrebă Daisy. *Va începe să se necăjească în cele din urmă?* Se gândi să-şi ceară scuze pentru faptul că era motivul comporamentului lipsit de maniere al prelatului, însă Etienne arborase o expresie de hotărâre pe chip care o făcuse să se răzgândească. Îi compătimea totuşi pentru emoţiile care îl încercau, căci cine ştia mai bine decât ea cum e să fi exclus din societate?

Într-un moment de melancolie, Daisy se întrebă dacă-i putea face una ca asta ducelui.

Atunci însă el zâmbi, cu căldură şi adoraţie.

Şi ea uită de tot.

♥♥♥♥♥

Ce are de gând Isabelle? se întrebă Etienne, observându-şi soţia şi anturajul ei aşteptând trăsurile la intrarea principală. *De ce nu se duce la uşa specială pe unde ieşea întotdeauna de la Operă? De ce stă în hol când ea dispreţuieşte mulţimea?* Bineînţeles că întrebările erau pur retorice, căci ducele cunoştea deja răspunsurile.

— Să aşteptăm afară? propuse Adelaide, conştientă ca şi ducele de prezenţa neobişnuită a Isabellei.

— Nu, răspunse el moale.

— Nu mă deranjează să aştept afară, zise Daisy. E o seară minunată de primăvară.

— Nu vreau să-i ofer satisfacţie lui Isabelle. Dacă nu te deranjează, replică el, ştiind prea bine că sentimentele lui puteau să nu sememe cu cele ale însoţitorilor lui.

Detesta maliţiozitatea Isabellei, însă era împins mai mult de mândrie, decât de furie, şi îl făcea să treacă peste orice prudenţă.

— Poate că trăsura ei va fi anunţată prima, zise Adelaide.

— Are o lucire de bestie sălbatică în ochi, observă

Valentin, schițând un zâmbet. S-ar putea să fiu obligat să te salvez de un atac... sau poate că o să-l azmută pe omul Domnului să te condamne la focul iadului.

— Monseniorul ar face mai bine să-și scruteze propria conștiință mai întâi. Se spune că alte două fete de la reședința lui îi poartă copiii în pântec.

— Și Dumnezeu va îngădui? zise tărăgănat Valentin.

— Sper că da de vreme ce arhiepiscopul e atât de zgârcit cu banii *lui*. Însă toți din familia Montigny sunt așa. Le vine greu să împartă bogățiile strânse atât de dureros de-a lungul secolelor prin căsătorii metodic aranjate.

În acea clipă se anunță trăsura familiei de Chantel. Porniră toți patru, în grup, spre ușă.

Înainte de a ajunge la ușă ducele își dădu seama ce va face ea, căci îi auzise vocea coborâtă, înveninată:

— E atât de... *neagră,* Etienne. Nu e genul tău. (Isabelle își ținea cu prudență tonul sub control.) Însă tu ai avut întotdeauna pentru primitivism...

Se auzi imediat un icnet general. Toate privirile pe o rază de zece metri se concentrau asupra celor două grupuri. Pentru o clipă Daisy simți cum trupul lui Etienne devine rigid, însă el nu se opri și nici nu lăsă să se vadă că ar fi auzit remarca nevestei sale până ce grupul lor nu ajunse lângă grupul Montigny.

Etienne își întări strânsoarea în jurul umerilor lui Daisy, cu un gest posesiv și protector în același timp. Era mai înalt decât oricare alt bărbat și se uita la toți de sus, nu numai datorită înălțimii, ci și a stării de spirit. Cercetând cu privirea, fără grabă, anturajul de bărbați influenți care o încurajau pe Isabelle, se opri în cele din urmă asupra nevestei lui.

— Ai perfectă dreptate. Domnișoara Black nu se încadrează genului meu obișnuit. Și mă consider binecuvântat pentru asta.

Folosise intenționat termenul religios ca să sfideze ipocrizia religioasă a lui Montigny. După care, întorcându-*se spre Daisy, care arborase rezerva obișnuită a culturii* din care provenea, și stătea tăcută lângă ei, zise.

— Acceptă scuzele mele, *iubito*, pentru purtarea

grcsolană a soției mele. Trebuie să ignori o astfel de mitocănie lipsită de orice bun simț.

Șoaptele încărcate de emoție izbucniră instantaneu. Cu lornioanele ridicate, ducându-și palmele înmănușate la gură, zâmbind, mulțimea de oameni urmăriră captivați extraordinara scenă: „Ai auzit? Nu-mi vine să cred, mai ales că arhiepiscopul e lângă ea. Lui de Vec nu i-ar păsa nici dacă ar sta însuși Dumnezeu lângă ea. Mica aventură a lui de Vec e frumoasă, nu-i așa? Chiar e exotic de neagră. Ia uite la ochii Isabellei — aruncă văpăi. Îl va provoca Charles la duel? Arhiepiscopul face spume, e prima dată când îl văd că a rămas fără replică..."

— Valentin.

Ducele rosti cuvântul cu voce extrem de coborâtă, însă numele răsună ca o directivă. Luându-și brațul din jurul umerilor lui Daisy, dădu complice din cap, ca și cum el și fata ar fi fost singuri și nu s-ar fi aflat în mijlocul furtunii.

— Ies și eu peste o clipă, murmură ducele. Du-te cu Valentin.

Fără a aștepta vreun răspuns, știind că Valentin avea să le excorteze pe doamne afară, se întoarse spre nevastă-sa și spre anturajul ei. Cu o stăpânire de sine desăvârșită rosti încet:

— Nu mă provoca în public, Isabelle. E un avertisment prietenesc. Iar tu să taci din gură, Charles. Arăți ca o broască înfometată. (Ochii lui pe jumătate închiși cuprinseră cu privirea magistrații adunați acolo.) Sper că ne vom înțelege unii cu alții. M-ar scuti de efortul de a vă provoca pe fiecare la duel.

Privirea lui verde, de gheață, îi cercetă fugar pe cei adunați acolo — așteptând. Apoi ducele salută înclinând capul.

— Bună seara, murmură el și le întoarse spatele.

Imediat ce el ieși, Opera explodă literalmente de *comentarii aprinse: „L-ai auzit... un duel, i-a provocat pe toți. Îl poate ucide pe fiecare dintre ei. Îl știi pe de Vec, poate zbura ochiul unui porumbel de la o sută de metri.*

Privește, arhiepiscopul o să leșine. Nu și Isabelle. Dacă ar fi fost bărbat l-ar fi împușcat cu mâna ei. Ai văzut-o pe americancă? Acum înțeleg de ce e în stare să ucidă de Vec pentru ea..."

♥♥♥♥♥

E tare scundă, se trezi gândind în mod inexplicabil, Daisy, în timp ce aștepta pe trotuar să fie adusă trăsura. Era de neînțeles cum de se putea gândi la dimensiunile Isabellei când ar fi trebuit să fie preocupată de șoapte și de bârfe, precum și de motivul pentru care rămăsese Etienne în urmă. Numai că pe retina ochiului minții îi rămăsese întipărită imaginea perfecțiunii blonde și a formelor mignone ale Isabellei. Ca și cum rivalitatea dintre ele urmărea un proces metaforic de selecție fizică iar ea avea norocul să fie mai înaltă. Ca și cum dimensiunile mai mici ale Isabellei ar fi determinat răutatea ei. *Nu!,* protesta Daisy în sinea ei, dezarmând morbiditatea gândurilor de care era cuprinsă.

— Ți-e frig, dragă? întrebă ducele, apărând brusc în spatele ei și trăgând-o aproape astfel încât ea să-i simtă căldura trupului. (Vorbea calm, ca și cum Isabelle, arhiepiscopul, judecătorii și tot restul mulțimii n-ar fi existat.) Îți *este* frig, adăugă el, atingându-i degetele.

— Da, nu... ultima scenă... m-a deranjat pe moment.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Isabelle.

— Nu... Mă refeream la *Aida.*

El o privi și îi zări frica din ochi.

— Te-ar deranja să ne plimbăm...

Daisy încuviință. Simțea nevoia de singurătate, ca și cum noaptea pariziană putea face să dispară amintirea Isabellei și a grupului ei de însoțitori puternici.

♥♥♥♥♥

— Nu e nevoie să divorțezi de ea, rosti Daisy, ținându-i pe duce de mână în timp ce se plimbau de-a lungul bulevardului luminat de felinare.

Aerul cald al serii îi înconjura ca o catifea, iar *gândurile ei nu mai erau atât de dependente acum, că* Isabelle se afla departe. Căsătoria în stilul culturii europene nu constituia o necesitate în lumea ei.

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

— Nu-mi pasă dacă divorţul nu se va putea înfăptui, Căile indiene sunt diferite. Dacă mă iubeşti, ajunge. Să fiu cu tine este... suficient. N-am nevoie de bogăţia sau proprietăţile tale. Dispun din plin de aşa ceva.

Ca filcă de şef de trib în lumea el, Daisy era la fel de puternică şi de influentă precum era de Vec în lumea lui. Avea şi avere, deşi putea trăi foarte simplu într-o cabană de buşteni în preerie. Cât despre pământ... ea, împreună cu tribul şi cu familia ei, stăpânea un teritoriu mai mare decât proprietăţile lui de Vec.

— Divorţez de ea, răspunse ducele, pentru mine însumi. N-am nevoie de repetări la nesfârşit a celor întâmplate în seara asta. Vreau să fi soţia mea şi în lumea *mea*.

Butonii cu diamante străluceau cu aceeaşi intensitate ca şi ochii lui în penumbra felinarelor de pe stradă. *Şi vreau să porţi în pântece copilul meu,* continuă el în gând, plimbându-se pe bulevardele pariziene cu o femeie pe care o cunoscuse cu numai două săptămâni înainte. Îl împingea la acest gând cu o nevoie ilogică. Pentru asta voia să se căsătorească.

— O să vorbesc cu Charles. Poate că el va reuşi s-o stăpânească.

Daisy se uită la el. În ochi i se citea neîncrederea.

Ducele zâmbi.

— Vrei să spui că ar trebui să ştiu mai bine.

— Da, după douăzeci de ani alături de ea, ar trebui să ştii mai bine, replică ea, schiţând un mic zâmbet.

Se apucară să discute despre lucruri mai plăcute, plimbându-se mână în mână pe *Avenue de L'Opera*, lăsând frumuseţea nopţii să-i binedispună, să le creeze distanţa atât de necesară faţă de incidentul de la Operă. Ceva mai târziu se treziră pe *Quai du Louvre*, unde se afla apartamentul ucelui, cu ferestrele ce dădeau spre fluviu.

— Locuinţa mea de acum, zise el arătând cu mâna spre clădirea construită în stilul Renaşterii, aflată la câţiva paşi de Sena. Voiam să mă comport ca un gentleman şi să te duc înapoi la Adelaide în noaptea asta, adăugă ducele, însă acum te rog să rămâi cu mine aici.

— E mai mare decât cabana mea din preerie, rosti Daisy, impresionată de mărimea şi frumuseţea căminului lui Etienne.

— Folosesc doar câteva camere, rosti Etienne, ca şi cum ar fi sesizat starea ei de spirit. Preferi să te întorci la Adelaide? Pot chema trăsura, se oferi el, arătând înspre vehiculul care se deplasase încet în spatele lor.

N-o învinuia că se simţea tulburată. I-ar fi plăcut, dacă ar fi putu să şteargă cu buretele evenimentele total neplăcute de la Operă şi să îşi ia înapoi ultimii douăzeci de ani, dacă asta ar fi făcut-o fericită.

— Mi-e foame, zise Daisy în loc de alt răspuns la întrebările lui.

Lumina blândă a felinarelor îl învăluia silueta într-o umbră catifelată, aureolată.

— Sunt sigur că am ceva de mâncare, replică ducele cu un zâmbet, răspunzând astfel declaraţiei ei fără echivoc. (Puteau să reia mai târziu discuţiile privind diversele dileme pe care le aveau de înfruntat.) Doar am câţiva bucătari.

— *N-ai simţul proporţiei.*

Cuvintele dezaprobatoare ascundeau o ironie.

El cunoştea discrepanţele din vieţile lor şi nu-şi putea modifica trecutul ca s-o mulţumească, deşi ar fi făcut-o dacă ar fi fost posibil.

— Şi totuşi îţi pot da de mâncare, răspunse el, cu un zâmbet cald. S-a făcut?

— S-a făcut, acceptă ea, fără a mai sta pe gânduri.

În viaţa cotidiană, practică şi dură, erau diametral opuşi. Jumătatea de glob care-i despărţea îşi spunea cuvântul. Însă în dragoste, unde spiritul practic era inutil şi realitatea se dizolva, erau într-un acord perfect.

— Crezi că în bucătăria ta se găseşte nişte Baba au Rhum[1]? întrebă Daisy când intră în casa lui Etienne.

---

[1] *Baba-au-Rhum*: denumirea franceză a unei prăjituri făcută cu drojdie de bere şi adesea cu struguri, coaptă la foc mic şi stropită de obicei cu rom (n.t.)

— O să aflăm în curând, răspunse ducele, luând pelerina de pe umerii lui Daisy şi dând-o unui servitor. O să trimit după bucătar.

Ea îl atinse uşor pe braţ, puţin stingherită.

— E atât de târziu. Nu putem să coborâm noi să vedem?

— Bineînţeles, lasă-mă să văd...

Făcu o pauză ca să se orienteze.

— Tu habar n-ai unde e bucătăria ta, îl acuză Daisy înveselită, observându-l cum stă în cumpănă.

— E, în fine. Etienne zâmbi. Nu mă mai privi cu atâta ironie. Louis are grijă de toate astea, însă dacă ar fi să ghicesc aş spune că încolo.

Etienne îl chemă pe servitorul care le deschisese uşa. La scurt timp după aceea, după ce traversară mai multe coridoare adiţionale cu ajutorul tânărului, Daisy şi ducele ajunseră la subsol, în bucătărie.

Apariţia lor în pragul imensei încăperi stârni o agitaţie la fel de mare cu cea de la Operă. Spre deosebire că li se făcu o primire extrem de cordială. Bucătarii, în număr de patru, nu se culcaseră ci aşteptau, în caz că ar fi fost nevoie de ei.

— Ce capacitate de previziune, murmură ducele, adresându-i un zâmbet lui Daisy.

Previziunile aveau mai puţin de a face cu această întâmpinare. Mai degrabă vinovat era Louis, care ştia pe dinafară obiceiurile stăpânului său.

Fericit că delicatesa cerută de Daisy îi oferea prilejul să se facă remarcat, patiserul şef promise că o va prepara imediat. Delicatesa avea să fie gata în timp record. Trebuia doar încălzită şi trebuia preparat un sos proaspăt. Prefera doamna sosul cu *eau de Tanaisie* aşa cum făcuse regele Leczinski când i-o preparase maestrul Careme sau numai vin de malaga? Cel mai bun mod de preparare, conform şefului patiser, era cu vin unguresc.

Daisy acceptă cu amabilitate să încerce un pic de *eau de Tanaisie*; *şeful patiser nu mai prididea cu laudele* pentru alegerea ei. Apoi îşi chemă imediat ajutoarele şi trecu la treabă.

Celorlalţi trei şefi bucătari li se permise să sugereze câteva feluri de mâncare pentru plăcerea doamnei şi ducele urmări binedispus cum o tentară pe Daisy cu diferite produse ale artei lor. Daisy se hotărî să servească *macaroni a la napolitaine*. Văzând însă dezamăgirea de pe chipurile celorlalţi doi şefi acceptă să guste un pic de *homar a l'americaine*, în onoarea patriei ei, precum şi creveţi în sos de roşii, fel propus de cel de al patrulea maestru.

— Şi nişte piersici de Montreuil, adăugă ducele la sfârşit. Şi un *Chateau Latour* şi un *Chateau d'Yquem.*

Fură serviţi *á la russe*[VI] la o masă mică din bronz, aşezată lângă uşa balconului de la dormitorul lui Etienne. Amândoi îşi schimbaseră hainele de seară cu halate confortabile şi cu picioarele goale, relaxaţi, beau şampanie aşteptând să le fie adus primul fel.

— Viaţa e frumoasă, murmură Etienne, ridicându-şi paharul.

— Când eşti atât de aproape, răspunse încet Daisy, cu chipul zâmbitor iuminat blând de lumânările de pe masă.

— Deci *este* mai bine acum, nu-i aşa...?

— Ar trebui să încuiem uşa.

— Şi să ignorăm restul lumii.

— Pentru o săptămână cel puţin, şopti Daisy.

Ducele zâmbi.

— Strengăriţa mea cu minte practică. Eu mă gândeam la ceva mai romantic, cum ar fi pentru totdeauna.

Daisy îi întoarse zâmbetul.

— E suficient doar să spui pentru totdeauna?

— Bineînţeles, răspunse el senin, dispus să creadă în propriile vorbe facile.

— Eşti bun cu mine.

Relaxată, fericită, mulţumită — chiar şi evenimentele de la Operă i se şterseseră din minte —, Daisy înţelegea în sfârşit frumuseţea dragostei, profundă ca marea şi atingând înălţimile munţilor.

— Şi am intenţia să fiu şi mai bun cu tine... după ce îşi vor termina servitorii treaba.

Daisy îi răspunse printr-un zâmbet.

— S-ar putea să mănânc foarte încet şi să te fac să aştepţi.

— Perfect, replică el netulburat.

— Perfect? Cât de blazat eşti, de Vec.

Era un individ extrem de greu de momit — poate chiar imposibil. Fiind singur în cea mai mare parte a vieţii, dobândise obiceiurile unui pustnic. Brocartul purpuriu al halatului lui străluci când îşi schimbă poziţia ca să apuce sticla. Întinzându-se să toarne lichidul înspumat în cupa ei, îi zâmbi.

— Dragă, încă o oră în plus nu mai are nici o importanţă, murmură el, lăsându-se la loc pe spătarul fotoliului.

Ea făcu, îmbufnată, o mică strâmbătură, un răspuns tipic feminin.

— Deplâng rezerva ta execrabilă.

— Ar trebui să plâng după tine?

— Păi, uneori ai putea s-o faci.

O uşoară ezitare îi colora vocea, ca şi cum ar fi fost o blată fată de la ţară care încerca acum viaţa la oraş.

El îi răspunse binevoitor, cu un suprem gest de afecţiune:

— Dacă vrei, o voi face.

— Când?

— Cândva... răspunse el schiţând un zâmbet, cînd te aştepţi mai puţin.

Zâmbetul lui era atât de parşiv, încât Daisy se alarmă.

— Nu în public, rosti ea iute.

— Oh, acum avem rezerve în privinţa acestui act aparte de eliberare a durerii?

Tip îndrăzneţ de bărbat, el n-avea nici un fel de rezerve.

— Poate, răspunse ea încet, încercând să descifreze zâmbetul de pe chipul lui.

— Bisericile sunt locuri publice? întrebă el moale, cu chipul brusc serios, — să spunem una din capelele mele izolate?

Daisy făcu ochii mari şi clipi din gene.

— Categoric da.

— Ce zici atunci de labirintul de la Saint Cloud? De fapt, acolo s-au auzit multe plânsete şi ţipete de fete urmărite de-a lungul secolelor.

— Etienne!

— Deci preferi ceva mai intim.

— Se pare că mai mult decât preferi tu, replică, sardonic, Daisy.

— Probabil că da, o aprobă el cu un zâmbet.

Auzind un clocănit discret în uşă, el îşi înălţă privirea.

— Aha, a venit gustarea.

Mâncarea sosi într-o succesiune rapidă, începând cu creveţi, continuând cu macaroni napolitane, şi terminând cu homarul, prăjitura şi piersicile. Daisy mâncă iar ducele se mulţumi să bea, gustând din macaroane doar la insistenţele lui Daisy.

— Te simţi bine? o tachină el, apucând una din piersicile aurii din vasul aflat în faţa lui şi bucurându-se de apetitul iubitei lui; femeile pe care le cunoscuse înainte erau, în general, preocupate să nu mănânce.

Încercând să abordeze mai bine homarul suculent, aranjat pe platou sub formă de coroană, garnisit cu roşii decojite şi uns cu unt, ea se mulţumi să dea din cap şi să zâmbească. Trase de o bucată de homar mustind de sos şi, după ce o puse în gură, închise ochii, satisfăcută.

Ducele simţi un val de plăcere invadându-i simţurile. Daisy era o femeie alcătuită din multe părţi captivante. Mai naturală decât o fată de la ţară, la fel de elegantă ca o regină, capabilă să se descurce cu măiestrie într-o profesiune tipică de bărbat, frumoasă asemenea celui mai minunat răsărit de soare din copilăria lui şi seducătoare... ca orhideele stropite de roua junglei care seduceau privirea şi simţurile.

O urmări ca un voyeur-ist epicurean cum termina homarul, selectând capricioasă o bucăţică de aici, una de colo; procedase la fel, cu aceeaşi discreţie, cu fiecare fel anterior — alegând numai porţiunile mai bune şi mai suculente. Iar homarul îl mânca servindu-se de degete.

— Te deranjează? îl întrebă ea la un moment dat, mai mult din politeţe, conştientă fiind de privirea atentă a lui Etienne; nu era o adeptă a protocolului strict.

— Deloc. Mă bucură ceea ce văd. Mai târziu, rosti el încet, şezând relaxat pe fotoliu şi ţinând leneş într-o mână piersica pe jumătate consumată, o să îţi ling degetele ca să ţi le şterg.

— Ah... ce drăguţ — un bărbat util. (Buzele ei luceau din pricina sosului.) Vrei să începi chiar acum?

Se aplecă puţin în faţă şi întinse braţul peste masă.

— Eu ziceam, răspunse el schiţând un zâmbet, să aştept până la servirea desertului. Ca să evit, adăugă el moale, orice întreruperi neprevăzute ale... funcţiilor mele utilitare.

— Mmm... Îmi vine să uit de desert. (Daisy zâmbi şi apoi îşi linse singură degetele.) Aproape...

El râse.

— N-am fost pus niciodată să aştept la rând după un desert.

De fapt nu fusese niciodată pe locul doi în gândurile vreunei foste iubite. Ceea ce o făcea pe domnişoara din Montana şi mai fascinantă pentru el.

— Fără îndoială că experienţa îţi va îmbunătăţi caracterul.

În ochii negri ai lui Daisy apărură luminiţe ironice.

— Dacă nu se va îmbunătăţi, va fi cel puţin obligat... la constrângeri.

— Şi de aici se poate trage o învăţătură, observă ea veselă.

— Poate că mai târziu te voi educa şi eu pe tine.

— Chiar aşa? zâmbi ea seducător.

— Chiar aşa, şopti el.

Desertul, o veritabilă operă de artă, de dimensiuni deosebite, fu adus de însuşi patiserul şef pe un platou de argint decorat cu struguri zaharisiţi, pepene galben şi delicate petale de violete din zahăr. De pe suprafaţa aurie a delicatesei se ridicau aburi, iar mijlocul prăjiturii *se înălţa sub forma unui munte aromat de vanilie. Sosul* special se afla într-un magnific vas de argint purtat cu deosebită *solemnitate de un ajutor privilegiat.*

Daisy era cu adevărat copleşită. Plăcerea vie oglindită în ochii ei strălucea cu mai multă putere decât unele minuni ale lumii pe care le văzuse în peregrinările lui prin lume.

— *Trebuie* să guşti din sosul ăsta, Etienne, rosti Daisy câteva clipe mai târziu, după plecarea servitorilor şi după ce gustase ea însăşi din minunăţiile de pe platoul de argint: prăjitura caldă şi suculentă, strugurii zaharisiţi, delicatele petale de violete, crema de vanilie şi, bineînţeles, sosul Luneville[VII].

— Mi-ar place, ai isprăvit?

Între timp el verificase, discret, ceasul din colţul încăperii. Îşi terminase piersica şi îşi lăsase la o parte paharul. Chiar şi un bărbat cu răbdarea lui avea anumite limite.

— Da, răsuflă ea uşurată, întinzându-se. Gata. Acum gustă asta.

Ridicându-se de pe scaun, se aplecă peste măsuţă şi îi oferi ducelui degetul *glazurat în sos*.

El îi ţinu o clipă mâna înainte de a-şi băga degetul ei în gură. Daisy regăsi pentru o fracţiune de secundă senzaţia pe care o trăise când îl cunoscuse pe ducele de Vec — era înnebunită de dorinţa de a-l atinge.

— Mă răsfeţi.

Declaraţia ei cu voce stinsă se termină cu un icnet pentru că îi luase degetul în gură alunecându-şi limba şi buzele de-a lungul lui.

— Cu nespusă plăcere, replică el sărutându-i vârful degetului, şi uneori cu o oarecare nerăbdare.

— Chiar că te-am făcut să aştepţi, declară ea, mulţumită că el dădea semne de nerăbdare.

— Oh, da. (Etienne se ridică, dezvăluind privirii lui Daisy enorma umflătură din pantaloni.) Dacă ai terminat, continuă el cu voce joasă şi răguşită, acum mi-a venit mie rândul la desert.

Mulţumirea leneşă, plăcerea de a mânca şi de a bea mâncăruri şi vinuri excelente, apropierea de Etienne, *ambianţa creată de genul arhitectural al lui Bernini*, toate acestea contribuiau la senzaţia ei de încântare întărită de *valvătaia senzualităţii*.

El nu avu nevoie să facă decât doi paşi ca să înconjoare masa încărcată cu mâncare, după care îi oferi mâna lui Daisy.

— Ia şi sosul, zise el. Cred că am să-l gust în pat.

Ea simţi cum îi tremură degetele când întinse mâna după micul vas din argint. El o strânse de mână, ca şi cum ar fi sesizat cât de stârnită era.

— Îl duc eu. Ca să nu se verse...

Etienne lăsă vasul cu sos pe noptieră, printre multele bibelouri strânse de generaţii întregi şi depozitate acum acolo: o cutiuţă împodobită cu diamante, datând de dinainte de Revoluţie; două pisici sălbatice din porţelan aduse din Egipt, în timpul campaniei lui Napoleon, de către un de Vec cu vederi suficient de clare ca să se fi alăturat Împăratului şi să fi supravieţuit Revoluţiei; fotografia în ramă de argint a unui băieţel stând lângă genunchiul mamei sale, zâmbind timid şi privind spre aparat cu ochii lui Etienne.

Însă nu zărea nimic feminin în încăpere — camera aparţinea în mod clar unui bărbat. Patul era solid, încărcat cu decoraţiuni, tapiţat cu catifea ciocolatie, folosit şi răsfolosit de-a lungul secolelor.

Daisy rămase complet nemişcată pentru o clipă, uluită de natura impersonală a încăperii. Cu excepţia fotografiei din copilărie a lui Etienne, încăperea aparţinea mai mult istoriei familiei de Vec decât lui Etienne. Acesta însă părea imun la senzaţiile create de vieţile trecute şi la greutatea apăsătoare a istoriei care transpira din toate colţurile camerei.

El îşi dădu jos halatul.

— Te-ai gândit vreodată câţi oameni au dormit în patul ăsta? întrebă Daisy.

Degetele lui încetară pentru o secundă să mai desfacă cordonul halatului ei.

— Cearşafurile sunt noi.

— Etienne, vorbesc serios.

— Tu vorbeşti aproape întotdeauna serios, iubito, replică el cu un zâmbet, coborându-i halatul de pe umeri, însă eu te ador oricum.

— *Nu simţi?*

— Riscând să tac o remarcă neserioasă, am simţit-o de când ai mâncat homarul cu acele gesturi languroase şi seducătoare.

Ea răspunse insinuării zâmbind.

— Ai băut prea mult.

— Sau nu suficient, dacă ai început să simţi fantome în aer.

— Nu eşti *niciodată* serios?

— Încerc să nu fiu. Una din puţinele maxime pe care mi le amintesc de la prea puţin prezentul meu tată se referă la părerea lui despre oamenii serioşi. „Oamenii serioşi", spunea el, „sunt periculoşi. Când te cateri, ei zmucesc de frânghie când te aştepţi mai puţin". Se pare că această corelaţie chiar dacă e obtuză, m-a purtat şi pe mine prin viaţă.

Daisy îşi ţuguie buzele.

— De fapt, pe el l-a ucis, continuă, abrupt, Etienne. Bunny Claridge, despre care toată lumea spunea că n-ar fi trebuit să-şi părăsească niciodată iazul lui de pescuit din Kent, ridicase patru oameni şi îi omorâse pe toţi. Iar acum, adăugă el cu un zâmbet, rostogolind-o pe Daisy pe pat, să lăsăm maximele la o parte, cu excepţia celor pur egoiste care mă privesc, şi să trecem la subiecte mai plăcute. De exemplu, unde ţi-ar place să te ung întâi cu sosul Luneville?

Faţa lui se găsea la câţiva centimetri de a el, zâmbetul lui era magic, iar ochii scânteiau amuzaţi.

— Adică?

— Adică, dacă ai vreo zonă anume de stimulare pe care o preferi — vezi ce adaptabil pot să fiu.

— Şi dacă n-am?

— Ba ai. Mi-am notat eu.

Turnă câteva picături din sosul de vin mai întâi pe buza ei inferioară, pe care le linse apoi cu deliberată încetineală.

— Ai un gust... murmură el.

— Suficient de bun ca să fiu mâncată? întrebă Daisy, cu pulsul accelerat.

— Mi-am păstrat apetitul pentru tine şi mi-e *foarte foame*.

Daisy simţi vorbele mângâindu-i trupul, ca şi cum gândurile lui ar fi căpătat formă materială, şi un val de dorinţă îi încinse carnea.

Sosul cald căzu în picături mari peste sfârcurile ei întărite, formând râuleţe peste sânii plini. El prinse şuvoiul cu buzele şi limba înainte de a depăşi curba voluptuoasă a sânilor, şi încheie gestul luând fiecare sfârc în gură.

Daisy închise ochii ca să se protejeze împotriva copleşitoarei senzaţii pe care o încerca.

— Nu te opri, şopti ea, dând glas pasiunii.

El nu se opri. Continuă să mângâie, să ronţăie şi să sugă până ce ea sfârşi, terminând, în orgasm.

Etienne nu mai aşteptă, deşi ea îl împinse când simţi căldura lichidă care îl înmuia adâncitura dintre picioare. Îi dădu mâinile la o parte, şi şopti:

— Ai încredere în mine.

După care îşi coborî capul să guste amestecul divin dintre sosul Luneville şi sucul ei orgasmic.

Daisy scoase un geamăt de plăcere — un sunet de acompaniament al gesturilor extraordinare pe care le făcea Etienne cu limba şi buzele. Plin de răbdare şi pricepere, Etienne îşi stimula apetitul, aducând-o pe Daisy în pragul frenezlei.

Când ea începu să tremure iarăşi din tot trupul o pătrunse cu forţă. Daisy rămase fără suflare, simţind cum o topeşte orgasmul lui.

— Nu mă pot mişca, şopti ea când îşi recăpătă, cât de cât, graiul.

— N-ai nevoie, răspunse el, continuând să se mişte uşor înăuntrul ei.

Pentru un bărbat care considera că încercase toate senzaţiile posibile, ducele se trezi atins de un imbold pasional atât de acut, de ardent şi de strălucitor, încât acum înţelegea, în sfârşit, sensul cuvântului deiir.

Ar fi posedat-o pe Daisy chiar dacă după consumarea actului l-ar fi aşteptat flăcările iadului sau chiar dacă Isabelle i-ar fi aţintit un pistol la tâmplă. Cu experienţa dobândită, ducele înţelese că ceea ce simţea depăşea era dragoste, un soi de dragoste pe care el o

dispreţuise întotdeauna, un soi de dragoste pe care acum descoperea că era providenţială. Şi era norocos.

Daisy simţi cum el îşi întăreşte îmbrăţişarea şi, ca şi cum i-ar fi ghicit starea de spirit, îi mângâie umerii largi cu palmele.

— Eşti al meu, rosti ea cu voce optimistă. Să nu uiţi.

— Pentru totdeauna, murmură el.

În acea noapte îşi aparţineau cu totul, fără a se mai gândi la ziua de mâine. Erau doar două fiinţe umane adăpostite sub protecţia cuverturii de catifea a unui pat vechi de două sute de ani. Nu conta decât faptul că se ţineau în braţe. Nu conta decât iubirea lor.

După ce ea adormi, Etienne o ţinu în braţe. Îl copleşise o melancolie ciudată după fericirea trăită, ca şi cum viaţa lui anterioară se irosise în beznă — timp dedicat doar vânării cu orice preţ a senzaţiei pe care o urmăriseră generaţii de înaintaşi... plăcerea.

Dragostea lui pentru Daisy îi oferea răgazul de a-şi da seama cât de mult pierduse. Timpul trecea inexorabil — avea să împlinească patruzeci de ani în câteva luni. Tatăl său murise la patruzeci şi doi de ani. *Cât de trecătoare e viaţa,* reflectă el când o altă barjă trecu prin dreptul ferestrei. Lângă el, Daisy îl încălzea, cu trupul şi cu sufletul, cu respiraţia ei uşoară care îi gâdila pieptul, cu dragostea ei atât de esenţială pentru fericirea lui.

N-avea nici un chef să i se spună că era egoist că îşi dorea un pic de fericire pentru sine. Un pic de intimitate cu femeia pe care o iubea.

Prin comparaţie cu care, mariajul lui dinastic părea patetic şi şubred. Ca şi cerinţele superficiale impuse de nevasta sa unui soţ. Etienne era pur şi simplu o convenienţă pentru ea, un consort cu un titlu şi o poziţie socială adecvate.

Dintr-odată, lui Etienne nu-i mai ajungea să-şi umple vidul din viaţă cu distracţii pasagere. Nu-i mai era suficient. Viaţa era prea scurtă. Şi fericirea prea efemeră.

Găsise în sfârşit femeia care îi pătrunsese în suflet, şi avea s-o păstreze.

Împotriva oricărui Montigny, oricărui magistrat şi a oricărei sentinţe sociale de pe lume.

Capitolul 10

Când deschise ochii, ducele îl zări uluit pe valetul său. Se întrebă de câtă vreme stătea Louis acolo, tăcut şi respectuos.

— Vizitatori, domnule duce, în antecameră.

— De ce stau în antecameră? se miră el, căci era evident nevoie de o explicaţie din moment ce se trecuse de Louis şi de valetul său personal, Burns.

— Au insistat să vă vadă, sir. Arhiepiscopul şi bătrâna contesă Montigny.

Probabil că pe chipul lui Etienne se citi consternarea, căci Louis începu să recite grăbit evenimentele care precedaseră prezenţa lor în antecameră, aflată la numai două camere depărtare de dormitorul ducelui. Mai mult decât înşiruirea rapidă de vorbe, expresia şi tonul lui Louis mărturiseau lupta dusă pentru a-i menţine pe cei doi acolo unde se aflau acum.

— Erau hotărâţi să intre aici, în dormitor, sir. Îmi cer scuze, sir. Să-i dau afară?

Etienne aprecie loialitatea lui Louis şi se bucură pentru o clipă imaginându-şi cum ar fi să-l azvârle pe ipocritul de arhiepiscop afară din casă. Cu mama lui Isabelle nu s-ar fi putut purta aşa. Privind către Daisy, care continua să doarmă, rosti în şoaptă:

— Oferă-le un ceai şi spune-le că voi veni imediat. Şi... mulţumesc, Louis, că i-ai ţinut la distanţă.

Tulburarea valetului era încă evidentă.

— Aş fi vrut să-i fi oprit la uşă, sir, însă Burns spune că arhiepiscopul l-a împins pur şi simplu din calea lui. E arhiepiscop, sir. Omul se mai gândeşte şi la posibilele repercursiuni dacă se opune unui arhiepiscop.

— Nu puteai face nimic, bineînţeles.

— Burns şi alţi doi oameni păzesc uşa spre antecameră. E înculată, sir.

Etienne nu se putu abţine să nu zâmbească zărindu-i cu ochii minţii pe cei doi oameni închişi în camera de aşteptare. Spera ca ei să nu încerce să deschidă uşa.

Cinci minute mai târziu era îmbrăcat. Daisy continua să doarmă, senină. Se culcaseră foarte târziu şi poate că nici Etienne nu s-ar fi trezit dacă oroiogiul interior nu i-ar fi amintit că era ora obişnuită plimbării călare prin parc. *Oare cât stătuse Louis acolo, aşteptând în tăcere?*

Până reuşi să se îmbrace, Louis pregătise deja o cafea, neagră şi foarte dulce, pe care Etienne o bău în picioare, la fereastră. Circulaţia pe râu era intensă în această dimineaţă. Soarele sclipea auriu iar frunzele proaspete aminteau cu verdele lor că e primăvară. Etienne era îndrăgostit şi era iubit; ziua strălucea de prospeţime; universul lui era plin de speranţe.

— Condu-mă acolo, Louis. După cafeaua asta pot da ochii chiar şi cu fundul unui arhiepiscop, ca şi cu cel al... pioasei mele soacre.

♥♥♥♥♥

Etienne nici nu stătu să asculte scuzele lui Burns când ajunse la uşa încuiată. Le mulţumi, lui şi celorlalţi doi oameni pentru că îi păziseră intimitatea. După ce întoarse chela în broasca bine unsă, Louis îl anunţă.

— Te-am trezit, rosti soacră-sa, privind dispreţuitor spre îmbrăcămintea lui neoficială, doar în cămaşă, fără vestă, pantaloni şi papuci mocasini.

— Da. Vă pot ajuta cu ceva?

Ducele vorbea cu blândeţe. Nici arhiepiscopul Parisului şi nici mama Isabellei nu-l intimidau. Nu era un om pios sau religios din cale afară; Biserica din Franţa îşi depăşise menirea spirituală, din punctul lui de vedere, şi se amestecase în guvern şi în societate, iar constrângerile propăvăduite de ea nu-l preocupau câtuşi de puţin.

Înainte de a depăşi pragul încăperii, arhiepiscopul rosti pe un ton categoric, ca şi cum s-ar fi adresat unui inferior sau ar fi recitat un text învăţat pe dinafară:

— Biserica nu îngăduie divorţul.

Etienne gândi, maliţios, că arhiepiscopului îi fusese *aţâţat curajul, probabil de către soră-sa. Ducele îşi* amintea perfect paloarea care îl cuprinsese pe prelat în holul Operei.

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

— Cunosc poziţia bisericii, replică, calm, Etienne, ducându-se către un scaun aflat lângă canapeaua de pe care îl priveau cei doi Montigny încruntaţi, ca pe un discipol al diavolului. În orice caz, legile Franţei stabilesc clar care sunt procedurile necesare. Sper că nu v-aţi sculat atât de devreme azi ca să dezbateţi cu mine controversa dintre legea seculară şi cea clericală. Nu sunt în...

— În familia Montigny n-a existat niciodată un divorţ, îl întrerupse mama Isabellei.

Îşi ţinea silueta micuţă ţeapănă, iar vocea îi semăna perfect cu cea a fiicei sale. Aveau amândouă o precizie de gheaţă în rostirea cuvintelor. Deşi era văduvă de aproape un deceniu, continua să poarte doliu — bonetă neagră, cu panglici împletite, rochie neagră de mătase cu un singur accesoriu: broşa cu diamant negru. Mâinile mici erau împreunate perfect simetric în poală.

— Nici în familia de Vec, replică ducele cu o privire lipsită de expresie.

Aşezat confortabil pe scaunul mare, Etienne ţinea o a doua ceaşcă de cafea în mână. Lângă el, în picioare, Louis aştepta ca un halebardier elveţian poruncile lui.

— Până acum, adăugă încet Etienne.

— Nu putem îngădui aşa ceva.

Rigida dogmă bisericească, ignorând drepturile individuale acordate de legea franceză, părea total anacronică la acest sfârşit de secol. Şi iritantă. Ca lucrurile să ia o turnură comică, arhiepiscopul era un om mărunţel, ca toţi cei din familia Montigny, fapt care îl tentă pe Etienne să răspundă: „Şi ce vei face, mă vei opri?" În loc de asta, el se mulţumi să rostească, cu acelaşi ton calm:

— Din fericire sau din nefericire, cu tot punctul vostru de vedere, n-aveţi nici un control asupra vieţii mele. Eu sunt de Vec.

— Te putem opri în Instanţă.

Vocea arhiepiscopului era hotărâtă. *Oare îl ameninţase mama Isabellei sau îi promisese o donaţie generoasă?*

— N-aveţi decât să încercaţi, replică Etienne, începând să-şi piardă interesul.

— Bourges nu te poate ajuta, cârâi mama Isabellei cu un dispreţ familiar urechilor ducelui. E un ţăran.

— Letheve va descoperi că împrejurările în care s-a născut Bourges nu au nici o consecinţă în faţa barei. (Etienne îşi încrucişă picioarele, îi dădu ceaşca lui Louis şi se lăsă pe spătarul scaunului.) Mai aveţi... sfaturi... sau Burns vă poate arăta unde e ieşirea?

Şi curtoazia lui avea limite, ca şi lipsa de utilitate a oricărei conversaţii cu membrii familiei Montigny; în plus îl aştepta o femeie superbă în pat, fapt care, mai mult ca oricare altul, îl îndemna să scurteze această întrevedere ridicolă.

— Deci nu vrei să ascuiţi ce-ţi spunem noi? întrebă arhiepiscopul cu ţâfnă.

— Ba vă ascult pentru prima dată în viaţă. Mi-am îndeplinit cu vârf şi îndesat datoria faţă de familie în ultimii douăzeci de ani. (Ducele îşi coborî vocea şi rosti *rar, ca să* nu fie greşit înţeles): Viitorul meu îmi aparţine.

— Copiii nu sunt majori încă.

Vocea arhiepiscopului semăna cu cea a unui inchizitor spaniol dintr-o saiă de tortură.

Etienne se îndreptă imediat. Ochii i se aprinseră de mânie iar încheieturile mâinilor i se albiră.

— Dacă te atingi de ei, Montigny, rosti el încet şi ameninţător, o să-ţi scot inima din piept.

— Mă ameninţi?

Arhiepiscopul se albise din nou la faţă, ca în noaptea precedentă.

— Da.

Ochii ducelui sclipeau ca două smaralde încinse.

— *Nu... mă poţi* ameninţa, şopti prelatul, îmboldit discret de degetul soră-sii. Legea spune că e nevoie de custodie... până ce copiii împlinesc douăzeci şi unu de ani.

— Legea ar face mai bine să nu se lege de copiii mei, Montigny, sau o să-ţi mănânc inima aia neagră la cină. Asta e o promisiune, o ameninţare şi o declaraţie de război. E clar? Beatrice, să ştii că-ţi bagi fratele în mormânt înainte de vreme, remarcă Etienne, observând

mâna soacră-sii gata să se mişte din nou. Gândeşte-te la cât de prost trage el cu pistolul. Şi acum, să fie ciar. Nimeni nu se atinge de copiii mei. Nici unui dintre voi. Nici măcar Isabelle, care n-a mai fost interesată de ei după ce i-a născut. Şi cu atât mai puţin o instanţă care poate fi cumpărată sau vândută pe preţul unui ponei de polo bun.

Ducele se ridică în picioare. Interviul luase sfârşit.

— Burns vă va conduce afară. Să nu mai puneţi vreodată piciorul aici.

Capitolul 11

Venele de la tâmple i se zbăteau cu putere. Ducele străbătu în goană distanţa până la dormitor. Furia îl copleşea. *Oare chiar cred că îmi pasă de poziţia Bisericii sau de atitudinea vreunui Montigny faţă de divorţ? Idioţii! Probabil că membrii clerului aveau dreptul la o opinie, dar în nici un caz nu-i puteau da lui ultimatumuri în propria casă. Cum îndrăzneşte viermele ăla să-mi ameninţe copiii? Cum îndrăzneşte să creadă că are vreun drept să impună dogma lui teologică vieţilor lui Justin şi Jolie? L-aş ucide fără nici un regret, deşi laşul naibii s-ar fi scuns probabil sub sutană sau sub fustele soră-sii dacă ar fi fost provocat la duel.*

Louis tropăia pe urmele ducelui, alergând ca să ţină ritmul cu pasul stăpânului. Când ajunse la uşa dormitorului, Etienne se opri o clipă oferindu-i răgaz valetului ca să-l ajungă, apoi îi spuse acestuia, care gâfâia, cu voce încordată şi încă iritată:

— Încă nişte cafea, te rog, şi micul dejun peste circa... douăzeci de minute. Cel mai bine ar fi să-l omor şi să scap lumea de un preot cretin, adăugă el, ca supliment la comandă. (Cu mâna pe clanţă, se întoarse, brusc zâmbitor, spre valet.) N-ar fi o idee bună, Louis?

— Da, sir. Să dau ordin să vi se cureţe pistoalele? (După ce-l însoţise pe duce la câteva dueluri — o dispută încă populară de reglementare a disputelor — Louis era gata să-l ajute din nou.) Copiii trebuie protejaţi, adăugă el, ca şi cum ar fi fost vorba de copiii lui.

— Dacă l-aş ucide pe măgarul ăsta cu ifose, cel puţin aş scuti Franţa de un bastard ecleziastic... însă faţa lui era atât de aibă, Louis, încât s-ar putea să n-am nevoie de pistoale. Poate dă în apoplexie. Laşul naibii se uită probabil şi acum peste umăr. Aşadar, cafea şi micul dejun. E o zi frumoasă afară, nu-i aşa, Louis? schimbă Etienne subiectul, gândindu-se la femeia caldă şi voluptuoasă care-i aştepta în pat.

— Da, domnule duce, îl aprobă valetul, înţelegând comentariul stăpânului. E încântătoare.

— Domnişoara Black va fi noua ta stăpână.

Etienne avea un zâmbet de copil entuziasmat pe chip.

— Foarte bine, sir. Abia aştept.

Fiind în slujba ducelui încă dinainte de căsătoria acestuia, Louis era mulţumit să-şi vadă stăpânul fericit pentru prima dată după mulţi ani.

— Credeţi că doamnei i-ar place plăcinta aceea cu alune şi miere care se prepară la Colsec?

— Da... da. (Etienne făcu o pauză.) Ar fi trebuit să mă gândesc chiar eu la asta. Mulţumesc, Louis, o să-i placă la nebunie. Douăzeci de minute?

— Douăzeci de minute precis, sir.

♥♥♥♥♥

Micul dejun fusese îmbelşugat şi tihnit, începând cu mireasma plăcintei aromate şi terminând cu ciocolata fierbinte cu frişcă şi cu o sărutare pasionată. Soarele se ridicase sus pe cer înainte ca ducele să se dea jos din pat şi să sune din nou după Louis.

— Ai nevoie de nişte haine, rosti Etienne ca explicaţie la privirea interogativă a lui Daisy. Louis va avea grijă de asta. O să-i facem o vizită mamei mele.

— Nu vreau. Prefer să stau aici.

Etienne fusese deosebit de gingaş în această dimineaţă: o trezise cu un sărut blând şi languros şi făcuse dragoste cu ea cu o dulceaţă extraordinară — înlocuind pasiunea fierbinte din noaptea precedentă cu o meticuloziţate aparte. Acum trupul şi inima ei străluceau înflăcărate de dragostea lui şi Daisy nu voia să-i modifice ceva starea de spirit. Voia, egoistă, să îl

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

păstreze pe Etienne la îndemână, sub supraveghere... doar pentru ea.

— Vreau să te prezint mamei.

El părea şi mai închis la culoare în contrast cu cearşafurile albe. Zâmbea, era senzual şi mai perfect decât s-ar fi cuvenit unui bărbat.

— Nu, protestă moale Daisy. Mai târziu...

— Da, şi mai târziu o vom face, răspunse Etienne, binedispus şi datorită intuiţiei... sau poate a experienţei.

Recunoştea acea privire îmbufnată din ochii unei femei.

— Eşti sigur în legătură cu mama ta? ezită Daisy. După scena de la Operă...

— Mama e şi mai neconvenţională decât mine.

— Şi în legătură cu divorţul?

— În legătură cu totul. El nu i-au plăcut niciodată cei din familia Montigny, astfel încât hotărârea mea de a divorţa nu o va şoca. Nu mama mea, ci administratorii averii tatălui meu au aranjat căsătoria mea.

Etienne rosti cuvintele tărăgănat. Era satisfăcut, împlinit şi imun pentru moment la orice ranchiună.

— Şi tu n-ai avut nimic de spus?

— De vreme ce aveam sub douăzeci şi unu de ani, nu-mi puteam controla din punct de vedere legal moştenirea. Războiul cu Rusia se ivise la orizont şi ameninţa să ne înghită o mare parte din teritoriile estice, iar eu plănuiam să mă înrolez într-o unitate de cavalerie, ceea ce contravenea flagrant dorinţelor administrative. Toţi aceşti factori au influenţat firile prudente ale celor care conservau averea tatălui meu. Dacă aş fi fost ucis în război, toată moştenirea ar fi încăput pe mâinile unui văr de-al treilea, extrem de îndepărtat, care trăia în India şi bea de stingea. Era firesc aşadar ca administratorii să fie îngrijoraţi. Oricum, eu eram perfect conştient de obligaţiile *mele* dacă mi s-ar fi ridicat legaţia titluiui de Vec. Întinzându-se ca o felină uriaşă, Etienne continuă pe ton moderat:

— Ştii la fel de bine ca şi mine că mama mea, ca femeie, avea prea puţin control aspura moştenirii de

Vec. Ca atare, am înţeles amândoi cât de utilă era alianţa propusă de familia Montigny.

— Utilă?

— Au ameninţat-o pe mama că îi taie veniturile dacă nu mă căsătoresc şi nu fac un moştenitor înainte de a pleca. Înainte de a rosti ceva, adăugă el, ridicând palma, lasă-mă să-ţi spun că n-aveam timp pentru o bătălie prelungită în instanţă chiar dacă n-aş fi fost de acord cu nevoia apariţiei unui moştenitor. Legăturile de sânge ale familiei de Vec merg până la Charles Martel, continuă el, conştient de însemnătatea legăturilor de rudenie cu primii regi ai Franţei. Am simţit că am o anumită datorie. Toţi prietenii mei au contractat căsătorii similare — la fel ca strămoşii lor. Aici nu suntem în preerie... să dispunem de libertatea pe care tu o iei ca pe un dat.

Ultimele lui cuvinte erau oarecum tulburătoare pentru un om bogat, cu putere şi relaţii.

Daisy se gândi cât de mari erau libertăţile individuale în cadrul culturii Absarokee: căsătoria se încheia prin consimţământ mutual; divorţul, la fel; femeile aveau aceleaşi prerogative asupra proprietăţii ca şi soţii lor. Averea nu constitula prima prioritate, dar nici ultima, iar gândul de a permite unui terţ să-ţi aleagă în mod autocrat logodnicul era de neimaginat.

— Îmi pare rău, rosti ea moale, întinzând mâna ca să atingă arcul negru şi mătăsos al sprâncenei lui. Aş vrea să fi fost aici acum douăzeci de ani ca să te iau cu mine şi să te duc în cabana mea.

El zâmbi recunoscător.

— Acum sunt disponibil... să mă duci acolo.

— Aproape...

— În ultimă instanţă, se corectă el cu un zâmbet.

♥♥♥♥♥

Etienne îl trimise pe Louis la Adelaide cu o listă de haine de care avea nevoie Daisy. O oră mai târziu, ducele şi cu Daisy şedeau într-o încăpere plină cu *flori, mirosind puternic a hibiscus. Mama lui Etienne* tocmai spunea cât de încântată era să o cunoască pe Daisy, în vreme ce Etienne şedea tolănit confortabil,

ţinându-şi braţul în jurul umerilor iubitei lui. Cu ocazia acestei prime întâlniri cu doamna ducesă, Daisy era uimită cel mai mult de izbitoarele diferenţe fizice dintre mamă şi fiu. Cei doi erau total diferiţi ca aspect.

Ducesa avea pielea albă, părul auriu, de nuanţa mierlii, ochii de o ciudată nuanţă de azuriu translucid. Era clar că el nu-şi moştenise statura de la *maman*. Ducesa avea trăsături comune, în contrast cu acelea acvilíene ale fiului ei. Probabil că fusese foarte tânără când îl născuse pe Etienne deoarece îşi păstra şi acum aspectul tineresc... aşa cum era îmbrăcată, cu o rochie de muselină cu un bogat model floral, încărcată de panglici şi funde.

— L-ai făcut foarte fericit pe Etienne, draga mea, zise cu amabilitate Heloise, şi îţi mulţumesc pentru asta.

— Sunteţi amabilă, răspunse Daisy. Sper doar că... în fine... totul se va linişti.

— Te referi la familia Montigny. Slavă Domnului că există noua lege a divorţului. Nu ţi-am povestit când a fost folosită pentru prima dată? rosti ea către fiul său. Are prea mult simţ civic — nu ştie.

— Mama e mai impulsivă.

Ducele zâmbea cu indulgenţă.

— Vrei să spui că tu habar n-ai avut ce înseamnă dragostea.

— Iar tu ştii?

Ducesa se amuza de ani de zile la fel ca şi fiul ei.

— Eu nu-ţi povestesc ţie totul. Ar trebui să te consideri norocos, adăugă ea pe ton meditativ. Nu oricine îşi găseşte atât de uşor împlinirea.

— Ai secrete, mamă?

— De dinaintea venirii tale pe lume, dragul meu, zise maică-sa, revenind la starea anterioară de spirit. Acum povesteşte-mi ce au avut de spus de dimineaţă arhiepiscopul şi făţarnica aia de soacră-ta.

— N-a fost nimic... un gest inutil, răspunse el scurt. Mă gândeam că ţi-ar place să vii uneori cu noi la curse. Negruţul *meu aleargă bine* în ultima vreme.

— Arhiepiscopul şi soacra ta? se miră Daisy. De ce nu mi-ai spus nimic?

— N-aveam nimic să-ţi spun.

Era un răspuns evaziv tipic masculin.

— Mi-ar place să-ţi văd calul în cursă, draguie, rupse ea tăcerea care se lăsase.

Ducele schiţă un zâmbet.

— Bine. Atunci rămâne pe vineri. Ţi-ar place să cinezi cu noi diseară? Daisy mi-a promis că va lua masa cu mine.

— I-am promis prinţului Cherevel că mă duc la el în seara asta. Îmi pare rău. Vreţi să veniţi şi voi la petrecerea lui? Deşi vă avertizez, e o reuniune diplomatică, unde sunt invitaţi mai mult ambasadori.

— Iar tu eşti gazda pentru Philippe, şi eşti însărcinată cu fermecarea tuturor ataşaţilor coloniali. Mama e cel mai bun ambasador al lui Philippe, îi explică el lui Daisy. E capabilă să convingă cel mai înfierbântat ministru de externe, indignat de tratamentul la care e supus de către biroul colonial, că femeile din Paris înţeleg dilemele cu care se confruntă ţara acestuia.

— Sunt toţi oameni puternic angajaţi, care-şi exprimă dureri legitime. Compătimirea mea e autentică, dragă, doar ştii asta.

— Mama a refuzat mai multe propuneri de căsătorie din partea miniştrilor coloniali decât poate socoti cineva.

— Cum să te mai supraveghez dacă părăsesc Parisul? replică ea, tachinându-l. Etienne are nevoie de multă atenţie, adăugă ea, amuzată.

— M-a băgat pentru prima dată în seamă când aveam şaisprezece ani, i-o întoarse ducele, în aparenţă fără a părea deranjat de lipsa de preocupare a mamei lui faţă de ei în copilărie.

— Tu o aveai pe Rennie, dragă, care a fost cea mai mare iubită a ta.

— Era deosebită.

— Bineînţeles. A fost Rennie *a mea* mai întâi. Eu am fost doar generoasă ca să o împart cu tine.

— *Aşa e, rosti el simplu, ştiind că generozitatea* mamei sale provenise din cel mai pur instinct matern. Rennie îl iubise necondiţionat, aşa cum şi el o iubise

pe ea şi nici acum nu trecea o zi fără să se gândească la doica lui din copilărie deşi aceasta murise de aproape douăzeci de ani.

— Presupun că în tradiţia ta nu există doici, i se adresă Heloise lui Daisy.

Restul vizitei se scurse axându-se pe o ciudată discuţie despre copii şi creşterea lor, un subiect aflat în general în afara perimetruiui obişnuit în care Etienne îşi purta conversaţiile mondene. Maică-sa observă interesul lui neobişnuit şi era conştientă că Etienne nu îşi adusese niciodată amantele la ceai acasă la ea. Îi dorea fericire din toată inimă; Isabelle furase prea mulţi ani fiului ei. El merita mai mult.

♥♥♥♥♥

— Nu te uita urât la mine, zise ducele când se urcară în trăsură. Nu vreau să mă cert.

— Nu trebuie să mă protejezi de ce se întâmplă. Pur şi simplu aş vrea să aflu ceea ce pare că ştie toată lumea. Nu sunt un copil, rosti încet Daisy.

— Crede-mă că nu ţi-ar place să ştii. Cei din familia Montigny sunt nişte idioţi, adăugă el cu asprime în voce.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu copiii mei.

— Nu te pot ajuta?

— Draga mea te iubesc pentru inteligenţă şi înţelegere, ca şi pentru unul sau alte două lucruri, însă adaptarea la mecanismele legale, oricât de bine dezvoltată ar fi, nu poate constitui o bază raţională pentru o discuţie cu cei din familia Montigny. Aştia sunt cu totul insensibili la orice altceva în afara amenin-ţărilor cu moartea, pe care eu le-am adresat cu sinceritatea cuvenită. Acum, putem discuta, te rog, lucruri mai plăcute... cum ar fi culoarea înnebunitoare a buzelor tale, sau un itinerar pentru luna de miere sau numele primului nostru născut?

Pentru că îl iubea, ea rosti:

— Ai câştigat, domnule de Vec... de data *asta*.

Zâmbi. Dar numai pentru că a te distra e o acţiune care are avantajele ei.

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

El râse din toată inima auzind insinuarea ei. Lăsându-se pe spate pe bancheta tapisată, se uită la Daisy cu o privire speculativă, amuzat.

— Şi aştepţi vreo *favoare* în schimb pentru că mă distrezi? Un fel de „o mână spală pe alta"? adăugă el cu voce tărăgănată.

— Gândul ăsta mi-a trecut prin minte dar sunt sigură că nu-i ceva cu care să nu te poţi descurca.

Privind ceasul din trăsură, ducele făcu câteva calcule mentale, care nu-i ieşiră, şi gândindu-se că dacă ar fi fost vorba de oricare altă femeie o vizită la bijutier ar fi rezolvat problema, Etienne rosti:

— Presupun că nu e un moment potrivit să te întreb dacă te-ar deranja dacă aş face un meci în după-amiaza asta.

Îmbrăcată cu o rochie de mătase cu panglici în nuanţe de oliv, cu părul strâns lejer la ceafă cu ajutorul unei agrafe de aur încrustată cu perle, Daisy avea un aer de odaliscă în interiorul umbrit al trăsurii.

— Nu vorbim despre aceiaşi fel de meci... nu-i aşa?

Zâmbetul ei aproape că-l făcu să se răzgândească.

Dacă n-ar fi fost de acord, el şi-ar fi ignorat programul; aveau să fie şi alte meciuri. Însă colegii lui de echipă s-ar fi îmbufnat deoarece ocupau acum primul loc în campionat.

— N-are prea mare importanţă, *chou-chou*. Valentin poate găsi un înlocuitor.

— Tu joci pe poziţia a doua, nu-i aşa?

— De obicei, răspunse cu modestie cel mai bun marcator al deceniului.

— Şi ai fi mai greu de înlocuit decât poziţia a treia sau un fundaş.

— În teorie... însă o după-amiază în pat cu tine prevalează prin fascinaţie, replică el cu farmec.

Daisy cântări dorinţa lui în raport cu dorinţa ei, înţelegând angajamentul pe care şi-l asumase Etienne, căci avea un tată şi fraţi care jucau polo cu aceeaşi seriozitate.

— Du-te, zise ea, hotărâtă. Eu o să trag un pui de

somn la Adelaide.

Pe chipul lui se citi satisfacţie, ca pe chipul unui băieţel căruia i s-a permis să iasă la joacă. Daisy era muiţumită că îl putea face fericit.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură. Mai sunt şi foarte obosită.

De fapt, nici n-ar fi putut accepta ideea de a participa la un meci de polo. Făcuseră dragostea o bună parte din noaptea care trecuse.

— Eşti un înger.

Aplecându-se, Etienne o sărută uşor pe obraz.

— De unde îţi iei energia?

În mintea ei, gândul la un pui de somn îi dădea o senzaţie de voluptate.

— Cafeaua pe care mi-o pregăteşte bucătarul dimineaţa mă poate ţine treaz zile întregi. Tu n-ai băut din ea.

Daisy luase, de fapt, şi ea o înghiţitură, spusese: „Asta i-ar învia şi pe morţi din morminte" şi optase pentru un ceai.

— Dacă vrei, putem anula povestea de diseară. O să fii epuizat.

— Nu. Vin să te iau la ora nouă.

♥♥♥♥♥

Adelaide supraveghease ferestrele care dădeau spre curte de când se sculase în acea dimineaţă, hotărâtă să-i acorde tot sprijinul şi tot confortul lui Daisy după comportarea lamentabilă a Isabellei de la Operă.

Plimbările ei nervoase de colo-colo prin casă schimbară dispoziţia tuturor celor dinăuntru, deja alertaţi de vestea vizitei matinale făcute de cei doi Montigny ducelui — o ştire banală pentru personal, cunoscută cu ore întregi înainte ca aristocraţii din Paris s-o afle şi ei, odată cu cafeaua de dimineaţă.

Vestea nu făcuse decât să mărească agitaţia Adelaidei.

Când auzi trăsura ducelui în curte, Adelaide porni în fugă, cu o grabă neobişnuită pentru o doamnă, spre

holul de la intrare, şi ajunse, gâfâind, exact când intra Daisy pe uşă.

— Vrei nişte ceai? întrebă ea. Sau o gustare? Eşti bine? Îmi pare atât de rău, ai dormit? N-aveai cum, probabil că eşti epuizată.

— Sunt obosită, recunoscu Daisy, cu un zâmbet vag, răspunzând la una din întrebările mitraliate de Adelaide. Însă nu extrem de obosită, continuă ea, zărind brusca îngrijorare care apăruse pe chipul gazdei. Iar o ceaşcă de ceai ar fi minunată, adăugă, politeţea impunându-i să-şi amâne somnul.

— Îmi pare atât de rău de scena de la Operă, repetă imediat Adelaide, după care se aşezară amândouă într-un mic salon, unde, ca prin minune, ceaiul aştepta, fierbinte. (Daisy îşi spuse că fusese tare dificil să fie păstrată masa pregătită pentru momentul necunoscut al sosirii ei.) Probabil că eşti furioasă, tulburată şi îţi doreşti să-i ia dracu pe toţi cei din familia Montigny.

Daisy se aşezase pe un fotoliu lângă fereastra ce dădea spre grădină. Soarele din spatele ei îi lăsa chipul în umbră, ascunzând astfel grimasa pe care o făcu auzind declaraţia Adelaidei.

— Aş fi preferat un teren de bătălie mai puţin public, admise ea, înălţând din umeri — un gest care-i reflecta experienţa dobândită în lupta cu fanatismul. De vreme însă ce furia nu ajută, am învăţat de mult timp să ignor scenele de genul aceleia de la Operă.

— În ciuda indulgenţei tale, a fost o purtare mizerabilă din partea Isabellei, murmură Adelaide. Însă tipică pentru răutatea ei. Există întotdeauna un anumit segment al societăţii pentru care ceilalţi trebuie să-şi ceară scuze... la nesfârşit. Fracţiunea căreia aparţine familia Montigny se numără printre cei mai rapace monarhişti, cei mai conservatori şi, mă tem... cei mai reacţionari.

— Mă surprinde cum s-a putut lega Etienne de un spirit atât de diferit, cum e cel al soţiei lui. El pare exact antiteza unui monarhist.

— Ei doi au dus mereu vieţi separate. Isabelle i s-a

dedicat croitoresei şi lenjeresei sale, ceaiurilor de după-amiază, plimbării zilnice prin Bois, întruniriior mondene, cinelor urmate de teatru sau de vreun supeu. Dacă îşi schimba de cel puţin patru ori pe zi rochiile, îşi umplea deja zilele.

— Îmi dau seama cât de ocupată poate fi Isabelle, replică sardonic Daisy.

— Interesele lui Etienne au fost întotdeauna mai diversificate.

— Adică s-au raportat şi la altceva decât la femei, vrei să spui, o corectă, calmă Daisy.

— Tu nu-l cunoşti de prea mult timp, sublinie Adelaide, turnând ceai în ceaşca lui Daisy. E adevărat că jocul de polo şi grajdurile sunt puncte de reper importante în viaţa lui, însă Etienne este şi acţionarul principal la trei societăţi de cale ferată şi are un rol activ în conducerea Bursei.

— Dar nu pare prea interesat de afaceri — eşti convinsă de ce spui? se miră Daisy, acceptând ceaşca şi farfurioara din mâna Adelaidei.

Adelaide zâmbi.

— Te răsfaţă, spre disperarea managerului lui de afaceri, aşa cum susţine Valentin, care nu mai are parte de întreaga atenţie a lui Etienne. Şi tot Valentin mi-a spus că nici celelalte activităţi ale lui nu mai au prioritatea pe care o aveau. Ştii că este socotit o autoritate în materie de cartografie a continentului asiatic? Hărţile lui sunt considerate ca fiind necesare oricui vrea să străbată vastele întinderi ale Asiei. Terenurile lui agricole sunt ferme model în privinţa eficienţei şi profitului. În plus, el îşi cheltuie o mulţime de timp cu copii lui. Aceştia au constituit întotdeauna maxima prioritate.

Daisy ştia cât de devotat era el copiilor, dar, din pricina timpului petrecut împreună, nu fusese pe deplin conştientă de dimensiunile celorlalte interese ale lui.

— Nu mi-am dat seama, el părea... — o copleşi amărăciunea, auzind înşiruirea de preocupări ale lui Etienne — că îşi umple zilele ca Isabelle.

— Ca şi nopţile. Deşi cred că a fost un om foarte singuratic ca să poată să aibă toate aceste activităţi. Cu tine se poartă foarte diferit.

Cu toate că era mulţumită, simţind acea satisfacţie geloasă a amanţilor care aud că viaţa partenerului s-a desfăşurat total în afara patului conjugal, Daisy nutrea un sentiment de disconfort dându-şi seama cât de bine ancorată era viaţa lui în societatea pariziană. *Cum va fi afectată relaţia noastră dacă eu nu voi rămâne în Franţa?* Daisy era angajată faţă de tribul şi de familia ei cam în aceeaşi măsură în care Etienne era legat de afacerile şi de copii lui. Mai mult ca probabil că lui *nu-i* va plăcea să trăiască în Montana. Cu toată bucuria şi splendoarea iubirii lor, nu se gândiseră nici unul să găsească o soluţie de micşorare a distanţei fizice care le separa vieţile.

— E posibil divorţul? întrebă Daisy, făcând o asociere logică cu gândurile ei. (Zărind expresia de pe chipul Adelaidei, adăugă): Te rog să fii sinceră.

Oftând, Adelaide îşi lăsă ceaşca jos şi netezi şerveţelul brodat din poală, ca să câştige timp.

— Sunt oameni care îl cunosc pe Etienne de o viaţă, rosti ea în cele din urmă, privind-o pe Daisy drept în ochi, şi care consideră că el a sărit peste cal. Chiar dacă aceşti oameni se mai socotesc încă prieteni ai lui, nu aprobă deloc pasul făcut de el spre divorţ. Mulţi se vor pronunţa împotriva lui Etienne, doar ca să nu dăuneze imaginii lor publice, indiferent de opinia lor personală faţă de el.

Chiar dacă dreapta pierduse puterea politică, continua să aibă o mare influenţă socială datorită forţei financiare, prestigiului, locului ocupat în marile servicii de stat şi legăturilor cu cercurile de afaceri. Nici biserica nu era o forţă politică, însă era o mare putere socială, sprijinită de bugetul guvernamental şi de propriile averi. Daisy înţelegea alianţele politice iar comentariile candide ale Adelaidei îi serveau doar spre a-i reaminti că dincolo de perimetrul iubirii exista o lume reală.

— Deci nu eşti optimistă.

— Etienne e hotărât. Ăsta e un factor puternic. El e obişnuit să facă ce vrea. Foarte probabil ca încăpăţânarea lui Etienne să înfrângă orice opoziţie. Charles controlează, bineînţeles, o mare parte din magistraţii de care e nevoie...

Vocea Adelaidei se stinse. Însă Daisy cunoştea continuarea: „Iar Isabelle nu s-ar da în lături de la nimic".

— Cultura indiană e diferită în ceea ce priveşte căsătoria şi divorţul, încât eu nu pot să socotesc constrângerile impuse de lege decât ca pe nişte obstrucţii sâcâitoare pe care orice om ar trebui să le ignore. Îmi dau însă seama cum stau lucrurile şi am o mare simpatie pentru Etienne. N-ar fi trebuit să se facă ţinta oprobiului social.

Pentru mine, continuă ea în gând. Era o observaţie simplă şi al naibii de afurisită. Din cauza ei, era posibil ca Etienne să renunţe complet la existenţa lui anterioară. *Îi cer prea mult*, reflectă ea, simţind un nod punându-i-se în capul pieptului. *Mult prea mult.*

— Să ştii că Etienne e suficient de familiarizat cu condamnările suferite din partea celor care-şi ţin nasul numai pe sus, replică Adelaide zâmbind. Probabil că s-a imunizat după atâţia ani. Ceea ce trebuie să ţii bine minte este că Etienne face ce-i place. Întotdeauna.

— Sunt convinsă că ai dreptate, o aprobă Daisy.

Nu voia să mai prelungească această discuţie şi înţelegea perfect faptul că acum nu era vorba de a trata cu obişnuitele ifose ale aristocraţilor. Aveau de tratat cu o nevastă încăpăţânată, care contesta un divorţ, având ca sprijin întreaga forţă a justiţiei şi aristocraţiei.

— Să sperăm că totul se va rezolva în mod amiabil, adăugă ea, luând o ultimă înghiţitură de ceai. Acum am să te rog să mă scuzi, dar vreau să mă odihnesc puţin înainte de a mă îmbrăca de seară. Etienne vine să mă ia la cină.

— Bineînţeles, draga mea. Lasă vorbă când vrei să fii trezită. Şi nu dispera... sigur se va ajunge la un aranjament de divorţ. Chiar dacă Etienne va trebui să răstoarne singur întreaga structură a societăţii.

Ultima remarcă a Adelaidei era exact remarca pe care Daisy nu voia s-o audă, căci şi ea bănuia că de aşa ceva avea să fie nevoie pentru ca relaţia lor să învingă peste opoziţia Isabellei. *Oare războiul purtat de el avea să le distrugă iubirea?* Îngrijorarea şi melancolia îi inundau sufletul. *Oare avea să stingă amărăciunea provocată de bătăliè superba flacără a dragostei lor?*

Daisy avu un somn agitat. Era asiatată de dubii şi mintea îi era copleşită de chestiuni practice. *Cât timp o să-i ia lui Etienne ca să se elibereze? Chiar dacă divorţul lui s-ar desfăşura lin va pleca oare în Montana? Cu obligaţiile faţă de familie şi clan, oare cât timp aş putea rămâne în Franţa dacă ne vom căsători? Iar după scena de la Operă şi discuţia cu Adelaide, voi suporta prezenţa constantă a Isabellei în cercurile mondene pe care le vom frecventa amândoi?*

Răspunsurile pe care şi le oferi singură, sau mai corect lipsa unor răspunsuri nu reuşi să o liniştească deloc. Nu exista întrebare care să aibă un răspuns neechivoc. În tot acest timp, atitudinea maliţioasă de la Operă a Isabellei, fiind prezentă în mintea lui Daisy ca o viziune a apocalipsului.

Incapabilă să doarmă din pricina frământărilor, Daisy dădu la o parte cuvertura de mătase şi coborî din splendidul pat rococo. Începu să se plimbe prin încăpere, ca şi cum tulburarea i-ar fi putut dispărea prin activitate fizică. Străbătu de nenumărate ori spaţiul dintre geamul de la balcon şi oglindă. De fiecare dată când se privea în sticla argintată, aceasta reflecta un chip frământat şi tulburat. *Ce să fac?*

În pofida zicalei, iubirea nu cucerea tótul.

De fapt, în cazul ei, iubirea tulburase, deranjase, mutilase şi dezorganizase viaţa ei aranjată cu grijă. Iar nevoia de a înfrunta complexităţile ameţitoare ale acestui sentiment o năucea total. Credinţa ei că problemele se rezolvă prin logică şi inteligenţă era copleşită de obstacole de genul spiritului de clasă al Isabellei sau al lui Etienne, un obstacol solid ca o stâncă şi, paradoxal, exploziv în acelaşi timp. Şi care nu ţinea cont de rigoarea logicii.

Neputând să se odihnească, să doarmă sau să-şi

adune gândurile, Daisy îşi găsi o preocupare şi începu să se îmbrace mai devreme pentru cină. Se agită excesiv de mult şi inutil ca să-şi aleagă o rochie şi agrafele pentru păr, nehotărâtă dacă i se potrivea mai bine albastrul sau movul pal, ca şi cum aceste decizii ar fi avut darul de a o distrage de la găsirea unor soluţii la adevăratele probleme.

În sfârşit, îmbrăcată, împodobită cu bijuterii şi coafată, Daisy privi, fără să vadă, superba grădină a Adelaidei. Cântecul păsărilor o scoase din starea de reverie. Daisy hotărî să-l aştepte pe Etienne în grădină.

Daisy se plimbă printre trandafirii căţărători. Aroma plutea grea în aerul încremenit. Probabil că trandafirii sălbatici înfloreau deja prin lunci, în Montana, unde mestecenii aveau în curând să umple cu parfumul lor spaţiile vaste ale preeriei. Brusc, lui Daisy i se făcu dor de casă, de trandafirii din ţinutul ei, de vastitatea pământului, de pacea pe care familia ei o realizase în fermele lor din munţi.

Daisy îşi strânsese părul într-un coc simplu la baza gâtului, purtând ca singur ornament cerceii ei cu safire, două pietre mari în formă de lacrimă, de culoarea norilor de furtună. Îi primise în dar de la tatăl ei când împlinise optsprezece ani şi îi alesese în seara asta pentru amintirile fericite pe care le aveau. Hazard îi denumise cercei înzestraţi cu spirite, căci sclipeau într-un fel aparte când erau mângâiaţi de lumină.

— Ca spiriduşii nocturni din munţi, spusese el.

Se simţea mai aproape de casă când îi purta, mai aproape de siguranţa dată de familia ei; era protejată de spirite şi nu se mai simţea atât de singură.

Momentele penibile de la Operă, posibilele urmări viitoare, superficialitatea societăţii pariziene, toate acestea îi creau un sentiment urias de apăsare. Chiar şi grădina Adelaidei îi amintea de discrepanţele din viaţa ei şi viaţa lui Etienne. Jardinierele erau prea „aranjate", gardurile vii erau prea îngrijit tunse, pajiştea atât de netedă încât se putea dansa lejer pe ea. Nici o frunză căzută nu păta perfecţiunea ierbii; o mulţime de grădinari măturau zona în fiecare zi, ca măsură de

precauţie împotriva dezordinii. Până şi păsările erau selectate ca să se încadreze în peisaj, fiind ademenite în cuiburi potrivite şi locuri de scaldă, ca şi cu surse de hrană *ascunse în spatele şirurilor colorate de flori.* Privind cerul de apus, Daisy se gândi cât de deplasat ar fi părut un şoim care să dea târcoale acestei grădini aduse la perfecţiune. Se simţi brusc prizonieră în acest Eden cultivat şi împrejmuit de ziduri, ca şi cum ea însăşi ar fi avut nevoie de aripi de şoim ca să scape de constrângerile lumii lui Etienne.

În Montana, acasă, şoimii străbăteau văzduhul. Teritoriul lor era întreg cerul. Până nu demult, indienii Absarokee duseseră o viaţă la fel de liberă ca a şoimilor, iar nevoia lui Daisy de a avea o existenţă fără constrângeri îi era întipărită în oase. *Ar fi înţeles Etienne obiceiurile ei, alimentate de o cultură atât de diferită de a lui?* Cu o săptămână în urmă ar fi fost ciar care e răspunsul. În *seara* asta, însă, se simţea o străină... în această grădină, în acest oraş al luminilor. În ciuda iubirii ei profunde, în ciuda faptului că nu era deloc sigură că *ar fi putut trăi fără el... dacă pleca* din Paris.

Rămânând nemişcată sub cerul care se întuneca, privi spre primele stele ale serii, cu dorinţa de a stârni *spiritele dacă era posibil. Nu era deloc sigură că* acestea o vor auzi la o asemenea distanţă de munţii pe care Daisy îi numea „acasă". Începu incantaţia, un murmur în cerul cald al nopţii. Închise ochii şi călători în minte dincolo de ocean, până la munţii răcoroşi ai căminului ei. Câteva clipe mai târziu, când deschise ochii, stelele părură deplasate, ocupându-şi poziţiile de drept pe cerul de primăvară. Chiar şi strălucirea lor părea modificată, iar aerul era un pic mai aspru... ceaţa luminoasă a cerului parizian fiind înlocuită de o limpezime lipsită de nori.

Daisy zâmbi. Găsea o plăcere extraordinară în capacitatea de a schimba înfăţişarea lumii ca să se potrivească nevoilor ei — oricât de temporare erau acestea. Rosti încet:

— *Ahoo* (mulţumesc)

Vorbele se înălţară în văzduh.

— Spune-mi ce să fac, *Cel de Sus*. Arată-mi calea.

Căzu în genunchi cu un foşnet de mătase. Safirele scânteiară ca nişte stele din pricina mişcării. Greutatea lor pe lobii urechilor o simţea ca pe o prezenţă... ca pe o legătură cu pământul natal, cu familia. Tatăl ei le scosese din mina de lângă Ruby Bar; chiar şi aurul monturii era aurul *lor*.

Daisy atinse bijuteria şiefuită cu vârful degetului şi simţi răceala pietrei.

— Ajută-mă, *papa*. Sunt prea departe de casă şi sunt atât de îndrăgostită, nu mă mai recunosc.

Ascultă câteva clipe, cu ochii închişi, dorindu-şi un semn, sperând ca tatăl ei s-o audă de peste mări şi ţări.

— Daisy!

Un sunet slab... îndepărtat. Pe moment Daisy crezu că el îi răspunsese. Spiritele îi purtaseră vorbele prin văzduh, până la tatăl ei.

— Daisy!

Glasul era mai apropiat acum. Şi cunoscut. *Etienne*.

Deschise ochii şi se întoarse în direcţia sunetului. Bărbatul pe care-l iubea venea în fugă spre ea. Albul cămăşii de seară, al gulerului şi al manşetelor strălucea peste distanţa care-l separa.

— Am învins! anunţă el triumfător. Am câştigat trofeul clubului pentru al treilea an consecutiv!

Etienne nu-i spusese cât de important era meciul din această după-amiază; nu ar fi participat la el dacă aşa ar fi vrut ea. La nesiguranţa lui Daisy se adăugă un pic de tristeţe. *De ce simţise Etienne că trebuia să renunţe la atât de multe pentru ea?* Daisy nu voia să devină cauza unor mari sacrificii din partea lui. Deja Etienne îşi distrugea un întreg mod de viaţă prin divorţ. Cu siguranţă că nu era cazul ca Daisy să-l facă să renunţe şi la plăcerile obişnuite. O copleşi brusc melancolia şi viitorul lor împreună i se păru mai imposibil ca oricând. În acea clipă îşi aminti de un lucru care păru, dintr-o dată, să capete importanţa unui indicator aflat la răscruce de drumuri. Biletele ei de întoarcere cu vaporul — rezervate când plecase din Montana — erau

datate exact peste trei săptămâni. Aşadar, mai avea trei săptămâni.

Era răspunsul pe care-l ceruse spiritelor.

♥♥♥♥♥

— Ce faci aici în întuneric? se miră ducele, ajutând-o să se ridice în picioare.

— Admir stelele, răspunse Daisy.

Etienne privi o clipă în sus, apoi spre ea, şi zise cu un zâmbet:

— Ce poetic. (Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, adăugă): Nu sunt la fel, nu-i aşa?

— Nu... dar eu am o imaginaţie bogată. De ce nu mi-ai spus că aveai meci de campionat în după amiaza asta? schimbă ea subiectul, căci n-avea nici un chef să discute despre privitul stelelor.

— Nu era foarte important.

Zâmbetul lui era dureros de frumos.

— Ar fi trebuit să-mi spui. N-am nevoie de favoruri.

— Draga mea, aş renunţa bucuros la polo pentru tine. Fericirea pe care mi-o aduci e nepreţuită.

Vocea lui era coborâtă, iar strânsoarea degetelor întărea mesajul cuvintelor.

— Nu vreau să renunţi la ceva pentru mine. Nu vreau să renunţi la nimic pentru mine. Mă face să mă simt... ezită ea, căutând termenul potrivit... tristă.

— În acest caz, nu te aştepta să mă mai vezi până în după amiaza zilei de treisprezece iulie, când se termină sezonul, replică ducele. Nu se va spune niciodată despre mine că am întristat o femeie. E reputaţia mea în joc.

— Vorbim despre un şir de femei încrezătoare? i-o întoarse Daisy.

Era hotărâtă să-şi controleze sentimentele cu maturitate.

— Femeile încrezătoare erau specialitatea mea, adăugă ei, cu o nouă moliciune în voce. De acum înainte vorbim despre un singur partener.

— *Îmi place cum sună asta, recunoscu Daisy. Acum* povesteşte-mi despre meciul din după amiaza asta. Ai marcat? Câţi ponei ai folosit?

Trebuia să schimbe subiectul căci altfel ar fi început să plângă. Sentimentele ei erau prea vii, prea intense, prea greu de controlat. Îl iubea prea mult.

Capitolul 12

Zilele ce urmară însemnară o perioadă de timp țesută din vise de îndrăgostiți. Daisy și ducele rămaseră în apartamentul de lângă Sena, fericiți și iubindu-se unul pe celălalt. Se duseră la curse cu mama lui Etienne și urmăriseră victoria calului negru al lui Etienne din intimitatea lojei ducelui. Adelaide și Valentin le ținură companie seara la cină și îi însoțiră într-o zi la Colsec pentru un picnic. Văzând Colsec-ul pentru prima oară, Valentin își dădu seama cât de interiorizat era prietenul lui. *Douăzeci de ani, și eu n-am știut niciodată.*

Când erau singuri, Daisy și Etienne luau masa la „Café de Madrid" și la „Maison Anglaise", două restaurante cochete, frecventate de lumea bună, dar și în localuri vechi și selecte, precum „Tour d'Argent" și „Pére La Thuille" în Montmartre, unde lipsea strălucirea vieții mondene, însă unde bucătăria era perfectă și vinul vechi. Participară la câteva din frivolele comedii romantice de la „Comédie Française", și vizitară noile expoziții de la Galerii.

Petreceau dimineți leneșe în pat, testând limitele plăcute ale iubirii și afecțiunii, atingându-se și zâmbindu-și și căzând de acord că astfel de momente reprezentau propria lor grădină a fericirii. În după amiezele când ducele juca polo, Daisy îl acompania din când în când și urmărea meciurile încinse — regula prin care femeilor le era interzis accesul pe teren era încălcată cu nonșalanță de duce și de colegii lui de echipă.

În câteva după amieze Daisy își făcu timp să parcurgă depozițiile finale cerute de lege pentru adăugarea numelui lui Solange la proprietățile Jordan. Alteori rămânea acasă pur și simplu ca să se odihnească. Trăia fiecare zi pentru plăcerea ei, depozitând în mod

inconştient amintiri fericite pentru momentele triste de mai târziu. În timpul zilelor de vânătoare de bizoni, până să împlinească doisprezece ani, Daisy trăise viaţa nomadă a tribului ei, un antrenament fără egal pentru acceptarea ciclurilor naturii. Astfel înţelesese cum se năştea şi cum se desfăşura viaţa, cum razele soarelui şi căldura verii lăsa loc furtunilor şi apăsărilor iernii. Şi mai înţelesese necesitatea de a constitui rezerve pentru viitor. Nu fusese lipsită de momentele de melancolie; în acele după amieze când era singură, sau uneori noaptea, când nu putea dormi, Daisy se întreba dacă auzise spiritele şi văzuse semnele aşa cum trebuie. Însă partea raţională, pragmatică a firii ei — porţiunea din personalitate care o caracteriza mai bine decât aceea de femeie îndrăgostită vrăjită — îi amintea de problemele pe care le întâmpina. „Problemele" reprezenta un termen prea blând pentru intenţiile Isabellei, un termen prea blând pentru restrângerile impuse de ea în viaţa lui Etienne. Un cuvânt prea fad pentru descrierea imposibilităţii ca Daisy şi Etienne să-şi unească vieţile total diferite.

Iar Daisy număra zilele rămase.

♥♥♥♥♥

— Scoală-te, zise Etienne într-o dimineaţă însorită, apiecându-se peste Daisy ca s-o sărute. Te iau la cumpărături.

— Nu vreau... mormăi Daisy.

Ea n-avea energia şi forţa lui de a sta trează până noaptea târziu şi de a se scula veselă în zori.

— E vânzare cu preţ redus la „Worth's".

Şezând pe marginea patului, Etienne îi zâmbi lui Daisy.

Era îmbrăcat şi se întâlnise deja cu Bourges.

— Nici aşa...

Ochii ei se închiseră din nou. La „Worth's" nu existaseră niciodată vânzări cu preţ redus.

— Unii sunt tare norocoşi în dimineaţa asta, rosti el vesel.

— Nu poate fi deja dimineaţă. Pleacă de aici.

— Am stabilit o întâlnire cu Jean-Philippe.

— Am deja prea multe rochii.

Daisy îşi îngropase faţa în pernă ca să se protejeze de lumină, astfel că vorbele ei sunau înfundate. Mai fuseseră la „Worth's". Etienne era un bărbat generos.

— O sursă de încredere mi-a spus că are o rochie din mătase ivoar, aşa cum ai admirat tu la „Galeria Guillet's" săptămâna trecută.

Daisy deschise ochii.

— *Mătasea ivoar brodată cu lalele?*

Avea un entuziasm de copil pe care Etienne îl adora. Îi stârnea umanismul, îl îmblânzea cinismul şi îl făcea să creadă din nou în concepte magice precum bucuria nelimitată.

— Exact. Hai cu mine s-o încerci.

— Materialul nu era de vânzare la „Guillet's". Metrajul ăla special fusese promis Muzeului Istoric al Textilelor din Lyon.

— Guillet este un om rezonabil.

De fapt era o persoană cu totul lipsită de bun simţ, însă fusese de acord în cele din urmă să renunţe la material pentru un preţ suficient de bun.

— N-ar fi trebuit s-o faci.

— Vino să vezi dacă ţi se potriveşte.

La „Worth's" fură întâmpinaţi de însuşi Gaston Worth, care zărise trăsura ducelui sosind şi coborâse în grabă scările ca să-i întâmpine. Nimeni din personalul casei de modă nu se putea descurca cu situaţia potenţial explozivă existentă în acel moment acolo, prin prisma faptului că ducesa de Vec se afla în cabina de probă, însoţită de unul din tinerii preoţi pe care ea îl folosea ca escortă. Bineînţeles că lângă ducesă se găsea şi Jean-Philippe, fratele lui Worth, şi câteva asistente. Însă tinerii preoţi ai ducesei îşi manifestau întotdeauna o curiozitate aparte în privinţa toaletelor ei... luând decizii pentru ea în legătură cu stilul şi detaliile... păreau familiari cu gustul ducesei în materie de rochii şi îi cunoşteau pe dinafară lenjeria. Worth prefera ca cele două părţi să nu se întâlnească.

— Bună dimineaţa, domnule duce, rosti Gaton dintr-o răsuflare, după ce coborâse două etaje tocmai

pentru a-l împiedica pe duce să urce la cabinele de probă de la etajul întâi. Şi domnişoara Black. Ce onoare.

— Jean-Philippe ne aşteaptă, rosti Etienne, sesizând nervozitatea lui Gaston.

Gaston avea rareori obiceiul să-şi întâmpine personal clienţii. Era directorul de afaceri al Casei.

— Tata se va ocupa chiar el de dumneavoastră. Doriţi nişte ceai?

— Nu-i nevoie să-l deranjezi pe tatăl tău. Ducele ştia că Charles-Frederick Worth lua foarte puţin parte la activităţile de zi cu zi ale Casei, din pricina sănătăţii precare. Vrei nişte ceai, dragă?

— Da, răspunse Daisy, făcându-l pe Gaston să răsufle uşurat.

— Daţi-mi voie să vă aduc ceaiul în salonul nostru privat. Denys, comandă Gaston, pocnind din degete, condu-l pe domnişoara Black şi ducele de Vec în salonul trandafirilor.

Tânărul care stătea lângă uşă reacţionă ca un soldat instruit, cu un zâmbet pe chip.

— O să-i spun lui Jean-Philippe să aducă rochia imediat, promise Gaston, făcându-i iute semn unui alt subordonat să trimită mesajul.

— Nu suntem foarte grăbiţi, replică politicos ducele, oarecum intrigat de neliniştea lui Gaston.

Oare ce îl alarma atât? Dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, Etienne ar fi considerat că nervozitatea lui Gaston se datora nefiresculul relaţiei dintre el şi Daisy. Însă această posibilitate era exclusă, deoarece „Worth's" îşi datora o mare parte din profituri bărbaţilor care cumpărau rochii amantelor.

— Ce amabil sunteţi, înălţimea voastră. Denys vă stă la dispoziţie, înălţimea voastră. O să comand eu însumi ceaiul. Vă cer doar câteva momente de răbdare domnişoară Black, murmură Gaston, după care, cu o uşoară înclinare, se făcu nevăzut.

Ceaiul era excelent, salonul de la parter superb, iar tânărul — lăsat acolo, după cum suspecta ducele, special pentru a avea grijă ca el doi să nu părăsească

încăperea — întruchipa curtoazia în persoană. Ceva mai târziu, când Jean-Philippe intră în goană, gâfâind şi cerându-şi scuze, urmat de două asistente care duceau cu ele rochia lui Daisy, ducele fu de-a dreptul uluit.

— Nu e nevoie să te scuzi, Jean-Philippe. Denys a avut grijă ca noi să ne simţim confortabil, zise el. Am venit prea devreme?

— Nu, nu... domnule duce. Ştiu că aţi spus unsprezece şi jumătate, însă tata o avut o uşoară problemă, improviză Jean-Philippe. Nimic serios, se grăbi el să adauge, zărind expresia de îngrijorare de pe chipul ducelui. Acum se odihneşte confortabil sus.

Ciudat... îşi zise Etienne. Gaston propusese cu numai cinci minute înainte ca tatăl lor să vină să-i ajute. Din curtoazie însă, ducele îşi păstră semnele de întrebare pentru sine.

— O poate ajuta şi altcineva pe domnişoara Black la probă dacă tu nu poţi.

— Nu... nu... tata e bine acum. Sunt în întregime la dispoziţia dumneavoastră, declară Jean-Philippe, cu răsuflarea aproape revenită la normal. Vă place? se interesă el cu un zâmbet, făcând semn înspre magnifica rochie ivoar, ţinută de cele două ajutoare.

Pentru Daisy rochia era o adevărată expunere botanică: pe mătasea pastelată erau imprimate adevărate focuri de artificii de lalele în tonuri vibrante roşii şi aurii, cu frunze verzi, cărnoase şi moi. Era evident de ce materialul câştigase marele premiu pentru „Maison Gourd" la Expoziţia Universală. Lalelele olandeze erau splendide.

— E incredibil de frumoasă. (Întorcându-se spre Etienne, ea adăugă cu voce înceată): — Mulţumesc.

Pentru expresia de pe chipul ei, ducele ar fi cumpărat bucuros tot Lyon-ul — deşi Guillet scosese suficient profit de pe urma vânzării pentru a-şi încropi o mică fabrică proprie de produse textile.

— Vreau să văd cum arată lalelele lângă pielea ta, zise ducele. În seara asta îţi poţi arăta rochia.

— Ieşim undeva?

— Mă gândeamcă ţi-ar plăcea să fi văzută cu asta la Operă.

— La *Traviata!* Vrei să mă duci să văd *Traviata!*

— A meritat să te scoli atât de devreme? întrebă el pe un ton uşor ironic.

— Oh, da, exclamă ea, revenindu-şi însă imediat, când îşi aminti cât de puţine zile îi mai rămăseseră la dispoziţie ca să audă inflexiunea ironică din vocea lui sau să se trezească în patul lui... Da, oftă ea uşor.

Cele două asistente o ajutară pe Daisy să-şi schimbe hainele, în vreme ce ducele urmări totul cu evidentă încântare. Dacă alte femei aveau nevoie de corset, mijlocul subţire al lui Daisy n-avea nevoie de nici o constrângere, după cum nici sânii ei nu aveau nevoie de susţinere suplimentară. Curba graţioasă a şoldurilor oferea o privelişte perfect simetrică ochiului, iar sfârcurile, vizibile sub cămaşa albă de dantelă, atrăgeau provocatoare privirea fascinată a ducelui.

Etienne schiţă un zâmbet şi se uită cu o privire apreciativă la Daisy peste capetele femeilor care îi aranjau rochia, iar Daisy simţi cum i se întăresc sfârcurile ca răspuns, ca şi cum el ar fi întins mâna şi le-ar fi atins. Stingherită de reacţia pe care o avea la cea mai mică manifestare de interes din partea lui, îşi coborî iute genele. Ducele îşi zise că sfiala ei era la fel de provocatoare ca şi senzualitatea incontestabilă. Era un bărbat extrem de norocos.

Jean-Philippe se agită pe lângă cele două ajutoare, dând ordine şi murmurând diverse comentarii în vreme ce femeile potriveau splendida rochie pe Daisy. Când totul fu terminat Jean-Philippe exclamă:

— Perfecţiunea întruchipată! Nu sunteţi de acord? întrebă el, întorcându-se spre duce.

— Chiar că perfecţiunea întruchipată, murmură ducele, vizibil mişcat de contrastul dintre frumuseţea nativă şi cea fabricată.

Nuanţa delicată de ivoar a rochiei se potrivea *perfect cu pielea închisă la culoare a lui Daisy, iar* lalelele roşii şi aurii îi accentuau focul pasiunii. Chiar şi ritmul neliniştit pe care îl degaja desenul lalelelor

bătute de vânt se potrivea cu profunzimea sufletului ei. Bretelele din dantelă şi tul care îi încadrau umerii şi sânii plini nu făceau decât să-i accentueze senzualitatea, iar lalelele decorative din mătase, zăcând pe pielea ei satinată, îi împodobeau frumuseţea clasică.

— Vino aici, îi ordonă el încet, având nevoie să o atingă, să o simtă ca pe o proprietate a sa.

Iar ea se duse spre el, căci dorea să-i aparţină. Când ştia prea bine că aşa ceva nu se putea. Când ştia că timpul lor împreună era drastic limitat... când ştia că i se va frânge inima în clipa în care îl va părăsi.

El se îndreptă în timp ce ea se apropia, stând drept ca s-o ia de mână. Trăgând-o între picioarele lui, îi dădu drumul la mână şi îşi puse ambele palme pe mijlocul ei subţire. Degetele lui păreau fierbinţi pe mătasea rochiei, la fel de ferme în strânsoarea lor ca şi cadrul dur care îi încorseta mijlocul şi îi scotea sânii în evidenţă. Strânsoarea lui se întări uşor. Etienne se uită la ea.

— Simt nevoia copleşitoare de a te poseda, murmură el. Asta mă irită.

— Ştiu.

— Nici măcar nu simt nevoia impusă de curtoazie de a-ţi cere voie.

— Ştiu.

Sprâncenele lui se ridicară întrebător. Daisy era rareori atât de docilă.

— Ori plec eu, ori cere-le lor să piece şi să încuie uşa.

Daisy se mişcă un pic sub mâinile lui, în chip de răspuns senzual.

— Să testăm limitele proprietăţii acasă la tine? murmură ea, cu un zâmbet încântător. Aş prefera intimitatea.

Ducele îşi luă brusc mâinile de pe şoldurile ei şi cu o mişcare rapidă se ridică.

— O pelerină pentru doamna, Jean-Philippe.

Tonul ducelui nu putea fi greşit interpretat. În timp record se găsi o pelerină, personalului din cabina ducesei i se transmise ordinul de a o mai ţine acolo

pe ducesă cel puţin zece minute, iar trăsura ducelui fu trasă cu repeziciune la scară. Câteva minute mai târziu, ducele şi domnişoara Black fură conduşi afară din „Casa Worth", împreună cu un pachet imens de mătase brodată.

Având senzaţia cumplită că scăpase ca prin urechile acului de la un dezastru, Jean-Philippe rămase pe trepte, ştergându-şi sudoarea de pe frunte, până ce trăsura ducelui dispăru la prima curbă.

♥♥♥♥♥

— Nu, Etienne... aşteaptă până ajungem acasă. Rochia asta costă o avere.

Daisy îşi însoţi protestul de o palmă dată în joacă peste mâinile ducelui.

— O s-o trimitem mai târziu la „Worth's" s-o calce.

Etienne dădu la o parte dantela din dreptul curbei generoase a sânului lui Daisy.

— Eşti irresponsabil, rosti ea, oprind înaintarea degetelor lui.

— Iar tu irezistibilă. M-am bucurat de privelişteа sfârcurilor tale întărite pe când te îmbrăcai. Te gândeai la mine?

Întrebarea semănă cu un murmur leneş. Degetele lui se strecurară sub decolteul ei şi atinseră bobocii întăriţi de carne.

— *Erai... adăugă el în şoaptă, cu un zâmbet cald.*

— N-ar trebui...

Însă corpul ei reacţiona mai puţin prudent. Mângâierile lui Etienne concentrau întreg universul ei asupra micului mugure de carne pe care el îl ţinea între buricele degetelor. Un val de căldură îi străbătu trupul. Simţi cum se deschide toată, ca şi cum l-ar fi cerut-o el.

— Ai prea multe danteluţe, zise el, încercând să dea materialul la o parte cu o mână.

— Îmi pare rău... şopti ea, cu ochii aprinşi, seducători şi uşor ironici.

— Nu-ţi va mai părea multă vreme, promise el cu aroganţă. Sărută-mă.

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

Capitolul 13

Lunea următoare sosi un bilet pentru Daisy din partea lui Charles, trimis de Adelaide printr-un servitor. Daisy şi ducele îşi luau micul dejun pe balconul ce dădea spre râu. Înainte ca Daisy să termine lectura, ducele îşi dădu seama că mesajul era neplăcut.

— Mă anunţă că au apărut probleme în procesul eliberării actelor pentru proprietatea lui Empress.

— Ce fel de probleme? întrebă ducele.

— Nu spune.

Daisy împături biletul, îl introduse la loc în plic şi îl aşeză pe masă. Era familiarizată cu întârzierile, cu acele refuzuri vagi, fără nici o substanţă; genul de refuz care nu putea fi socotit de nimeni dinainte. În definitiv, ea era o indiancă într-un teritoriu unde indienilor li se refuza dreptul la vot[VIII]; era o femeie căreia i se interzisese accesul în cele mai prestigioase şcoli de drept. Iar fără averea şi influenţa tatălui ei, nu i s-ar fi permis să pledeze ca avocat în Montana.

— Retragerea ajutorului lui Charles era doar o chestiune de timp, nu-i aşa? rosti ea încet. Deşi sperasem ca el să fi uitat... datorită altor chestiuni mai personale pe care le are de rezolvat, adăugă Daisy cu un zâmbet trist.

— Cele două chestiuni nu sunt legate între ele. Credeam că Charles are mai mult bun simţ.

— Dar nu poate interzice acele transferuri de proprietate care sunt deja îndeplinite şi, de fapt, au mai rămas prea puţine de făcut. Procesul de transfer poate fi încheiat ulterior.

— Nu asta e problema, rosti Etienne cu asprime, încercând să o protejeze pe femeia pe care o iubea.

Cum îndrăzneşte Charles să amestece treburile legale ale lui Daisy în disputa legată de divorţ?

— Dragul meu, replică Daisy, problema e că te-ai îndrăgostit de o femeie nepotrivită. Iar Charles acţionează defensiv. Trebuia să te aştepţi la asta.

— Ei bine, nu m-am aşteptat, recunoscu el cu

blândeţe, modificându-şi deja în minte programul de după-amiază ca să-i poată face o vizită cumnatului său. În general Charles e mai prudent.

Daisy recunoştea acel ton din vocea unui bărbat. Provenind dintr-o familie cu bărbaţi energici, care acţionau conform principiului de a nu ceda niciodată, înţelegea foarte bine agresivitatea masculină.

— Te rog să nu faci vreo prostie. Afacerea lui Empress e aproape gata. De fapt, de vreme ce biletul lui Charles a venit atât de târziu în timpul desfăşurării procesului legal, trebuie socotit mai mult ca un gest simbolic. O formă de a o mulţumi pe Isabelle.

— Poate că ai dreptate. (Ducele n-avea de gând să se lase antrenat de Daisy într-o dispută pe tema biletului lui Charles. Avea să rezolve problema aşa cum ştia el.) Charles *este* îndatoritor, adăugă el. Aşadar, eşti sigură... că restul problemelor tale pot aştepta?

Daisy zâmbi.

— Sunt sigură. N-are nici un sens să-l înverşunezi pe Charles şi mai tare... împotriva unor banale proprietăţi.

— Foarte bine atunci.

Etienne îşi însoţi mincluna de un zâmbet senin.

♥♥♥♥♥

De fapt, Etienne era cumplit de furios, iar intensitatea mâniei lui deveni evidentă după prânz, când năvăli în biroul lui Charles, în mijlocul unei şedinţe.

— Am nevoie de câteva minute din timpul tău Charles, *acum*! rosti el cu voce intensă, care prevestea furtuna.

Secretarul lui Charles, lipit de canatul uşii în care îl împinsese Etienne, împreună cu cei doi bărbaţi aşezaţi la masă în faţa lui Charles, se uitară uluiţi la ducele de Vec, care stătea periculos de aproape de toţi, lovindu-şi ameninţător cizma cu cravaşa. Cu bunul simţ care-l adusese în actuala poziţie a puterii, Charles rosti:

— Vă rog să mă scuzaţi pentru câteva minute, domnilor.

Etienne rămase în picioare, tăcut şi încruntat, în vreme ce secretarul lui Charles îi conducea pe cei

doi bărbaţi afară, după ce reuşise să-şi stăpânească teama suficient de bine ca să se dezlipească singur de canatul uşii. Închizând uşa, uşurat dar şi tremurând din tot corpul, secretarul îi ură în gând ministrului să scape nevătămat. Ducele îl lipise de canat fără nici un efort, ca şi cum ar fi strivit o muscă.

— Linişteşte-te, Etienne, zise Charles după ce aşteptă ca musafirii lui să iasă şi se asigură că aceştia nu-l puteau auzi. Hai să discutăm pe tema asta.

Charles era politicianul cu experienţă, expertul în reconcilierea punctelor de vedere divergente şi în armonizarea diferitelor personalităţi. În plus, pleca de la ideea greşită că Daisy era la fel cu celelalte femei care trecuseră prin viaţa lui Etienne.

— Stai jos, continuă el, oferindu-i ducelui un scaun cu o curtoazie dobândită prin practică.

— Mă surprinzi, Charles, rosti ducele, ignorând invitaţia de a se aşeza şi privindu-l în continuare încruntat pe cumnatul lui. N-am ştiut că eşti atât de lipsit de caracter ca să-ţi încalci promisiunile făcute domnişoarei Black.

— N-am avut de ales, Etienne. Ştii asta.

Charles se întoarse la fotoliul lui de la masa unde îl aşteptau, neconsumate, ceaşca cu cafea şi tartina cu cremă de ou. Vru să întindă mâna după cafea, însă cravaşa ducelui interveni, împingând ceaşca mai încolo.

— Să ştii că nu vorbeşti cu un novice în privinţa metodelor aplicate de familia Montigny, Charles. Şi tu şi eu ştim bine ce poţi şi ce nu poţi face.

Charles se rezemă de spătarul fotoliului şi-şi concentră atenţia asupra cravaşei periculoase, înţelegând că socotise greşit afecţiunea pe care Etienne i-o purta lui Daisy Black. Urmări cum capătul cravaşei lui Etienne îndepărtează din raza lui de acţiune tarta cu cremă de ou şi se întrebă dacă Etienne se va mai putea controla după conversaţie. Îl văzuse pierzându-şi controlul doar rareori, însă efectele fuseseră întotdeauna catastrofale pentru oponenţii lui. Iar în postura

pe care o adoptase acum, Etienne părea o prezenţă înaltă cât casa.

— Sunt dispus să îndur persecuţiile îndelungate pe care Isabelle are de gând să le aplice, rosti Etienne, cu voce atât de moale încât Charles trebui să se încordeze ca s-o audă. Sunt, de asemenea, dispus să tolerez vizite nepoftite din partea păcătosului tău de văr, arhiepiscopul, şi a — făcu o pauză, ca să nu rostească totuşi adjectivul care îi stătea pe limbă — mamei tale, care să-mi dea ultimatumuri legate de doctrina bisericească. Ba să admit chiar să fiu insultat în public, ca în seara aceea la Operă, însă *nu voi permite* ca Isabelle să se lege de Daisy. (Etienne îşi lipi palmele de masă, lângă cravaşă. Ochii lui verzi rosteau o ameninţare mută iar şoldurile păreau a fi late cât masa în opinia lui Charles.) Aşa că uite ce ai să faci, Charles, dacă ţii la sănătatea ta. Ai să-ţi onorezi promisiunea de a completa transferurile de proprietate. M-ai înţeles?

Charles ezită, încercând să-şi dea seama ce mai putea negocia în astfel de circumstanţe. Era evident că domnişoara Black era mult mai importantă decât crezuse; mânia lui Etienne semăna cu un cazan gata să explodeze. Ceea ce Isabelle nu ştia n-avea cum să-i facă rău, de vreme ce tocmai el era acum ameninţat serios. Oricum, domnişoarei Black îi mai trebuia foarte puţin ca să-şi îndeplinească sarcina pentru care venise în Franţa. Ca atare, Charles recunoscu, din poziţia omului aflat la numai câţiva centimetri de biciul lui Etienne, că momentul era total nepotrivit pentru negocieri. Înghiţi în sec şi răspunse:

— Înţeleg.

Ducele îşi îndreptă iute spatele. Încruntarea îi dispăru şi degetele i se relaxară pe cravaşă.

— Mulţumesc, Charles, rosti el ironic, pentru judecata ta dreaptă.

Charles avu nevoie de cinci minute după plecarea lui Etienne ca să-şi revină şi ca obrajii să i se coloreze din nou. Apoi avu nevoie de alte cinci minute ca să se recompună suficient cât să-şi cheme secretarul.

Însă imaginile bărbaţilor pe care Etienne îi împuşcase în duel continuară să-i bântuie gândurile în timpul zilei. De câteva ori, Charles se trezi tresărind nervos la auzul unor paşi mai grei. Nimeni nu era asigurat faţă de furia lui Etienne şi Charles se felicită că scăpase nejumulit din confruntarea lor. *Blestemata de Isabelle.* Aproape că fusese bătut pentru că încercase să întârzie câteva proceduri legale. Cravaşa aia fusese *prea periculos de aproape* de el ca să se simtă liniştit.

♥♥♥♥♥

— Charles s-a răzgândit, rosti ducele, când se întoarse în apartament. Aşa am crezut şi eu că va face.

Daisy se afla în grădină, tolănită pe un şezlong şi citea o carte când Etienne pătrunse în micul perimetru împrejmuit cu ziduri. Sprâncenele ei se ridicară întrebător, în vreme ce Etienne se aşeză confortabil pe iarbă.

— Presupun că mă întrebi: „De ce?", după expresia pe care o ai, rosti el cu un zâmbet, după care, încrucişându-şi braţele sub cap, se uită la ea cu o expresie de nevinovăţie pe chip. Pentru că s-a gândit mai bine şi a decis că a fost o mare prostie din partea lui să trimită biletul ăla. Totul a redevenit operaţional. Fiica lui Empress nu va fi văduvită nici măcar de un metru de propietate.

Dacă n-ar fi fost atât de ataşată de propria independenţă şi dacă n-ar fi fost atât de deranjată de preţul pe care Etienne îl plătea pentru prietenia şi dragostea ei, Daisy ar fi fost mulţumită de faptul că el îşi constrânsese cumnatul să se răzgândească. Pentru că era convinsă că fusese vorba de o constrângere. Deşi habar n-avea care fusese metoda folosită.

— Mulţumesc, zise ea, deşi mi-ar fi plăcut să nu fi procedat astfel. Deja mă simt atât de vinovată pentru că am intervenit între tine şi nevasta ta... şi familia ei.

Ridicându-se în capul oaselor, Etienne o privi cercetător, ca şi cum ar fi vrut să afle ceva ce se ascundea dincolo de aparenţe.

— Doar nu vorbeşti serios, rosti el, cu o expresie de perplexitate pe chip.

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

— *Zău* că apreciez eforturile tale.

— Nu, eu mă refer la sentimentul de vinovăţie.

— Păi bineînţeles că îl am. Uite ce e, ar trebui să am nesimţirea unui elefant ca să ignor privirile şi curiozitatea avidă. Indiferent de ceea ce simţi tu, eu sunt văzută de mulţi ca principala cauză a divorţului tău. E normal să mă simt vinovată.

— Nu! exclamă el aproape cu violenţă. Să nu mai spui aşa ceva. Ai apărut cu douăzeci de ani mai târziu ca să-ţi asumi povara vinovăţiei. Oricine mă cunoaşte, înţelege care e situaţia. Chiar şi cei pe care Isabelle îi consideră prieteni înţeleg cum stau lucrurile. Dacă e vorba de învinovăţirea cuiva, tu eşti ultima persoană care poate fi acuzată de ceva.

— *NU* eşti realist, Etienne, replică, moale, Daisy. Dacă nu te-aş fi întâlnit în noaptea aia la Adelaide, viaţa ta ar fi continuat în acelaş ritm, iar căsătoria ta n-ar fi fost în pericol de a fi desfăcută.

— Nu caut un martir. N-am nevoie să faci pe nobila pe socoteala mea. Sunt prea cinic ca să consider vreunul din aceste concepte ca relevante pentru lumea în care trăiesc. Dar dacă cred în ceva, atunci cred în zeii care s-au uitat la mine cu afecţiune în acea noapte. (Zâmbi, atingându papucul alb al lui Daisy.) Nu deveni prea serioasă, *chou-chou*, în privinţa divorţului, a lui Charles, sau a oricărei alte maşinaţii a Isabellei. O să am grijă de tine. O să am grijă de tot.

Daisy se întrebă cât de des va fi el nevoit să aibă grijă de diverse lucruri în locul ei. De câte ori în anii care aveau să vină va fi nevoit să ameninţe pe cineva pentru ceea ce se va spune despre ea ca fiind femeia fatală care a ruinat căsătoria lui de douăzeci de ani? Cu ce drept putea el continua să trăiască în societatea în care se născuse? Avea să obosească în cele din urmă din pricina sarcinii? Etienne era un bărbat obişnuit cu o viaţă lejeră, de adoraţie din partea femeilor şi de dragoste fizică. Cât timp va mai trece înainte ca el să nu mai poată suporta nici căsătoria şi nici pe nevasta lui străină?

— Nu vreau să ai grijă de mine, rosti Daisy, aproape în şoaptă.

Cuvintele ei îl uluiră pe moment, din pricina concepţiei cu totul noi, înainte ca el să-şi amintească că Daisy era o americancă.

— Mereu uit că nu eşti...

— Isabelle?

— Nu. Oricum altă femeie pe care am cunoscut-o. Iartă-mă. (Un zâmbet îi luminâ chipul.) De vreme ce eşti atât de indiferentă, nu vrei *tu* să ai grijă de mine?

Daisy râse văzând expresia lui şi auzind ideea de a-şi asuma responsabiiitatea pentru gesturile lui irresponsabile.

— Nu dispun de energia de a avea grijă de un incorijibil, de un bărbat obraznic, care a fost crescut ca să se considere buricul universului.

— Dar ai avea energia necesară ca să te îngrijeşti... poate de o mică porţiune a vieţii mele? întrebă el zâmbind plin de cruzime.

— Presupun că nu e nevoie să întreb care e această porţiune? replică ea cu un zâmbet generos.

Etienne o făcea mereu să aibă senzaţia că soarele strălucea numai pentru ea. Pentru ei.

— Probabil că nu, murmură el, mişcându-şi degetele pe mătasea ciorapilor ei. Nu ţi-e cald cu ciorapii ăştia?

— Până acum nu mi-a fost...

— Te pot răcori.

— Chiar aşa? Ar fi ceva.

— Mă gândesc să-ţi scot ciorapii.

— Ce drăguţ din partea ta.

— Mi s-a mai spus că sunt drăguţ.

— De către cine? se interesă ea, cochetă.

— De către maică-mea, bineînţeles.

— Bineînţeles. Ar fi trebuit să ştiu. Şi părinţii mei m-au complimentat adesea în privinţa... manierelor mele.

— Câtă vreme nici un alt bărbat nu te-a atins, murmură el, pe jumătate în glumă.

Când venea vorba de Daisy nu-şi putea controla gelozia şi nutrea o ură de moarte faţă de orlcare bărbat care o curtase.

— Şi tu mă poţi asigura, bineînţeles, că ai dus o existenţă monahală similară, replică ea sardonică.

— Eşti o femeie pretenţioasă.

În ochii şi în vocea lui se citea zâmbetul.

— Da, rosti ea, vorbind serios.

Nu i-ar fi permis niciodată lui Etienne să dispună în cadrul căsniciei de libertăţile pe care i le acordase Isabelle. Prefera mai de grabă să nu se căsătorească. Deşi încerca să înţeleagă nevoia Isabellei de a menţine în picioare o căsnicie atât de lipsită de dragoste şi afecţiune, în inima ei găsea că aşa ceva era de neconceput.

— Mă bucur, rosti ducele, înţelegând nevoile lor.

Probabil că era mulţumit, cu inocenţa străină caracterului lui din ultima vreme, că după toţi anii aceştia era în sfârşit iubit cu adevărat.

Ea se întrebă însă cât timp avea să rămână el bucuros. Era pra conştientă de trecutul lui: când se întorcea de la obişnuitul lui joc de polo, sau de la întâlnirile ocazionale cu Charles, o seducea fără efort cu farmecul şi frumuseţea lui. Urmând modelul făurit de-a lungul unei vieţi... ziua de astăzi identică cu mille de zile care o precedaseră. O viaţă atât de diferită de viaţa ei.

— Eu sunt mai geloasă decât Isabelle, zise ea simplu, afirmându-şi un element al sentimentelor nutrite, dacă nu chiar esenţa lor. N-aş putea să te împart niciodată.

— Atunci e bine. Şi dacă tot ai amintit de împărţit, cum să te conving să vii înăuntru cu mine? Ca să nu riscăm să împărţim actul nostru de dragoste cu servitorii. (Etienne zâmbi în chip de scuze.) Pe aici nu prea mai ai parte de intimitate.

Ducele o duse pe Daisy înăuntru, parcurse cu ea în braţe holurile de la parter şi urcă treptele scării mari, trecând pe lângă o duzină de servitori zâmbitori, ale căror şoapte îi urmară asemenea unor triluri de păsări.

— Ştiu, şopti Daisy, îmbujorându-se la faţă când trecură pe lângă o fată ce căra o vază cu flori proaspăt culese.

Chicotitul ei rămase în urmă, în holul întunecat.

— În America oamenii nu fac dragoste?

— Ba da... bineînţeles. Adică...

— Nu în faţa servitorilor?

— Păi... (Daisy se gândi la fratele ei, Trey, care avea aceeaşi atitudine ca cea a lui Etienne.) Mă rog, eu n-am făcut-o niciodată.

— Deci mai e cineva insensibil ca mine, zise el.

— Fratele meu, înainte de căsătorie. Dar să ştii, dragule, că nu vreau să par o puritană...

Vocea ei se stinse sub apăsarea privirilor lui ironice.

— Cum afişezi un dosar fără pată în ceea ce priveşte regulatul în faţa servitorilor, am să mă asigur că uşa va fi încuiată.

Zâmbetul lui era scandalos.

— Tu chiar ai făcut-o?

Daisy îşi dădu seama ce exemplară fusese viaţa ei.

— Bineînţeles că nu.

— Mincinosule.

Etienne o sărută; pentru că termenul îi adusese aminte de Charles şi de Isabelle, şi n-avea nevoie acum de astfel de imagini în minte.

Sărutul se dovedi eficient. De asemenea, grăbi pasul ducelui spre dormitor.

O dezbrăcă pe Daisy pe patul aflat lângă ferestrele acoperite cu draperii din dantelă, scoţându-i papucii albi, ciorapii şi rochia de vară de culoarea lămâii fără a rosti vreo vorbă. Uitase de Charles. Razele soarelui îl învăluiau în modele dantelate datorită brizei de vară care agita draperiile.

Ea îl ajută să-şi tragă cămaşa peste cap şi îl urmări cu ochi admirativi, de îndrăgostită, cum se apleacă să-şi scoată cizmele de călărie. Umerii lui largi o fermecau, ca şi bicepşii puternici care jucau sub piele din pricina efortului depus în scoaterea cizmelor lungi de piele. Când el se întinse pe spate peste ea în joacă, Daisy începu să-i mângâie stomacul tare.

— Eşti perfect, murmură ea.

— Pentru ce?

Îşi aţinti ochii verzi şi strălucitori în ochii ei.

— Pentru tot.

Îl plăcea enorm să fie cu ei, să ştie că Etienne era îndrăgostit, mulţumit şi aproape de ea.

— Nu ştiu să gătesc, şi nici să joc bridge. Am nişte maniere oribile. Am aflat, de fapt unii mi-au spus, că nu am deloc maniere. Şi dansez mizerabil. În afară de asta sunt disponibil... deşi nu avem timp pentru tot — vorbind în sens biblic — deoarece am promis că vom merge în seara asta la piesa lui Boiselle de la Chatelet.

— Desfrânatule.

— De fapt dobândirea de cunoştinţe carnale se află în topul priorităţilor mele.

— Norocosule.

— Ador femeile inteligente.

— Poţi să mă săruţi, rosti ea, cât se poate de serioasă.

Dar îşi distrusese poza semeaţă chicotind la sfârşit.

El se conformă... şi îşi însoţi sărutarea cu alte câteva gesturi valoroase din lista lui lungă de... „de toate".

♥♥♥♥♥

A doua zi, la mijlocul după amiezei, Daisy se întorcea de la Adelaide. Obişnuită de acum cu programul de polo al lui Etienne, ştia exact când o să vină el... cum avea să arate, cum avea să zâmbească de satisfacţie că jucase bine şi de plăcerea de a o revedea pe ea. Voia să ajungă prima acolo, să-l aştepte şi să-l întâmpine, ca şi cum ar fi fost mereu acasă la sosirea lui, ca şi cum aşa va fi mereu în viitor. Anticiparea momentului plăcut o făcu chiar să fredoneze o melodie. Intră în casă bine dispusă şi îi zâmbi cu prietenie lui Burns!

Acesta nu-i răspunse la zâmbet şi nici nu o întâmpină cu obişnuitul salut prietenos; părea ciudat de agitat şi îşi ţinea sprâncenele încruntate.

— S-a întors ducele mai devreme? întrebă Daisy, gândindu-se că poate Etienne o aştepta.

— Nu, domnişoară, dar am trimis după el.

În mod clar ceva era în neregulă. O astfel de atitudine din partea lui Burns era ieşită din comun; până atunci Daisy avusese impresia că nimic nu-l poate

scoate din calmul lui obişnuit. Întruchipare a răcelii şi rezervei britanice, Burns slujea drept model al servirii eficiente.

— A fost rănit careva, zise iute Daisy. E vorba de Hector?

— Nu... nu... domnişoară, o asigură el, nimeni n-a păţit nimic... dar ar fi poate mai bine dacă... v-aţi întoarce la prinţesa de Chantel până ce domnul duce...

— Te aşteptam, interveni o voce cunoscută şi rece.

Făcea impresia că mai cunoştea şi altcineva programul de polo al lui Etienne.

Daisy se întoarse auzind aceeaşi voce rea de la Operă. Isabelle stătea în pragul salonului lambrisat cu lemn de trandafir, într-o poziţie care voia să demonstreze că ea deţinea acea reşedinţă proiectată de Bernini. Părea întruchiparea feminităţii, aşa cum era îmbrăcată, într-o rochie roz brodată în jurul mijlocului cu fiori de măr din mătase. Chiar şi părul ei părea mai blond în penumbra încăperii. La urechi străluceau diamantele de Vec. Isabelle îşi purta bijuteriile cu o distincţie regală, chiar dacă moda cerea mai puţine podoabe în timpul zilei.

— Îmi cer scuze, domnişoară, zise încet Burns.

Îi fusese imposibil să împiedice intrarea soţiei stăpânului său. Daisy înţelese prea bine şi atinse braţul valetului, într-o acceptare tacită a scuzelor lui.

— Nu-i nimic, Burns. (Zâmbi, apoi se întoarse spre Isabelle şi zise cu vocea calmă şi neutră pe care o folosea adesea în instanţă când dezbătea probleme mai subtile legate de disputele teritoriale cu văcarii). Putem să vorbim în salon. Vreţi să bem ceva?

— Nu e o vizită de curtoazie.

Isabelle evită să i se adreseze pe nume.

— Eu vreau nişte ceai, Burns, rosti Daisy. Şi câteva prăjiturele, din cele cu ciocolată.

Era imposibil ca Daisy să fie intimidată în public. Cultura indiană o instruise perfect în arta stăpânirii de sine. Traversând holul de la intrare tapetat în verde, Daisy trecu pe lângă Isabelle şi intră în salon.

Când Isabelle o urmă, Daisy se aşezase deja pe un fotoliu.

— Poate că preferaţi să rămâneţi în picioare, i se adresă ea femeii pe care o invidia şi o dispreţuia deopotrivă, de vreme ce nu.e o vizită de curtoazie. (Ar fi vrut ca ea să fi fost cea care să fi împărţit ultimii douăzeci de ani cu Etienne în locul acestei aristocrate reci şi lipsite de maniere.) Vă rog să-mi spuneţi cu ce treburi aţi venit aici?

Isabelle tresări vizibil.

— Cineva ar trebui să te înveţe bunele maniere. Vorbeşti cu o ducesă.

— Atunci te depăşesc în rang, căci tatăl meu este rege peste oamenii lui, răspunse cu calm Daisy. Dacă ai venit să mă vezi, spune-mi te rog pentru ce. Cineva s-a dus să-l anunţe şi pe Etienne, adăugă ea, simţind că această informaţie o putea îndemna pe Isabelle să-şi mărturisească repede motivul vizitei.

— Nu vei rezista, să ştii.

Ochii Isabellei erau reci precum cei ai barbarilor care contemplau jefuirea teritoriilor indiene. Daisy recunoştea ura din ei.

— Poate, replieă Daisy, mai conştientă decât Isabelle de cât de puţin timp îi mai rămăsese de petrecut cu ducele.

După toate indiciile, la ora aceea peste o săptămână avea să se afle la bordul unui vapor.

— Voi, femeile, nu rezistaţi niciodată.

— Are vreun sens discuţia asta?

Daisy n-avea chef să fie insultată de ducesa de Vec. Dacă aceasta venise doar ca să-şi verse veninul, discuţia n-avea nici un rost în continuare.

— Asta e sensul.

Extrăgând un plic din buzunarul adânc al fustei, Isabelle îl depuse pe masă, lângă fotoliul lui Daisy, zâmbind cu răutate.

Daisy deschise plicul, scoase două coli de hârtie *parfumată şi se uită peste amândouă. Pe fiecare pagină* se vedeau înşirate coloane cu nume de femei, scrise cu cerneală. Începu să le rostească în minte, dar văzu

că lista e prea lungă pentru un calcul rapid. Privind spre Isabelle, zise:

— E clar că toate astea înseamnă ceva.

— Este o listă parţială a femeilor cu care Etienne s-a distrat până acum. Am crezut că te va interesa. Fireşte... cele din bordeluri îmi sunt necunoscute.

Daisy nu-şi putu reprima uşoara senzaţie de ameţeală. Cunoştea, bineînţeles, reputaţia ducelui, dar nu realizase niciodată dimensiunea ei.

— De ce... ai îngăduit aşa ceva? murmură ea, incapabilă să vorbească pe un ton normal din pricina greutăţii sufocante care îi apăsa pieptul.

— Etienne nu e un bărbat recunoscut pentru supunere. Cu siguranţă că eşti conştientă de asta. L-am implorat, minţi Isabelle, mai ales când copii erau mici să aibă mai mult respect pentru datoria lui de soţ şi tată. Venea acasă doar din când în când.

Daisy gândea suficient de logic ca să recunoască tentativa melodramatică a Isabellei. Era perfect conştientă de devotamentul lui Etienne faţă de copii şi de nepot — în ceea ce privea îndeplinirea datoriei nu-i întrecea nimeni. Cu femeile însă era o chestiune complet diferită. Daisy se simţi dintr-o dată groaznic de obosită, din pricina Isabellei şi a naturii conflictuale a mariajului lui Etienne, din pricina divorţului dezastruos în care era implicată, indiferent că voia sau nu. Era obosită şi din pricina acestei femei palide, extrem de arogante, care îşi găsea raţiunea de a trăi în schimbarea garderobei în fiecare zi.

— Mulţumesc pentru listă, rosti Daisy, ridicându-se de pe fotoliu şi lăsând hârtiile pe masă, incapabilă de a se mai preface politicoasă. Sunt convinsă că întocmirea ei a necesitat un efort. Acum te rog să mă scuzi.

Fără a aştepta răspunsul, Daisy porni spre uşă, încercând să-şi menţină echilibrul.

— Primeşte zilnic bileţele de amor, zise cu voce tare Isabelle, veselă că îşi scoase rivala din luptă. Le-ai văzut? strigă ea după silueta lui Daisy. Întreabă-l pe Burns, întreabă-l pe Louis, întreabă-l pe Valentin!

Daisy ajunsese aproape de uşile dinspre hol când acestea se deschiseră şi în pragul lor se ivi Etienne, ţinând clanţele cu ambele mâini înmănuşate. Era plin de praf, de sudoare şi ciufulit. Haina albă i se lipise, udă, de trup. Privirea lui o întâlni câteva fracţiuni de secundă pe cea a lui Daisy, apoi se mută spre nevasta lui.

— Nu eşti binevenită aici, Isabelle. Trebuie să obţin un ordin judecătoresc?

— Tocmai plecam, Etienne, răspunse cu amabilitate soţia sa. Sper că meciul ţi-a plăcut.

Întruchiparea răcelii şi a placidităţii, ducesa de Vec ignoră tonul dur al soţului ei.

Etienne îşi spuse că misiunea ei fusese îndeplinită cu succes, dé vreme ce Isabelle abia îşi putea reţine satisfacţia.

Daisy se opri lângă el, căci Etienne îi bloca ieşirea.

— Să n-o crezi, zise el, zărindu-i privirea rănită.

Orice răutate zisese Isabelle se putea explica. Iar ceea ce o mânase pe soţia lui să vină aici în lipsa lui părea să nu suporte prezenţa lui în conversaţie.

— E-n regulă, Etienne... replică moale Daisy. Nu mi-a spus nimic din ceea ce eu nu ştiam deja. (Încercă să zâmbească, dar nu putu.) Aş vrea să... ies de aici, adăugă ea pe un ton slab, ...dacă tu eşti amabil să te mişti un pic.

El îşi schimbă poziţia pentru a o lăsa să treacă.

— Îmi pare rău că a trebuit să ai de-a face cu...

— Soţia ta? ripostă încet Daisy, cu vocea atinsă de sarcasm.

— Îmi pare rău, repetă el, recunoscând parfumul ei dulce, de trandafiri sălbatici.

Daisy nu-i răspunse, ci trecu pe lângă el şi se îndepărtă lăsând o dâră de parfum care îmbătă nările lui Etienne.

— Am spus ceva nepotrivit? se miră, cu sarcasm, Isabelle, apucând pălăria cu boruri largi pe care o lăsase pe un scăunel, ca şi cum avea dreptul să se simtă ca acasă.

— Dacă există dreptate pe lume, Isabelle, replică

ducele cu un soi de oboseală în glas, atunci o să te înec în propria otravă într-o zi.

— Dacă există dreptate pe lume, Etienne, dragă, o să-ţi aminteşti cu cine te-ai însurat, i-o întoarse ea iute. Iar dacă ai probleme cu memoria, poate că te vor ajuta mai mulţi ani de proces!

— O să divorţez de tine chiar dacă îmi va lua tot restul vieţii. Sper că ţi-e clar.

Cum Charles îi dăduse cu o zi înainte dosare bine întocmite despre fiecare din magistraţii care puteau fi implicaţi în proces, Isabelle vorbea de pe o poziţie de forţă.

— Va fi, dragă. Sper că *asta* ţi-e clar.

— Ascultă, rosti Etienne, începând să-şi dea jos mânuşile, indiferent de procedurile de divorţ... care pot fi, recunosc, o treabă de lungă durată, Daisy trebuie să rămână în afara razei de acţiune a veninului tău. Ai înţeles?

N-avea de gând să facă vreun compromis în privinţa protecţiei iubitei sale.

O lumină nefirească se ivi în ochii Isabellei.

— Ca şi Hector, adăugă el, cu mâinile ocupate momentan. Nici unul din aceste puncte nu e negociabil. Sper că e limpede. Dacă le faci vreun rău, Isabelle, te găsesc şi în gaură de şarpe.

Nu-şi făcea griji în privinţa lui Justin sau a lui Jolie. Obişnuiţi cu mama lor, cei doi se puteau descurca singuri. Etienne îşi aţinti soţia cu privirea câteva secunde lungi.

— Mai vedem, murmură ea, cu un zâmbet care-ţi dădea fiori.

— Nu, nu *mai vedem*, i-o întoarse el dur, eliberându-se de mânuşi şi aruncându-le. Dacă te apropii la mai puţin de cincizeci de metri de vreunul dintre ei, va izbucni un război amarnic, Isabelle.

N-avea încredere în ea; Isabelle poseda o înclinare spre viciu care se putea dovedi periculoasă.

— *Măi, măi, dar ne apărăm, rosti* ea, *ţuguindu-şi* buzele.

— Prudenţa nu strică niciodată în prezenţa ta.

— Să ţii minte asta, murmură ea.

— Nu-ţi face griji, Isabelle. După douăzeci de ani e deja un gest reflex ori de câte ori te afli în apropiere.

— Ciudatul tău simţ al umoruiui a fost întotdeauna amuzant.

— Trăiesc ca să te amuz, replică el ironic. Să nu iei însă avertismentul meu în glumă. Nu mai aproape de cincizeci de metri... niciodată.

— Vai, tremur toată de frică, dragă, zise ea cu un zâmbet batjocoritor.

Pe el îl îngrijora cu adevărat faptul că ştia prea bine că bătaia ei de joc era autentică. Hotărî că era inutil să mai asculte. Ar fi trebuit să ştie mai bine după atâta vreme.

— Sunt sigur că găseşti singură ieşirea.

Răsucindu-se pe călcâie, plecă de acolo, furios şi frustrat. Şi cu inima grea din pricina supliciului care avea să înceapă.

♥♥♥♥♥

O găsi pe Daisy pe balconul dormitorului, aşezată pe canapeaua împletită de pe care urmăreau împreună apusurile de soare. Privindu-i, Daisy zâmbi, o grimasă jalnică.

— Ce ţi-a spus? întrebă el, eu o voce şi o expresie de resemnare.

— A adus nişte liste.

— Liste?

— Cu nume de femei. Femei cu care ai întreţinut relaţii, adăugă Daisy. Le-a scris chiar ea... cu cerneală parfumată, continuă Daisy ca şi cum explicaţia ar fi avut darul să înlăture tulburarea din mintea ei. Sunt jos.

Ducele plecă fără o vorbă şi se întoarse câteva clipe mai târziu cu foile frumos mirositoare.

— Recunoşti numele?

Nu se putu abţine, deşi îşi spusese de o mie de ori după ce scăpase de prezenţa Isabellei că o discuţie *despre femeile din trecutul lui Etienne ar fi fost cu* totul lipsită de sens. Ce putea obţine altceva în afara sporirii amărăciunii? Aşezându-se la măsuţă, Etienne

privi o fracţiune de secundă înspre râu, întrebându-se cum să răspundă la răutatea parfumată a Isabellei.

— Pe câteva dintre ele, rosti el cu prudenţă.

— Pe câteva? Este doar o trecere cu vederea sau a devenit Isabelle prea zeloasă cu cerneala el parfumată?

Ducele meditâ o clipă asupra sincerităţii răspunsului.

— Ca să fiu sincer, nu-mi amintesc unele nume.

— Pentru că au fost atât de multe?

Daisy nu-şi putea ascunde resentimentul din voce.

Etienne nu răspunse imediat.

— Nu ştiu, rosti el în cele din urmă. Poate. Unele sunt plăsmuiri... altele... Zău că nu ştiu. (Nesiguranţa lui era nesemnificativă pentru iubirea faţă de Daisy, însă n-avea cum s-o facă şi pe ea să priceapă asta.) Nu pot şterge cu buretele ultimii douăzeci de ani, adăugă el încet, chiar dacă mi-aş dori-o.

— De fapt vrei să spui că poate nu-ţi doreşti.

— Nu vreau să caut scuze, zise el foarte încet, dar nu tu ai trăit viaţa mea. Mă crezi sau nu, dar multe din aceste femei au făcut ele... primul pas.

De asta era convinsă.

— De-asemenea... Isabelle putea să fi lungit această listă pentru a mări efectul. (Etienne oftă.) Însă asta nu mai contează, nu-i aşa, câtă vreme în joc sunt sentimentele tale, dacă sunt cu douăzeci de nume mai mult sau mai puţin?

— Nu.

— Nici nu credeam altceva.

— Săptămâna viitoare mă întorc în Montana, rosti încet Daisy.

— Din cauza asta?

Etienne îşi ţinea ochii pe jumătate închişi.

Daisy clătină din cap.

— Biletul meu e rezervat pentru cursa de marţi.

— Îl poţi schimba.

— Divorţul tău nu va fi atât de expeditiv... Iar eu am *multe obligaţii faţă de familie. De la unele dintre ei*, înfăţişări în instanţă şi altele asemenea, nu mă pot sustrage cu nici un chip.

— Poate că e mai bine să nu rămâi, răspunse Etienne, îngrijorat pentru securitatea lui Daisy după vizita Isabellei. Preocuparea lui nu era acută, ci semăna mai degrabă cu o neliniște datorată batjocurei Isabellei. Ar fi fost o măsură de prudență să o știe pe Daisy la adăpost. Al obligații... până ce se încheie acest divorț...

Vocea i se stinse și Etienne se strâmbă ușor. Numai Dumnezeu putea ști cât va dura procesul.

Daisy era surprinsă de acceptarea lui Etienne; crezuse că va fi mult mai tulburat de plecarea ei. *Oare avusese Isabelle dreptate? Reprezint doar o relație pasageră de care ducele se poate dispensa la fel de ușor ca de celelalte?*

— Presupun că ai dreptate, rosti ea glacial.

— Isabelle reprezintă și ea un factor, adăugă el, simțind că e nevoie să amintească de amenințarea reprezentată de ea. Numai Dumnezeu știe că nu vreau să pleci, însă Isabelle îți poate amenința siguranța.

Daisy ridică din sprâncene.

— Serios?

O asemenea noțiune era aproape de neconceput.

Ducele își înălță palmele într-un gest de nesiguranță, clătină scurt din cap și oftă.

— Poate fi serios... așa că plecarea ta s-ar putea dovedi o măsură prudentă.

După discuția ei recentă cu Isabelle, reacția imediată a lui Daisy fusese de îndoială. Cu siguranță că n-o păndea nici un pericol în Paris din partea unei soții geloase; cum putea să-i facă rău Isabelle? Cu umbrela ei de soare, cu mâner bătut în diamante? Sau cu evantaiul cu pene înfipte în fildeș? Poate că ducelui îi convenea ideea unei amenințări. Însă cum ea își plănuise deja plecarea, o discuție pe această temă era inutilă.

— Dacă tu așa crezi, sunt convinsă că știi mai bine decât mine.

Răspunsul ei lipsit de emoție îl deconcentră pe duce. Daisy era arareori atât de docilă. De fapt nu era *niciodată* docilă. *Oare pleacă fiindcă nu-i mai pasă?* se

întrebă el, atins de o neliniște ciudată când era vorba de Daisy. *Sau acum era doar practică, odată ce divorțul lui devenise o problemă majoră?*

— Reacțiile lui Isabelle în legătură cu divorțul ar trebui să se modereze în timp. Iar Bourges mi-a spus că va putea schimba lucrurile în distrinctul Colsec de vreme ce locuiesc acolo de aproape douăzeci de ani. O să vin după tine când fazele preliminare ale procesului vor indica succesul... atunci o să-mi poți arăta cabana din munți.

Apariția neașteptată a Isabellei și lista iritantă adusă de aceasta îi serveau lui Daisy ca să mascheze acceptarea necondiționată a declarațiilor lui Etienne. Dacă în trecut Daisy absorbea cuvintele lui în adâncul inimii, acum ea le privea cu suspiciune. Cât de ușor îl era să facă promisiuni. Poate că își sfârșise toate relațiile în aceiași termeni amicali. Astfel de plecări îl scuteau pe cei doi de lacrimi și reproșuri. Iar dacă era vorba de un obicei, atunci și ea putea fi la fel de blazată.

— Aș fi fericită să o faci dacă Bourges va reuși.

— Nu ești prea optimistă.

Privindu-l pe Etienne pe sub genele pe jumătate coborâte, ea îi răspunse sincer, mânată de gânduri amestecate între melancolie, suspiciune și logică.

— Nu te lupți numai cu sfidarea Isabellei, rosti ea cu un oftat ușor. Divorțul tău e o amenințare pentru cei din clasa ta care țin la valorile și normele pe care tu le antipatizezi. Amintește-ți că el condamnă nu numai ușurința divorțului, ci și actul în sine. În plus, sunt la fel de fideli concepțiilor lor despre un com-portament normal precum suntem noi față de individualitatea noastră. Nu, nu sunt optimistă, continuă ea cu onestitate, neputând să treacă cu vederea vizita Isabellei. Vestile noastre sunt fragile și societatea poate fi opresivă. Eu știu asta. Oamenii mei sunt victimele unui astfel de sistem.

Ducele înțelegea cum propria experiență, plină de prejudecăți, îi putea influența gândurile, însă propria lui viață fusese încercată de asemenea privilegii încât nu

putea împărtăşii vederile ei mai pesimiste. El nu trebuise să lupte niciodată pentru vreun prerogativ, deoarece totul venise de la sine. Însă luptase pentru a obţine avantaje în afaceri şi ştia că cine renunţă nu va câştiga niciodată.

— Bourges va găsi o cale, zise el.

— Deci vei locui în America?

În atmosfera sumbră lăsată de vizita Isabellei, era foarte posibil ca Daisy să ridice singură un alt obstacol important în calea viitorului comun.

— Nu m-am gândit la această posibilitate. N-ai putea să locuieşti aici cu mine?

Aşa cum se aşteptase Daisy, el nu se gândise să-şi schimbe viaţa, ci se gândise să schimbe doar viaţa ei.

— Nu permanent, replică Daisy.

Revenindu-şi cu rapiditate din surprinderea provocată de replica ei, Etienne zise:

— O s-o scoatem la capăt cu detaliile tehnice, Daisy. Crede-mă.

Ea n-avea inima să-i spună că societatea pariziană o interesa prea puţin, în afară de cei câţiva prieteni pe care-i avea... şi de el, bineînţeles.

— Deci vom găsi o cale de a o scoate la capăt, murmură ea cu un zâmbet uşor ironic, cu inima îngreunată brusc de nefericirea ce întuneca viitorul lor.

Mai avea cinci zile de stat cu el. Cinci zile în care să-l iubească, să-i vorbească, să împartă râsetele şi viaţa cu el. Iar ea intenţiona să aibă parte de plăcere în aceste câteva zile, ca într-un ultim capitol al cărţii ei de amintiri.

Ducele zâmbi instantaneu, receptiv la starea ei de spirit modificată.

— Am fost mereu foarte buni, o aprobă el, la... scoaterea lucrurilor la capăt.

— Te interesează o baie de după-amiază, de exemplu? întrebă Daisy sugestiv.

Trecându-şi palma prin părul negru, prăfuit şi încă umezit în urma jocului şi a grabei cu care se întorsese acasă, Etienne murmură:

— Foarte mult. Mi te poţi alătura.

Bala ducelui era regală în dimensiuni. Cada îngropată reprezenta un tribut acordat gustului lui Bernini pentru mitologicele fântâni romane.

— Dacă te pot spăla pe păr.

Sprâncenele lui se înălţară, ca o promisiune...

— Ai permisiunea mea să speli ce vrei, zise el încet, ridicându-se şi apucând-o de mână pe Daisy.

— Nu-mi place cuvântul permisiune.

Iubita lui Daisy era din nou în plină formă. Etienne zâmbi.

— Atunci eşti invitată, spirituala mea doamnă. Cuvântul ăsta se potriveşte mai bine cu statutul de independenţă?

— Dacă aş avea mai mult timp, poate că te-aş dezvăţa de stereotipurile legate de sexul meu.

Vocea ei era provocatoare şi ochii negri plini de dorinţă jucăuşă.

— Să nu greşeşti, dragă, căci tu eşti o rară excepţie.

Etienne vorbea cu convingerea dată de experienţă.

— Păi atunci femeile cu care eşti obişnuit nu sunt decât nişte ornamente în viaţa unui bărbat. Lumea de dincolo de limitele înguste ale nobilimii pariziene oferă o serie mai mare de posibilităţi de împlinire pentru femei.

Ducele n-avea nici o intenţie să se certe cu iubita lui, acum că spectrul vizitei Isabellei fusese îndepărtat. Iar dacă Daisy avea dreptate să socotească femeile din clasa lui socială ca pe nişte simple ornamente, nu era mai puţin adevărat că în călătoriile lui în jurul globului, Etienne observase că femeile cu realizările lui Daisy se găseau foarte rar.

— Ai perfectă dreptate.

— Nu-mi place să privesc bărbaţii de sus.

— În acest caz o să fiu brutal şi cusurgiu... o postură mult mai uşor de presupus. Atunci te vei putea simţi ofensată pe drept.

— Ca o tânără domnişoară dulce şi rozalie... de genul celor pe care le ofensezi, fără îndoială, cu regularitate.

A ofensa nu reprezintă verbul cel mai potrivit. De fapt, ducele de Vec ataca toate tinerele domnişoare dulci şi rozalii cu privirea lui verde şi fermecătoare. Iar dacă ele ar fi îndrăznit, şi dacă el ar fi fost de astfel interesat de domnişoare, atunci le-ar fi putut avea pe oricare dintre ele.

♥♥♥♥♥

După eşuarea misiunii lui Bernini de a *reconstrui* Luvrul, el lăsase în urmă modele şi schiţe arhitectonice pentru acei nobili suficient de bogaţi ca să susţină financiar cheltuielile lui. Temperamental ca o primadonă, Bernini îşi proiectase glorioasele palate fără să facă vreo concesie climatului francez sau funcţionalităţii încăperilor. De Vec, patronul lui, adoptase cu pragmatism geniul lui Bernini la crearea de efecte teatrale în arhitectură pentru realitatea traiului cotidian, cum era cazul, de exemplu, al băii faianţate în verde a lui Etienne. Ţevi de apă caldă menţineau o temperatură constantă tot anul. Dalele erau întărite cu cadre metalice ornamentale, iar cada imensă şi instalaţia de apă erau permanent încălzite.

În mijlocul decoraţiunilor lui Bernini, Daisy spăla părul ducelui în timp ce el stătea întins pe cascada de trepte miniaturală, relaxându-se după o după-amiază obositoare de polo. Îşi servea stăpânul ca o cadână de harem, iar el îl accepta omagiul ca un sultan.

— Mă răsfeţi, murmură el, pe jumătate adormit sub ploaia caldă de apă care curgea peste trupul lui zvelt şi bronzat.

Petrecându-şi degetele prin părul lui negru, Daisy îndepărtă ultimele resturi de săpun.

— Şi tu mă răsfeţi, răspunse ea încet, vrând dintr-odată să-l protejeze de răutăţile nevestei lui, vrând să aibă grijă de banalităţile vieţii de zi cu zi, vrând să facă dragoste cu el la nesfârşit — ca să păstreze cât mai multe amintiri ale unui prezent strălucitor pentru un viitor gol de conţinut.

Aplecându-se, îl sărută. Apa cascadei curgea caldă pe sânul ei, dându-i o senzaţie în parte de liniştire, în parte de stimulare.

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

Buzele lui erau reci; Daisy era mai caldă decât el, căci era aprinsă de pasiunea stârnită de piecarea ei iminentă.

Ar fi rămas dacă ar fi putut. L-ar fi luat cu ea dacă ar fi putut. Ar fi aranjat ca amândoi să trăiască într-o altă lume dacă ar fi putut.

El se sprijini pe coate ca să-i urmeze linia gurii când ea se îndepărtă, şi îşi strecură mâna pe ceafa ei ca s-o tragă înapoi.

— Rămâi, şopti Etienne, trăgând-o deasupra lui.

Rămaseră aşa minute în şir, cu gurile abia atingându-li-se, cu răsuflările îngemănate.

Dintr-o dată, Daisy întrebă, nu pe un ton de condamnare, ci de pură curiozitate:

— Unde ţi-e apartamentul de hotel?

Conştientizând imediat starea ei de spirit modificată, Etienne nu încercă să fie evaziv, ci răspunse cinstit:

— Place de la Concorde.

— Ce drăguţ.

Probabil că surpriza lui i se citi pe chip.

— Sunt extrem de geloasă.

Etienne zâmbi şi îi cuprinse faţa în palmele lui mari, mulţumit că nu-şi adusese niciodată vreo amantă aici.

— Dacă ar fi permis cultura noastră, te-aş fi cumpărat numai pentru uzul meu, ca un arab.

— Fără permisiunea mea? rosti ea într-un fel ciudat de provocator.

— Fără permisiunea nimănui.

— Şi m-ai păstra împreună cu celelalte femei din harem?

— Nu. N-aş face-o. Ar fi în stare să te otrăvească, pentru că nu m-aş mai folosi de ele.

— Probabil că îmi pierd minţile, pentru că ceva din trecutul meu nu înghite atâta supunere.

El zâmbi şi îi mângâie cu blândeţe spatele.

— Aburul cald şi ilustraţiile lui Gérome rafinează şi glorifică o cultură îndepărtată. Proiectele lui Bernini, graţie Veneţiei, se inspiră tot din arta orientală. Atunci ar trebui să încerci alunecuşul.

— Atunci?!

— Dacă eşti ascultătoare.

— De ce ar trebui să fiu ascultătoare?

El înălţă din umeri, întrebându-se ce răspuns să-i dea unei femei ca Daisy, care se considera nu numai independentă, nu numai egală, ci uneori superioară bărbaţilor.

— Alunecuşul era o sursă de distracţie pentru femeile din harem, îi explică el cât putu mai simplu.

— Sună destul de nevinovat.

— Şi o sursă de distracţii, continuă el cu prudenţă, pentru sultan.

— Înţeleg, rosti ea, după care izbucni pe neaşteptate în râs. Te simţi suficient de despot ca să-ţi asumi rolul de potentot?

El zâmbi instantaneu.

— Mă simt la fel de impetuos ca Gingis Han, dragă.

— Cu o condiţie.

— Oricare.

Zâmbetul schiţat al lui Daisy reflecta lumina jucăuşă din ochii ei.

— Poţi doar să priveşti.

Era o modalitate de supunere tipică pentru Daisy — în maniera ei inimitabilă, creându-şi propriile reguli.

— De acord, minţi ducele de Vec, ca un adevărat despot, hotărât să ignore orice reguli.

Aşezându-se ca să aibă o privelişte cât mai bună, Etienne se instală comod pe marmură, la o distanţă convenabilă scopului propus. Iar când Daisy veni alunecând pe curba spiralată a marmurii şlefuite, râzând veselă, trecând cu fundul ei superb la numai câţiva paşi de privirea lui fascinată, ducele medită la avantajele reale ale deţinerii în proprietate.

Plonjarea ei în bazin îl stropi cu picături strălucitoare. Câteva secunde mai târziu ea ieşi la suprafaţă, râzând tare, şi îşi îndepărtă apa din ochi.

— Îţi place ce vezi? îl întrebă ea, călcând apa cu un zâmbet vag ironic pe chip.

El ar fi putut întinde mâna ca să-i mângâie fundul delicios dacă ar fi vrut. Ea ştia asta.

— Priveliştea e nemaipomenită, răspunse el.

Tolănindu-se ca un prinţ, lăsându-şi trupul gol expus privirilor, cu părul ud căzându-i în panglici negre pe umeri, cu ochii aruncând priviri fascinate, ducele de Vec afişă o dispoziţie şi o cunoaştere de-a dreptul libertine.

Zâmbetul lui Daisy se stinse brusc.

— Sunt adesea concursuri?

Vocea ei avea acel ton excitat.

— Mi s-a spus, răspunse el, că la originea unor astfel de alunecuşuri s-au aflat un anumit gen de competiţii.

Ca o excepţie la ironia ei, răspunsul era o formă echitabilă de plată.

— Ţi s-a spus?

Fiecare cuvânt încununa o insinuare.

— Păi... da...

— Presupun că atunci ai fi competent să judeci, declară ea cu dulceaţă în glas, vrând să disciplineze libido-ul mult prea încercat al lui Etienne.

— Cred că da, replică el încet.

Câteva clipe mai târziu, aşezată în capătul topoganului şi înfăţişându-se ca un bibelou pentru plăcerea lui, Daisy îşi ridică braţele deasupra capului şi rămase aşa un moment, ca şi cum i-ar fi arătat lui Etienne ceea ce el nu putea avea.

— Eşti gata? toarse ea.

De această dată el era pregătit. O surprinse când ea plonjă în apă şi o prinse, zâmbindu-i printre jeturile de apă.

— Nu mă poţi atinge, protestă Daisy, încercând să i se smulgă din braţe. Eu am făcut regulile.

El îşi strecură o mână între picioarele ei şi o trase mai aproape.

— Nu cred în reguli, zise el şi îşi strecură două degete înăuntrul ei, aşa cum ar fi procedat un sultan cu posesiunea lui.

— *Dă-mi drumul.*

Vocea ei căpătase un accent de furie.

— Credeam că eşti ascultătoare, murmură el.

— Nu, şopti ea când degetele lui se afundară şi mai mult.

Rămase brusc nemişcată, savurând senzaţia care o cuprinsese.

— Aici şi acum eşti proprietatea mea, şopti el, recunoscând starea ei de spirit.

— Nimeni nu mă are în proprietate.

Însă ochii ei erau pe jumătate închişi din pricina degetelor lui Etienne, care o masau cu pricepere.

— Te pot face să rămâi.

Putea. Chiar în acel moment putea. Şi o făcu.

O duse pe bancheta de marmură, o puse deasupra membrului rigid, ţinând-o cu putere chiar deasupra vârfului erecţiei până ce ea scânci. Apoi o lăsă să alunece în jos pe toată lungimea, ţinând-o cu mâinile puternice de mijloc, ca şi cum era nu numai o sclavă a pasiunii, ci chiar sclava lui. O ţinu înfiptă aşa, fără milă, mai bine de o oră, făcând dragoste egoist cu ea, urându-şi propria susceptibilitate — împotriva protestelor ei, până ce Daisy fu epuizată după atâtea orgasme. Ca şi cum poftele lui puteau fi satisfăcute numai printr-o orgie.

În cele din urmă ea leşină — suprema supunere —, lăsându-l pe Etienne să se simtă, nu satisfăcut, ci înfricoşat.

Dacă putea s-o supună sexual prin prisma experienţei, el n-avea nici un fel de suveranitate asupra vieţii ei. Nici una. Iar Daisy îl părăsea.

O purtă în braţe, ca şi cum ar fi fost un bibelou fragil, până în dormitor, unde o aşeză pe patul încălzit de razele soarelui şi o acoperi cu o cuvertură de catifea. Alarmat de nemişcarea ei, o sărută gingaş pe obraz, admonestându-se în tăcere pentru comportamentul lui brutal. Daisy era mai lipsită de apărare decât multe alte femei, nu era obişnuită cu excesele sexuale, însă era mult mai pasională, dăruindu-se cu totul iubirii.

Etienne ar fi trebuit să-şi controleze insatisfacţia perversă.

Oare am rănit-o cu adevărat? Ţinând-o uşor de încheietura mâinii, îi căută pulsul. Ochii ei se deschiseră la atingerea lui şi îi zâmbiră.

— În mod clar acum deţii recordul.

— Doamne, îmi pare rău, şopti el. N-am nici o justificare.

Mângâie cu blândeţe curba delicată a obrazului ei.

— N-am nimic. Sunt doar obosită.

— Eşti sigură? Să chem un doctor? O să... ar trebui... în mod clar ar trebui... o să-l pun pe Louis să sune...

Daisy îi opri vorbele punându-i un deget pe buze.

— Mi-e bine. Zău că da. Spune-i lui Louis să aducă ceva de mâncare, te rog. Sunt lihnită de foame.

El zâmbi uşurat.

— Orice vrei. Îmi îndeplinesc penitenţa. Vrei să mă loveşti? (Apucat de un acces de conştiinţă a păcatului, voia să îşi răscumpere greşeala.) O să-ţi cumpăr... Ce: diamante... perlele negre pe care le-am văzut ieri la „Cartier"?

— Hrană, iubitule, rosti Daisy schiţând un zâmbet. Asta-i tot.

— Hrană să fie. Eşti sigură?

I-ar fi dăruit orice.

— Sunt sigură.

— Louis! ţipă Etienne. Vino naibii încoace!

♥♥♥♥♥

Ceva mai târziu, după ce Daisy se mai întremă, rămaseră întinşi pe patul ducelui, urmărind cum soarele în asfinţit colorează cerul în portocaliu, sărutându-se şi schimbând amabilităţi. Atingând subiectul plecării lui Daisy cu prudenţă, Etienne zise:

— Dacă porţi copilul meu? Ce se întâmplă?

— Nu-l port.

— De unde eşti atât de sigură? Se poate întâmpla.

— Nu şi cu mine.

— Adică?

Daisy se uită drept în ochii lui cu o privire gravă.

— Adică iau ceva ca să mă asigur că nu se întâmplă.

— Nu vrei copilul meu.

Gândul îl răni mai mult decât şi-ar fi imaginat, pentru că în ultima vreme fusese prezent în mintea lui.

— *În actualele circumstanţe*, nu vreau copilul tău.

— Iar dacă se schimbă circumstanţele?

— Nu se vor schimba.

El dădu din umeri şi oftă în semn de tristă recunoaştere a adevărului. Daisy avea dreptate... cel puţin în privinţa prezentului şi a viitorului apropiat. Isabelle era încăpăţânată în refuzul ei, în ameninţări şi în furie.

— Dacă s-ar schimba... rosti el, încet, sensibilizat ca şi ea de procedurile legale într-o ţară care permisese divorţul abia cu şapte ani în urmă, însă prea îndrăgostit ca să-i pese şi dornic doar ca ea să-i împărtăşească sentimentele.

— Dacă s-ar schimba, replică Daisy, cu voce stinsă, gândindu-se că trebuiau să fie obstacole mai mari decât procedurile legale, atunci aş fi fericită să-ţi port copilul.

— Copilul nostru, şopti el.

Capitolul 14

Auziră bătaia frenetică în uşa de la intrarea de serviciu tocmai când soarele răsărea.

— Cât e ceasul? întrebă, somnoroasă, Daisy.

Răsucindu-se ca să vadă ora, ducele se îndepărtă de trupul cald al lui Daisy.

— Cinci, răspunse el. Culcă-te la loc.

Rosti vorbele cu calm, ca să n-o alarmeze, însă zgomotele care se reverberau de la parter la o oră la care bunele maniere cereau liniştе îl uimiră. Coborându-şi picioarele din pat, scutură din cap ca să scape de somnolenţă şi, cu o inhalare profundă, se sculă în picioare.

Luându-şi halatul, ieşi din încăpere, înfăşurându-se în mătasea verde în timp ce cobora în hol. De la vizita *Isabellei din ziua precedentă*, avea o senzaţie neplăcută de îngrijorare — ca şi cum îl fusese aruncată mănuşa pentru o luptă pe viaţă şi pe moarte. Când bătaia în

uşă încetă brusc, în suflet i se strecură senzaţia că avusese loc o catastrofă.

Ajunsese la al doilea palier al scării când Louis se ivi în fugă prin coridorul care ducea spre bucătărie. Graba lui Louis era un fapt extraordinar în sine. Bătăile inimii lui Etienne se înteţiră.

Louis încremeni când îl zări pe stăpânul lui. Avea faţa pământie.

— Calul dumneavoastră negru e mort!

Isabelle, îşi spuse imediat Etienne. O ştia. O simţea în adâncul sufletului. *Arde-o-ar focul,* o blestemă el în gând.

— Eşti sigur?

Trebuia să întrebe, deşi chipul întunecat al valetului era grăitor.

Încuviinţarea gravă a lui Louis nu făcu decât să pecetluiască amarnicul adevăr.

Pironit pe holul din marmură şlefuită, Etienne simţi o durere cumplită săgetând-ul din pricina pierderii calului favorit. Bietul animal căzuse victimă fără nici o vină. Murise fiindcă avusese ghinionul să fie slăbiciunea cui nu trebuia.

— Cine l-a găsit? întrebă Etienne, trist.

Pe un ton funebru, Louis răspunse:

— Vizitiul irlandez, sir. A venit aici, în fugă, imediat.

— Adu-l în bibliotecă.

Amărăciunea îi umplu sufletul în timp ce coborî restul treptelor şi coti pe coridorul spre bibliotecă. Calul fusese o frumuseţe din ziua în care se născuse. Îl antrenase cu mâna lui şi fusese mereu fericit de înclinaţia jucăuşă a lui Morocco, o trăsătură neobişnuită pentru un armăsar de talia şi rasa lui. Între ei se crease o afinitate bazată pe dragostea pentru viteză şi pe gingăşie.

Morocco câştigase cu un an în urmă toate cursele pentru cai de doi ani şi terminase primul în cursele de la începutul acestui an. Ducele plănuise să concureze cu ei în celebra cursă „English Ascot Gold Cup", peste trei săptămâni, împotriva nu mai puţin celebrului cal al ducelui de Beaufort, Ragimunde. *La naiba cu Isabelle! La naiba cu sufletul ei rău!*

Îi venea să plângă.

Aerul bibliotecii se potrivea stării sale de spirit. Etienne rămase pironit în prag câteva momente, întrebându-se dacă exista cu adevărat un Dumnezeu care le plătea pe toate şi dacă nu cumva el era pedepsit acum pentru toată comportarea lui din trecut. Ducându-se la fereastră, ducele ridică draperiile grele ca să lase razele soarelui de dimineaţă să risipească bezna din încăpere. Când Louis intră în cameră însoţit de vizitiu, Etienne continua să stea în picioare la fereastra din spatele biroului, sprijinindu-se cu o mână de canat.

Răsucindu-se încet pe călcâie, Etienne avu pe moment impresia că nu va suporta să audă detaliile tragediei. Ca atare, nu scoase o vorbă cât timp cei doi se apropiară. Camera era cufundată în linişte, mâhnirea fiind o prezenţă aproape palpabilă în încăperea înţesată cu cărţi. Cei trei bărbaţi atât de diferiţi unul de celălalt erau uniţi de o amărăciune comună. Ezitând şi ştiind că va auzi ceva care îl va răvăşi, ducele rosti în cele din urmă.

— Staţi jos, vă rog, şi povestiţi-mi ce ştiţi.

Etienne se aşeză în faţa lor, cufundat în fotoliul de piele şi ascultă relatarea vizitiului despre moartea lui Morocco. Armăsarul fusese momit cu zahăr şi morcovi ca să se poată apropia de el. Cum grajdul nu era păzit, accesul înăuntru fusese uşor de aranjat.

Calului îi fusese secţionată o arteră a unui picior din faţă, cu o incizie mică şi precisă — nimic lăsat la voia întâmplării, o tăietură expertă, curată, de doi centimetri — astfel încât animalul murise din pricina hemoragiei. Amănuntele morţii lui erau terifiante.

Uriaşul armăsar încercase să se ridice de câteva ori după ce pierderea de sânge îi doborâse, ca un testament al curajului şi forţei lui impresionante. Pereţii grajdului erau plini de sânge, ca şi aşternutul de paie. Morocco îşi îndreptase ultima privire spre poarta grajdului. Ca şi cum ar fi implorat ajutor.

— *Ar fi trebuit să dorm cu el, încheie tânărul irlandez, cu ochii înroşiţi. N-ar fi trebuit să-l las singur. Dac-aş fi fost acolo, Morocco ar trăi şi acum.*

— Sau puteai să fi tu mort, căci nu știu cine a făcut asta. Nu te învinui singur.

Sau cel puțin nu era vina lor. *Oare el putea bloca atacul Isabellei? Era posibil să protejeze tot ce avea valoare pentru el?* Nu. Însă unele priorități trebuiau stabilite cu siguranță. Etienne nu-și putea permite o tragedie mai mare decât pierderea unui cal.

Când se întoarse, în cele din urmă, în dormitor, după ce luase deciziile necesare pentru înmormântarea armăsaruiui — calul urma să fie dus acasă, pe proprietatea de la Chantilly, unde fusese crescut — Etienne scorni o poveste credibilă despre un cal grav bolnav ca să satisfacă curiozitatea lui Daisy. Ceva mai târziu își anulă toate meciurile de polo până la plecarea lui Daisy. Voia, pur și simplu, să fie cu ea în scurtul timp ce le mai rămăsese. Bineînțeles însă că nu-i mărturisi iubitei lui că se temea de viziunea deformată a Isabellei în ceea ce privea răzbunarea. Oricum, după felul îngrozitor în care murise Morocco, el n-avea de gând s-o mai lase pe Daisy singură nici o clipă.

Dacă anterior mai avusese dubii în legătură cu plecarea lui Daisy, acum nu mai avea. Orice rezerve provenite din sentimentul propriei sale pierderi odată cu îmbarcarea iubitei sale fuseseră înlocuite de ușurarea de a ști că în Montana ea va fi la adăpost de acțiunile malefice ale Isabellei.

Rămaseră în casă toată ziua, conștienți amândoi de puținele ore pe care le mai aveau și bucurându-se de plăcerea simplă oferită de compania reciprocă.

După-amiază, în timp ce Daisy trăgea un pui de somn pe un șezlong în grădină, Louis îi strecură în tăină ducelui un bilet. Cum biletul fusese adus de omul ducesei, Louis se ferise să-i anunțe cu glas tare sosirea.

Foaia roz de hârtie conținea doar două propoziții:

„N-ai menționat și armăsarul tău negru, când mi-ai dat ultimatumul cu cei cincizeci de metri.

Sper că ți-e dor de el.“

Etienne strânse biletul în pumn și i-l dădu înapoi lui Louis.

— Arde-l, rosti el, cu voce înceată şi sigură, şi ai grijă ca pistoalele să fie încărcate şi puse în sertarul de sus al biroului meu.

Capitolul 15

Cinci zile mai târziu, ducele şi Daisy călătoreau împreună spre Le Havre pentru plecarea ei. O instală în cabină. Purtară o conversaţie dezlânată şi fără un subiect anume, schimbând banalităţi obişnuite cu ocazia unei despărţiri. Daisy îl rugă să-i îmbrăţişeze pe Hector pentru ea şi el promise că o va face. Marea părea agitată, aşa că el propuse un coniac pentru relaxare, iar ea zâmbi şi-i aminti că după ani de zile petrecuţi în şa era imună la hurducăieli. Se îmbrăţişară când se auzi ultimul fluier anunţând plecarea.

— Ar fi mai bine să cobori.

— Ar fi mai bine să cobor.

— Vino în Montana cu mine, rosti Daisy brusc, într-o declaraţie spontană de dorinţă şi sentimente, însă îşi dădu seama, chiar înainte de a termina propoziţia, că Etienne nu putea şi nici nu voia, aşa că zâmbi, ca şi cum ar fi fost apucată de o toană.

— Nu pot.

— Ştiu.

Îşi cunoşteau prea bine angajamentele pe care şi le asumase fiecare faţă de alţii şi circumstanţele; ştiau amândoi că fericirea pe care o trăiseră era legată de ajustarea programelor şi vieţilor lor pentru câteva săptămâni scurte — iar o extindere a acestei perioade nu era posibilă acum. Erau nişte adulţi raţionali; înţelegeau.

Însă dincolo de raţionamentele logice erau dezolaţi. Chiar dacă schimbau fraze care denotau existenţa unui viitor, în adâncul sufletului nici unul nu credea cu adevărat că aveau vreun viitor împreună.

Ducele trebuia s-o înfrunte pe Isabelle şi, după moartea calului preferat, Daisy şi Hector deveniseră un motiv de preocupare reală.

Întoarcerea lui Daisy în Montana avea s-o pună pe ea efectiv la adăpost de pericol, însă Hector continua să aibă nevoie de protecţie. Procedurile de divorţ puteau dura la nesfârşit dacă Bourges nu găsea o metodă de grăbire a lor. Iar de când o întâlnise pe Daisy, Etienne nu se mai implicase efectiv în afaceri. Atât omul lui de legătură cât şi secretarul îl aşteptau în Le Havre în acea după-amiază pentru rezolvarea celor mai urgente afaceri înscrise pe agenda lor. Abia după ce aveau să fie rezolvate toate problemele importante putea avea un viitor. Etienne era realist. Însă era şi îndrăgostit. Iar răspunsuri uşoare nu existau.

Preocupările lui Daisy se bazau mai puţin pe rezolvarea unor probleme specifice şi mai mult pe chestiuni legate de compatibilitate, geografică şi emoţională. Fără îndoială, îl iubea pe Etienne, chiar dacă pe ea o preocupa încă intensitatea iubirii lui. Etienne părea cumva convins că ea va pleca definitiv — şi asta o făcea să se întrebe dacă pericolul venind din partea Isabellei era chiar atât de mare. *Oare a atins relaţia noastră limitele obişnuite ale intereselor amoroase ale ducelui?* Daisy nu mai ştia cât se datora îndoielii raţionale şi cât sensibilităţii excesive faţă de tiparele comportamentului lui din trecut. Habar n-avea dacă putea gândi vreo clipă raţional când era vorba de Etienne Martel. Cât despre ea, habar n-avea dacă putea supravieţui fără el. Iar sentimentul ei de pierdere irecuperabilă era deja dureros de real.

Nu voi plânge, îşi spuse ea cu hotărâre. Căci asta nu era decât una din sutele de despărţiri cu care se obişnuise ducele de Vec, nu trebuia să-şi creeze singură complicaţii.

Doamne, gândi ducele, *dacă Isabelle are dreptate şi va tărăgăna procesul până la sfârşitul vieţii?* Pe moment se mulţumi să o simtă cu intensitate pe Daisy în braţe, să inhaleze aroma parfumului ei şi să încerce să păstreze detaliile chipului, părului şi expresiei acesteia... ca protecţie împotriva viitorului lui nesigur.

— Sărută-mă, zise Daisy, pentru că nu se putea abţine la nesfârşit.

Peste câteva clipe el va dispărea iar ea avea nevoie disperată să îl sărute încă o dată. Îşi înălţă capul, cu lacrimi în ochi. Acestea începură să-i curgă în clipa imediat următoare, în ciuda încercărilor ei de a-şi păstra controlul. În ciuda reputaţiei ei de a fi rece şi reţinută. În ciuda încercărilor de a se despărţi de Etienne cu un surâs amical.

Înainte de a o săruta, Etienne se gândi că o putea da jos de pe acest vapor şi o putea duce la Colsec, unde s-o ţină în siguranţă faţă de Isabelle — opunându-se astfel întregului program al familiei ei şi chiar dorinţelor ei dacă trebuia. Se gândea în mod egoist la răpire pentru că nu ştia dacă putea suporta absenţa ei.

Cu lacrimile curgând pe chipul lui Daisy şi cu tristeţea îndurerând sufletul ducelui, buzele lor se întâlniră şi se contopiră, ca într-un prim sărut al adolescenţei, când timpul n-are nici o semnificaţie. Cu inimile deschise şi cu generozitate, se ofereau unul altuia cu întreaga lor fiinţă.

O bătaie în uşă, insistentă şi autoritară, le scurtă îmbrăţişarea prelungită.

— Se ridică scara de acces! strigă un bărbat.

— Scrie-mi, zise ducele.

— Gândeşte-te la mine.

— În fiecare secundă.

Daisy zâmbi, încălzită de răspunsul lui.

— Trebuie să plec...

— O să-ţi fie bine?

Ea dădu din cap.

El îi şterse lacrimile de pe faţă cu delicateţe.

— Ai grijă.

Când se întoarse la uşă să arunce o ultimă privire, Daisy îi zâmbi.

— Te iubesc, murmură ea.

El o privi intens pentru o clipă cât o veşnicie.

— M-ai făcut să cred în dragoste.

Spera, cuprins de dor şi de teamă, că nu era încă prea târziu pentru el.

Capitolul 16

Problema protecţiei lui Hector se rezolvă fără ca ducele să-i mai mărturisească fiicei sale ternerile legate de Isabelle. La urma urmei aceasta era mama lui Jolie fapt care îl determina pe Etienne să ezite să-i dezvăluie amestecul soţiei sale în uciderea lui Morocco.

După moartea armăsarului, Jolie şi familia ei se bucuraseră de piajă şi de valurile mării la Trouville, o localitate aflată la o distanţă suficient de mare de Paris — la adăpost de pericol. Înainte ca el să trebuiască să ia o decizie, Jolie şi soţul ei, Henri, îi făcură o vizită, în aceeaşi seară în care el se întorsese din Le Havre.

Louis conduse tânărul cupiu în bibliotecă, unde Etienne se retrăsese după cină. Privind râul, ducele încerca să se distreze cu un pahar de coniac, simţindu-se singur şi izolat de lume, ca şi cum ar fi fost complet rupt de ritmul umanităţii.

Zgomotul lor, agitaţia lui Louis de a aprinde lămpile cu gaz, zâmbetele radioase ale lui Henri şi Jolie, salutul lor, îl scoaseră din meditaţiile lui morbide.

— De ce stai în întuneric, *papa*? Louis, ceai pentru mine şi un coniac pentru Henri. *Papa*, nici nu-ţi imaginezi ce noroc a dat peste noi. Poate şi nişte dulciuri, Louis, ceva cu ciocolată. Aprinde *toate* luminiile... Urăsc tristeţea întunericului. Dacă Daisy nu mai e aici, *papa*, nu înseamnă că trebuie să te îngropi în amărăciune. O să se întoarcă în curând, sunt sigură, sau o să-i faci tu o vizită, căci... Henri, spune-i, spune-i despre noua ta afacere.

În tot timpul monologului, Jolie se foi pe mica sofa, uitându-se permanent să vadă dacă Henri stă lângă ea, aranjându-şi paftaua care-i încheia rochia de moar verde sau atingându-şi agrafa de păr.

— Însă trebuia să vorbim cu tine mai întâi, *papa*, izbucni din nou Jolie, înainte ca soţul ei să apuce a rosti ceva, ca să vedem ce părere ai despre propunere. (Aşezată lângă soţul ei înalt şi blond, ţinându-şi mâna în

mâna lui, Jolie îi zâmbi lui Etienne.) E vorba despre ponei de polo şi nimeni nu cunoaşte mai multe despre aşa ceva ca tine.

Etienne zâmbi auzind complimentul şi văzând entuziasmul ei.

— Atunci spune-mi în ce constă această propunere.

De fapt, era surprins că soţul lui Jolie era interesat să intre într-o afacere. Chiar dacă îl socotea un soţ şi un tată iubitor, nu-l crezuse preocupat să facă bani. Henri juca de obicei al treilea om în echipa lor. Era un bun jucător de polo şi acum, că Hector se mărise, participa din nou la sezonul competiţional regulat, ca înainte de căsătorie, de-a latul continentului şi peste Canal, în Anglia. Ca să se distreze... şi să aibă o ocupaţie.

— Îl ştiţi pe Suantez, începu Henri.

— E şi el implicat? Atunci îţi spun să accepţi fără să mai aud alte detalii. Nimeni nu creşte ponei de polo mai buni ca Suantez. Unde şi-a cumpărat proprietatea, în Franţa?

— Nu în Franţa, *papa*, ci în Kentucky, interveni Jolie. NU e nemaipomenit?

Atât de departe... N-avea să-şi mai vadă nepotul. Şi totuşi, ce bine... aveau să fie toţi la distanţă de răutatea Isabellei.

— Chiar *e* nemaipomenit. Când vrea Suantez să înceapă? Sau aşteaptă decizia ta?

— Am fost de acord în principiu, sir, zise Henri, bazându-mă pe judecata dumneavoastră.

— Atunci e bine. N-ai cum să dai în bară. Suantez a crescut toţi poneii de polo campioni de la începutul anilor optzeci. De vreme ce îţi sunt rudă, întrebă ducele, o să beneficiez şi eu de un preţ redus la viitoarea generaţie de ponei?

— Categoriç că da, *papa*. Pentru că, vezi, tu eşti bancherul nostru.

Jolie zâmbea cu seninătate, amintindu-i lui Etienne de zilele copilăriei când ea împărţea mici secrete cu el.

— Aşa mi-am zis şi eu, replică el cu un zâmbet.

Chiar dacă Henri, în calitate de conte de Saint-Joris, era bogat, creşterea cailor presupunea investirea unor capitaluri enorme, pe mai mulţi ani, fără ca profiturile să apară imediat. Suantez avea nevoie de resursele financiare ale lui de Vec.

— Cât vrea Suantez?

— Nu e mult, *papa*, rosti Jolie.

— E o sumă fixă, sir, rosti încet Henri. Cinci milioane de franci.

Nu chiar atât de mare precum anticipase ducele. Probabil că preţurile mai scăzute ale pământului din America îşi aduceau contribuţia la scăderea cheltuielilor de pornire.

— Du-te la Legere mâine dimineaţă. El o să-ţi dea banii de care ai nevoie.

— Mulţumesc, *papa*, rosti, veselă, Jolie. Ştiuse că tatăl ei va fi de acord, căci cinci milioane nu însemna o sumă exagerată. Vino cu noi să vezi proprietăţile. Kentucky ai spus mereu că e ţinutul perfect pentru cai şi ne poţi ajuta cu toate detaliile. *În plus*, adăugă ea, cu ochi scăpărători de entuziasm, nimic nu te mai poate ţine aici, acum că Justin e în Egipt, Daisy în America iar noi o să plecăm în curând.

Nimic în afara intereselor lui de afaceri şi de divorţ. Pe Etienne îl consola însă faptul că Jolie era fericită şi mulţumită.

— O să vin mai târziu, draga mea. După ce Bourges va reglementa problemele dintre mama ta şi mine.

— Vă mulţumesc din suflet, sir, rosti ginerele lui, pe un ton protocolar. Vă suntem foarte recunoscători, sir.

— Sunt al naibii de bucuros să am acces la cei mai buni ponei din lume, replică Etienne, strângând mâna lui Henri.

Era bucuros că poate fi de ajutor şi mai mult decât încântat că familia lui Jolie se va afla pentru un timp atât de departe de influenţa nefastă a Isabellei.

— *Când plecaţi? se interesă el.*

Spera să-i convingă să plece cât mai curând, fără a-i alarma în vreun fel.

— Avem rezervări pentru săptămâna viitoare, *papa*.

— N-a fost ideea mea, sir, interveni repede tânărul conte de Saint-Joris. Jolie a făcut rezervările fără să spună nimănui. Era sigură, susţinea ea, dar... în fine... ştiu cât de mult înseamnă cinci milioane, sir, şi uneori... în fine... Jolie nu pare să...

— Înţeleagă treburile din punct de vedere economic?

— Exact, sir.

— Zău, *papa*, Henri face uneori atâta caz pe tema banilor, încât pare că noi n-am avea deloc. I-am spus că zestrea mea e mai mult decât suficientă, însă el spune că ar trebui s-o punem la păstrare pentru copii.

— Copii? se miră ducele.

Jolie se îmbujoră toată şi îi zâmbi mai întâi soţului, după care îl răspunse tatălui:

— E prea devreme să fiu absolut sigură, însă credem că... Hector va avea un frate sau o soră la anul şi de aceea vrem să ne stabilim într-un loc pentru un timp.

— Dacă Jolie va avea un copil, eu nu voi mai participa la turnee pentru câţiva ani, rosti cu modestie tânărul conte, mângâind mâna soţiei şi furişând o privire afectuoasă spre ea. Aşa că oferta lui Suantez a venit la momentul oportun.

Privirea pe care o schimbară cei doi tineri îl făcu invidios pe duce. Cât de frumos îşi împărtăşeau plăcerea speranţei de a avea un nou copil. Isabelle socotise graviditatea şi maternitatea nişte posturi iritante.

Fără a-şi da seama de gândurile tatălui ei, Jolie continuă în aceeaşi stare de spirit veselă.

— Ştii că Henri trăieşte pentru polo ca şi tine, *papa*, iar dacă vom avea un al doilea copil, se va putea implica activ în joc, alături de Suantez, chiar dacă nu va mai putea participa la turnee.

— Eu nu trăiesc pentru polo, protestă ducele.

— Ba da, *papa*. N-ai lipsit la nici un meci de ani de zile.

Până în săptămâna aceasta, gândi el. *Pentru Daisy.*

— Până în săptămâna aceasta, reluă Jolie, ca un ecou. De ce ai lăsat-o pe Daisy să plece? întreabă ea, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Din acelaşi motiv pentru care vreau să plecaţi şi voi.

— Avea nişte afaceri de rezolvat în State, rosti ducele cu glas tare.

— Când se va întoarce?

— Nu ştiu sigur.

— O vei vizita?

— Nu până la rezolvarea divorţului.

— Ea a hotărât asta?

— Nu.

— Atunci ar trebui să te răzgândeşti şi să vii să ne vizitezi şi pe noi în drum spre Montana.

— Poate că o s-o fac... într-o zi, replică el, nesigur dacă acest „într-o zi" însemna şi în curând. I-ai spus mamei ce planuri ai? se interesă el, continuând să se gândească la Isabelle.

— Mama e în Anglia. A invitat-o Lady Wilcomb pentru cursa de la Ascor. Henri a vorbit cu Suantez la Trouville după plecarea mamei. El are un mic armăsar acolo... ştii asta.

În iulie, după ce sezonul de polo se închidea la Paris şi înalta societate părăsea oraşul pentru casele de vacanţă, turneul se muta pe plaja mai răcoroasă de la Trouville.

— O să-i scriu în Anglia, continuă Jolie, şi o să-i povestesc despre planurile noastre. Însă n-am să te las să zaci pentru multă vreme la Paris, *papa*, adăugă Jolie, zâmbindu-i fermecător tatălui ei. Să te aştepţi la o telegramă pe săptămână din partea mea şi dacă nu vii, la un mesaj în fiecare zi până ce te vei hotărî să ne faci o vizită. Lui Hector îi va fi teribil de dor de tine... aşa că trebuie să te supui. Iar Henri are nevoie de ajutorul tău, nu-i aşa dragă?

— Da, sir. Absolut, sir.

Spre deosebire de soţia lui, tânărul conte era în admiraţia ducelui. Etienne nu era numai cel mai bun jucător de polo din Franţa, o distincţie suficient de importantă ca să-l impresioneze pe Henri, însă în

cercurile de la „Jockey Club" şi „Hunt Club" el dispunea de reputaţia de invidiat a bărbatului cel mai vânat de femei din Paris. În acelaşi timp, numele lui era recunoscut pentru integritate pe terenul de sport şi în lumea afacerilor.

— Am fi onoraţi, sir, rosti Henri cu o autentică admiraţie, dacă v-aţi gândi să mă ajutaţi la conducerea fermelor.

— Mulţumesc, Henri, poate... mai târziu.

Ducele îi zâmbi bărbatului care îi adusese atâta fericire fetei lui şi regretă iarăşi, pentru o fracţiune de secundă, viaţa lui irosită.

— Promite-mi că ai să vii, *papa*, insistă Jolie. Acum se fac doar câteva zile de la Le Havre la New York.

— Vin cât de repede pot, răspunse el, zâmbind. E suficient de corect?

♥♥♥♥♥

În aceeaşi seară, în timp ce ducele răspundea vag şi ambiguu la cererea fiicei sale, Daisy şedea la masa căpitanului şi asculta nevasta unui industriaş bogat din Chicago care susţinea necesitatea curăţirii oraşului de mahalale.

— Au un aer prea agresiv, afirma ea cu un ton de superioritate. Când trebuie să trec lacul spre casa noastră de vacanţă mă deranjează şi îmi piere tot cheful când ştiu că trebuie să trec prin acele... în fine... zone murdare. Aceşti oameni ar trebui pur şi simplu mutaţi de acolo, încheie ea, făcând un gest de dispreţ cu mâna ei flască, plină de bijuterii.

Daisy socoti că diamantele cucoanei ar fi hrănit toţi acei nefericiţi o lună întreagă.

— În primul rând n-ar trebui să li se permită tuturor străinilor să intre în ţară, izbucni o altă matroană. Soţul meu i-a propus senatorului nostru adoptarea unui eminent sistem de norme pentru toţi acei străini cu pielea-neagră. Nu vă supăraţi pe mine, domnişoară *Black, adăugă nevasta judecătorului cu un zâmbet* graţios, după ce socotise în minte că diamantele din parura lui Daisy ar putea răscumpăra o regină.

♥♥♥♥♥

— De fapt, eu sunt mai puţin străină ca dumneavoastră, doamnă Lowell, replică Daisy, cu un zâmbet la fel de graţios. Familia mea trăieşte în America de peste o mie de ani.

Iar viaţa merge înainte, încheie Daisy în gând, în vreme ce cucoana din Philadelphia rămase cu gura căscată. Prejudecăţile şi bigotismul continuau să se manifeste şi în afara ambianţei societăţii rarefiate a lui Etienne. Daisy ar fi putut alege să rămână la Paris, protejată de numele şi puterea lui, ascunsă în cadrul confortabil şi exclusiv al cercului lui de privilegiaţi, permiţându-i lui Etienne să o apere nu numai de pizma Isabellei, ci şi de realitatea vieţii. *Aş fi putut s-o fac, dacă n-aş fi fost atât de legată de poporul meu... sau, poate,* îşi spuse ea cu independenţa practică a cauzelor nobile, *dacă el ar fi insistat să rămân.*

Însă Etienne n-o făcuse.

Aflată la depărtare de pasiunea lui înfierbântată, Daisy putea vedea acum mai ciar cât fusese de vrăjită şi de fermecată, exact la fel cu şirul necurmat de femei de dinaintea ei. Ducele de Vec era prea perfect, prea talentat, prea chipeş, cu o aură personală de neegalat. Ca în cazul dependenţei la un drog, ea îl adora fără motiv şi fără logică, însă tot ca în cazul unui drog, efectul ameţitor avea să se diminueze în cele din urmă. Chiar dacă îi era nespus de dor de el, Daisy recunoştea imposibilitatea rezolvării dilemei provenite din faptul că se iubeau unul pe celălalt.

Şi totuşi în acea noapte plânse, singură în patul ei. Nu găsea nici un motiv logic de care să se agaţe ca apărare împotriva dorului. Simţindu-se mizerabil, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz, Daisy rămase trează, incapabilă să doarmă, dorindu-şi să fi fost în braţele calde ale lui Etienne, dorindu-şi ca singurul bărbat pe care-i iubise vreodată să nu trăiască în cealaltă parte a lumii. Dorindu-şi, probabil, ca el s-o fi iubit mai mult sau ea să-l fi iubit mai puţin. Hohotind de dezolare, deoarece, chiar dacă Etienne ar fi iubit-o suficient de mult ca să înlăture blestemata de distanţă care îl

separa, din nefericire el era căsătorit cu o femeie care avea intenţia să-l păstreze.

Capitolul 17

În mai puţin de o săptămână, ducele se afla din nou în Le Havre. Conducea familia lui Jolie la vaporul spre America. Cabina deborda de flori trimise de prietenii lor şi de Etienne, în vreme ce cabina alăturată era încărcată de jucării pentru Hector.

— Crezi că ai cumpărat suficiente jucării? întrebă Jolie ironic, privindu-şi tatăl şi fiul cum şedeau pe podeaua cabinei, absorbiţi de joacă.

— Tu n-ai niciodată jucării suficiente, replică ducele, luându-şi privirea de la vagonul de circ pe care îl plimba prin faţa ochilor lui Hector. (Pe chipul lui înflori un zâmbet inocent.) Cred că mai aveam nevoie de nişte clovni, i se adresă el nepotului, ca să umplem acest vagon.

— Mai mulţi clovni. Vreau, îl aprobă, vesel, Hector, aşezat în mijlocul unei adevărate menajerii.

Etienne se uită la fiica sa şi zâmbi.

— Ai văzut?

— Eşti incorijibil, răspunse Jolie râzând.

— Probabil.

Expresia de pe chipul ei se schimbă brusc privind cum bunicul şi nepotul stau unul lângă altul şi se bucură. Buza inferioară începu să-l tremure.

— Oh, *papa*, o să-mi fie tare dor de tine.

Etienne se ridică în picioare şi o luă în braţe.

— Nu va dura mult, draga mea. Curând o să vin şi eu să văd ţinutul ăla plin de iarbă verde şi proaspătă.

— Promiţi?

Jolie îşi ridică faţa spre el şi Etienne îşi zise din nou, pentru a mia oară, că fusese tare norocos să aibă copii. Deşi matură acum, ea însăşi mamă, Jolie continua să fie fetiţa lui cu bucle negre încadrându-i faţa, cu obraji roz de copil, cu ochii mari plini de inocenţă, pe care el spera să n-o vadă niciodată pierzându-se.

— Promit, murmură el, incapabil s-o refuze acum, ca întotdeauna.

— Dă-ţi cuvântul, *papa*, insistă ea.

— Pe cuvântul meu, draga mea. Promit.

Chipul ei se lumină de bucurie, încălzind inima lui Etienne cu o fericire magică pe care el o considerase întotdeauna asemănătoare unui răsărit de soare.

— Acum şterge-ţi ochii, rosti el, oferindu-i batista lui Jolie. Henri se va întoarce în câteva clipe cu apa ta minerală şi se va întreba ce s-a întâmplat.

— El ştie că o să-mi lipseşti enorm, *papa*. El e cel care a sugerat să îţi găsim imediat un apartament, ca să ne asigurăm că vei veni să ne vizitezi.

— Eşti fericită cu Henri? întrebă încet ducele.

— Foarte. Mă iubeşte, *papa*, mai mult decât iubeşte polo-ul. Cel puţin aşa spune el. Şi tu ştii ce înseamnă asta. Dintr-o dată zâmbetul ei era feminin şi sugestiv. Aşa cum o iubeşti tu pe Daisy?

— Da. Mult mai mult decât polo-ul, aprobă el.

— Iar Bourges te va elibera.

Vocea ei era încărcată de optimism.

— Sunt sigur că da.

Nu era cazul să menţioneze că procesul fusese deocamdată blocat şi depoziţia Isabellei amânată pentru a treia oară.

În acea clipă se ivi Henri, care intră în cabină cu o găleată cu cuburi de gheaţă şi cu apa minerală favorită a lui Jolie. Din acel moment conversaţia se axă pe tema afacerii cu ponei de polo. Când sosi vremea despărţirii, Etienne se aplecă să-l îmbrăţişeze pe Hector pentru ultima dată.

— Vrei vii cu mine, bunicu'? întrebă Hector când Etienne îi dădu drumul. Ochii lui, verzi ca ai mamei sale, îl priveau mari şi întrebători. Feţişoara lui era serioasă. Vrei vii, bunicu'?

Ducele abia reuşi să-şi reţină lacrimile, întrebându-se cum avea să supravieţuiască în următoarele luni *fără să-l vadă zilnic pe Hector, ştiind că avea să-i fie* dor de compania nepotului, de râsul lui vesel, de curiozitatea, îmbrăţişările şi sărutările lui.

— Nu pot pleca chiar acum, Hector, dar o să vin să te văd în curând.

— Vino acum. Bunicu' vin *acum*, mama. Spune-i tu.

Hector se uită la mama lui drept confirmare a dorinţelor lui.

Ridicându-şi fiul de pe podea, Jolie îl ţinu în braţe şi îi explică răbdătoare:

— Bunicu' nu poate acum, scumpule. Însă o să poată în curând.

Chipul băieţelului se întristă când Hector îşi dădu seama că Etienne avea să plece.

— Nu! Bunicu', vino cu noi! Nu te duce, bunicu'!

Întinse mâinile după Etienne, cu glas ascuţit de panică. Lacrimile lui îl îndurerau nespus pe Etienne. Strângându-l repede la piept, Etienne promise să facă o vizită foarte curând, după care le zâmbi lui Hector şi lui Jolie şi părăsi încăperea.

Avu nevoie de câteva momente în liniştea coridorului ca să-şi revină suficient şi să se îndepărteze de plânsetele disperate ale lui Hector. Se opri la o oarecare distanţă, la baza scării care conducea spre puntea cabinelor de clasa întâi, se sprijini de balustrada din lemn lustruit şi trase adânc aer în piept. Într-o săptămână pierduse toate fiinţele la care ţinea pe lume şi un sentiment cumplit de singurătate începea să-l asalteze.

Nu era vorba de o pierdere permanentă, ci numai temporară. Nu peste mult timp avea să-i viziteze pe Hector, pe Jolie şi pe Henri. Justin se va întoarce din Egipt peste nu mai mult de o lună. Doar plecarea lui Daisy nu putea fi supusă atât de uşor logicii. Dacă *ea* nu alegea să se întoarcă în Franţa, el n-avea s-o mai vadă dacă — în acea clipă, în minte îi apăru chipul lui Bourges, pe care se citea neîncredere — nu li se schimbau şansele de reuşită în proces.

Felicien spusese că era imposibil ca petiţia ducelui *să fie refuzată, când Etienne îndeplinea toate cerinţele* de rezidenţialitate. Aveau să facă apel. Avea să întocmească imediat toate actele necesare.

— Află cât i-a plătit Isabelle magistratului, îi dăduse instrucţiuni Etienne lui Bourges, şi apoi oferă-i ticălosului de zece ori mai mult. Suficient cât să iasă la pensie după asta. Ceea ce va fi indicat să facă, adăugase ducele, deoarece nu i se va mai permite niciodată să activeze... câtă vreme Charles sau oricare dintre monarhişti rămân la putere.

Etienne înţelegea prea bine că *era posibil* ca alianţele politice bine cimentate dintre corupţi să nu cedeze în faţa banilor republicani.

Ceea ce îndepărta şi mai mult posibilitatea lui de a o revedea pe Daisy.

Îi scrisese deja de câteva ori, după ce îşi dăduse seama că o telegramă afectuoasă n-ar fi avut nimic intim în ea.

Era din ce în ce mai tentat să-i ceară să se întâlnească cu el undeva în America, oriunde îi convenea, dar nu era deloc sigur că ea va fi de acord. Copleşit pentru prima dată în viaţă de un tremur neobişnuit, Etienne era total nesigur pe sentimentele unei femei. Daisy pretinsese că-l iubeşte, însă tot ea alesese să-l părăsească.

Nu era un gând prea încurajator.

Auzi fluierul care îi avertiza pe vizitatori să debarce. Etienne se desprinse de balustradă şi intră în valul de oameni care coborau înapoi pe ţărm. Zece minute mai târziu, ducele se găsea într-un bistro cu vederea spre port, cu un coniac în mână. Sticla de pe masă era deja pe jumătate goală când vaporul dispăru dincolo de linia orizontului. Puţin mai târziu însă, când în micul local îşi făcu apariţia un grup de parizieni care, văzându-l, porni imediat spre masa lui, Etienne îşi revenise deja suficient de bine ca să zâmbească auzind ţipetele provocate de surpriza revederii.

Formonde şi Vanier escortau două tinere, pe care Etienne nu le recunoscu până ce feţele lor nu se văzură de sub pălăriile cu boruri largi. Sora lui Vanier şi cumnata lui. În acea clipă ducele îşi aminti că Theo, cel mai mare dintre fraţii Vanier fusese chemat la Quebec ca să rezolve nişte afaceri de familie.

— Jolie şi Henri au plecat? întrebă Formonde cu veseile în voce.

— Sunt pe drum, răspunse politicos Etienne, neflind convins dacă avea dispoziţia sufletească necesară pentru a *suporta compania cuiva*.

Vanier îi făcu semn unui chelner şi comandă şampanie, în vreme ce doamnele luară loc într-un foşnet de mătase, într-un val de parfum şi de răsete. După ce se schimbară salutările de rigoare, nevasta lui Theo îi făcu cu ochiul lui Etienne.

Ochiada îl ului pe duce în primul moment, ca şi cum el ar fi fost atât de departe de flirturile amoroase, încât ar fi uitat regulile jocului. Se întrebă câteva clipe cum să o trateze pe tânăra şi zâmbitoarea doamnă de vreme ce indiferenţa faţă de ochiadele feminine îl fusese până atunci complet străină. Oricum, decizia lui de ignorare nu se bucură de succes, căci Marie Vanier nu suporta să fie ignorată. Ea se apucă să flirteze şi mai provocator, mai lipsită de pudoare, neruiburată de replicile monosilabice ale ducelui. Când îl deveni imposibil să simuleze indiferenţa faţă de avansurile ei — ea începuse să-şi frece coapsa de coapsa lui — ducele de Vec hotărî că sosise vremea să plece. Cu un zâmbet lipsit de culoare pe buze şi pretextând necesitatea rezolvării unei probleme legate de afaceri, el se sculă de pe scaun.

— Cam subţire scuza, de Vec, observă Formonde cu glas vesel. Afurisitul tău de manager de afaceri te poate aştepta până mâine. Mai stai cu noi, îl invită el cordial, făcându-i în acelaşi timp semn chelnerului să mai aducă şampanie.

— Mai stai, Etienne. Ne putem întoarce cu toţii, îl propuse cea mai tânără dintre femei cu un zâmbet fermecător.

— Te rog, Etienne? toarse Marie, ducesa Vernier, mângâind-i mâna cu încetineală şi cu un gest care se voia languros.

— Poate altădată, replică el politicos, dându-se înapoi cu un pas ca să iasă din raza ei de acţiune.

— Atunci de ce nu ne-am întoarce şi noi acum? îl întrebă Marie pe cumnatul ei. Putem împărţi compartimentul nostru cu ducele.

— Nu e nevoie. Am unul personal.

— Atunci îl împărţim pe al tău. S-a aranjat. Vino, André. Veniţi, Formonde şi Thérèse. Aduceţi şampania.

Ca atare, ducele de Vec se trezi în postura de a refuza avansurile unei femei frumoase, pe durata a trei ore şi jumătate chinuitoare, cât dură drumul cu trenul înapoi la Paris. În tot acest timp se retrăgea cu un zâmbet politicos când ea se apropia prea mult sau îl para aluziile dubioase cu replici de duh — un joc extrem de greu de dus la capăt în compania a încă trei persoane.

La jumătatea drumului spre Paris renunţă să mai bea ceva, căci avea nevoie de limpezime în gândire şi acţiuni, iar când conducătorul anunţă apropierea suburbiilor marelui oraş începu să socotească în gând minutele.

După sosirea în gara St. Lazare, Etienne îşi luă rămas bun în pripă şi cam repede pentru cineva cu maniere elegante. Practic sări din tren înainte ca acesta să se oprească.

Ca un şcolar evadat de la şcoală, o luă la fugă pe peron, cu un zâmbet de uşurare pe chip.

Oare să fie vorba de o manifestare divină, se întrebă cu bucurie, observând ceilalţi pasageri care parcurgeau fără grabă peronul. *Oare trăiesc o revelaţie?* Zâmbetul lui se mări. Presupunea că nici un preot nu l-ar înţelege.

♥♥♥♥♥

Hazard se întâlni cu Daisy la staţia din Chicago. Cum el avea afaceri în oraş şi ea se îndrepta spre casă, hotărâse să-şi modifice programul după programul ei. Chiar dacă lui Daisy îi spusese că participase la nişte tranzacţii miniere, ceea ce era adevărat, principalul motiv pentru care Hazard călătorise până în Est era îngrijorarea ce o simţea pentru Daisy.

— *Cum reuşeşti să arăţi atât de proaspătă şi de răcorită?* o întrebă el pe Daisy în timp ce se îndrepta spre trăsură. E al naibii de cald aici.

Orașul se sufoca din pricina temperaturii ridicate și a umidității ajunse aproape de saturație.

— E o treabă de concentrare mentală, tată. Mă gândesc la munții răcoroși.

— Îți invidiez imaginația. Munții mei sunt la trei zile distanță cu un tren rapid.

— Mai ai multe afaceri de rezolvat aici?

— Nu prea multe, răspunse el, căci îi sesizase mica ezitare din voce, înainte ca ea să se stăpânească, iar urmele lacrimilor vărsate fuseseră evidente încă de la coborârea ei din tren. Te grăbești să ajungi acasă?

Daisy dădu din cap, cu chipul parțial ascuns sub borurile largi ale pălăriei.

— Pot să plec oricând, se oferi el. Tu decizi.

Aruncând o privire spre fiica sa, îmbrăcată romantic în rochie cu model floral roz, asortată cu panglici de mătase verde ca iarba la pălărie și pe mijloc, Hazard se întrebă dacă ducele de Vec îi alesese rochia, atât de neobișnuită ca stil cu gusturile lui Daisy. Oare tot Etienne Martel era cauza lacrimilor ei? Hazard cunoștea răspunsurile ambelor întrebări.

În mare, el auzise despre legătura dintre Daisy și duce, căci avea prieteni la Paris și, în plus, Adelaide îi scrisese lui Empress. Chiar dacă n-avea nici o obiecție ca Daisy să se îndrăgostească, nu-i plăcea deloc faptul că o vedea nefericită. Iar dacă ducele de Vec îi făcuse vreun rău fiicei lui, Hazard avea intenția clară să-l facă pe individ să plătească.

— Putem să plecăm repede?

Hazard întinse mâna, rămasă în aer, și când ea privi spre silueta înaltă a tatălui ei, rămas nemișcat în forfoteala de pasageri îndreptându-se fiecare spre destinația proprie, Hazard își încruntă sprâncenele și zise:

— Vrei să plecăm acum?

Cum de știe, se minună Daisy, luptându-se cu lacrimile care stăteau să izbucnească și care o înecau, *că îmi doresc atât de mult să mă văd iarăși în munții mei, încât chiar și câteva ore de stat în Chicago mi se par insuportabile.*

Fără a mai scoate o vorbă, Hazard își deschisese brațele. Daisy se aruncă la pieptul lui. Se simțea din nou

în siguranţă, cuibărită în braţele tatălui ei, ca şi cum el ar fi putut îndrepta la loc universul ei dărâmat, ca şi cum protecţia lui ar fi putut bloca orice suferinţă şi orice durere.

— Du-mă acasă, şopti ea.

I-ar fi putut cere să iasă neînarmat în faţa duşmanilor şi el ar fi făcut-o din dragoste pentru copilul lui. Călătorise în Est ca s-o întâlnească tocmai pentru că zvonurile dinspre Paris îi făcuseră să bănuiască nevoia ei de consolare. Însă dincolo de îmbrăţişarea lui blândă şi afectuoasă, mocnea o furie devastatoare împotriva bărbatului care o răvăşise în asemenea hal pe fata lui. Jură pe spiritele lui călăuzitoare că ducele de Vec va răspunde într-o zi pentru că-i rănise copilul.

— Găsesc eu un tren spre Vest, rosti Hazard, mângâind-o pe Daisy pe păr, în timp ce lacrimile ei îl pătau cămaşa. Plecăm, hotărî el, renunţând pe loc la planurile pentru după-amiază şi seara aceea. Aş vrea să-l împuşc, când văd cum plângi. Nu te merită.

— Nu-i vina lui, şopti Daisy, cu nasul înfundat în cămaşa lui.

— Dacă plângi, e vina lui, rosti implacabil Hazard, cu o logică de tată.

— Eu am hotărât să plec.

Dar n-a încercat să te oprească, comentă Hazard în gând, acordându-i încă o notă proastă lui de Vec.

— Nu pari prea bucuroasă de hotărârea ta, replică el prompt, vrând să-i înţeleagă motivele luării unei asemenea decizii.

— Nu e niciodată uşor să părăseşti...

— Pe cineva pe care-l iubeşti.

Daisy încuviinţă, sughiţând, trăgându-şi nasul şi arătând atât de nefericită, încât Hazard furişă o privire spre mulţimile de oameni care treceau pe lângă el, aşa cum trec apele unui râu pe lângă o stâncă, şi meditâ la soluţiile pe care le avea la îndemână. Majoritatea *aveau o natură violentă şi letală. Le respinse pe toate,* pentru că Daisy îi era forte dragă iar fericirea ei era indispensabilă pentru pacea lui sufletească.

— Îl vrei? rosti el simplu în cele din urmă.

O întrebare directă a unui tată mânat de o iubire necondiţionată.

Ea dădu iarăşi din cap.

— Atunci o să-l ai.

Era hotărârea definitivă a şefului de clan, luată cu competenţă de Hazard Puma-Neagră. Crescut ca războinic într-o societate războinică, care îşi menţinea suzeranitatea asupra celor mai bune terenuri de vânătoare de pe platourile din Nord împotriva unor duşmani mai puternici şi mai numeroşi, Hazard Black se perfecţionase în arta călăritului şi a războiului. Ca şi în planificarea unei operaţiuni militare, el nu vedea nici o problemă în răpirea ducelui de Vec şi aducerea lui în munţi.

Daisy îşi înălţă chipul înlăcrimat spre el. În ochi i se citea emoţia.

— Nu, declară ea, cu aceeaşi hotărâre ca a tatălui. E imposibil să-l am... dintr-o mie de motive — toate logice. Nevastă-sa nu va divorţa de el. *Nu va divorţa*, tată, şi are la dispoziţie întregul sistem juridic. Etienne nu crede că nu va reuşi să se despartă legal... însă nu poate. El nu ţine cont de realitatea unei justiţii pline de nepotisme. Nu înţelege pe deplin toate obstacolele pe care Isabelle i le poate ridica în cale — toate procedurile de întârziere permise *legal*. (Daisy inspiră adânc. În câteva fraze îşi prezentase dilema.) Aşa că am venit acasă pentru că n-avea nici un sens să mai rămân şi am intenţia să stau în Montana şi *nu* vreau ca tu să te amesteci. Se uită la tatăl său cu o privire intensă. Promite-mi că n-o vei face, *papa*.

Pentru prima dată în viaţă ea îl numise cu un termen mai intim decât tată. Apelativul ei copilăresc nu semăna deloc cu auto-stăpânirea ei proverbială. Hazard n-o văzuse niciodată atât de rănită.

— *Papa*?

Vocea lui Daisy era tât de slabă încât sunetul *dispăru imediat în zgomotul mulţimii*.

Daisy era unica lui fiică şi Hazard voise întotdeauna ca ea să fie fericită. Sperase s-o păzească de violenţele

la care el şi fii lui fuseseră atât de des supuşi de-a lungul anilor în încercarea lor de a-şi păstra pământurile. Voise o viaţă tihnită pentru ea. Toate visele lui se destrămau acum, căci Daisy semăna prea mult cu el ca să se supună cuminte unei lumi idilice şi sigure — o lume vrăjită, ireală. Însă n-avea nici un chef s-o vadă *atât* de nefericită.

— Trebuie să promit? întrebă el cu glas tărăgănat, dorind mai presus de orice să-i redea ei fericirea.

— Da, răspunse ea încet, ştiind cât de impulsiv era tatăl său.

— Atunci îţi promit, o asigură Hazard. Să ştii însă că el e un prost.

♥♥♥♥♥

Douăzeci de minute mai târziu se aflau amândoi într-un compartiment particular dintr-un tren care mergea la St. Louis. Bagajul lui Daisy fusese transferat în grabă, iar acum şedeau amândoi confortabil pe banchete, desculţi şi cu paharele de limonadă stropită cu bourbon în mâini. Treptat, gara se pierdu în mulţimea blocurilor care constituiau inima oraşului Chicago. Însoţit de ritmul cântător al roţilor, protejat de căldură de ferestrele ridicate, Hazard îi zâmbi fiicei sale şi îşi ridică paharul.

— Pentru viitor, toastă el. Şi pentru fericirea ta.

— Pentru viitor, aprobă Daisy, zâmbind. Pentru munţii de acasă. Şi pentru cel mai bun tată din lume.

♥♥♥♥♥

Pe parcursul călătoriei spre Montana, Daisy îl relată pe scurt lui Hazard cum evoluase relaţia ei cu ducele de Vec, care erau sentimentele ei în privinţa viitorului şi care îi fuseseră motivele de părăsire a Parisului. Îi descrise amănunţit complicata lege franceză a divorţului, precum şi lipsa de cooperare a Isabellei. Cum Hazard fusese implicat cu un an înainte în negocierile neplăcute ale divorţului lui Trey de Valerie, el era perfect conştient de puterea exercitată de marile sume de bani asupra consoartelor şi asupra justiţiei corupte. Se întreba numai dacă nu cumva

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

ducele nu fusese complet sincer cu Daisy în privinţa detaliilor divorţului sau dacă se gândise să cheltuiască o parte din avere ca să-şi cumpere libertatea.

Cunoscând reputaţia ducelui, Hazard bănuia că el nu era tocmai nevinovat în ceea ce privea divorţul. Obişnuit el însuşi să atragă atenţia femeilor, Hazard înţelegea perfect linia fină de separaţie dintre onestitate şi politeţe. Înainte de a se căsători, el reuşise cu măiestrie să îndeplinească dorinţele amoroase ale unui mare număr de femei. Devenise astfel un expert în arta galanteriei de oraş. După căsătorie, folosise experienţa acumulată ca să se protejeze politicos de femeile care intenţionau să-l seducă.

— Într-o ţară în care procedurile legale de divorţ sunt atât de noi, îi zise el cu tact lui Daisy, mă aştept ca să nu fie pus la punct un sistem de operare judiciară.

— Şi biserica se opune cu vehemenţă acestei legi.

— Înţeleg.

— Şi legiuitorii sunt împărţiţi. Mulţi din clasa socială a lui Etienne sprijină restaurarea monarhiei. (Daisy dădu din umeri.) Etienne a fost întâmpinat glacial la Operă de noul reprezentant al clerului la Vatican... şi ăsta e doar un exemplu de distrugere a unei prietenii — din pricina mea.

— Din pricina divorţului, nu a ta.

Hazard nu voia ca Daisy să se încarce cu povara unui divorţ care putea sau nu să aibă loc.

— Şi totuşi, eu mă simt responsabilă.

Hazard nu putea fi atât de direct pe cât ar fi vrut. Aşa că rosti, cu un zâmbet liniştitor.

— În fine, eu sunt mulţumit că eşti acasă — indiferent de motiv.

Nici mărturisirile lui Daisy nu erau complet sincere. Ele nu ilustrau nimic din maniera în care Etienne o *zorise* practic să se întoarcă în Montana. Umilinţa suferită era prea intimă ca să fie dezvoltată.

— Mă bucur că m-am întors, zise Daisy. Şi abia aştept să mă apuc iarăşi de lucru[IX].

Pe măsură ce înaintau spre vest şi lăsau oraşele în urmă, îndepărtându-se tot mai mult de Paris, un fel de pace îi învăluia sufletul. Preeria care se vedea de la fereastra trenului făcea ca Parisul să devină ceţos, înlătura viziunile groaznice ale chipului malefic al Isabellei şi punea într-o anumită perspectivă dorul cumplit de Etienne. *Voi reuşi oare să-l sting?* Până atunci Daisy nu mai trăise aşa ceva. Un imens pustiu dureros continua să-i umple inima.

Sărbătorită de familie şi prieteni, Daisy reintră rapid în universul ei familiar. Le povesti tuturor despre expoziţiile şi piesele de teatru văzute, iar rochiile ei noi îi atraseră complimente de-a dreptul excesive. Căzu de acord cu toate cunoştiinţele că Parisul avea o frumuseţe aparte primăvara.

Cu atâţia milionari din bogatul orăşel minier Helena care călătoriseră în străinătate sau aveau prieteni la Paris, zvonurile privind relaţia dintre Daisy şi ducele de Vec precedaseră sosirea ei acasă. Deşi nimeni nu era atât de iipsit de maniere încât să o întrebe, Daisy era conştientă de curiozitatea care îl frământa pe toţi. Era firesc ca oamenii să se arate totuşi curioşi — numele de Vec stârnea ecouri în mintea tuturor.

Empress abordă subiectul o dată, căci, în calitate de prietenă a ducelui în timpul înstrăinării ei de Trey, înţelegea deplina măsură a farmecului lui.

Daisy venise la ea să o vadă pe ea şi copiii, aşa că se aflau amândouă în camera copiilor şi îi urmăreau pe micuţi cum se joacă.

— Etienne va veni în Vest? întrebă Empress.

Daisy clătină mai întâi din cap, ca şi cum n-ar fi vrut să răspundă, apoi rosti scurt:

— Nu.

În cameră plutea un aer de pace. Încăperea era scăldată în lumina aurie a soarelui, iar fericirea se citea pe chipurile zâmbitoare ale copiilor. O atmosferă total opusă dezordinii din viaţa lui Daisy.

Empress şi tânărul fiu al lui Trey, Max, puneau pietre unele peste altele în mici turnuleţe împreună cu

Belle, fata lui Valerie Stewart, pe care o creşteau ca pe fata lor. Cel mai tânăr frate al lui Empress, Eduard, acum în vârstă de cinci ani, îi ajuta pe cei doi copii să-şi echilibreze construcţiile fragile.

Născuţi la diferenţă de o lună, cei doi micuţi, amândoi bruneţi şi de aceeaşi statură, dovediseră imediat afinitate unul pentru celălalt, încă de la prima întâlnire, ca nişte gemeni, înţelegându-şi reciproc vorbele incoerente când nimeni altcineva nu le putea descifra, arătând grijă unul faţă de altul, împărţindu-şi jucăriile şi atenţiile ca şi cum ar fi fost ceva firesc. Privind scena fericită a celor trei copii adânciţi în construcţia lor, în vreme ce Solange dormea liniştită în apropiere, în pătuţul ei, Daisy simţi un ghimpe de invidie. Etienne îşi dorise un copil şi dacă ea ar fi fost mai puţin practică acum i-ar fi purtat acel copil. Dintr-o dată, cu o senzaţie inexplicabilă de prea târziu, îşi dori să fi fost mai puţin pragmatică. Chiar dacă Etienne ar fi fost pierdut pentru ea, Daisy ar fi avut acum copilul lui pe care să-l iubească şi să-l îngrijească, ar fi avut o parte din el ca amintire vie a dragostei lor nespuse.

— După ce se va încheia divorţul lui Etienne, zise Empress, întrerupând reveria lui Daisy, el va veni în mod sigur în Vest.

— Divorţul nu se va încheia niciodată.

Afirmaţia lui Daisy suna ca o sentinţă implacabilă.

— Nu poţi fii sigură! Cu siguranţă că de Vec va câştiga.

— Nu-ţi dai seama de poziţia Isabellei. Divorţul înseamnă moartea pentru ea şi Isabelle vrea să trăiască mult. Daisy se întinse să-i ajute pe Max să-şi echilibreze construcţia. Rostise vorbele pe un ton neutru, ca şi cum ar fi comentat vremea. Ultimele săptămâni, chiar dacă nu-i stinseseră amărăciunea iubirii pierdute, îi oferiseră un răgaz suficient pentru a analiza puterea apărării Isabellei. Oricum Etienne nu poate pleca din Franţa... deoarece toate interesele lui de afaceri se află pe continent. Iar eu nu pot trăi la Paris. Viaţa mea e aici.

La oricare altă femeie, Empress ar fi pus la îndoială fermitatea convingerilor, însă familia lui Trey era angajată fără dublu în slujba clanului, a viziunii Absarokee, cu o tărie de caracter şi un curaj de neînfrânt, mergând spre devoţiune oarbă.

O femeie mai tradiţională n-ar fi pus în cumpănă traiul în lumea soţului ei, însă Daisy întruchipa un rol feminin fundamental netradiţional, căci indienii Absarokee întreţineau cultul acceptării egalitare a misiunii fiecărei persoane, indiferent de sex. Bărbaţii şi femeile puteau accede în mod egal la recunoaşterea socială şi îmbogăţirea spirituală.

Una din cele câteva femei avocat din America, hotărârea ei de a intra în acea elită se bazase numai pe dorinţa ei de a-şi ajuta poporul căruia îi aparţinea. Precum tatăl şi fraţii ei, Daisy îşi găsea resursele în oamenii din clanul ei.

Empress îşi dădea seama, cu profundă recunoştinţă, că se putea socoti fericită că nu fusese nevoită să înfrunte o astfel de dilemă crudă. Chiar dacă proprietăţile familiei ei se găseau în Franţa, fratele ei mai mare, Guy, şi manageri pricepuţi se ocupau de toate afacerile.

— Oare Etienne ar putea trăi în Montana o parte a anului? întrebă ea cu blândeţe.

Daisy răspunse cu o expresie impenetrabilă pe chip.

— El are grijă de o duzină de proprietăţi imobiliare, are acţiuni majoritare la trei căi ferate europene, un fotoliu la Bursă, pasiunea lui pentru polo îi consumă ore întregi pe zi — ca să nu mai menţionez menţinerea grandorii milenare a familiei de Vec. O astfel de combinaţie ar fi greu de condus din Montana.

Capitolul 18

În luna care urmă, scrisorile lui Daisy şi ale lui Etienne se intersectară de-a lungul imensei distanţe care îi separa, înnoidu-le şi susţinându-le amândorura speranţele. Până într-o zi fierbinte de iulie, când Parisul

zăcea adormit sub arşiţa toridă, şi când Bourges îl telefonă ducelui cu veşti proaste. Apelul lor de schimbare a instanţei fusese audiat de un alt magistrat, din cauză că Beauchamp căzuse bolnav la pat, cu puţine şanse de supravieţuire, şi rezultatul era din nou negativ.

— La naiba, oftă Etienne, sprijinindu-se de spătar şi închizând ochii.

— N-am fost niciodată obstrucţionat de atâtea coincidenţe. Parcă ar fi vorba de voinţa lui Dumnezeu, se plânse Bourges. Beauchamp convenise să fie rezonabil.

— Presupun că ne putem considera norocoşi că reversul înseamnă doar o pierdere în instanţă pentru noi, rosti, filozofic, ducele, deschizând ochii în răcoarea şi penumbra din bibliotecă. Beauchamp ar putea avea mai mult ghinion.

— Se pare că e vorba de inima lui. Aveţi dreptate, deşi acum nu prea mă simt în stare să fac filozofie.

— Deci cine ne-a refuzat?

— Plaige. La naiba cu spiritul lui mic burghez. Relaţiile nevestei sale l-au adus unde e astăzi şi treaba asta i s-a urcat la cap.

— Fără îndoială atunci că a fost uşor de convins de sângele albastru al lui Charles, remarcă ironic Etienne. Ce mai facem acum?

— Mă întâlnesc mâine cu Letheve.

— E pierdere de timp, Felicien.

— Poate că nu.

Felicien avea o încăpăţânare de admirat, însă Etienne ştia că orice discuţie cu Letheve era inutilă. Omul urma întocmai instrucţiunile lui Charles şi ale Isabellei.

— Plec la moşia mea de la râu pentru câteva zile, aşa că nu voi fi de găsit, anunţă ducele, având nevoie de puţină singurătate după noul raport descurajator al lui Bourges. Te sun când mă întorc. Şi îţi mulţumesc pentru toată munca depusă.

— Le venim noi de hac până la urmă.

Etienne trebuia să zâmbească de insistenţa lui.

— Sper şi eu din tot sufletul.

♥♥♥♥♥

Nu mai fusese în Colsec de la plecarea lui Daisy, întrucât ultima lună fusese extrem de încărcată cu întâlniri de afaceri. Etienne îşi vizitase toate proprietăţile pentru a vedea care era starea lanurilor de cereale şi a viilor, făcuse două scurte călătorii în sudul Franţei, unde una din companiile înfiinţate de el propunea dezvoltarea unor noi linii ferate şi se îngrijise de construirea unor grajduri suplimentare pentru caii de curse.

Imaginea lui Daisy îi apăru instantaneu în minte când intră în încăperile pline de amintiri dulci de la Colsec. Mâncaseră împreună în holişor şi ea şezuse acolo, pe canapeaua turcească, sub fereastră. Îi zîmbise peste umăr coborând scările astea, cu o privire jucăuşă în ochi. Făcuseră dragoste în acel pat şi pe acel şezlong o întreagă după-amiază fierbinte — pentru prima dată, ca şi acolo, pe baicon, în răcoarea dimineţii, în orele fierbinţi ale după amiezii, noaptea, sub lumina lunii. Etienne zări cu coada ochiului noua cameră de baie amenajată de la ultima lui vizită, dotată cu instalaţii moderne, astfei ca Daisy să aibă mai mult confort decât îi oferea vechea încăpere. Ultase cu totul de ea. Trecând pe sub marele portal decupat în peretele dormitorului, Etienne rămase înmărmurit de splendida privelişte care se deschidea spre grădină. Ferestrele înalte de la podea până în tavan erau orientate spre est pentru a lăsa lumina dimineţii să pătrundă înăuntru, iar suprafaţa pereţilor era acoperită cu plăci de ceramică pictate manual cu superbe ghiriande de fiori în tonuri de roz aprins şi verde de culoarea muşchiului. Unul din pereţi era dominat de o cadă de baie din marmură verde cu toate accesoriile din aur. O masă de toaletă montată sub arcade, acoperită cu dantelă şi împodobită cu oglinzi şi parfumuri de toate felurile, aştepta cuminte să fie folosită de Daisy.

Aşa cum aştepta şi el.

Fu nevoit să se plimbe o vreme de-a lungul râului pentru a-şi recăpăta controlul asupra propriei disperări,

♥♥♥♥♥

pentru a lăsa în urmă speranţele pierdute şi amintirile, pentru a reuşi să se împace într-un târziu cu totala lipsă de speranţă. Când se întoarse, intră în mica lui bibliotecă şi se aşeză la masă ca să-i scrie lui Daisy. Plin de amintiri melancolice despre zile mai fericite, deprimat de ultimele veşti primite de la Bourges, ducele era total descurajat când îşi începu scrisoarea. Această căsuţă din Colsec, odinioară un refugiu intim, părea pustie şi tristă fără femeia pe care o iubea, iar cuvintele lui reflectau această dezolare.

„Îmi pare rău, dar nu ştiu dacă acest divorţ va reuşi. Apelul pentru schimbarea instanţei a fost refuzat. Chiar dacă Bourges mai are speranţe, în starea mea sufletească de acum îmi vine greu să fiu de acord cu el. Sunt în Colsec, mi-e îngrozitor de dor de tine, te văd pretutindeni însă nu te pot ţine în braţe şi nu-ţi pot vorbi. În momente ca acesta avertismentele pe care mi le-ai dat reverberează în urechile mele asemenea clopotelor apocalipsei, amorţind orice speranţă şi paralizând orice acţiune. Chiar dacă sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat, ele sunt din nefericire influenţate de viitorul sumbru al divorţului meu."

Adăugă câteva rânduri despre grădina care se vedea de la fereastră, despre modul în care florile îi aminteau de ea, însă îi fu imposibil să pretindă că e vesel şi încheie fără obişnuita lui promisiune de a o vedea în curând.

♥♥♥♥♥

Scrisoarea lui Etienne sosi în cel mai prost moment posibil, căci şi Daisy era descurajată din pricina numeroaselor probleme care îi blocau viitorul. Veştile lui neplăcute păreau un ecou al disperării ei.

Se duse călare până sus în munţi ca să fie singură. Se întinse sub plopii lucitori şi meditâ la starea sufletească din scrisoarea lui, la concizia termenilor şi la modul întunecat în care fuseseră folosite cuvintele

„sumbru, amorţind, paralizând". Netezind mica foaie de hârtie pe iarbă, pipăi formele sinuoase ale cuvintelor, ca şi cum în acest fel ar fi putut simţi prezenţa lui. Trecuseră deja două săptămâni din ziua în care scrisese Etienne scrisoarea în Colsec, şi Daisy încercă să-şi imagineze cum arătase el, aşezat la micul birou din biblioteca lui de la parter. *Era în picioarele goale, aşa cum obişnuia să stea adesea la Colsec, avea părul ud de la înotul în râu, îi adusese Gabrielle un punch de citrice într-un pahar înalt, aşa cum îi plăcea lui Oare ce voise să spună când scrisese că divorţul n-avea să reuşească? Se referise doar la procedurile legale — sau şi la altceva?*

Bineînţeles că ştia şi singură răspunsul.

Ştiuse răspunsul încă de la Paris.

Numai inima ei refuzase să accepte realitatea.

♥♥♥♥♥

În acea noapte îi trimise lui Etienne răspunsul:

„Sincer nu ştiu cum să încep", scrise ea, luptându-se cu literele înşirate să o despartă de bărbatul pe care-l iubea mai presus de orice. În ochi îi jucau lacrimile şi gâtul o durea din pricina suspinelor reţinute.

„Nici măcar nu sunt convinsă de înţelepciunea acţiunilor mele. Însă când ţi-am citit scrisoarea din Colsec, sufletul meu s-a prăbuşit la pământ. Disperarea ta era şi a mea, amărăciunea ta din pricina speranţei pierdute — amărăciunea mea. Nu am gândit nici o clipă logic, Etienne, ca să ne dăm seama că nu putem înfrânge puternicele prejudecăţi milenare ale rasei sociale din care faci parte. Deşi îmi pasă mai puţin de divorţ în sine — cunoşti părerile mele despre obiceiurile albilor — îmi pasă enorm de ceea ce datorăm fiecare culturilor cărora aparţinem. Te iubesc cu aceeaşi pasiune ca în prima zi pe care am petrecut-o la Colsec, şi mi-e dor de tine în fiecare clipă, dar nu mă pot mărita cu tine.

Aparţinem unor lumi diferite. Lumi separate de distanţă şi convingeri.

Promite-mi că vom rămâne măcar prieteni, astfel încât să nu te pierd complet."

Capitolul 19

După ce citi scrisoarea, ducele o aruncă în celălalt capăt al încăperii, înjurând. Apoi se duse să o ia şi să recitească oribilele cuvinte. *La naiba cu ochii ei negri! Prieteni? Vrea să rămânem prieteni? Imposibil! Probabil că-şi găsise pe altcineva. La naiba cu ea şi cu lipsa ei de încredere!*

Apucă scrisoarea pentru a treia oară, netezi hârtia cu dosul palmei şi parcurse cuvintele din nou, încet, ca şi cum dincolo de propoziţii s-ar fi găsit un înţeles ascuns. *Daisy declară ferm că nu se va căsători cu mine,* decise în sfârşit ducele după a zecea lectură, oricum ar fi interpretat el frazele şi indiferent de dragostea mărturisită de ea.

Îl cuprinse furia din pricina frazelor ei nobile, a tonului cumplit de practic, a posibilităţii existenţei unui nou pretendent care s-o amuze pe frumoasa şi aprinsa domnişoară Black. O ură neputincioasă îl invadă la gândul altui bărbat atingând-o pe Daisy. Cu acea imagine în minte, îl cuprinse o poftă nebună să lovească în ceva sau în cineva. *Prieteni? Vrea să rămânem prieteni, ca nişte parteneri de bridge sau ca un cuplu de jucători de tenis?* Nu se vedea deloc un simplu prieten cu seducătoarea şi senzuala Daisy Black. Probabil că glumea! Era clar că-şi găsise pe altcineva, aşa cum se vârâse atunci în patul lui, cu un râs ironic şi cu ochi de diavoliţă. Etienne îşi mărturisi gândul în cuvintele telegramei pe care o trimise imediat.

„Eşti nebună dacă ai impresia că vreau să fim prieteni. Cine e noul tău amant?"

Nu o semnă, pentru că funcţionarii de la ghişeu abia aşteptau un subiect de bârfă, însă ea avea să ştie de la cine venea mesajul. Începuse să se plimbe nervos în sus şi-n jos, îmbufnat şi nerăbdător, aşteptând răspunsul ei — neştiind dacă-l va răspunde.

Daisy primi reproşul violent în biroul ei din Helena şi îngheţă citind cuvintele. Compuse imediat un

răspuns şi rămase în picioare, tremurând în căldura verii, în vreme ce cuvintele erau transmise.

„Nu există nimeni. Crede-mă. Nimeni în afară de tine. Putem fi prieteni?“

„Mărită-te cu mine. Nu vreau o prietenă.“

„Nu mă pot mărita cu tine.“

Daisy fusese cât p-aci să nu scrie ultimele cuvinte. Aproape că se hotărâse să devină amanta ducelui de Vec tocmai pentru că el nu era liber să se însoare cu ea chiar dacă voia. Lupta înverşunată dintre credinţă şi necredinţă o făcu incapabilă de vreun gest pe moment, în vreme ce funcţionarul de la ghişeu aştepta răspunsul. În principiu, nu-i păsa de divorţul lui Etienne, însă o interesau repercusiunile omisiunii lui. Şi îi mai păsa de propria pace sufletească. Această reflecţie simplă îi adusese în faţa ochilor toate peisajele minunate pe care le iubea, în care predominau imagini ale mult îndrăgiţilor ei munţi.

În sfârşit, o decizie.

„Îmi pare rău,“ scrise ea în cele din urmă, nereuşind să exprime în două cuvinte puternicele ei legături care o uneau de treizeci de ani cu clanul el. *„Spune-mi că înţelegi.“*

„Nu înţeleg. Nu vreau să înţeleg. Nu pot să înţeleg. Mă omori,“ adăugă el la sfârşit, cu o recunoaştere teribilă pentru un om cu mândria lui.

„Îmi pare rău.“

Cuvinte practice, cuvinte ale datoriei, cuvinte care întunecau soarele.

„Să nu-ţi pară. Mie nu-mi pare,“ repliă Etienne, frustrat, după două ore petrecute la ghişeul telegrafului din incinta Bursei.

Supărat că fusese nevoit să-şi expună viaţa intimă ochilor tuturor, ieşi în trombă din instituţie şi se îndreptă grăbit spre „Jockey Club“ ca să bea până ce avea să ajungă într-o binecuvântare stare de indiferenţă faţă de toate femeile, toţi prietenii sau oricine altcineva. Târziu în acea după-amiază, apăru şi Valentin la club. Îl căutase pe duce, după ce acesta nu apăruse la

programata întâlnire de la Tattersalls, unde trebuiau să vadă un nou armăsar.

— Calul era o frumuseţe, zise Valentin, apropiindu-se de Etienne, care şedea prăbuşit pe un fotoliu, lângă ferestre. L-ai ratat. L-am cumpărat eu.

— Cei puţin într-un cal poţi avea încredere, răspunse enigmatic ducele.

— Spre deosebire de ce sau de cine? întrebă Valentin, conştient că prietenul lui consumase aproape o sticlă de coniac de unul singur. Etienne se îmbiba rareori cu atâta alcool la o oră atât de matinală.

— Femei.

Vocea ducelui era încărcată de dezgust.

— O ceartă între îndrăgostiţi?

— Să îmi aminteşti să nu mai iubesc vreodată pe cineva. E iadul pe pământ.

— Acum vreo două luni nu păreai prea nefericit.

— Judecata îmi era blocată de dorinţă.

— Înainte nu s-a întâmplat.

— Dorinţa pe care o stârneşte Daisy Black e mai puternică decât toate celelalte.

— Vrei să-mi povesteşti?

Evident, Etienne nu mai era perfect lucid... deşi o sticlă de coniac Napoleon era în stare chiar şi singură să facă pe oricine să nu mai judece cum trebuie.

— Nu-i nimic de povestit, murmură Etienne. Vrea să fim prieteni. Pentru prieteni, toastă el cu ură abia reţinută, ridicând paharul înspre Valentin şi apoi golindu-l dintr-o înghiţitură.

— Şi a fi prieteni înseamnă ceva rău?

Valentin se aşează pe un fotoliu alăturat.

— E mai rău decât rău. E de necrezut, mormăi ducele, umplându-şi la loc paharul. Nu se poate mărita cu mine, spune ea. Hai să fim prieteni, spune tot ea. Nu-i incredibil? Arăt eu ca unui care vrea să fie doar *prieten* cu Daisy Black cea seducătoare şi mai fierbinte decât flăcările iadului? Ce vrei să bei? întrebă el, făcând semn cu capul unui lacheu care aştepta politicos la o oarecare distanţă.

— Ce bei şi tu. Când s-a întâmplat asta?

— Atunci încă o sticlă, comandă Etienne, turnând ceea ce mai rămăsese din sticla de pe masă în pahar.

— Acum şapte telegrame, de fapt. Sau acum şase? La dracu, am uitat.

Foile boţite de hârtie, cauza beţiei lui, se odihneau cuminţi pe măşuţa de lângă el.

— Deci eşti sigur că asta e intenţia lui Daisy. Nu greşeşti cumva?

— Nu, nu greşesc. Pot şi eu să citesc. Isuse, poţi să crezi că asta e femeia pentru care divorţam de blestemata de nevastă-mea, femeia pentru care cheltuiam o avere ca să cumpăr magistraţi, aceeaşi femeie care a împins-o pe Isabelle să-mi omoare armăsarul negru campion?

— Isabelle l-a omorât pe Morocco?

Valentin se îndreptă atât de brusc în fotoliu încât coniacul se revărsă peste marginea paharului.

— Limpede ca lumina soarelui.

— De unde ştii?

— Mi-a scris să mă anunţe şi mi-a urat multă nefericire în viaţă. Probabil că are capacităţi profetice.

— Spune-mi exact ce ţi-a scris Daisy.

Valentin încă nu-l credea în întregime pe Etienne. El şi Daisy se iubiseră prea nebuneşte. În fond, el îşi schimbase toată viaţa pentru ea.

Ducele oftă. Era mai treaz decât s-ar fi presupus după cantitatea de băutură consumată. Ochii lui verzi erau limpezi.

— Divorţul n-o să aibă loc... şi asta e problema cea mai importantă, bineînţeles. Înţeleg ezitările ei faţă de starea mea civilă. Însă tot ea susţine că situaţia cu divorţul n-o deranjează. În schimb e de neconceput, după mintea ei, faptul că nu locuim amândoi în Montana. E un concept prea bizar pentru mine ca să-l înţeleg. I-am spus că o vom rezolva şi pe asta.

— Cum?

Valentin cunoştea afacerile ale lui Etienne. Erau vaste şi diversificate, însă toate se găseau în Europa.

— Tu ai locui în Montana?

— N-am crezut niciodată că voi fi obligat s-o fac.

Nici nu era obligat s-o facă, bineînţeles.

— Ai face-o?

— Nimeni nu mi-a cerut-o vreodată.

— Nu mi-ai răspuns.

— Nu ştiu. Nici nu mai ştiu dacă am fost vreodată îndrăgostit atât de furios sunt. Şi nu mă întreba de ce sunt furios, căci nici în cazul ăsta nu ştiu răspunsul. Însă am rupt două piese nenorocite de mobilier în sala de biliard de la parter şi l-am speriat de moarte pe intendent. Bineînţeles că mi-am cerut scuze, însă după ce am rămas acolo, ca un prost, cu privirea pironită pe lemnele rupte.

Clătină încet din cap, tolănindu-se şi mai bine pe fotoliul lui şi ţinând paharul de coniac în echilibru pe piept.

— Dacă asta e dragoste, şopti el, atunci o urăsc.

— Vino să discuţi cu Adelaide. Ea pricepe cum gândesc femeile. Poate te va ajuta.

— Mersi, dar nu vreau. (Ducele zâmbi.) Daisy a fost suficient de explicită. (Zâmbetul i se estompă şi ochii i se îngustară puţin.) Niciodată n-am cerut vreo femeie în căsătorie până acum. Isabelle a fost peţită de avocatul familiei de Vec. Iar când cer şi eu în sfârşit mâna unei femei şi apoi încerc să mut cerul şi munţii din loc ca să fac mariajul posibil... (Vocea i se stinse.) N-o să implor pe nimeni să se căsătorească cu mine.

— Mândria?

— Cred că da. N-a fost ambiguă, Valentin. A spus clar *nu*.

Capitolul 20

Trecu iulie şi veni august fără ca Daisy şi ducele să o simtă conştient, ocupaţi cum erau cu activităţile lor. Implicată în acţiunile legale necesare pentru deschiderea unei mine de cupru la sud de Helena, Daisy ajunsese să muncească şaisprezece ore pe zi. Băgându-se epuizată în pat în fiecare seară, dormea buştean până a doua zi. Programul ei era intenţionat

atât de încărcat; Daisy nu mai suporta să-l viseze pe Etienne noapte de noapte.

Bourges continua procesul de divorţ al ducelui pentru că Etienne considera că, fie şi în situaţia în care nimic nu l-ar fi consolat pentru nefericirea de a o pierde pe Daisy, măcar îşi putea câştiga într-o bună zi libertatea. Iluzia căsniciei lui cu Isabelle nu mai avea nici o scuză. De ce să mai împartă un nume când nu împărţeau nimic altceva?

Ducele se văzu des cu vărul lui Georges, pe care îl ajută la planificarea următoarei sale călătorii în Orient. Îşi asumă misiunea de a alege şi comanda tot ce era nevoie pentru un astfel de drum, de la alimente până la creioane, ca un paleativ pentru a uita de gândurile dureroase care îl chinuiau. Georges intenţiona să exploreze stepele dintre Turkistan şi Mongolia şi era posibil să-şi petreacă iarna lângă lacul Baikal, alături de buriaţi. Limba acestora îl interesa pentru că includeau rudimente din limba siriacă şi nighuriană.

Pe măsură ce oragnizarea se apropia de sfârşit şi expediaţia devenea tot mai iminentă, ducele se gândea tot mai serios să ia şi el parte la călătoria pe care în fond o finanţa — cel puţin pentru o lună şi ceva de zile. Cu cât se gândi tot mai mult la această posibilitate, cu atât deveni mai interesat. Iar când Justin se întoarse din Egipt şi îşi anunţă imediat intenţia de a participa la călătoria în Orient alături de Georges, Etienne trecu hotărât în revistă toate afacerile pe care le putea încredinţa altora.

— Hai cu noi, *papa*, îl rugă într-o zi când studiau toţi trei hărţile. Vântul stepelor îţi va limpezi mintea, adăugă el cu un zâmbet.

— O perspectivă plăcută... Poate că aş putea că merg şi eu cu voi o bucată de drum.

Spre deosebire de expediţiile lui anterioare, făcute cu mulţi ani în urmă, Etienne nu mai putea să stea luni *de zile departe de Paris. Pe atunci nu era acţionar* majoritar la căile ferate şi nici nu era participant activ în tranzacţiile bursiere. Nici una din afaceri nu îl

permitea luxul de a putea absenta perioade prea lungi de timp.

— Vino până la Samarkond. De acolo te poţi întoarce înainte de lăsarea iernii.

— Trenurile spre Samarkond sunt bune, adăugă Georges, conştient fiind de suferinţa ducelui.

În trecut femeile constituiseră întotdeauna distracţia lui preferată, însă după Daisy, Etienne nu îşi reluase obiceiurile. Ieşea rareori în oraş şi părea permanent neliniştit.

— Poţi să te întorci în Paris în opt zile.

Etienne îşi plimbă degetul pe linia de pe hartă care reprezenta calea ferată ce lega Franţa de Asia. La un moment dat se opri, după care, ridicându-şi privirea, zâmbi şi zise:

— În fond de ce nu? Am nevoie de o schimbare de decor.

Plănuiră să piece peste o lună.

♥♥♥♥♥

Furia ducelui faţă de Daisy se domolise în ultimele săptămâni, iar amărăciunea fusese înlocuită de o bunăvoinţă benignă. Se dovedise egoist şi incorect când îi ceruse lui Daisy să aştepte atâta vreme divorţul lui. Ea merita o fericire cât mai apropiată şi nu o amânare de ani de zile, până când avea să-şi epuizeze Isabelle şi ultimul apel la ultimul magistrat din cadrul celei mai înalte instanţe de apel. Era limpede că ea asta avea de gând să facă. Dacă el nu mai era prezent în viaţa lui Daisy, atunci ea putea găsi ocazia de a descoperi un alt bărbat pe care să-l iubească.

Cu toate astea, îngăduinţa lui dispărea atunci când îl apuca melancolia cea mai neagră sau când o visa în modul cel mai pasional cu putinţă pe Daisy. În acele nopţi se trezea şi bea până uita de el, ca imaginea ei vie să dispară sau ca amărăciunea de care era cuprins să se transforme într-o simplă amorţeală.

♥♥♥♥♥

Zilele treceau destul de uşor pentru Daisy. Se ducea la birou dimineaţa devreme şi rămânea acolo

până seara târziu. Munca pe care şi-o asumase îl consuma tot timpul. Ar fi lucrat şi noaptea dacă ar fi putut, căci uneori o chinuiau visele. Cu aceste ocazii îl vedea pe Etienne în întreaga lui splendoare, zâmbind şi tachinând-o, ţinând-o în braţe, făcând-o să râdă. În acele dimineţi când se deştepta şi îşi dădea seama că e singură în pat avea o senzaţie cumplită de moarte.

Deschiderea noii mine venise ca o binecuvântare, căci procesul complex de organizare a operaţiunilor miniere îi consuma tot timpul. Ajunseră acum mai jos cu două nivele, la marginea superioară a vânei de minereu şi erau programaţi să înceapă peste şase luni de zile transporturile pe mare. Iniţial, cu apa fusese o întreagă problemă, însă după punerea în funcţiune a unui sistem de pompare reproiectat, nu se mai ivise nici o situaţie de criză.

Daisy urcase pe munte de două ori pe timpul verii, ca să ia parte la focuri şi festivităţi, însă zâmbetele îi erau mai puţin spontane, părea mai supusă şi refuzase de câteva ori politicoasă să meargă împreună cu mai multe cupluri de tineri la cules de mure. În nopţile cu lună, când bătaia tobelor chema triburile la dans, Daisy se trezea ademenită de ritm, cu toate simţurile vrăjite de acel sunet plin de rezonanţă. În astfel de nopţi dansa şi ea, însă niciodată de două ori cu acelaşi bărbat — ca şi cum n-ar mai fi fost disponibilă pentru flirturi.

Singura ei distracţie era să fie de faţă la conversaţiile dintre Hazard şi Blaze; mai tăcută ca de obicei, Daisy mai mult asculta şi foarte adesea, imediat după cină, se scuza sau dispărea pur şi simplu la un moment dat de la masă.

Refugiul şi siguranţa ei în săptămânile de după plecarea din Paris se concentraseră în obligaţiile pe care şi le asumase faţă de trib. Asemenea tatălui şi fraţilor ei, Daisy acceptase viziunea optimistă a lui Hazard privind poporul lor. Împreună cu membrii micului lor trib, ea şi familia ei cooperau la întreprinderile miniere, la creşterea caiilor, la educarea

copiilor, la lupta de a păstra întreg pământul pentru poporul lor.

Exista desigur satisfacţia de a şti că fiecare zi lungă de activitate contribuia la îmbunătăţirea vieţii tuturor. Procentul de copii aflaţi în şcoli era mai mult decât mulţumitor; numărul de studenţi care se duceau la colegiu şi se întorceau ca să muncească drept instructori constituia o dovadă a armoniei în spirit a tribului. O sarcină aparte îşi asumaseră, cu mândrie, artiştii indieni care se străduiau prin activitatea lor să păstreze arta şi meşteşugurile specifice vieţii lor nomade. Fuseseră organizate programe de ucenicie, astfel ca nici una din artele milenare să nu dispară. Pe lângă toate astea, Daisy se oferi voluntară la deschiderea unor clinici şi a unor birouri de consultanţă legală.

Contribuţia adusă unei societăţi muncitoare, trăind armonios, o societate cu scopuri şi ţeluri comune, o mulţumea în mare măsură.

Însă nu reprezenta o compensaţie totală pentru ceea ce pierduse.

Şi nimeni nu înţelegea asta mai bine ca familia ei.

Într-o dimineaţă la micul dejun, pe care-l luau împreună cu Hazard, Blaze rosti cu o uşoară încruntare.

— Daisy a rămas din nou în oraş azi noapte. Lucrează prea mult şi ar trebui s-o mai opreşti.

Pe chipul lui Hazard apăru o uşoară uluire.

— Şi cum propui tu să fac? S-o car în spate de la birou? (Hazard zâmbi ca să-şi mascheze dorinţa de ripostă, lăsă jos ziarul şi adăugă cu diplomaţie): Poate că preferă să stea singură în apartamentul ei din oraş.

— Şi asta mă îngrijorează. N-ar trebui să stea atât de mult timp singură şi să-şi plângă de milă.

În îngrijorarea ei, Blaze făcu praf o brioşă.

— Dragă, rosti blând Hazard, punându-şi o mână pe degetele nervoase ale soţiei lui, să ştii că n-are să-l uite pe de Vec în doar câteva săptămâni. Daisy n-a arătat niciodată până acum că e interesată de cineva...

într-o măsură atât de mare, adăugă el, gândindu-se la Martin. Mare păcat că e căsătorit.

— O fi păcat şi ea o avea nevoie de timp, replică Blaze, neliniştea făcând-o acum să aranjeze nervoasă ceaşca de cafea şi paharul de suc, dar între timp aş propune să dăm şi noi o mână de ajutor ca să-l uite.

Hazard îşi privi sceptic nevasta pe deasupra ceştii de cafea.

— Aminteşte-ţi că vorbeşti despre Daisy. Ştii că nu acceptă îndrumări şi nici nu e deschisă propunerilor.

Blaze făcu o grimasă, semn că pricepea prea bine, şi zâmbi, gest tipic pentru optimismul ei înnăscut.

— Zău, dragul meu, acordă-mi şi mie un pic de încredere. Eu nu aveam de gând să-i ţin o predică. Mă gândeam mai degrabă că o excursie până la Newport ar putea însemna o schimbare plăcută de decor. Ştii că Frank v-a rugat pe tine şi pe Trey să jucaţi în turneul internaţional de la sfârşitul lunii. Ne-am putea opri mai întâi la new York, pentru câteva zile, ca să-i cumpărăm lui Daisy unele lucruri noi.

— Ei nu-i place să meargă la cumpărături.

— Nu fii negativist, dragul meu, i-o întoarse Blaze, vizibil uşurată de planurile pe care le avea în minte. Dacă o să faci tu să pară interesant, ai să vezi că o să meargă la cumpărături, cel puţin o zi. De ce nu aduci cu tine şi câteva din tablourile Stelei-Călătoare de la galeria care se organizează pentru Expoziţia de Artă Vestică? Trebuie să demonstrăm un pic de imaginaţie ca s-o momim să iasă din Montana.

— Ba chiar de multă imaginaţie, draga mea, ca s-o introducem în societate chiar acum. Ştii bine că ea evită lumea mondenă, chiar dacă e vorba de cele mai nevinovate ocazii.

— Vreau s-o iau la Newport.

Vocea lui Blaze suna un pic misterios.

— Când aud intonaţia asta în glasul tău, *bia*, ştiu că ar fi bine să am deja trăsura pregătită de plecare.

Blaze zâmbi.

— Ce deştept eşti tu, dragule. Suntem o familie suficient de mare şi de inteligentă ca să îl convingem pe un membru al ei să la „parte" la o excursie de familie.

— Îţi asumi vina principală?

Zâmbetul ei era ironic.

— Nu-i vorba de aşa ceva. Cred că mai degrabă e vorba de o convingere prietenoasă. O s-o pun pe Empress să vorbească cu ea.

— Şi pe Trey.

— Iar pe tine la sfârşit, cu vreun proiect care va aduce beneficii tribului. Eu aş prefera tablourile pentru galeria din New York, dar cu atât mai bine dacă ai o idee mai potrivită. O, am uitat să îţi spun că în Newport va fi şi Kit. Tocmai e pe drum dinspre Indii... pentru ceva legat de o plantaţie de trestie de zahăr din Jamaica. Când a telegrafiat, mi-a spus că stă în Newport câteva zile.

— Nu mai spune nimic. Daisy o să meargă să-l vadă pe Kit. Ştii că îşi adoră unchiul şi e încântată de faptul că el e cu patru ani mai mic decât ea. La ultima lui vizită au căzut amândoi de acord, gândind la unison, că nu exista nici un motiv cât de cât rezonabil ca vreunul dintre ei să se căsătorească. Deşi, spre deosebire de Daisy, care de atunci a descoperit forţa săgeţilor lui Cupidon, nu cred că va fi vreodată şi Kit ţinta unor astfel de săgeţi.

— Atunci am căzut de acord. Mergem la Newport pentru turneul de polo.

Hazard îi zâmbi nevestei sale, pe care o adora.

— Cunosc eu privirea asta a ta. Ai început să faci deja bagajele, nu?

— Doar câteva lucruri pentru bebeluşi.

— Văd că va fi o excursie importantă.

— Frank va fi teribil de emoţionat că vii şi tu şi recunoaşte, dragă, că mori de dorinţă să le arăţi din nou englezilor câteva şmecherii indiene din şaua calului.

Ultima dată când venise echipa britanică să joace polo în Newport, Hazard şi Trey îi uluiseră pe scorţoşii ofiţeri britanici cu goana lor vecină cu sinuciderea şi

cu neașteptatele combinații de joc pe care le executau din șaua calului. Nimeni nu avea precizia sau strălucirea lor, nimeni nu înscria atât de ușor cu lovituri de sub burta calului, nimeni nu lovea mai elegant și mai precis decât cei doi bărbați, atât din apropierea porții, cât și de la distanță.

Hazard zâmbi ca un strengar.

— În fine, avem instruirea de la Sandhurst și am adoptat metoda Absarokee de antrenament. Ce pot să mai spun?

— Deci nu te deranjează să mergi?

Blaze nu ar fi făcut presiuni asupra soțului ei, nici chiar pentru Daisy, dacă el s-ar fi opus cu putere. Prima ei preocupare fusese întotdeauna fericirea lui Hazard, așa cum prima preocupare a lui era fericirea ei. Dragostea lor profundă și durabilă se baza pe prietenie, iubire și încredere reciprocă.

— Nu, nu mă deranjează. Dacă asta o ajută pe Daisy, mergem.

Capitolul 21

Ducele de Vec deschise ultima telegramă de la Jolie — misiva zilnică cu care îl amenințase ea.

„Când vii în vizită?" suna obișnuitul mesaj, ia fel cu cele zece de dinainte. Etienne își privi calendarul de pe birou calculând în minte. Justin îl informase cu o zi înainte că clubul de polo alcătuia o echipă cu cei mai buni jucători pe care să o trimită pentru o serie de meciuri demonstrative în Newport și avea categoric să piardă din pricina interesului excesiv pentru băutură.

Echipa auxiliară avea să facă deplasarea în calitate neoficială, însă în eventualitatea că Centrelle nu putea juca, sau alții din echipa lor de vajnici băutori succedau din pricina exceselor, echipa auxiliară îi putea înlocui. Ca administrator șef al clubului de polo, Centrelle avea *dreptul de a-și forma propria echipă*, și *proceda* în consecință. Era o situație delicată.

Etienne nu se angajase la nimic cu o zi înainte, însă

ţinând acum telegrama lui Jolie în mână şi judecând prin prisma călătoriei până la Samarkand de peste o lună, îşi zise că ar fi bine să plece într-o scurtă vizită în America. Aşezat călare pe primul ponei, Hector îl zâmbea din fotografia înrămată de pe birou. Jolie, Henri şi Hector aveau să fie în Newport pentru meciurile de polo.

Se va duce şi el.

♥♥♥♥♥

Trey îl observă primul pe Etienne, când echipa franceză pătrunse pe teren. Îl înlocuia pe Centrelle ca al doilea jucător.

— Uite-l pe de Vec, rosti Trey spre Hazard, pe poziţia lui Centrelle. Habar n-aveam că e şi el aici.

Hazard îşi răsuci capul şi se întoarse pe jumătate în şa. Îl cercetă cu privirea lui pătrunzătoare pe bărbatul care o îndurerase în asemenea hal pe Daisy.

— Centrelle a băut ca o vidră ieri. Atât el cât şi Daudet au preferat barul de la club. (Mijindu-şi ochii contra soarelui şi zise gânditor): — Franţujii nu vor fi uşor de bătut azi.

— Joacă şi Saint-Joris, remarcă Trey.

— În locul lui Daudet. A avut, în sfârşit cineva bunul simţ să-i scoată pe el şi pe Centrelle din echipă. Probabil că de Vec şi Saint-Joris s-au alăturat de curând echipei.

Hazard îşi atinse inconştient talismanul de la încheietura mâinii, o pumă de aur, cu o expresie contemplativă pe chip.

— L-ai văzut jucând pe de Vec?

Hazard se uită la fiul său, ca şi cum ar fi fost readus brusc la realitate dintr-o reverie.

— O dată, cu ani în urmă, la Trouville, răspunse Hazard cu un ton pe jumătate amuzat. Are un stil dur şi în forţă de a juca, pe care l-a învăţat, mi s-a spus şi mie, în Chitral, în nord-vestul Indiei, în timpul unor călătorii. Acolo se joacă polo pe străzi, fără reguli.

— Ca la jocurile călare Absarokee, replică Trey, schiţând un zâmbet.

— Cu excepţia faptului că noi nu avem străzi.

Uşoara ridicare din umeri a lui Hazard părea să indice dispreţul faţă de conceptul de reguli de joc. Indienii Absarokee jucau doar pentru plăcere.

— Şi tu joci tot pe locul al doilea, remarcă Trey, privind aşezarea echipei franceze.

— Ce convenabil, replică Hazard glacial, întorcându-şi poneiul cu un ghiont din genunchi şi simţind pe limbă gustul îmbătător al răzbunării. Ne ocupăm locurile?

♥♥♥♥♥

Marele teren de polo de lângă Morton Parck fusese tuns până când iarba devenise scurtă ca un covor. Întinse în direcţii opuse pe toată lungimea terenului, benzi largi de verde mai închis şi mai deschis alternau, creând senzaţia de artificial. Sub un cer albastru şi limpede, razele soarelui străluceau pe alămurile splendidelor trăsuri încărcate cu domni bine îmbrăcaţi şi cu doamne în rochii superbe, cu pălării împodobite cu somptuoase flori de mătase, cu panglici şi cu pene, ca o grădină multicoloră care înconjura terenul.

Echipele erau aliniate la capetele opuse ale terenului şi aşteptau semnalul de început al jocului, urmărind cu nerăbdare arbitrul în aşteptarea clipei când acesta avea să aşeze mingea la centru. Conform regulilor la modă, de îndată ce mingea era lăsată jos, ambii jucători numărul unu alergau spre ea în galop nebun, urmaţi îndeaproape de colegii de echipă. Caii jucau pe loc, nerăbdători să pornească, iar jucătorii îşi strângeau mai bine hăţurile în mâini şi picioarele în scări, atenţi doar la arbitru.

O clipă mai târziu, mingea căzu.

Iar marea mulţime de spectatori din jurul terenului păstră o tăcere mormântală câtă vreme caii galopară spre centru. În clipa în care echipele se ciocniră una de cealaltă, icniră toţi când îl văzură pe ducele de Vec dat jos de pe cai. Acesta se ţinu de hăţuri şi se urcă la loc în şa, înainte ca arbitrul, ulult, să oprească jocul. În aceeaşi secundă, însă, americanii intrară în posesia mingiei şi acum atacau poarta franceză, cu întreaga

echipă europeană alergând dezorganizată pe urmele lor. Trey avea ocazia clară să înscrie şi o făcu fără a pregeta vreo secundă.

La următorul joc, rolurile se inversară. Francezii îi creară un culoar splendid lui Etienne care, cu o lovitură extrem de puternică, reuşi să arunce mingea exact în faţa porţii americane pentru ca Henri să înscrie.

— Bună lovitură, rosti Hazard cu năduf, în vreme ce echipele îşi ocupară poziţiile pentru jocul următor.

De Vec juca nebuneşte. Se vedea că îşi antrenase foarte bine poneiul. Talentul lui trebuia admirat.

— Ultima dată când am fost dat jos din şa, aveam opt ani. Şi tu ai dat o lovitură bună, recunoscu ducele.

Îl cercetase deliberat cu asprime pe Hazard, însă recunoscându-l pe Trey, Etienne îl identificase pe atacatorul lui ca fiind tatăl lui Daisy şi înţelesese. Nici unui tată nu-i plăcea să se vorbească pe seama relaţiei dintre diica sa şi un bărbat însurat. Resentimentele lui erau firești.

Poneii lor începură iarăşi să freamăte pe loc, şi să se atingă unul pe celălalt gata să o ia la goană.

— Nu sta în calea mea şi nu se va mai întâmpla, murmură Hazard, privind spre arbitru, care discuta cu un oficial de pe margine.

— Nu se va mai repeta, zise ducele încet, cu privirea aţintită în pământ.

Se aşteptase la un meci prudent şi nu fusese pregătit pentru aşa ceva, însă n-avea să mai fie luat prin surprindere a doua oară.

Auzind replica, Hazard se ultă scurt la duce, după care privi imediat spre mingea care era repusă la centru.

— În locul tău, aş avea grijă, avertiză el, cu trupul încordat, atent la mişcările celorlalţi jucători şi privind drept înainte. Daisy e nefericită, tu ai făcut-o nefericită.

— *Ea* m-a părăsit. Şi înainte de a încerca să dai *năvală iarăşi cu poneiul tău peste mine, ar trebui să* clarificăm acest aspect.

— Cum merge cu divorţul?

Vocea lui Hazard era încărcată de sarcasm. Bine-înţeles că Daisy îl părăsise; individul n-avea nici o intenţie de a divorţa.

— E biocat în instanţă.

— Foarte convenabil.

— Cum e noul el iubit?

Răceala din glasul ducelui era evidentă. Dacă era ca tatăl iritat al lui Daisy să-l omoare pe terenul de polo, măcar să ştie şi să înţeleagă cine pe cine părăsise şi pentru ce.

Mingea fu repusă în joc, întrerupându-le brusc conversaţia.

Repezindu-se amândoi înainte, Hazard riscă să piardă o clipă pentru a se uita la chipul ducelui. *Noul iubit? Oare individul vorbeşte serios?* De când se întorsese, Daisy nu făcuse decât să deplângă pierderea suferită. Atenţia ducelui era concentrată asupra mingiei, iar crosa stătea deja în poziţie pentru a lovi. *Ce ticălos cu sânge rece. Nu cumva încerca să susţină că Daisy era de vină? Blestematul! El e vinovatul, el s-a jucat cu sentimentele lui Daisy.* Aplecându-se în şa, Hazard îşi împunse ponelul ca să alerge mai repede. Gonea umăr la umăr cu ducele pentru a intra în posesia mingiei. Când ajunse în apropierea ei, îşi eliberă complet piciorul stâng din scară şi se întinse cât putu în jos, ca să lovească primul. Galopau amândoi întins către poarta franceză, însoţiţi de uralele mulţimii şi de strigătele colegilor de echipă. Ducele îşi împungea fără încetare ponelul, cu crosa la nivelul firului ierbii, cu trupul pe jumătate ieşit din şa, întinzându-se după mingea care se odihnea drept în faţa porţii. Hazard îşi coborî crosa până ce ajunsese să o ţină doar cu vârful degetelor, depăşindu-l astfel în lungime pe Etienne cu doar câţiva centimetri, şi reuşi să trimită mingea înspre poartă.

Etienne era răvăşit de furie. Afurisitul de ponei al tatălui lui Daisy era mai mare, avantaj ce îi dădea posibilitatea să ajungă primul la minge. Cu privirea aţintită pe mingea care fugise deja din raza lui de acţiune, Etienne forţă animalul de sub el într-o cursă

de urmărire a lui Hazard pe viaţă şi pe moarte. Galopând înspre ultimul sfert de teren din faţa porţii, Etienne strigă peste uralele spectatorilor:

— Poneiul tău e mai lung de cincisprezece palme!

— Măsoară exact cincisprezece palme, i-o întoarse, zâmbind, Hazard, ştiind că poneiul lui Indian părea mai mic dacă era avantajat cum trebuie prin adaptarea unui harnaşament mai mare decât cele folosite în mod curent.

— Pe naiba!

— Pariezi că pierzi ultima lovitură?

Părul lung şi negru al lui Hazard flutura în bătaia vântului. Pe chip avea un rânjet de satisfacţie şi mulţumire că îl bătuse pe bărbatul care îi făcuse fata atât de nefericită.

Răspunsul lui Etienne se pierdu în vânt.

După aceea deveni cât se poate de serios. O întrecere călare, de *goană* sălbatică, aspră, dar şi frumoasă, între Trey şi Henri la început, apoi între restul coechipierilor lor. La sfârşitul celei de-a treia reprize de cincisprezece minute, scorul era egal. În ultimul sfert al partidei începu să fie evidentă oboseala poneilor şi a oamenilor. Harnaşamentele nu mai erau atât de strânse, ritmul jocului scăzuse, poticnelile erau tot mai dese. Epuizarea se citea şi pe chipurile cu buze strânse ale jucătorilor. Soarele începu să coboare la orizont în vreme ce ei se luptau de-a lungul terenului dominat de umbre alungite, fără lovituri nepermise, deci fără a avea vreo şansă de a modifica scorul. Se lviră primele umbre ale amurgului. Lumina scăzu, făcând loc întunericului, însă ei continuară să joace până ce noaptea puse capăt meciului.

— Ne vedem în prelungiri, îi spuse Hazard ducelui.

Îl dureau toţi muşchii după acest joc sălbatic, iar respiraţia lui nu era decât o serie de gâfâituri.

— F...-ţi, murmură ducele, ţinându-şi cele două *degete pe care şi le strivise când crosa lui Hazard* agăţase crosa lui — mai mult ca sigur cu intenţie.

— N-aş crede, replică Hazard. Oricum sunt mai greu

de f...t decât alţii. Să ţii minte asta.

Îşi întoarse ponelul fără a se folosi de hăţuri, îndemnând animalul doar prin uşoare mişcări ale unui picior. Porni înspre Trey, care discuta cu oficialii meciului.

Capitolul 22

Când Etienne părăsi terenul împreună cu colegul lui de echipă, Fallon, gazda echipei franceze, Nadine Belmont, le făcu semn să vină spre trăsura ei. Gazdă mondenă, ea îşi oferise recent construita „căbănuţă" de unsprezece milioane de dolari din Newport ca reşedinţă pentru echipă, iar odată cu sosirea ducelui de Vec, interesul ei de întărire a relaţiilor franco-americane spori considerabil.

Seara colorase cerul în gri violet iar ceaţa dinspre ocean începea să răcorească aerul. Atât de multe trăsuri înconjurau încă perimetrul terenului — doar câţiva spectatori rămăseseră indiferenţi la emoţia stârnită de meciul aprig disputat — încât ducele n-ar fi observat-o pe Daisy în mulţime dacă Fallon nu s-ar fi oprit pentru o scurtă vizită în dreptul anturajului lui Empress.

— Etienne, ţi-o aminteşti pe Empress, rosti Fallon, răsucindu-se uşor în şa ca să-l includă şi pe duce în conversaţie. Am crescut împreună. Pe atunci mă întrecea la călărie.

— Nu spune că aveam opt ani, replică Empress cu un zâmbet fermecător. (Era extrem de elegantă în rochia ei mulată pe trup şi cu pălăria de pale împodobită cu flori.) Tata m-a aşezat pe un ponei când aveam doi ani. Astăzi te-ai dovedit doarte dibaci, David. (Privindu-l pe duce, Empress întrebă): — Ce mai faci, Etienne?

— Obosit şi uşor ameţit, răspunse el schiţând un zâmbet şi ţinându-se de mâna umflată. Tu ce faci?

Întrebarea lui sună total indiferentă, din pricină că Etienne o observă brusc pe Daisy, aşezată în spatele cumnatei el şi un şuvoi de sentimente acute şi opuse

îl invadă sufletul. Era absolut surprins, deşi ar fi trebuit să bănuiască că ea va fi aici ca să-şi urmărească tatăl şi fratele cum joacă — în fond şi pe el îl urmărise destul de des.

— Bine, zise Empress.

Privirea ducelui se oprise asupra lui Daisy, care era îmbrăcată simplu în rochie albă. Pălăria de pai era trasă graţios pe un ochi.

— Aţi cunoscut-o pe soacra mea, doamna Braddock-Black?

Fallon clătină din cap.

— Nu ştiu dacă ne-am cunoscut vreodată, răspunse cu iuţeală Etienne, măsurând-o cu privirea pe Blaze, aşezată în faţa lui Daisy, deşi v-am văzut de câteva ori la „Esme's."

Zâmbi drept scuză pentru uşoara lui impoliteţe. Între timp, se făcură prezentările între bărbaţi şi Blaze, între Fallon şi Daisy.

— Voi doi vă cunoaşteţi, nu? continuă Empress, când îi veni rândul lui Daisy să fie prezentată ducelui.

— Bună seara, domnişoară Black, salută ducele, circumspect şi pedant, ca şi cum n-ar fi fost decât nişte cunoştinţe întâmplătoare, conştient că erau priviţi de toţi cei de faţă. Credeam că eşti în Montana.

— Habar n-am avut că eşti în echipă.

Declaraţiile lor erau spontane, neîngrădite, imposibil să-şi stăpânească aprecierile critice. Erau amândoi prea conştienţi de ceea ce se petrecuse între ei, prea încordaţi, prea aprinşi de o căldură familiară.

— Până azi dimineaţă nici eu n-am ştiut, rosti el cu grijă, căutând ca vocea să nu-i trădeze emoţia. Am luat târziu decizia de a veni.

— A fost un noroc chior pentru noi că ai sosit, îl întrerupse Fallon. Centrelle şi Daudet nu se mai puteau urca pe un ponei.

Două trăsuri mai încolo, gazda lor le făcea semne, nerăbdătoare, cu mâna, fluturându-şi pălăria cu

panglici roşii şi argintii. În asfinţitul violet vocea ei se auzi tare şi impunătoare.

— Etienne, dragă, grăbeşte-te! Etienne!

— Scuzaţi-mă, rosti ducele, apucând hăţurile.

— Veţi fi la Nadine în seara asta? întrebă Fallon repede femeile din trăsură, pregătindu-se să plece cu ducele.

— Da, răspunse Empress. Mai târziu. Mai întâi luăm masa la familia Rutherford.

David Ney, marchiz de Fallon, făcu semn cu mâna întorcându-şi ponelul.

— Ne vedem atunci.

Îi salută pe toţi cu un gest şi, îndemnându-şi ponelul, porni pe urmele ducelui.

— Eşti bine? o întrebă Blaze pe Daisy, întinzându-se să-i mângâie mâna.

— Da, foarte bine, răspunse Daisy crispată. Nadine are un nou iubit, adăugă ea scurt. Nu ştiu de ce, dar nici măcar nu mă surprinde.

— Nadine spune oricui „dragă", rosti Empress.

Daisy privi spre trăsura în care se afla gazda echipei franceze de polo, care zâmbea în acel moment chipului surâzător al ducelui. Nadine Belmont, cea de-a doua soţie a lui Chesapeake şi Ohio Railroad Belmont, un bărbat suficient de bătrân ca să-i fie bunic, îşi arcula provocator spatele, arătându-şi faimosul ei piept pentru a se pune în evidenţă cât mai bine.

— Dacă ducele nu s-ar fi dus la ea, ar mai ţipa şi acum, zise răspicat Blaze. N-a avut de ales.

— Nu trebuie să-i iei apărarea. Îl cunosc la fel de bine ca şi tine. Etienne nu lasă pe alţii să hotărască pentru el. Dacă n-ar fi vrut să se ducă, nu s-ar fi dus. Acum putem să schimbăm subiectul, căci n-am chef să vă mai uitaţi la mine cu privirile astea compătimitoare. El şi Nadine se vor înţelege de minune. Ea colecţionează bărbaţi frumoşi iar Etienne deţine recordul de cuceriri feminine în acest secol. O potrivire perfectă.

Daisy nu ştiuse la ce să se aştepte revăzându-l pe Etienne. Presupusese, cu o vanitate tipic feminină, că

el avea să-i arate că simte ceva, indicându-i oarecum romantic că îi păsa — întotdeauna îi păsase într-un fel poetic, de eternul vis de aur al dragostei neîmpărtăşite.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că fanteziile ei sentimentale depăşeazu emoţiile lui. Etienne Martel nu ştia ce-i dorul. Prin personalitate şi înclinaţie respingea orice sensibilitate de acest fel. Îşi găsise pur şi simplu altă femeie. Iar Daisy văzuse zguduitoarea listă a isabellei ca să ştie că aşa stăteau lucrurile.

— Vorbind de perechi, zise Blaze, trecând la o altă chestiune, aşa cum i se ceruse, în după amiaza asta s-a vărsat sânge pe teren. Zău că a fost un meci brutal.

— Nu mai brutal decât cele din tabăra de vară, unde toată lumea pariază cu proprii cai pe rezultat.

Empress fusese şocată când văzuse pentru prima dată ce reprezenta noţiunea de joacă în viziunea războinicilor Absarokee. Haotica goană călare pe întinsul preeriei semăna cu ceva între alergare hipică şi polo, sau, mai corect, între sinucidere şi război, fără vreo pauză oferită sau cerută. Jucat în minimum de echipament, doar cu jambiere şi cu mocasini, meciul o făcuse până la urmă să leşine când îl văzuse pe Trey ieşind de pe teren plin de sânge.

De atunci se obişnuise cu jocurile lor bărbăteşti, în care curajul, bravada şi o îndrăzneală de netăgăduit constituiau premizele competiţiei.

În loc de cai însă, miza de azi părea să fi fost orgoliul.

În acel moment se iviră Hazard şi Trey, plini de praf, epuizaţi, dar veseli. Se simţeau satisfăcuţi după un meci aprig disputat, în care echipele fuseseră egale iar jocul dur. Cel mai mare neajuns pe care îl găsea Hazard polo-ului continental era stilul conservator de joc. Provenind dintr-o cultură şi dintr-o generaţie în cadrul căreia războiul fusese un mod de viaţă, lui Hazard îi plăcea îndrăzneala atacului.

— O să-i batem în prelungiri, rosti Hazard.

Dinţii lui albi sclipeau în umbra asfinţitului.

— Nu ţi-ai rupt nici un os? întrebă Blaze, răspunzând la zâmbet cu zâmbet.

— Câteva vânătăi, asta-i tot. Nimic care să mă împiedice să dansez cu tine diseară, răspunse galant Hazard.

Ştia cât de mult îi plăcea soţiei lui societatea din Estul Americii, unde avea o întreagă reţea de prieteni din trecut.

— O sursă autorizată mi-a şoptit că ziua de naştere a Nadinei va depăşi în strălucire petrecerea Alvei Vanderbilt. Va veni o orchestră din Viena.

— *Tu* vrei o orchestră din Viena? întrebă Hazard.

— Nu, dar aminteşte-mi să-ţi spun mai târziu ce vreau.

Îl privi cu înţeles şi zâmbi.

— Al cuvântul meu, *bia*.

Blaze se gândea exact la ceea ce se gândea Hazard. De data asta era preocupată de ceva extrem de serios. Mai târziu, după un drum lent prin traficul congestionat, după ce se întoarseră de la reşedinţa lui Frank Rutherford de pe Bellevue Avenue, când ea şi Hazard se relaxau înainte de cină în dormitor, Blaze rosti:

— Vreau să-ţi cer o favoare, dragă.

— Nu din nou, replică el cu un zâmbet, aşa cum şedea tolănit pe patul baroc unde făcuseră, cu puţin timp înainte, dragoste.

Blaze se întoarse cu faţa spre el de la dulapul din care alegea o rochie, şi îi zâmbi:

— Eşti mereu pus pe şotii... dar nu mă plâng.

— Tu mă menţii tânăr, *bia*.

La cincizeci de ani, Hazard era la fel de în formă ca întotdeauna. Musculos şi zvelt, şedea întins pe cuvertura de mătase, cu părul negru ciufulit pe perna brodată cu dantelă, cu braţele deasupra capului, cu ochii lui negri măsurând-o apreciativ pe soţia sa.

— Spune-mi ce favoare îmi ceri.

— Aş vrea să încerci să fi amabil cu ducele de Vec.

Cuvintele ei îl făcură să se ridice în capul oaselor şi să se încrunte.

— *Cere-mi altceva, bia. Aşa ceva nu pot face.*

Se ridică din pat cu o mişcare rapidă şi se îndreptă spre fereastra care dădea înspre ocean. Stătea gol în

faţa ferestrei acoperite cu draperii, privind prin ochiurile de dantelă valurile ce se spărgeau de ţărm cu aceeaşi sălbăticie cu care îl asaltau pe el gândurile.

— Nu merită o atitudine curtenitoare din partea noastră, rosti el cu glas încordat şi coborât.

— N-ai văzut faţa lui Daisy când a venit el la trăsura noastră după meci.

El se răsuci pe călcâie.

— A vorbit cu Daisy. Cum a îndrăznit...

— Ar fi trebuit să vezi faţa ei, Jon. Îl iubeşte încă la nebunie.

— Nu-i adevărat. Mi-a spus-o chiar ea. Mi-a spus că s-a treminat.

— Atunci a minţit.

Ochii lui negri o priviră ca şi cum astfel ar fi putut descifra discrepanţa dintre cuvintele lui Daisy şi cele ale lui Blaze. Când vorbi, o făcu răspicat:

— Să spunem că tu ai dreptate. Să spunem că Daisy îl iubeşte încă. Şi ce-i cu asta? Individul e însurat. Nu poate sau nu vrea să divorţeze.

— Să spunem că nu poate.

— Să spunem că nu vrea.

— Ar fi rău dacă i-ai acorda o şansă ca să vorbească?

— Îl împiedic eu să vorbească? se miră el ridicând tonul.

— Tentativa ta de a-l răni grav pe terenul de polo azi după-amiază i-ar fi putut crea impresia că nu-l placi.

— Când a pus ochii pe Daisy nu-l preocupa dacă îl plac sau nu. De ce ar trebui să-l plac?

— Pentru Daisy.

Hazard se uită lung la soţia lui, apoi şuieră frustrat printre dinţi:

— Spune-mi cum arăta ea.

Când Blaze descrise postura defensivă a lui Daisy, atât de distinctă de suferinţa care i se citea în ochi şi de modul în care îl privise cu adoraţie pe duce când aceasta conversa cu Nadine Belmont, Hazard rosti, ezitând:

— Eşti convinsă?

— Îmi place să cred că judec bine oamenii. Doar m-am măritat cu tine, nu?

— Flatarea nu te va duce nicăieri în seara asta, *bia*. Sunt supărat.

Încruntarea lui denota cel puţin neplăcere.

— Gândeşte-te la Daisy, Jon, îl apostrofă blând Blaze. Nu la tine.

Trebuia să recunoască faptul că ea avea dreptate. Adaptarea unei poziţii faţă de metodele ducelui era irelevantă pentru fericirea lui Daisy.

— Of, la naiba, mormăi el, dacă ea îl vrea, atunci presupun că pot fi amabil cu ticălosul ăsta. (Zâmbi.) Oricum, joacă al naibii de bine polo. Aşadar nu poate fi un individ cu totul rău.

— Dacă există cineva care să înţeleagă mai bine bărbaţii libertini, dragă... rosti semnificativ Baize.

— Asta s-a întâmplat demult, replică el. Pe de altă parte, escapadele lui de Vec sunt prea de dată recentă ca să fie liniştitoare, se plânse Hazard.

— Eu sugerez doar că ai putea dovedi un pic de milă creştină dacă iei în considerare aventurile tale din tinereţe.

— Eu nu sunt creştin, *bia*, i-o întoarse el schiţând un zâmbet, şi cultura noastră permite un alt fel de relaţii decât aceea a feţelor palide.

— Povestea asta le include pe Lucy Attenborough, Cornelia Jennings şi pe celelalte?

— Pe toate de dinaintea ta, iubito, ţine bine minte asta. Însă înţeleg unde baţi. O să mă port civilizat cu individul, oftă Hazard.

— Asta-i tot ce-ţi cer.

— Asta-i tot ce vei primi, murmură el.

— Ce-ai zis, dragă?

— Am spus să porţi mătasea verde cu flori. Te pune *în valoare. (Zâmbi.) Şi îmi rămâi datoare.*

— O să caut să găsesc o cale de a te răsplăti, promise ea făcându-i cu ochiul.

Capitolul 23

Belmont era cea mai mare dintre „cabanele" din Newport, cea mai elegantă, extravagantă şi opulentă dintre reşedinţele de vară construite pentru înalta societate americană. Proiectată de Richard Morris Hunt, o copie liberă după Micul Trianon, ultimul exemplu de palat din Newport strălucea feeric de luminile cu gaz şi electrice — o privelişte care îţi tăia respiraţia în mijlocul unei ceţe dense şi apăsătoare.

Flancată de părinţi şi de familia Rutherford, Daisy intră în sala de bal plină de ogiinzi la braţul lui Beau Rutherford. Fără a se mai încrede în forţele proprii după ce se întâlnise cu ducele pe terenul de polo în acea după-amiază, Daisy considera escorta lui Beau ca pe o protecţie necesară şi ca pe o apărare. El îi făcea de mult timp ochi dulci, gata să profite oricum. Familiile lor se gândeau, de asemenea, favorabil la posibilitatea unui mariaj între ei. Ca atare, când Beau propusese, la cină, s-o acompanieze la dans, ea acceptase.

Beau era un bărbat foarte blond, foarte înalt, bronzat de la navigaţia pe mare.

În acel moment tocmai se apleca mult, şoptind ceva la urechea lui Daisy, când ducele înălţă privirea la anunţarea celor trei cupluri.

Parcă ar fi stat singură în pragul sălii de bal. Privirea lui se concentră numai asupra ei, aşa cum era încadrată de palmieri enormi, părinţi şi prieteni. Deveni brusc vulnerabil văzând-o şi îl cuprinse o dorinţă aprigă asemănătoare forţei valurilor care se spărgeau de ţărm. Când ea zâmbi, apoi râse de ceva ce-i şoptise Beau Rutherford, ducele de Vec se retrase brusc din grupul care discuta meciul de polo din acea după-amiază.

Fără vreo raţiune, condus doar de o gelozie atât de intensă încât ajunse să simtă arsura ei în vârful degetelor, el îşi croi drum prin mulţimea de oaspeţi către Daisy.

Habar n-avea ce va face când va ajunge la ea.

Când mai avea zece paşi până la Daisy, îi apăru în cale Nadine Belmont. Când ei căută să o evite, ea îl apucă de mână şi-l obligă să se oprească. Nu îşi croise drum în viaţă, de la bordeiul sărăcăcios din Senisville în care se născuse până la castelul din Newport în care locuia acum, bazându-se numai pe aspectul ei, însă ducelui îi zâmbi cu multă graţie.

— Cred că-mi datorezi un dans, dragă, rosti ea, conştientă de sosirea lui Daisy şi de zvonurile privind relaţia dintre Daisy şi duce, fără a fi însă dispusă să lase să-i scape din mână noua jucărie amoroasă. De fapt, ştiu că-mi datorezi un dans, pentru că sunt gazda ta şi pentru că soţul meu asigură eligibilitatea echipelor de polo.

Ducele se văzu nevoit să zâmbească în ciuda propriei dorinţe.

— Mă ameninţi dacă nu dansez cu tine, Nadine?

— Par eu a avea nevoie să te ameninţ, Etienne?

Etienne putea s-o refuze, dar risca o scenă.

Putea s-o refuze, dar risca descalificarea, căci amestecul soţului ei în conducerea treburilor clubului de polo nu era chiar atât de benignă. Nadine nu ajunsese la poziţia ei socială actuală în urma unui impuls de generozitate. Privind peste capul ei cu coada ochiului, Etienne o zări pe Daisy păşind pe ringul de dans împreună cu moştenitorul familiei Rutherford.

Privirea lui reveni la Nadine şi se plimbă leneşă pe chipul ei zâmbitor, apoi în jos până la decolteu, şi din nou în sus, spre ochii ei amuzaţi.

Zâmbi.

— Ţi-am spus că tocmai voiam să te invit la vals?

Ea îşi închise evantaiul şi îi făcu cu ochiul.

— Bine gândit.

Ringul de dans era aglomerat. Acordurile valsului vienez pluteau dulcege deasupra râsetelor şi a conversaţiilor pe măsură ce dansatorii se învârteau şi alunecau de-a lungul şi de-a latul sălii. Rochii foşnitoare de mătase încadrau umerii goi, lucitori şi parfumaţi ai femeilor. Doamne pline de bijuterii, elegant

coafate, cu evantaie în cele mai diverse culori legate de încheieturile mâinilor acoperite de mănuşi fine contrastau, ca nişte păsări tropicale ale paradisului cu severitatea hainelor negre ale partenerilor lor masculini. În aer se simţea pretutindeni mirosul îmbătător al bogăţiei. Dincolo de candelabrele de cristal, peste întreaga scenă domnea tavanul aurit care costase, numai el singur, mai mult decât noua primărie a oraşului.

— Ar trebui să dansezi mai des, Etienne.

Nadine îi zâmbea conspirativ. Îşi baza sugestia nu numai pe experienţa lui, ci şi pe ezitarea firească a ducelui de a participa la baluri.

— *Dacă sunt ameninţat* atât de eficient, răspunse el cu un zâmbet neruşinat, poţi fii sigură că pe viitor o voi *face*.

— Altfel n-ai fi dansat cu mine?

Adevărul nu folosea la nimic într-o atare situaţie.

— Mor să dansez cu tine, Nadine, replică ducele, mascându-şi prin zâmbet ironia remarcii. Orchestra ta din Viena e excelentă.

În spatele unui aranjament de arbuşti înfloriţi şi plante ornamentale, cei cincizeci de muzicanţi din Viena îşi câştigau meritat banii.

— Alva n-a adus niciodată o orchestră vieneză, rosti Nadine, în mod evident mulţumită că îşi pusese în umbră rivala.

Conştient de confruntarea dintre cele două doamne care ţineau să se afle în fruntea elitei mondene a oraşului, ducele se întrebă în ce punct avea să devină penibilă lupta. Ambele doamne îşi aduseseră deja arhitectura „cabanelor" pe adevărate culmi ale ridicolului.

— Atunci ai o lovitură, replică el, amuzat.

— Iar *tu* n-ai fost niciodată oaspetele ei.

Etienne îşi ascunse surprinderea când auzi posesivitatea din tonul ei. Nu îşi dăduse niciodată seama că putea fi privit ca o marfă foarte valoroasă.

— Sunt sigur că Alva a avut oaspeţi mai interesanţi, replică el cu modestie.

— Şi ea te vrea, Etienne, ţine minte cuvintele mele.

Etienne era întotdeauna puţin uimit din pricina libertăţii de exprimare a americancelor. Iar când Nadine se lipi strâns de trupul lui la o piruetă, decise că ar fi fost bine dacă îşi încuia uşa în noaptea asta.

În mulţimea de dansatori o scăpase din vedere pe Daisy. Ea şi partenerul ei blond se amestecaseră printre invitaţi. Cei doi reapăruseră pe neaşteptate în spatele unei arcade decorative, împodobite cu ghirlande de orhidee. Ea îi zâmbea nemernicului.

N-ar fi trebuit să conteze. Daisy putea zâmbi oricui voia. Poate că Beau Rutherford era motivul din spatele scrisorii ei în care îi oferea *prietenia. Era?*

Îmbrăcată într-o rochie dintr-un material auriu brodat cu fluturi sclipitori, Daisy întruchipa o privelişte tulburătoare de opulenţă. *Materialul lucitor contrasta* fantastic cu pielea şi părul ei închise la culoare. Etienne *n-ar fi fost mai mâhnit nici dacă ar fi strigat la el peste* capetele mulţimii.

Era o adevărată viziune — o viziune ademenitoare.

La naiba cu bărbatul care o ţinea în braţe şi la naiba cu oferta ei de prietenie. La naiba şi cu tatăl ei, cel care încercase să-l omoare în acea după-amiază.

Intenţiona să o smulgă din braţele lui Rutherford.

Şi ce urmează după aia? se opuse imediat partea raţională a creierului său. O clipă mai târziu însă, gândurile lucide se pierdură într-un şuvoi de emoţii violente.

Atunci am s-o am, decretă el sumbru, simţind în acea clipă ceea ce simţiseră, probabil, strămoşii lui când nu-şi mai puteau reprima dorinţa de a viola câte o slujnică frumoasă.

♥♥♥♥♥

Din câte se vedea, Daisy trase concluzia că Nadine îşi pusese ştampila de proprietate pe Etienne. Privirea ei era inexorabil atrasă de splendida imagine a celor doi. *Mică şi bine proporţionată faţă de mărimea şi* aspectul lui chipeş, Nadine şi ducele erau personificarea feminităţii şi a virilităţii. Iar Nadine n-ar fi

putut sta mai aproape de Etienne, decât dacă s-ar fi ascuns sub haina lui. Unde naiba era soţul ei?

Probabil la etaj, dormind. Oliver Belmont ţinea un regim excentric de exerciţii, dietă şi odihnă, sculându-se odată cu răsăritul soarelui şi culcându-se foarte devreme. Cum Nadine dansa adesea până în zori şi dormea până după-amiaza, poate că scurtimea orelor petrecute împreună le menţinuse intactă căsnicia.

În plus, Oliver era tolerant în privinţa escapadelor nevestei sale.

Făcea impresia că noul partener de joacă al Nadinei era tocmai ducele de Vec.

Oare de ce o deranja în asemenea hal?

Din acea după-amiază, de când recunoscuse pentru prima dată stilul lui nemilos de joc de pe terenul de polo, după care îi vorbise, Daisy îşi pusese de nenumărate ori această întrebare. Răspunsurile pe care le găsea erau însă incomplete. Logica războindu-se cu forţa sentimentelor. Revăzându-l acum, se simţise ca şi cum un soare fierbinte îi ardea trupul gol. O copleşea dorinţa. Însă vocea raţiunii, atât de dominatoare în cadrul personalităţii ei complexe, câştigase lupta pentru supremaţie în ultimele ore, exercitându-şi din plin influenţa tenace şi perseverentă. Luase decizia corectă când se gândise la toate problemele din relaţia lor. *Ea şi Etienne n-ar fi putut rezolva* niciodată discrepanţele fundamentale şi numeroase din vieţile lor. *Aşa că păstrează-ţi controlul. Şi ţine-o minte pe Nadine.* Ca de obicei, Etienne găsise o femeie dornică să-l distreze. Tipic. El nu se va schimba niciodată.

♥♥♥♥♥

Când valsul se sfârşi în acorduri de viori, Daisy şi ducele erau separaţi de o jumătate de încăpere.

Discuţiile izbucniră imediat. În vreme ce Daisy şi Beau se alăturară unui grup de prieteni de-ai lui, Nadine şi Etienne se treziră înconjuraţi de oaspeţi care îi felicitară sau îşi dădură cu părerea în privinţa aprigului meci de după-amiază. Ca marcator de frunte, Etienne acceptă cu modestie laudele, acceptă politicos

sfaturile de la cunoscătorii jocului, însă o făcu agitat, căutând-o adesea din priviri pe Daisy care discuta cu prietenii ei lângă uşile dinspre terasă. Detaşat faţă de schimburile de comentarii din jurul lui, Etienne se trezi aprobând automat ceva ce rostise Nadine şi îşi dădu seama abia o clipă mai târziu, când unui dintre bărbaţi se lansă într-o lungă diatribă asupra multelor vase naufragiate în zona farului din Barkley, că promisese să o însoţească la un picnic pe malul oceanului în ziua următoare.

Imediat îşi zise că putea găsi pretextul unui meci de polo sau al unui antrenament pentru a evita întâlnirea. Privirea îi fu atrasă din nou de grupul care o înconjura pe Daisy. Părea că ea îşi la la revedere, căci bărbaţii se înclinau politicos în faţa ei. Ridicând cu blândeţe mâna lui Nadine de pe braţul lui, Etienne se pregăti să-şi facă şi el ieşirea.

— I-am promis lui Durham un meci de biliard.

Le zâmbi tuturor celor din grup şi se opri asupra expresiei suspicioase, reci a gazdei lui.

— Merg cu tine, rosti ea.

În cele din urmă fu salvat de la întârzierea în urmărirea lui Daisy sau de la o scenă neplăcută cu gazda când un lacheu se apropie de ea. Părea că soţul Nadinei ameninţa să facă o criză de furie dacă noul lui transport de rădăcină de gingseng nu era localizat imediat. Oliver Belmont îşi voia elixirul de seară, voia o doză din ultimul transport şi o voia imediat.

— Foarte bine. Spune-i că o să am grijă de asta. (Înălţând din sprâncene, Nadine se întoarse spre oaspeţii ei): — Oliver se va îmbufna dacă nu are cel mai proaspăt gingseng, deşi nu văd cum poate avea asta vreo importanţă când e nevoie de două săptămâni ca transportul să străbată marea, dar... (Atingând braţul lui Etienne, murmură): — Nu pleca... Te văd mai târziu.

Întârziată de câteva cunoştinţe de-a lungul coridorului care ducea spre budoar, Daisy putea fi încă văzută când Etienne ieşi din sala de bal. Doar ca un

licăr de material auriu şi un umăr dezgolit care dispărură pe o uşă.

Cum alte câteva doamne o urmară, Etienne îşi dădu seama că era vorba de încăperea special destinată pentru odihna şi aranjarea ţinutei doamnelor. Se postă la oarecare distanţă, ca să poată menţine intrarea în încăpere sub observaţie fără ca acest fapt să îl pună într-o postură jenantă. Sprijinindu-se de perete în umbra uneia din numeroasele coloane care decorau coridorul, Etienne o aşteptă pe femeia care îi ocupase în permanenţă gândurile, pe femeia care-şi declarase în mod constant iubirea pentru el, aceeaşi femeie care îl scrisese cu doar câteva săptămâni mai târziu pentru a refuza oferta lui de căsătorie.

În izolarea coridorului slab luminat, Etienne încercă să fie mai tolerant în privinţa refuzului ei, să înţeleagă prin detaşare motivele lui Daisy. O anumită pace predomina în umbra răcoroasă, la distanţă de sala de bal strălucitor luminată şi de conversaţiile purtate pe ton vesel. Coloana din marmură ar fi trebuit să-l ajute să-şi domolească impulsurile sălbatice de care era stăpânit. Însă în minte îi apăru imaginea lui Beau Rutherford, stârnind un imens val de furie.

În toate săptămânile de separare, se gândise în mod raţional la posibilitatea existenţei altor bărbaţi în viaţa lui Daisy. Toată logica dispăruse însă când se văzuse confruntat cu realitatea. Îl stăpânea doar emoţia... şi o gelozie incontrolabilă. Poate că şi mândria îi stârnea temperamentul... căci până atunci nu ceruse niciodată o femeie în căsătorie.

Oare principiile egalitariste ale lui Daisy îngăduiau existenţa unor capricii în relaţiile ei, la fel de inconstante cum fuseseră legăturile lui amoroase anterioare? Oare toate vorbele ei de dragoste nu fuseseră rostite decât în joacă? Etienne îşi dădea cu ciudă seama că şi Daisy putea fi *influenţată de acelaşi gen de impulsuri ca şi ale lui.*

Iar acum aventuriera voia să rămână prietenă cu el.

Ca o tăgăduire, sângele începu să-i pulseze cu

putere în degetele zdrobite, legate cu pricepere de unul din servitorii Nadinei pentru a micşora neplăcerea provocată de orice mişcare. Etienne le ridică deasupra capului pentru a uşura circulaţia sângelui şi durerea bruscă. *La naiba cu ea, la naiba cu tatăl şi fratele ei.* Era înfuriat peste măsură, şi totuşi se considera norocos că nu se alesese decât cu degetele vătămate. Avea nevoie de nişte răspunsuri la haosul care îi sălăşuia în minte. Avea nevoie de o explicaţie plauzibilă. Voia să ştie de ce îl părăsise. Voia şi altceva. Indiferent de răspunsurile ei, o voia pe ea.

Capitolul 24

Pretinzând că trebuie să-şi aranjeze ţinuta, Daisy găsise un refugiu în spatele unui paravan frumos decorat din budoar. După ce refuzase oferta de ajutor din partea unei servitoare, se prăbuşise pe un mic fotoliu, fără să-i pese de fragilii fluturi brodaţi de pe rochia ei.

Era disperată. Cum să reziste întreaga seară avându-l pe Etienne permanent în faţa ochilor când Nadine se afişa atât de provocator la braţul lui. Închise ochii pentru un moment, ca pentru a îndepărta din minte imaginea terifiantă, însă descoperi că aceasta îi rămăsese întipărită în memorie. Îşi îndreptă brusc poziţia pe fotoliu, îşi plimbă privirea pe decorativul material al paravanului, urmărind imprimeul grecesc, forţându-se să scape de nefericita imagine. *La naiba cu el, la naiba cu amintirea lui şi mai presus de toate la naiba cu farmecul lui nelimitat.* În vreme ce ea suferise ca un câine în Montana, el îşi continuase stilul de viaţă.

Se simţi brusc îngrozitor de naivă, ca o tânără fetişcană lipsită de experienţă care mai crede încă în declaraţiile cavalereşti de dragoste.

Îndreptându-şi umerii, Daisy se îmbărbătă singură, întărindu-şi apărarea împotriva propriului dor mistuitor şi a supliciului ce o mai aştepta încă în acea seară.

Oare cât de devreme pot pleca fără să par nepoliticoasă?

♥♥♥♥♥

Ieşi ceva mai târziu, în urma unei doamne mai vârstnice, la circa zece paşi în urma ei şi porni înapoi, de-a lungul coridorului luminat de torţe spre sala de bal.

Desprinzându-se de perete, Etienne se luă după ea. Mergea exact cum şi-o amintea el, cu graţie felină. Mişcarea şoldurilor era doar schiţată sub auriul lucitor al fustei. Îşi ţinea umerii goi şi gâtul subţire drepte, ca şi cum buclele mătăsoase de păr negru ar fi fost grele, având nevoie de echilibrare. Când se apropie, adulmecă parfumul de trandafiri pe care îl emana trupul ei şi distinse aranjamentul de agrafe care îi ţineau părul, şanţul subţire al coloanei vertebrale care cobora spre marginea rochiei. Poate că şi ea simţise obişnuitul miros al colonie lui, sau sesizase pricina zgomotului făcut de paşii lui, că Daisy întoarse uşor capul în clipa în care el întinse mâna să o prindă de încheietură.

— Tu!, şopti ea surprinsă, cu voce tremurândă.

Constată că era nepregătită pentru o întâlnire cu el, oricât de bine se pregătise înainte.

— Bună, zise el simpiu. Ce mai faci?

— Ăă... bine. Bine, repetă Daisy, sperând că vocea îi sună normal.

Degetele lui ardeau pielea încheieturii ei. Era prea aproape de ea. Îi crescuse părul. Umerii erau la fel de largi cum şi-i amintea ea, ochii verzi o priveau cu speranţa unei primăveri mult dorite, vrăjind-o.

— Te-am văzut mai devreme, rosti ea, sponatn şi prozaic, ca şi cum vâltoarea gândurilor ei putea fi mascată de o astfel de afirmaţie insipidă.

— Şi eu te-am văzut. (Vocea lui căpătă imediat un ton aspru.) Rutherford este noul tău amant?

Strânsoarea lui deveni de oţel.

În prima clipă Daisy îşi spuse că Etienne nu avea nici un drept să întrebe asta. Nu după atâtea luni. Nu după intimitatea de netăgăduit dintre el şi Nadine.

— Dar Nadine e noua ta amantă? i-o întoarse ea glacial, încercând să-şi elibereze încheietura mâinii.

— Nu.

— Mincinosule.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Nici nu trebuie să răspund.

Vorbea ca o adevărată fiică de şef de trib.

— Dă-mi drumul.

— Răspunde-mi, mârâi el, netulburat nici de cererea ei, nici de încercarea de a se elibera.

Din budoar se ivi brusc un grup de trei femei, sporovăind între ele, potrivindu-şi brăţările de la încheieturi, aruncându-şi reciproc acea ultimă privire asupra decolteului, convenind prin zâmbete că fiecare dintre ele era provocatoare, fără a cădea în vulgar.

— Acum trebuie să-mi dai drumul, şopti furioasă Daisy.

— Te aşteaptă Beau? se interesă el cu sarcasm.

Dădu drumul încheieturii în ultima clipă, şi chiar şi atunci o făcu din necesitate, când respectivele doamne se opriră în dreptul lor. Clipind din gene, cu zâmbete provocatoare, femeile îl felicitară pe duce pentru îndemânarea lui de pe terenul de polo. Semănau cu nişte cadâne din harem care candidau la favorurile sultanului. Daisy urmări scena simţind cum ia tot mai mult foc la fiecare râs zglobiu pe măsură ce Etienne le accepta complimentele cu farmecul lui firesc.

— Veţi veni în vizită mai des acum că fata dumneavoastră trăieşte aici? se interesă una dintre ele, cu un interes vădit în respiraţia abia reţinută.

— Sper. Mă stimulează în direcţia asta şi ospitalitatea americană. În vocea profundă a lui Etienne se putea citi o sinceritate extremă, ca şi cum el se adresa individual fiecăreia. Daisy vedea literalmente cum le creşte înflăcărarea. Probabil că până a doua zi Etienne avea să primească alte trei invitaţii la cină... şi chiar mai mult.

— Vă plac muzicanţii vienezi?

Lily Winthrop îl provoca să-i fie partener de dans.

— Nadine s-a întrecut pe sine. Poate că mai târziu, când mă va mai lăsa durerea din mâna asta, promise el, ridicându-şi degetele vătămate, voi putea profita din nou de muzică.

— Chiar vă rog, rosti într-o răsuflare Bea Kissam.

— Nu vreţi să se uite un doctor la mâna dumneavoastră? întrebă verişoara lui Bea, Clara, în ochii căreia se citea o speranţă imposibil de confundat.

Cum afacerile soţului ei îl ţineau pe acesta în New York, ea era singură acum în Newport. În mod clar invitaţia ei includea şi micul dejun.

— Poate mai târziu, rosti politicos Etienne, înclinând uşor din cap în faţa Clarei.

— Mâine nu veţi juca, nu-i aşa? întrebă Lily. Cu mâna asta rănită? Veniţi la prânz la mine, continuă ea, sau la ceai sau la cină. V-aş putea arăta faleza dacă...

— Mulţumesc, dar sunt legat de echipa franceză datorită lipsei lui Centrelle, refuză el cu graţie. Oricum, nu am păţit nimic grav.

De fapt, trebuia să îşi găsească timp pentru terapie, căci altfel n-avea să mai poată ţine crosa în mână. Îl încerca o senzaţie cumplită de neplăcere.

— Tu nu ştii nişte leacuri din plante, Daisy? întrebă Lily, întorcându-şi ochii albaştri spre aceasta.

— Nu. Nu pentru astfel de răni, adăugă ea repede când sesiză că Lily era pe punctul de a o contrazice.

— Păcat, rosti blând Etienne, privind amuzat expresia lui Daisy. Pentru o clipă am crezut că vei fi în stare să mă ajuţi.

— Trebuie să ai măcar ceva pentru durere, Daisy, o imploră micuţa Bea Kissam. O să fie un chin să mai ţineţi o crosă în mână.

Ai crede că Bea se simţea tulburată, după nuanţa din glasul ei. Daisy era iritată şi supărată că fiecare femeie care îl cunoştea pe Etienne voia să-i cocolo-şească. Fără îndoială că era o atitudine de care se izbea permanent dacă judeca după îndemânarea cu care parase până acum viul lor interes. Confuză, geloasă şi furioasă în prezenţa lor, Daisy îşi aminti de senzaţiile similare pe care le trăise în Paris. Etienne reprezentase întotdeauna o forţă distructivă prea mare în viaţa ei, făcând ţăndări liniştea existenţei ei şi înceţoşând limpezimea ţelurilor de viitor.

— Îmi pare rău, replică Daisy cu un ton care numai părere de rău nu exprima. Nu pot face nimic pentru durere. Acum vă rog să mă scuzaţi.

Ducele îşi ridică mâna sănătoasă, oprind-o pe Daisy. În aparenţă leneşă, mâna lui se aşeză într-un mod intim peste toracele ei. În realitate, acea mână o strânse cu asemenea forţă încât fluturii brodaţi de pe rochie se întipăriră în palma lui.

— Ar trebui să ne terminăm conversaţia înainte de a pleca.

Tonul îi era extrem de scăzut iar în ochii lui verzi se citea o uşoară ameninţare.

Oare avea să îndrăznească să-i facă o scenă? Categoric că da, decise ea o clipă mai târziu, când privi în ochii lui.

— Dacă vrei tu, rosti ea îmbufnată, nutrind aceeaşi frustrare ca şi el, deşi părerile lor diferau în privinţa cine cui îi făcuse rău.

— Vreau.

Recunoscând autoritatea din vocea unui bărbat, cele trei tinere se uitară la Daisy, apoi la duce, apoi înapoi la Daisy, după care îşi aţintiră privirile pe mâna lui.

— Încerc să o conving pe Daisy să-mi vândă unul din poneii de polo Braddock-Black, rosti ducele cu un zâmbet.

Cele trei femei părură să-şi ţină în acelaşi clipă respiraţia.

— N-ar fi trebuit să discutaţi cu Hazard? rosti Lily în cele din urmă.

— Cum de nu m-am gândit la asta?

Zâmbetul ducelui era încântător.

Se lăsă o linişte scurtă şi apăsătoare. În aer se simţea tensiunea dintre duce şi femela pe care o ţinea prizonieră. Lily vru să spună ceva, însă se răzgândi după ce se uită din nou la bărbia hotărâtă a ducelui, aşa că închise gura. Muzica din sala de bal se făcu brusc auzită în tăcerea grea.

— Ar trebui să mergem... Adică, cred că am dansul ăsta angajat... Adică cred că ne-am lăsat prea mult partenerii de dans să ne aştepte... aşa că vă rog să ne scuzaţi, murmură în cele din urmă Clara.

Ducele înclină din cap fără a-şi îndepărta mâna de pe Daisy.

Femeile observară toată acea demonstraţie de putere şi plecară, cu ochii măriţi de uimire.

— În treizeci de secunde o să devenim subiect de bârfă pentru toţi. Sper că eşti satisfăcut, rosti Daisy cu aprindere.

— Beau se va supăra? o trânti el, dând drumul mâinii, însă continuând s-o urmărească îndeaproape pe Daisy aşa cum îşi urmăreşte vânătorul prada.

— Nu fi obsedat, Etienne, i-o întoarse Daisy. Nu cu trecutul tău.

— Obsedat? Câţi mai sunt?

În cuvinte i se citea o violenţă abia reţinută. În acel moment nu putea fi raţional.

— Eşti dezgustător.

— În ce fel?

Daisy strânse pumnii împotriva aroganţei din întrebarea lui.

— În felul în care mă iei la rost pentru... viaţa mea mondenă.

El oftă, aproape teatral, ca un tată sau un tutore indulgent care şi-ar fi văzut copilul comiţând o eroare.

— O interesantă răsucire a frazei, dragă, murmură el, amintindu-şi cu ură de principiile sexuale libere ale culturii ei. E mult de când... adăugă el, cu vocea schimbată. (Era evident la ce se gândea.) Rochia ta e nouă.

Daisy s-ar fi descurcat mai bine cu mânia lui. Se putea simţi mânioasă şi ofensată, însă nu suporta să i se amintească de rochiile de vară pe care Etienne i le cumpărase la Paris. Sau de momentele când acele rochii fuseseră abandonate pe podeaua dormitorului, în balcon sau în pavilionul de vară.

— N-au trecut decât două luni... nu-i atât de mult, ripostă ea, încercând să neutralizeze emoţia din voce şi să se distanţeze de amintiri.

— Nouă săptămâni.

— *Fie şi nouă săptămâni.*

— Spune-mi de ce, Daisy? întrebă el moale, privind-o interogativ. Din cauza divorţului?

Ceaţa de afară era atât de deasă, încât ferestrele holului erau aburite.

— Familia mea e aici!

Trebui să-şi ridice fusta cu mâna liberă ca să nu se împiedice de prima treaptă. Cu siguranţă că el avea să se oprească când îi va aminti de rudele ei.

— Şi a mea.

Doamne, îşi aminti ea, *fata şi ginerele lui. Şi lui nu-i păsa!* Pentru prima dată Daisy aprecie adevăratele dimensiuni ale comporamentului insolent al lui Etienne. Imagini răvăşitoare de violenţă îi umplură mintea. Cunoştea din familia ei ce înseamnă orgoliul masculin rănit. Privind iute peste umăr, cercetă nervoasă intrarea în sala de bal. Unul dintre ei trebuia să rezolve această situaţie pe cale raţională.

— Trebuie să vorbim, Etienne.

El se întoarse rapid s-o privească şi zâmbi.

— Avocata din tine. Mi-ar place enorm să vorbim. După aceea.

Deocamdată însă continuă s-o tragă de mână. Pofta carnală anula orice argumente, de bun simţ sau de alt gen. Etienne îşi simţea pulsul bătând nebuneşte. În căldura sângelui, în hainele care îi stăteau lipte de piele, în nervii încordaţi la maximum. În mod curios, degetele rănite nu-l mai dureau.

Încetini pasul când ajunseră în holul de la etajul doi, dar continuă să o tragă pe Daisy după el.

— Nu mă mai dor, rosti el cu un zâmbet generos.

Iritată de comportarea lui, nepricepând vorbele, ea îl aruncă o privire care cerea mai multe amănunte.

— Degetele, îi explică el, ridicându-şi mâna rănită. Eşti o bună vindecătoare.

— *Tu* ţi-ai ieşit din minţi în seara asta, Etienne, exclamă Daisy, gâfâind uşor din pricina ascensiunii rapide. E imposibil ca cineva să nu se întrebe ce s-a întâmplat cu noi.

Cu toate astea, îl considera foarte îndemânatic şi curajos pentru că supravieţuise măcelului declanşat de tatăl ei pe terenul de polo.

— Însă mă bucur că nu te mai dor.

Vocea ei îl amintea pentru prima dată în mod intim de zilele petrecute împreună în Paris.

— Doamne, tare mi-a fost dor de tine, rosti el cu glas coborât, privind-o brusc cu o intensitate extremă.

— Nu spune asta, protestă Daisy.

Mai mult decât cuvintele, răspunsul ei fusese instinctiv ghidat de patima din vocea lui. Daisy era îngrozită că atâtea săptămâni de raţionamente logice puteau fi spulberate cu atâta uşurinţă.

— Dar e adevărat.

— În felul tău, vrei să spui, replică usturător, între diverse Nadine.

N-avea să uite niciodată vizita Isabellei. Avusese aceeaşi senzaţie cumplită în seara asta, văzându-i pe Etienne şi pe Nadine pe ringul de dans.

— N-am chef de ceartă.

El îşi continuă drumul de-a lungul coridorului mochetat. Era clar încotro se îndrepta.

— N-o faci niciodată.

— De câte ori mi-am cerut scuze pentru trecutul meu? rosti el apăsat.

— Nadine pare să facă parte din prezent, replică Daisy cu asprime, împinsă de gelozie. Părea *atât de prezentă* pe ringul de dans în seara asta lipindu-se toată de tine încât am început să mă întreb dacă soţul ei nu te va chema puţin până afară.

— Ei bine, nu e aşa.

Trupul lui fiebinte era prea apropiat ca să se simtă bine. Lâna fină a hainei lui aluneca pe pielea goală a braţului ei, aprinzându-i simţurile. Daisy se simţea în mod paradoxal uşurată şi mânioasă pentru scurta lui negaţie.

— Mă întreb dacă Nadine ştie asta, rosti ea cu disperare în voce.

— Povesteşte-mi despre Beau Rutherford, îl ceru ducele, dacă tot e să ne acuzăm unul pe celălalt.

— N-am nimic să-ţi povestesc.

— Mă întreb dacă el ştie asta, rosti el, imitându-i răspunsul. (După aceea, renunţând la sarcasm continuă

în şoaptă): — Viaţa mea n-a mai fost la fel de când m-ai părăsit.

— Ar trebui să spun că-mi pare rău? răspunse Daisy, luptându-se cu sentimentele ei tumultoase.

Uitându-se din nou la ea în timp ce traversau holul de la etaj, Etienne ezită o clipă înainte de a răspunde. Daisy părea mai scundă decât îşi amintea el. Poate că de vină erau tavanele aflate la şase metri înălţime.

— Nu ştiu, zise el simplu.

Dincolo de patimă, în glasul lui se ghicea o oarecare mânie, pe care el nu fusese în stare s-o elimine.

— Mă învinuieşti?

— Poate, recunoscu el, nesigur în ce măsură pasiunea lui din seara asta se baza pe dorinţa de răzbunare. *Oare vreau s-o pedepsesc pentru că m-a făcut să sufăr în asemenea hal, pentru că m-a părăsit?* Nu putea răspunde cu sinceritate, nesigur pe faptul că ar fi fost suficient de binevoitor încât să-i ureze sincer fericire fără ca el să-i stea alături.

— Bine ai venit, rosti el, deschizând uşa camerei lui.

— Etienne, te rog, nu, îl imploră Daisy.

— Nu-ţi place decorul flamand?

— La naiba, fii serios.

Zâmbetul lui era la fel de iritant precum era de caldă mâna care o ţinea.

— Sunt serios, crede-mă. Vino.

O trase în încăpere, lăsând-o dincolo de prag ca să închidă uşa. Aplicele de pe perete ofereau o lumină palidă dormitorului tipic bărbătesc, evidenţiind ornamentele de pe enormele coloane baroce care se înălţau până la tavanul înalt.

— Îţi plac tapiseriile?

Parcă ar fi fost ghidul casei, atât de binevoitoare îi erau vocea şi zâmbetul.

Pereţii erau decoraţi cu scene bucolice, în care doamne strălucitor îmbrăcate şi domni eleganţi luau masa într-un pavilion, se plimbau alene într-o grădină superbă de trandafiri, în timp ce doi vânători îşi înfigeau lăncile într-un porc mistreţ.

— Probabil că te simţi confortabil aici, zise ea, cu voce uşor dispreţuitoare. Toată lumea caută plăcerile.

— Îţi vin mult mai bine decât crezi tu, dragă, rochia asta aurie şi diamantele.

Etienne ţinea în mână cheia de la uşa înculată.

— Nu ştiu cum de crezi că-ţi va merge procedând astfel, rosti Daisy, ignorând devierea lui de la subiect. Casa asta e plină de oaspeţi şi chiar înainte ca familia mea să-mi simtă lipsa, Nadine va începe mai mult ca sigur să te caute. Nu e gazda dulce şi feminină pe care o întruchipează. Aşa că ar fi mai bine să descui uşa şi să ne întoarcem amândoi jos. Familia mea va fi fericită, Nadine va fi fericită, eu voi fi fericită.

— Dar eu nu voi fi.

Anulă mica distanţă care îl separa cu un zâmbet dulce pe chip, ca şi cum ea nu şi-ar fi făcut cunoscute oblecţiile, ca şi cum erau doar doi iubiţi tineri, singuri în sfârşit, trăind doar armonia mulţumirii lor.

— Văd că nasturii sunt la spate, rosti el cu voce catifelată. Întoarce-te să pot ajunge la ei.

— Văd că nu mă asculţi, i-o întoarse Daisy.

— Am auzit fiecare cuvânt. Probabil că ai dreptate în legătură cu toate... aproape cu toate. Întoarce-te.

Văzând că nu se supune şi îl priveşte chiorâş, cu nările fremătând de furie, Etienne o luă de braţe şi o întoarse singur.

— Dacă m-aş lupta cu tine? întrebă ea cu ciudă, întorcând capul pe jumătate spre el.

Era de necrezut că putea fi ţinută captivă într-o casă în care erau prezenţi sute de oaspeţi. Etienne era nebun.

— Fii realistă, dragă, oftă el.

O copleşea, puternic şi în formă, strângând uşor cu palmele lui mari umerii ei. Dacă se lua la trântă cu tatăl şi fratele ei... atunci avea dreptate în privinţa realismului.

— O să plăteşti mai târziu, Etienne, îl ameninţă ea. Ţi-o promit.

— *Totul se plăteşte, iubito, nu ştiai asta?*

Începu să desfacă nasturii satinaţi din dreptul mijlocului ei, cu mai puţină fineţe decât de obicei din

pricina mâinii vătămate. Daisy rămase rigidă şi tăcută în vreme ce ei îi deschela rochia, oţelindu-se împotriva atingerii calde a degetelor lui. După ce descheie toţi nasturii, Etienne se apucă să sărute curba catifelată a umărului ei. Daisy închise ochii când simţi moliciunea caldă a gurii lui, dorind din tot sufletul să nu răspundă acelei atingeri. Îi simţi părul mângâindu-i gâtul, adulmecă parfumul coloniei lui cu miros de brad şi îşi înăbuşi un oftat când degetele lui începură să i se plimbe de-a lungul şirei spinării.

— Te rog nu, Etienne. Nu-i cinstit. Nu vreau să fiu aici. Nu vreau să mă atingi şi să mă săruţi. Nu vreau...

Întorcând-o cu faţa la el, Etienne îi acoperi gura cu gura lui ca să-i oprească protestele, să-i potolească şuvoiul de cuvinte, să o facă să simtă ce simţea şi el. Intenţiona să o ia cu binişorul pentru că galanteria era preferabilă forţei, însă era hotărât să o posede şi atunci, pentru el, scopul scuza orice mijloace.

Ţinând-o lipită de trupul lui, îi dădu capul pe spate cu intensitatea sărutului. Cu o violenţă abia reprimată începu să-i ronţăie buzele, ridicându-şi mâna vătămată ca s-o sprijine mai bine. Mutându-şi piciorul între faldurile fustei, se împinse în ea cu toată tăria erecţiei.

O auzi cum îşi ţine respiraţia şi închise ochii pentru o clipă ca să domolească flăcările pasiunii ce-i încingea creierul. Se lupta cu nevoia de a grăbi la maxim totul. De nouă săptămâni, de la plecarea lui Daisy, nu mai avusese parte de nici o femeie. Poate că şi acest fapt conta în comportamentul lui irresponsabil din această seară. Poate că era într-adevăr nebun, căci ar fi putut dispune de Nadine sau de una din multele femei de joc lejer şi fără probleme, fără a-şi risca viaţa, cu tatăl şi fratele lui Daisy la parter şi fără ca femeia din braţe să-i opună rezistenţă.

De fapt nu era chiar rezistenţă, căci spatele lui Daisy se relaxă sub mâna lui. Răspunsul ei n-avea nimic de-a face cu el; cu oricare bărbat s-ar fi întâmplat la fel după atâta timp. Cel puţin aşa îşi spuse Daisy, pe măsură ce valuri de căldură îi cuprindeau trupul dinspre pântece,

pe măsură ce senzaţia erecţiei lui Etienne lipită de trupul ei îi stârnea amintiri vii din zilele pline de pasiune petrecute împreună. *Orice bărbat ar fi putut... după nouă săptămâni. Orice bărbat. Orice bărbat...* Copleşită brusc de o senzaţie delicioasă, Daisy îşi simţi sânii plini cu o asemenea acuitate încât i se păru că pieptul gol al lui Etienne îi atinge sfârcurile, ca şi cum între ei n-ar fi existat nici o haină.

O clipă mai târziu când el îi puse braţele, unui câte unul, pe umerii lui, în loc să reziste, Daisy îi permise să-i aşeze palmele pe lâna moale a hainei lui, deoarece sfârcurile îi erau tari ca piatra şi ea avea poftă să simtă plăcerea de a şi le mişca pe pieptul lui.

Ducele simţi perfect ispitaa sfârcurilor tari.

— Iubita mea, răsuflă el, ridicându-şi gura de pe gura ei, ca să o poată privi în ochi. Mi-a fost dor de tine.

Ea zâmbi instantaneu, seducător. Nu mai avea chef să judece la rece sau să filozofeze, ca şi cum uşa gândurilor conştiente s-ar fi închis cu un pocnet. Voia doar să simtă cu toată fiinţa.

— Îmi dau seama, şopti ea, ridicându-se pe vârfuri ca să-i şteargă buzele cu un sărut şi legănându-şi uşor şoldurile ca o tentaţie a dorinţei.

Coborându-şi aprobator genele negre când membrul lui Etienne răspunse întărindu-se şi mai mult, Daisy murmură:

— Mmm... îmi amintesc de asta.

— Îţi pot îmbunătăţi amintirile, murmură Etienne cu un zâmbet, fericit că ajunseseră la un acord.

Cântări din ochi distanţa până la patul gigantic, mulţumit că o avea iarăşi pe iubita lui. Aplecându-se, o cuprinse în braţe şi o ţinu aşa o clipă, bucurându-se de apropierea ei.

Îşi zâmbiră unul celuilalt. Întinzându-se, Daisy atinse mătasea neagră a părului lui Etienne, cu un gest familiar din zilele când erau împreună. Părul lui se ondula mai mult decât al ei şi din pricina asta obişnuia să-i tachineze că e mai frumos. În seara asta era sigură că aşa era, din pricina dorinţei. Plimbându-şi degetul

pe arcul gros al sprâncenei lui, Daisy şopti iarăşi, ca de atâtea ori înainte:

— Eşti al meu?

El dădu din cap. Ochii verzi îi străluceau fericiţi.

— Etienne! Eşti acolo? se auzi vocea Nadinei prin uşa de lemn, ascuţită, limpede şi nerăbdătoare.

Nadine aflase de la un servitor că ducele urcase la etaj cu o doamnă.

— F...-ţi, înjură Etienne cu voce înceată. F...-ţi.

— Exact asta vrea şi ea, replică Daisy. Lasă-mă jos, adăugă ea încet, glacial.

Mânerul clanţei se mişcă.

— Ştiu că eşti colo, Etienne. Deschide uşa!

Cum uşa nu se încuia decât pe dinăuntru, era clar că în încăpere se găsea o femeie.

Ducele ezită o fracţiune de secundă.

— Imediat! strigă el, lăsând-o jos pe Daisy. Îmi pare rău, murmură spre ea.

— Fireşte.

— La naiba şi la dracu, mormăi el.

Tonul lui Daisy cerea o mie de alte explicaţii şi zeci de mii de alte scuze. Dacă ar fi fost o femeie normală, cu poftе firеşti, s-ar fi rezolvat cu o răsplată regală în bijuterii. Zâmbi, în ciuda neplăcutei perspective de a-şi cere scuze, deoarece tocmai feminitatea ei neobişnuită era cea care îl atrăgea cel mai mult.

— Găseşti că-i amuzant, se răsti ea, stârnită de faptul că aproape cedase seducţiei lui.

— Pe naiba, nu, şopti el, ca răspuns, zâmbind.

— Urăsc modul în care iei tu totul în joacă.

— Eu te iubesc oricum, *chou-chou*, iar după ce scap de Nadine am să vin să te caut.

— Să nu îndrăzneşti, fulgeră Daisy, cumplit de mânioasă că el avea impresia că putea reintra atât de uşor în viaţa ei.

— Te adresezi cui nu trebuie, dragă, murmură ducele, abia aşteptând să-şi ceară scuze mai târziu, pentru îndrăzneală. Acum întoarce-te şi o să încerc să-ţi închei rochia în grabă, deoarece Nadine o să spargă

uşa în curând. Stai aşa, Nadine, strigă el. Tocmai îmi schimb cămaşa.

Ieşi pe uşă câteva clipe mai târziu, cu un sărut fugar şi un zâmbet generos pentru Daisy, precum şi cu un zâmbet apologetic pentru gazda lui.

— Să fiu al naibii dacă nu mi-am vărsat nişte vin pe cămaşă, îl auzi Daisy declarând senin înainte ca el să tragă uşa în urmă. Ţi-a fost dor de mine? Ce drăguţ. Povesteşte-mi despre ginseng-ul lui Oliver. (Buzele i se curbară într-un rânjet parşiv.) Chiar funcţionează?

Ajungând la scară, Etienne răsuflă uşurat că însoţitoarea lui nu bănuia nimic. Petrecându-şi degetele prin păr, inspiră adânc cu o mulţumire pe care nu o mai simţise de peste două luni.

— Reuşită petrecere, Nadine, o complimentă el. Felicitările mele pentru talentele tale organizatorice.

Privindu-l în timp ce coborau scara de marmură, Nadine rosti pe un ton jucăuş:

— Am şi alte talente de care te poţi bucura, Etienne.

— Aşa am auzit şi eu, replică neutru ducele, evadând din capcana întinsă. Fiica mea mi-a spus că l-ai ajutat pe arhitect să construiască această clădire. Sunt impresionat.

Nadine înflori toată sub zâmbetul ducelui şi îşi zise că el va fi şi mai impresionat de talentele ei la pat.

— Îţi fac un tur al casei mai târziu, zise ea, referindu-se la ambele subiecte.

Capitolul 25

Mai multe grupuri de invitaţi, printre care familia Braddock-Black, stăteau lângă intrarea sălii de bal. Ca o albină atrasă de nectar, Nadine se îndreptă spre bărbaţii chipeşi. Mentalitatea ei de seducătoare răspundea imediat faţă de Hazard, Trey şi Etienne — prototipuri ale frumuseţii masculine.

— Hazard, dragule. Trey, frumosul meu, se pisici ea, zâmbind. Arăţi minunat, toarse ea, atingând uşor obrazul lui Hazard cu evantaiul. Iar tu, Blaze, adăugă

Nadine cu mai puţină cordialitate, ai o rochie care aproape că îţi întrece diamantele. Ai un soţ tare generos. Ei, Empress, cât de pariziană pari cu rochia asta de tul vişiniu. Să fie modelul lui Doucet?

Cu Nadine ţinându-se de braţul lui, ducele fu întâmpinat nu numai cu decenţă ci, surprinzător pentru el, chiar cu o oarecare căldură. Şocat de amabilitatea bărbaţilor care îi strânseră, amândoi, mâna, Etienne îi privi îndelung, încercând să înţeleagă minunea prin care se petrecuse schimbarea după meciul de polo aproape mortal de după-amiază.

— Ce vă face mâna? întrebă Hazard, cu o expresie impenetrabilă pe chip, cu o voce politicoasă.

— Ar fi bine dacă prelungirile s-ar amâna cu o zi.

— Daisy n-are ceva care să ajute la vindecarea mâinii ducelui? îşi întrebă Blaze soţul.

Hazard şi soţia sa schimbară o privire, preţ de o fracţiune de secundă El păru iritat brusc, însă ea îi zâmbi. Dând impresia că se stăpâneşte din răsputeri, el răspunse:

— Sunt sigur că are. Ar trebui s-o întrebaţi pe ea, îi propuse lui Etienne, privindu-l cu atenţie.

Deci asta e, îşi spuse ducele. Tatăl lui Daisy era puţin strâns cu uşa de către nevastă-sa.

— Aşa o să fac, replică Etienne zâmbind. Data viitoare când o văd.

— Spune-mi, Trey, interveni Nadine, aruncându-i o privire mieroasă, poate Oliver să cumpere acel ponei superb pe care l-ai călărit în prima parte a meciului din după-amiaza asta? M-a rugat să te întreb.

Familiarizat cu cochetăria Nadinei, Trey îi răspunse cu un zâmbet amabil:

— Îmi pare rău, Jumma e un animal favorit, dar avem alţi ponei pentru Oliver. Am adus treizeci cu noi.

Creşterea cailor era una din preocupările lor profitabile. Poneii lor rivalizau cu cei mai buni ponei din Argentina. De fapt, din punctul de vedere al jocului de polo, animalele lor le depăşeau ca performanţe pe cele din Argentina.

— Staţi la familia Rutherford? Văzând gestul lui afirmativ, Nadine continuă: Mâine deci... trec pe acolo. Să spunem pe la ora unu?

Tatăl el fusese antrenor în Kentucky înainte de a muri, iar Nadine îşi petrecuse primii ani ai copilăriei în grajduri, alături de el. Cunoştea caii aşa cum îi cunoştea pe bărbaţi.

— Vino cu mine, Etienne, îi propuse ea cu o nuanţă de intimitate, puţin răguşită.

— I-am promis lui Hector o zi pe ţărmul mării, Nadine.

Etienne îi zâmbi cu amabilitate, dar şi cu detaşare.

Hmm, îşi zise Hazard. *Nepotul lui înaintea Nadinei. Individul demonstra că are o judecată bună.*

— Am auzit pronunţându-se numele lui Hector?

Ivindu-se din spatele unui impunător aranjament floral, Jolie şi Henri li se alăturară.

— Tocmai îi spuneam Nadinei că Hector ne-a planificat o zi pe ţărmul mării. Cunoaşteţi pe toată lumea, nu? rosti ducele, mai uşurat acum de faptul că prezenţa fiicei şi a ginerelui său reprezenta o echilibrare faţă de numărul membrilor familiei Braddock-Black cărora trebuia să le facă faţă.

— Dar, Etienne, mi-ai promis. Picnicul meu, îţi aminteşti, la farul din Barkley?

— Scuză-mă, dar Hector e prea tânăr ca să înţeleagă de ce îi sunt modificate planurile. Poate că data viitoare o să merg cu tine.

Un refuz politicos, dar hotărât, observă cu satisfacţie Hazard, *sau poate că Nadine pur şi simplu nu e stilul lui de femeie.*

— Sper că nu te-ai răzgândit şi tu, Empress, rosti îmbufnată Nadine.

— Vom fi acolo. Trey mi-a rezervat o zi în ciuda polo-ului, iar Daisy mi-a spus că abia aşteaptă să picteze farul. E foarte pricepută la acuarele.

— *Aş putea trece şi eu mai târziu,* zise iute ducele, auzind numele lui Daisy, când Hector o să tragă un pui de somn.

— Slavă Domnului pentru somnul copiilor, toarse Nadine, sprijinindu-se de Etienne, deşi şi somnul adulţilor poate fi dumnezeiesc, adăugă ea şoptit.

— Uite-o pe Daisy, remarcă Blaze, salvându-l pe duce de la obligaţia de a răspunde insinuării Nadinei.

— Deci *era* sus! murmură aceasta, urmărind-o pe Daisy cum coboară scara. Tu ştiai? întrebă ea, privind chipul ducelui.

— Nu. Am pierdut ceva interesant? se miră Etienne, conştient că era ţinta privirilor tuturor.

— Noroc, *papa,* şopti Jolie.

Când el se întoarse, ea îi făcu semn cu ochiul, aşa cum făcea când era mică în clipele în care îşi împărtăşeau mici secrete.

El îi zâmbi cu o bucurie neţărmurită, pe care Jolie nu o mai zărise de luni de zile pe chipul lui.

♥♥♥♥♥

Doamne, gândi Daisy, uluită din pricina persoanelor adunate în hol. *Se discută ceva important? Ar fi bine să nu fie aşa, mai ales că e şi Nadine acolo.* Deşi nervoasă, confruntată cu o asemenea audienţă fascinantă, Daisy rezistă ispitei de a se verifica, pentru ca gestul ei să nu stârnească vreun comentariu.

Coborî ultima treaptă. O despărţeau numai cincizeci de paşi de supliciul întrebărilor. Îi trebuia o scuză cel puţin pentru Nadine. Ceilalţi se vor dovedi discreţi. Din nefericire, minte îi era golită de orice idei potrivite, plină cum era de imaginea lui Etienne şi de emoţii copleşite de senzaţii erotice. *Blestematul, din pricina lui nu pot gândi.*

O minune făcu ca doi lachei să deschidă uşile mari de la intrare în acel moment, lăsându-i să intre pe unchiul ei, Kitredge Braddock, cu Valerie Stewart la braţ.

Atenţia generală se concentră imediat asupra lor.

— Salut! strigă Kit, zâmbind. Ei bine, dragilor, iată că acum e strânsă întreaga familie la un loc.

Sălbaticul dezlănţuit cu vampira plăcerii la braţ, gândi, acidă, Daisy, privind-o pe fosta soţie a fratelui ei, îmbrăcată provocator în şifon purpuriu căptuşit cu

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

mătase sângerie. Măcar formau o pereche sportivă, care nu simţea mare nevoie să converseze. *Ca Etienne cu draga lui Nadine.*

Kit îl zâmbi lui Daisy şi o sărută uşor pe obraz, apoi se alăturară amândoi grupului, el zâmbindu-le senin tuturor celor de acolo, destul de şocaţi în continuare.

— Scuze că am întârziat atât, rosti el pentru toate urechile, înălţându-şi sprâncenele, dar am întâlnit-o pe Valerie la Bailey's Beach. Valerie, n-ai nevoie de prezentări, nu? adăugă el.

— Nu cunosc pe *toată lumea,* murmură Valerie.

Ca şi Nadine, cunoscătoare a frumuseţii masculine şi a plăcerilor senzuale, Valeire se concentră asupra ducelui de Vec, care nu intrase până atunci în raza ei de atac.

— Înţeleg de ce n-ai apărut la cină, rosti încet Trey, în vreme ce Valerie îi aruncă un zâmbet ducelui, care era prezentat de o Nadine îmbufnată.

— Fosta ta soţie e...

— ...talentată, încheie Trey propoziţia.

Kit zâmbi.

— E în mod clar o femeie cu talente.

— Câtă vreme nu posezi ceva ce vrea ea.

— O, cred că ai finanţat-o suficient ca eu şi toate celelalte „interese" ale ei să nu mai fim afectate de avariţie. Apropo de asta, mulţumesc, chicoti Kit.

— Un preţ ieftin pentru libertatea mea. Eşti mai mult decât bine venit.

Observând că toată familia era adunată acolo, Kit întrebă încet:

— Am pierdut ceva?

— Numai o posibilă scenă de dispariţie a unei surori. Ai ajuns la ţanc ca s-o salvezi de privirile avide ale tuturor.

— Daisy? Dispărută cu cine?

— Cu ...cred.

Privirea lui Trey se mută în direcţia ducelui.

Kit înălţă iarăşi din sprâncene. În ochii verzi i se citea interesul. El şi Daisy fuseseră ultimele bastioane de rezistenţă în calea furtunilor fierbinţi ale dragostei.

— Arăţi bine, Trey, rosti Valerie către fostul ei soţ.

— Şi tu arăţi... sănătoasă, Valerie.

O intonaţie uşor sarcastică, care ţinea cont de pieptul ei opulent ce ameninţa să se reverse peste decolteul adânc al rochiei.

Ea fu mulţumită că el observase amănuntul. Îi recunoscuse privirea leneşă şi apreciativă. L-ar fi păstrat dacă ar fi putut.

— Nu-mi porţi pică? întrebă ea auzind vocea lui liniştită.

— Nu după doi ani, rosti el cu o politeţe cultivată.

Însă se întinse puţin, o luă pe Empress de mână şi o trase aproape de el.

Întreruptă din conversaţia ei cu Jolie, Empress zise încet:

— Bună, Valerie.

Se sprijini de umărul lui Trey, sigură de dragostea lui, încrezătoare în loialitatea soţului ei.

— Plaja era aglomerată? se interesă, deoarece comentariul lui Kit despre Bailey's Beach îi trezise curiozitatea, căci Valerie nu era în nici un caz genul de persoană atletică.

— Nu. Valerie îi zâmbi lui Kit. Apa era rece.

— Am preferat să navigăm pe mare, completă Kit.

Asta lămurea pe toată lumea în privinţa întârzierii cu care sosiseră. Ambarcaţiunea de navigaţie pe mare a lui Kit, proiectată special pentru ieşiri lungi în larg, dispunea de tot confortul inclusiv de o cameră de odihnă extrem de mare.

Având-o pe Daisy prea aproape ca să fie liniştită şi văzând în Valerie o posibilă ameninţare din pricina capriciilor ei, Nadine declară brusc:

— Vreau să dansez. Chiar acum, adăugă ea cu fermitate, uitându-se la duce.

— Scuzaţi-ne, rosti Etienne.

N-avea de ales dacă nu voia să-şi pună gazda într-o situaţie penibilă refuzând-o, deşi ştia că plecarea lui braţ la braţ cu Nadine avea să fie greşit interpretată de Daisy. *La naiba cu o astfel de situaţie blestemată.* În

asemenea momente o cocioabă pierdută în preerie putea fi mai atrăgătoare.

După ce Etienne plecă împreună cu Nadine, Daisy se trezi surprinsă neplăcut de concurenţă — căci Isabelle era o concurentă serioasă, aparţinând unei clase sociale deosebite — iar adoraţia universală era evidentă. Trebuia însă să recunoască cu realism că nici ea nu era mai bună, judecând prin prisma comportamentului pasionat de care dăduse dovadă în dormitorul lui în seara asta.

— Sunt obosită, rosti brusc Daisy. Vă rog să mă scuzaţi, dar eu plec.

Declaraţia ei era atât de neaşteptată, iar deprimarea ei atât de evidentă, încât Blaze propuse imediat s-o însoţească.

— Am avut o zi cam lungă; probabil că e trecut de miezul nopţii.

— Douăsprezece şi jumătate, îi răspunse Empress, uitându-se la micul ei ceas-broşă cu diamante. Şi eu sunt obosită.

— Eu mai rămân puţin, declară oarecum ursuz Hazard, conştient de nefericirea fetei lui. Nu-i nevoie să trimiteţi trăsura înapoi. O să vin pe jos.

— Cum eu dorm până după-amiaza, rosti Kit cu un zâmbet prietenos, seara asta abia începe pentru mine. Vrei să dansezi, Valerie?

Vesel şi puţin abţiguit, viaţa lui nu includea urgenţe prea mari în afara vreunei excursii ocazionale în cine ştie ce colţ al globului când îl lovea melancolia şi vânturile erau favorabile, iar Valerie avea chiar mai puţine preocupări. Nu naviga, iar excursiile ei se rezumau la plecări de alt gen — în intimitatea budoarului.

Jolie şi Henri se retraseseră când ducele plecase să danseze cu Nadine, astfel că după ce li se aduseră doamnelor pelerinele, Hazard şi Trey le escortară până *la trăsură*.

— Eşti sigură că o să-ţi fie bine? o întrebă Blaze pe Daisy în trăsură.

— Ţi-e dor de el, nu-i aşa? întrebă compătimitoare Empress având dovezile necesare chiar în faţa ochilor.

— Nu, răspunse aspru Daisy, nu cu Nadine agăţată permanent de gâtul lui.

— Ea *poate* fi o problemă, oftă Blaze. Deşi el nu pare vrăjit.

Daisy pufni dispreţuitoare.

— Etienne nu e niciodată vrăjit. Ar însemna o emoţie prea mare. E mult mai uşor să joace un joc — o sarcină lipsită de efort pentru el după toţi aceşti ani de practică, trase ea concluzia iritată.

— Eşti prea dură cu el. Era clar că el încerca doar să fie politicos cu Nadine.

— Şi doar el ştie cu siguranţă cum să fie... politicos, nu-i aşa?

— Of, dragă, murmură Blaze, îngrijorată de nefericirea lui Daisy. Te putem ajuta cu ceva, iubito?

— Nu, cu nimic. Mă simt bine. Foarte bine, răspunse ea, fixându-şi privirea pe ceaţa de afară.

Nu se simţea deloc bine. Era disperată şi se simţea cumplit de mizerabil. Cât fusese la distanţă de Etienne, îşi recăpătase o parte din pacea de dinainte. În doar câteva clipe el îi minase toată această linişte cu greu cucerită.

♥♥♥♥♥

— O să fiu în sala de biliard, îi spuse Hazard lui Trey, în acelaşi moment în care Daisy începea să-şi deplângă liniştea pierdută. După ce de Vec termină să danseze cu soţia lui Oliver, roagă-l să vină până la mine.

Din tonul tatălui său, Trey înţelese că un singur dans reprezenta limita răbdării lui Hazard.

— Ne preocupă dorinţele Nadinei?

Sprâncenele negre ale lui Hazard se înălţară ironic.

— Îi poate avea înapoi după ce termin eu cu el.

— Nu se lasă uşor ameninţat.

— N-am nici o intenţie să îl ameninţ. Pur şi simplu o să-i pun câteva întrebări privind intenţiile lui legate de sora ta.

— Lui Daisy nu-i va place să pui asemenea întrebări.

♥♥♥♥♥

— Dar Daisy nu va şti.

— Ar putea să-i spună el.

— O să am grijă să n-o facă.

♥♥♥♥♥

Puţin mai târziu, ducele de Vec intră în sala de biliard, cercetă cu privirea încăperea mare, după care, zărindu-l pe Hazard aşezat lângă cămin, porni spre el. Cum echipa franceză era găzduită la Nadine, câţiva dintre bărbaţii de la mesele de biliard erau prietenii şi colegii lui de echipă, fapt care îl făcu pe Etienne să ajungă cu întârziere la Hazard.

— Un joc pe cinste, Etienne.

— Ultima lovitură a fost extraordinară.

Etienne primi remarcile lor cu un zâmbet, cu o încuviinţare din cap sau cu un scurt mulţumesc. Hotărât cum era să discute cu tatăl lui Daisy, n-avea nici un chef să fie oprit din drum.

— Cum de te-ai dat la Nadine, de Vec, cu capul tău plin de vânătăi?

Etienne gemu în tăcere. Era de aşteptat un asemenea salut tipic masculin, însă momentul ales putea fi mai bun. Avea de înfruntat un tată ofuscat.

— Cum Oliver se scoală de dimineaţă, rosti un alt bărbat, va trebui să-i oferi Nadinei o versiune prescurtată a talentelor tale, de Vec. E aproape ora unu.

— Nu sunt interesat, Charles, replică Etienne. Mă aflu aici doar ca să joc polo.

— Poate că nu ai lămurit-o suficient în privinţa asta şi pe Nadine, rosti un tânăr care şedea tolănit pe tăblia mesei, zâmbind cu gura până la urechi. Ea pare sincer interesată de tine.

— Eşti liber, Abercronbie, i-o întoarse ducele. Îţi aparţine în întregime.

Când ducele ajunse la el, Hazard se ridicase deja în picioare. Pe chip avea o expresie sumbră şi Etienne simţi nevoia să-şi ceară scuze pentru acele comentarii legate de Nadine. Nu era un început propice pentru ceea ce avea probabil să se constituie, în cel mai bun caz, într-o conversaţie dificilă.

— Aţi vrut să mă vedeţi? se mulţumi să zică.

Hazard nu răspunse imediat. Îl studie tăcut pe Etienne câteva clipe, ca şi cum l-ar fi judecat conform unei scări proprii de valori. Într-un târziu, zise:

— Fumoarul trebuie să fie mai puţin aglomerat.

Întorcându-se, Hazard atinse un panou ascuns pe o latură a căminului şi deschise o uşă mascată în lambriuri.

— Oliver are unele excentrităţi, explică Hazard, închizând uşa în urma lor. De aici se poate ieşi afară pe lângă alcovul acela.

Pentru o fracţiune de secundă, Etienne se întrebă dacă nu cumva aceea era calea prin care avea să fie făcut dispărut, însă observă imediat doi bărbaţi care stăteau confortabil în fotolii, fumând şi bând coniac.

— Puteţi să ne lăsaţi o clipă singuri? îi întrebă politicos Hazard pe cei doi bărbaţi.

În ciuda rugăminţii rostită cu voce joasă, tonul de comandă era evident. Expresia de hotărâre a lui Hazard completa tonul dictatorial. Ambii bărbaţi se ridicară imediat, mormăiră câteva scuze şi ieşiră pe terasa de afară.

— Scuză acest exces, zise Hazard. Oliver a reprodus această cameră după *Alhambra*.

Dimensiunile încăperii indicau o opulenţă regală. Tavanele boltite se ridicau la mai bine de cincisprezece metri de podea, iar arcadele şi pereţii erau acoperite cu reproducerile exacte ale mozaicurilor rare din *Alhambra*. De mijlocul tavanului atârna un splendid candelabru de sticlă iluminând mobila tapiţată cu catifea roşie sau piei de tigru, intensificând nuanţelor celor patru carpete special comandate din Turkistan.

— Decorul ăsta e în stare să facă o persoană să renunţe la fumat, rosti ducele, privind oarecum ironic încăperea, având o atitudine la fel de calmă ca a lui Hazard.

— Oricum e un obicei prost. Luaţi loc.

Ca individ care comandase armate de oameni timp de decenii şi se simţea bine cu autoritatea în mână,

ducele se simţea ciudat de supus. Hazard Black manifesta o forţă neobişnuită, în afară de energia fizică; era vorba de o putere mistică, care îi amintea lui Etienne de magia şamanilor pe care o cunoscuse în timpul călătoriilor lui cu Georges. Era o forţă intensă, pe care Etienne nu se putea împiedica să n-o admire.

— Vreţi să beţi ceva? întrebă Hazard, pornind către o masă de fildeş sculptată, pe care se găseau diverse sticle. (Zărind gestul afirmativ al ducelui, turnă pentru amândoi câte o porţie generoasă de bourbon curat. Ridicându-şi apoi paharul, Hazard zâmbi pentru prima dată.) Deci v-aţi împrietenit cu Daisy a mea.

Etienne fu cât pe-aci să se înece când auzi cuvântul folosit pentru a descrie pasiunea clocotitoare dintre el şi fiica lui Hazard.

— Nu-l beţi prea repede, îl avertiză Hazard cu un zâmbet, aşezându-se în faţa lui Etienne pe unul din fotoliile acoperite cu piele de tigru. Te duce uşor.

În zâmbetul lui Hazard, ducele recunoscu o parte din farmecul lui Daisy. Hazard dovedea o căldură uluitoare şi imparţială. Iar prezenţa lui fizică în acea încăpăre supradecorată crea o senzaţie de monstruozitate. Era întruchiparea unui spirit al naturii, o esenţă tangibilă a pădurii, a muntelui şi a libertăţii, în ciuda hainelor stilate de seară şi a manierelor civilizate.

— Lui Daisy nu-i place societatea pariziană, zise ducele, ca şi cum ar fi avut o revelaţie după ce îl cunoscuse pe tatăl ei.

— Nu i-a plăcut niciodată.

Hazard îşi ţinea uşor paharul între palme. O amuletă de aur îi atârna de un lanţ de aur la încheietura mâinii. Etienne recunoscu acelaşi desen de animal pe care îl purta şi Daisy uneori ca medalion, o emblemă a numelui indian al tatălui ei şi un simbol al duhului lui protector.

— Cred că e afectată de trecutul ei, rosti Hazard. Când era mică, tribul nostru vâna încă bizoni. Era o vreme a belşugului, pământul nostru se întindea pe sute de mile de munţi şi câmpie. Cu o voce care nu-i

trăda emoţiile stărnite de amintiri, Hazard adăugă: Parisul înseamnă o anomalie pentru ea. A fost întotdeauna mai tăcută şi mai serioasă decât majoritatea celorlalţi copii, iar după ce mama şi tatăl ei vitreg au fost ucişi — în fine... nu şi-a mai arătat niciodată deschis sentimentele.

Vocea lui deveni brusc o şoaptă, căci amintirile erau încă vii şi proaspete. Mama lui Daisy fusese tovarăşa lui de viaţă în ultima vară de dinaintea Războiului Civil, când el stătuse alături de trib. Daisy se născuse după ce el se întorsese la Harvard. Atunci izbucnise războiul şi Hazard n-o mai văzuse până ce ea împlinise vreo patru ani. Se simţise întotdeauna vinovat că lipsise în acea perioadă a copilăriei ei. Însă Lumină de Zori se îndrăgostise de Şapte Săgeţi până la întoarcerea lui din război şi, conform legilor tribului, Daisy fusese crescută de mama sa şi de Şapte Săgeţi.

Dregându-şi glasul, Hazard se aplecă înainte, cu o expresie serioasă pe chip.

— Ar trebui să trec la subiect, rosti el, fixându-l pe duce cu ochii lui negri. Mă întrebam — dacă nu vă deranjează tonul meu părintesc — care sunt exact intenţiile pe care le aveţi faţă de fata mea.

Hazard înţelegea ce înseamnă pasiunea şi dragostea. Însă o văzuse pe Nadine în seara asta şi cunoştea reputaţia ducelui.

— Am rugat-o pe Daisy să se mărite cu mine.

Declaraţia lui Etienne îl făcu pe Hazard să ridice sceptic din sprâncene.

— După ce se încheie divorţul meu.

— Daisy spune că aşa ceva nu va fi posibil.

Tonul folosit de Hazard era extrem de politicos. Tatona sinceritatea intenţiilor ducelui.

— V-a spus probabil că soţia mea nu e cooperantă. (Etienne oftă.) S-ar putea să dureze o vreme.

— Cât?

— Sincer, nu ştiu. (Un umor negru îi coloră glasul.) Nici Isabelle şi nici familia ei nu aprobă divorţul... care e o opţiune de dată foarte recentă în Franţa.

— Aşa mi s-a spus şi mie. (Hazard privi chipul trist al ducelui şi continuă cu voce gravă): — Cât de mult o iubiţi? E singura mea fiică, adăugă el criptic.

— N-am iubit pe nimeni înainte. Atât de mult o iubesc, rosti simplu Etienne.

Hazard îşă lăsă paharul jos, ca şi cum vremea amabilităţilor trecuse şi era timpul să treacă la chestiuni serioase.

— Nu-mi pasă de divorţ, zise el. Cultura noastră permite opţiunea individuală. Masculină sau feminină. Ce mă interesează e fericirea fetei mele. Întrebarea mea e dacă îi puteţi oferi aşa ceva. Se pare că ea nu e prea sigură pe sentimentele ei şi nu ştiu dacă problema s-a născut din vina ei sau a dumitale. Nici măcar nu ştiu sigur dacă există o problemă, însă soţia mea mi-a spus că da. Acum spune-mi dumneata.

— Daisy are pe altcineva? Pentru că dacă are, atunci motivele pentru care a refuzat să se mărite cu mine seamănă cu o concediere politicoasă. Dacă nu... o să fac pe naiba în patru să-i schimb hotărârea.

— Nu ştiu dacă asta ar putea conta. În cultura mea, un bărbat se ţine după o femeie indiferent dacă are rivali sau nu. Dacă îi pasă.

— Bun, zâmbi Etienne.

— N-ar trebui să întâmpinaţi vreo dificultate dacă zvonurile pe care le aud sunt adevărate, rosti Hazard cu un ton amuzat.

— Deci am permisiunea de a vă curta fiica? întrebă repede ducele. Căci intenţionez să divorţez de Isabelle chiar dacă asta ar însemna să cumpăr toţi magiştraţii din Franţa.

— Chiar mă întrebam dacă nu v-aţi gândit înainte la această posibilitate. Deşi unele lucruri nu costă deloc puţin. Divorţul lui Trey ne-a costat o mină, dar aţi întâlnit-o pe Valerie. Cred că a meritat preţul exorbitant.

— Şi totuşi bărbatul care o însoţeşte e un membru al familiei.

— *Valerie e o diversiune plăcută; nu e dorită ca soţie, iar fratele lui Blaze, Kit, este încă interesat numai de distracţii. O să se bucure doar de compania ei.*

— Un punct de vedere îngăduitor.

— Kit e singura rudă de sânge a soţiei mele.

— Locuieşte şi el în Montana?

— Uneori. Dar cea mai mare parte a timpului navighează.

— În interes de afaceri?

— Singura afacere a lui Kit e plăcerea. Daisy mi-a spus că sunteţi interesat în căile ferate. Tot ea mi-a spus că aceste căi din Europa constituie o problemă pentru ea. O vedeţi şi dumneavoastră tot ca pe o problemă?

— Speram că va locui cu mine la Paris... cel puţin o parte a anului. Sincer să fiu, n-am considerat-o ca pe o problemă. I-am spus lui Daisy că toate dificultăţile vieţilor noastre pot fi rezolvate... cumva.

— Şi pot fi? N-aş fi sincer dacă n-aş recunoaşte că Daisy e extrem de importantă pentru clanul nostru, ca şi pentru familie. Acum avem un proces în privinţa drepturilor de exploatare a noii noastre mine. Bătăliile astea în instanţă sunt un iad; procesul poate dura ani întregi iar Daisy e cea mai competentă persoană din punct de vedere juridic. În acest sens nu ştiu cât de multe compromisuri va face. Daisy s-a angajat serios pentru tribul nostru.

— Eu sunt mai romantic decât ea. Sunt convins că o să ajungem la o înţelegere.

— Aţi trăi în Montana?

— Permanent nu pot. Afacerile mele mă solicită în Europa cel puţin din când în când.

— Hmm, murmură Hazard.

— Cu siguranţă că se poate găsi un compromis.

— Acum se construiesc căi ferate şi în Vest. Poate vă gândiţi la asta.

În acea clipă se deschise uşa fumoarului şi Nadine se ivi înăuntru, cu un zâmbet radios.

— Aici erai! L-ai ţinut suficient de mult, Hazard. Acum e al meu.

— Noroc, îi şopti Hazard lui Etienne cu un zâmbet. E al tău în întregime, Nadine, rosti el cu glas tare.

Aminteşte-ţi însă că s-ar putea să avem nevoie de el mâine pentru meci dacă se programează prelungirile. Ducele poate că vrea să doarmă puţin.

— Stai liniştit, Hazard, o să am eu grijă ca Oliver să proclame zi de pauză pentru mâine. Ducele mi-a promis că va veni la picnicul de la farul Barkley după-amiază.

— Am o întâlnire cu Hector dimineaţă, Nadine.

— Dar e doar unu şi jumătate, Etienne.

— E doar unu şi jumătate pentru oamenii care dorm până la amiază, Nadine. Iar eu nu mă număr printre ei de vreme ce sunt invitatul lui Hector la micul dejun. Jolie m-a invitat să dorm la ei în noaptea asta.

— Vă pot conduce eu în drum spre casă? se oferi Hazard, deşi ştia că trăsura lui era acum la familia Rutherford.

Uşurat, Etienne acceptă bucuros oferta lui Hazard.

Nadine se îmbufnă pe moment, însă echipa franceză juca în turneu pentru încă o săptămână; avea destul timp la dispoziţie.

— Atunci pe mâine, Etienne, rosti ea moale, la far.

— Da, dar mai târziu... după vizita la Hector.

— Vise plăcute, îi ură Nadine, după care plecă.

Câteva clipe mai târziu, când Hazard şi ducele reintrară în sala de biliard, Trey şi Kit se opriră temporar din joc.

Gărzi la uşă, gândi amuzat Etienne. Prezenţa lor acolo, chiar dacă întâmplătoare, conducea spre o asemenea idee, deşi Trey şi Kit zâmbeau, când ajunseră lângă ei.

— Nadine ne-a spus că Oliver ne va programa o zi de pauză înainte de meciul revanşă, rosti Hazard, ca şi cum conversaţia cu Etienne rămăsese fără rezultat. Cine câştigă?

— Kit.

— Trey.

— De fapt suntem la egalitate, zise Kit. Jucaţi?

— Îl conduc pe duce până la fiica lui.

Faptul dădea naştere la o serie de posibilităţi interesante în viziunea lui Trey, mai ales că trăsura lor se afla la familia Rutherford.

— Vin cu voi, rosti el. Pe Kit îl pot bate oricând.

Îi zâmbi uşor ironic unchiului său.

— Nu vă deranjează să mergeţi pe jos, nu-i aşa? întrebă Hazard ultându-se la Etienne. Trăsura mea nu e aici, însă aveaţi nevoie de o scuză pentru Nadine.

— Aş merge pe jos o sută de mile ca să evit o ceartă cu Nadine la uşa dormitorului meu în noaptea asta. Mersi.

— Dacă plecaţi, interveni Kit, mă duc s-o găsesc pe Valerie, asta dacă nu a plecat deja cu altcineva. Dacă a plecat, atunci merg acasă cu voi.

Kit nu părea deloc îngrijorat.

— Mă bucur să văd că nu ţi-ai amestecat şi inima, rosti leneş Hazard.

— Pe Valerie nu prea o interesează... inimile.

Câteva momente mai târziu, când se întoarse şi îl informă pe ceilalţi că Valerie fusese văzută plecând cu fiul mai mic al ducelui de Beresford, Trey zise sardonic:

— Probabil că are mai mulţi bani în bancă decât tine.

— De fapt, n-are. E prea tânăr. Însă posedă câteva titluri, iar cum Valerie are deja mulţi bani, graţie generozităţii tale, probabil că vrea să pescuiască un titlu nobiliar.

— N-aş crede, Hazard. El ar putea să pescuiască un cont frumuşel în bancă. Se pare că relaţia lor se bazează pe interese comune. În afară de sex, adăugă Kit rânjind.

— Baza oricărei relaţii a lui Valerie întotdeauna.

— Dar cum prea bine ştii, Trey, zise Kit arcuindu-şi sprâncenele, o bază nu foarte des întâlnită.

— Adevărat, rânji ironic Trey.

♥♥♥♥♥

Câteva minute mai târziu, oprindu-se sub imensul portal iluminat înainte de a se aventura în ceaţă, Hazard îşi ceru scuze pentru nevinovata conversaţie despre Valerie.

— În felul ei e o femeie interesantă şi... energică. Dacă n-ar fi existat egoismul ăsta extrem , atunci...

— Nu i-ai mai creşte copilul, rosti Kit.

— Sau n-am fi mai săraci cu o mină de aur decât înainte, adăugă scurt Trey. Nu uita asta.

— Ducele şi cu mine am discutat costurile legate de divorţ. Anumite cheltuieli sunt necesare.

— Ale mele au ajuns acum într-un impas, declară Etienne.

— Un impas permanent, după cum pare Daisy să gândească, explică Hazard. Ducele mi-a cerut permisiunea să o curteze în continuare pe Daisy.

— Deci tu eşti motivul pentru care e ea morocănoasă de când s-a întors din Franţa. Noroc şi bunvenit în familie, câtă vreme nu te interesează nevastă-mea, adăugă Trey, cu un zâmbet abia vizibil în noaptea ceţoasă.

Toate „cabanele" palat de pe Bellevue Avenue aveau faţa spre ocean. După ce trecură la distanţă de câteva case de aceea a familiei Belmont, se opriră toţi în faţa locuinţei lui Hatfield Keene, unde erau găzduiţi Jolie şi Henri.

— De fapt, Jolie nu mă aşteaptă, rosti Etienne când ceilalţi vrură să-şi ia la revedere. Mă duc la ciubul de polo. Mă gândeam să dorm cu ponei mei. O alternativă plăcută în comparaţie cu Nadine.

— Veniţi cu noi la Rutherford, îi propuse Hazard.

— Nu vreau să deranjez, replică ducele politicos. Pot dormi şi cu grăjdarul meu dacă e nevoie.

— Prostii. Nu-i nevoie să dormiţi cu ponei câtă vreme pe aici sunt numai palate. Frank a construit Idle Hour pentru a-şi satisface propriile gusturi, nu pe cele ale nevestei sale. Anexa a fost construită tocmai pentru a găzdui oaspeţii singuri. Sunt o mulţime de camere libere. În plus, dacă veniţi, o puteţi vedea pe Daisy de dimineaţă.

Decizia deveni brusc foarte simplu de luat.

— V-aţi făcut cu un oaspete peste noapte. Deşi ar fi mai bine să trec mai întâi pe la club, ca să-mi schimb hainele, astfel ca să nu mă duc cu Hector la plajă în *ţinută de seară*.

Ceilalţi trei bărbaţi îl însoţiră până la club, şi aşteptară cât timp el se schimbă. Refăcând drumul

înapoi, cei patru bărbaţi conversară despre polo şi ponei; ceaţa îi învăluia cu un giulgiu dens, iar vocile li se pierdeau în atmosfera încărcată cu vapori de apă. Se despărţiră în dreptul clădirii principale. Kit şi ducele apucaseră spre aripa burlacilor.

— Dacă vă sculaţi devreme, micul dejun e servit în sufrageria de la parter la ora şapte, îl informă Hazard. Deşi cu greu se scoală careva înainte de unsprezece, adăugă el cu un ton de uşor reproş.

— Nici eu nu mă scol, rosti vesel Kit. Nu mă trezi pentru micul dejun.

— A fost crescut la oraş, zise Hazard cu un zâmbet indulgent, ceea ce explică manierele lui mondene.

— Hector e încă prea mic pentru maniere mondene, aşa că am să mă scol devreme. Pe el îl văd la opt.

Ducele vru să întrebe dacă Daisy se scula devreme, dar se abţinu. Avea să descopere de dimineaţă.

Capitolul 26

Daisy nu dormise bine. Moţăise din când în când, trezindu-se la fiecare câteva minute cu speranţa că răsărise soarele, astfel încât să se poată da jos din pat. Epuizată de pe urma nopţii agitate, adormi însă chiar înainte de ivirea zorilor şi se trezi brusc la ora şapte.

Dimineaţă. În sfârşit. Soarele strălucea prin draperiile de dantelă. Dând la o parte cuvertura, Daisy coborî din pat, ştiind că trebuie să piece, afară, oriunde... ca să se sustragă de la gândurile ei morbide. O plimbare călare pe ţărmul mării avea avantajul singurătăţii şi Daisy trebuia să *facă* ceva, ceva fizic, ceva care cerea concentrare, sau cel puţin o activitate îndepărtată de frivola şi parfumata societate din Newport.

Nu mâncase în seara precedentă la Nadine şi servise doar ceva frugal înainte la familia Rutherford, prea agitată după ce îl văzuse pe Etienne la clubul de polo pentru a mai avea apetit. Dacă ar fi sunat după micul dejun în camera ei, ar fi durat mai mult decât era

dispusă să aştepte. Nesigură că era în stare să suporte vreo companie, se gândi să-şi ia micul dejun jos. Privirea aruncată asupra ceasului o asigură că la o astfel de oră avea să fie singură în sufragerie.

Ieşi din încăpere fredonând o melodie pe care o auzise toată vara şi intră în sufrageria mare şi tăcută.

Aroma îmbătătoare a micului dejun îi gâdilă nările, în ciuda capacelor groase de argint care acopereau platourile. Stomacul îi bolborosi de foame. Daisy se duse la bufetul de mahon şi tocmai se servea cu a doua felie de şuncă, când în încăpere intră ducele.

— N-ai ce căuta aici, exclamă ea, stupefiată, uitând să mai bage bucata de şuncă în gură.

Ce caută Etienne în sufrageria ASTA, la o jumătate de milă distanţă de locuinţa Nadinei, la ora şapte şi un sfert dimineaţa?

— Ce faci aici? întrebă ea cu o voce nepoliticoasă şi revoltată.

— Iau micul dejun. Lenjereasa o să fie în curând în situaţia de a-şi dori să nu-ţi fi plăcut şunca.

Capul lui se înclină încet în direcţia feliei de şuncă care stătea să cadă din furculiţa ei.

Lăsând şunca să cadă pe farfurie, ea izbucni:

— Nu poţi.

— Nu pot ce?

Sprâncenele lui negre se arcuiră şi îşi reveniră într-un gest de mirare. Etienne avea intenţia să rămână acolo.

— Să-ţi iei micul dejun aici.

— De fapt o să iau doar o cafea deoarece de mâncat o să mănânc cu Hector. Crezi că familia Rutherford se poate dispensa de o ceaşcă de cafea?

— De ce nu eşti la Nadine?

— Tatăl tău m-a invitat să stau aici.

— Nu te cred.

— Te priveşte, dar să ştii că a făcut-o. Ducele prefera să nu discute nimic despre Nadine, din pricina subiectului prea mînat. Te duci să călăreşti?

— Da... nu te priveşte. De ce nu eşti la Nadine?

— Devenise... insistentă şi am crezut că-i mai bine să plec.

— Insistentă?

— Da, insistentă. Vrei să-ţi spun pe litere?

— Credeam că-ţi plac femeile insistente.

Etienne nu era dispus să se certe în privinţa femeilor din trecutul lui. Era o ceartă inutilă... şi probabil că ea avea dreptate. În trecut preferase femeile insistente.

— Dacă le-am preferat, acum nu mai e cazul. E în regulă? întrebă el încet.

— Aşa că ai venit aici?

— Aveam de gând să dorm la clubul de polo.

— Dar?

— Dar tatăl tău m-a invitat să dorm în pavilionul anexă, care este oricum mai confortabil decât grajdurile de la club.

— Nu te cred, repetă Daisy.

— Isuse, rosti Etienne, uşor exasperat după atât de puţine ore de somn. De ce aş minţi?

— Nu ştiu. De ce minţi?

— Nu te-am minţit niciodată, zise el încet.

— Atunci presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare, rosti Daisy în mod automat, cu un ton opus senzaţiilor fizice accentuate de apropierea lui.

— Mă mulţumesc cu orice primesc.

Etienne vorbea sincer, însă noaptea anterioară era prea proaspătă în mintea ei, cu Nadine şi cu toate cucoanele alea din hoi năpustindu-se pe ei, ca înţelesul vorbelor lui să fie perceput cum trebuie de Daisy.

— Aşa faci întotdeauna. De ce nu te-ai gândit să dormi la Clara, la Bea sau la Lily dacă Nadine nu era pe gustul tău. Sunt convinsă că ar fi fost entuziasmate să te aibă pe tine drept *oaspete*.

— Nu m-am mai culcat cu nici o femeie de când m-ai părăsit.

Etienne nu intenţionase să spună asta, nesigur cum *era pe existenţa unei legături dintre Daisy şi un alt* bărbat. Numai că se săturase de acuzaţiile ei când ei îşi schimbase toată viaţa pentru ea.

— A, aici eraţi. Bună dimineaţa, rosti Blaze, venind înspre ei cu un zâmbet pe buze, la braţul lui Hazard. Nu ştiam dacă aţi plecat deja la Jolie.

Nici o altă femeie, repetă Daisy.

Pe chipul ducelui se citi pe moment şocul la apariţia celor doi însă îşi reveni imediat.

— Am trecut pe aici pentru o cafea. Plec imediat.

— Aţi dormit bine? întrebă politicos Hazard, întinzând mâna în timp ce veni spre Etienne.

— Foarte bine, dar nu suficient de mult, răspunse Etienne cu un zâmbet, strângând cu putere mâna lui Hazard.

Nici o altă femeie? Oare pot să cred asta?

— Pari înfometată, îi spuse Blaze lui Daisy, uitân-du-se la platoul din mâinile ei.

— Da.

Iar prin mintea ei îşi făcu brusc apariţia o foame de altă natură.

— Staţi jos, rosti Blaze. Vă aduc eu nişte cafea. Zahăr? întrebă ea când văzu că Daisy nu răspunde.

— Da, zahăr, replică absentă Daisy, nesigură pe faptul că mintea îi va mai controla mult timp simţurile.

Hazard şi Daisy se apucară să mănânce în vreme ce Baize îşi luă cafeaua cu lapte şi Etienne îşi savură cafeaua zdravăn îndulcită, aşa cum îi plăcea lui. Hazard era îmbrăcat lejer, la fel ca şi ducele. Intenţiona să se ducă la clubul de polo mai târziu şi să-i ajute pe grăjdari să scoată ponei afară pentru încălzirea lor de dimineaţă.

— Veniţi la club mai târziu? se interesă Hazard, porţionându-şi şunca.

— Dacă se poate, nu, răspunse Etienne zâmbind. Încă sunt în convalescenţă. Deşi ar trebui să pun maşina electrică a lui Bradley, la lucru, pe degeteie astea pentru câteva ore.

— Funcţionează?

— Da. Anul trecut fără acest tratament n-aş fi fost în stare să joc în ziua următoare.

— Tu ce crezi, Daisy? întrebă Blaze. Poate că ar trebui să luăm şi noi o maşină în Montana.

— De ce nu, răspunse ea, stingherită şi iritată, stând la micul dejun cu părinţii ei şi cu Etienne.

Postura pe care o adoptase ameninţa să se ruineze. Se simţea frustrată pentru că se amestecase tatăl ei, invitându-l pe Etienne acolo ca şi cum ea n-ar fi fost decât o copilă care nu putea judeca singură, şi era obsedată de acele cuvinte extrem de importante — *nici o altă femeie* — care sunau cu rezonanţa unor lovituri de ciocan în mintea ei.

Dacă era adevărat — şi Daisy nu accepta orbeşte această posibilitate — dimensiunea angajamentului lui Etienne faţă de ea devenea copleşitoare. Acele cuvinte simple făceau lista lui Isabelle irelevantă şi însemna că schimbarea nu numai că era posibilă, ci devenise un fapt împlinit. Daisy tremura.

— Ţi-e frig? o întrebă Blaze.

— Nu... poate doar un fior, răspunse ea, conştientă că Etienne o privea.

— Atunci să iei o haină cu tine când ieşi. Blaze observase că Daisy era îmbrăcată cu hainele obişnuite de călărie. Deşi ar trebui să se încălzească în curând.

— Sper şi eu asta, rosti ducele, cu o voce uşor îngrijorată.

Ochii negri ai lui Daisy priviră drept în ochii lui preţ de o secundă dramatică, iar peste masă se aşternu o liniştе tensionată.

Atracţia dintre ei era palpabilă. Blaze se îmbujoră faţă de această manifestare publică. Hazard se opri din mestecat pentru o clipă, privind scena meditativ.

Ducele îşi reveni primul. Uitându-se la ceas, zise:

— Ar trebui să plec. Hector nu are nici un pic de răbdare. (Zâmbi.) Vă mulţumesc pentru ospitalitate.

Împingând scaunul, se ridică în picioare.

— *Ne vedem la club*, rosti Hazard.

— Transmiteţi toate cele bune familiei fiicei dumneavoastră, adăugă politicoasă Blaze.

— Dă-i un sărut lui Hector din partea mea, îi zise Daisy. Spune-i că *mi-e dor de el.*

Încerca să vorbească cu voce calmă. Prezenţa lui Etienne la micul dejun îi amintea de pasiunea şi mulţumirea pe care le cunoscuse şi pe care încercase să le alunge săptămâni în şir din amintire. Însă valul emoţiilor era prea copleşitor, sentimentele prea puternic influenţate, fără a mai ţine cont de limitele pragmatismului.

— Hector mi-a zis că i-a dat unuia dintre noii lui pisoi numele tău. Aşa că ai un tiz acum. (Etienne trebuia să vorbească despre banalităţi, căci altfel ar fi sărit peste masă, ar fi ridicat-o pe Daisy de pe scaun şi ar fi sărutat-o, cu toată prezenţa părinţilor ei.) La revedere, mai zise el şi plecă.

— Ducele pare un om foarte drăguţ, vorbi Blaze. Sper că nu i-ai rănit degetele prea rău, dragă, adăugă ea cu un uşor reproş în direcţia lui Hazard. Uneori temperamentul tău e...

— Îmi cer scuze. I-am spus-o şi lui. Hazard zâmbi. Şi el a dat tare, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji. Dovadă stau vânătăile mele.

— Înţeleg de ce... îl placi, Daisy, declară Blaze. E un bărbat fermecător.

— Nu ştiu dacă îl plac.

Nu fusese în stare să mănânce nici măcar o zecime din câte îşi pusese pe farfurie. I se pusese un nod în capul pieptului când îşi amintise de atâtea dimineţi trecute în care împărţiseră micul dejun.

— Mi-a cerut permisiunea să te curteze, rosti Hazard cu prudenţă, privind la fiica lui... nesigur dacă făcea sau nu o greşeală menţionându-i acest amănunt.

Daisy lăsă furculiţa din mână, ca şi cum obiectul ar fi ars-o.

— Permisiune! Sunt cumva o ingenuă? explodă ea. *Ţi-a cerut ţie permisiunea?* N-ar fi trebuit. N-are *nici un drept. Tu n-ai dreptul de a-i acorda acea* permisiune. Am treizeci de ani, tată. Iau singură decizii. Cum *poţi* să mă *discuţi* ca pe o marfă de vânzare?!

— Ducele a fost doar politicos. Cererea lui e o simplă formalitate. Tu faci ce vrei, ştii asta, rosti încet Hazard. Noi vrem numai să nu te mai vedem nefericită.

— Şi o să schimbe el asta?

— Depinde de tine.

— Şi de toţi cei care simt că se pot interpune. Nu te băga, tată. Spune-i şi tu, Blaze. El nu pare să înţeleagă. Daisy se ridică brusc în picioare, răsturnând scaunul cu spătar înalt. Nu crezi că mi-ar plăcea şi mie ca totul să iasă bine? Astfel ca să trăiesc zilnic în extazul fericirii? Ei bine, n-o să iasă. Pentru că el are viaţa lui iar eu o am pe a mea şi amândouă vieţile sunt prea pline pentru a fi lăsate cavalereşte de o parte, ca nişte jucării frivole devenite inutile. Aşa că aş aprecia dacă toată lumea m-ar lăsa dracului în pace!

După ce Daisy ieşi ca o furtună din încăpere, Blaze se întoarse spre soţul ei şi zise încet.

— Judecata ta a dat greş, dragă.

Sprijinindu-şi capul de brocartul cu care era tapiţat spătarul scaunului, Hazard explică moale:

— M-am gândit dacă să fiu sincer sau să aleg diplomaţia omisiunii. Iaduri şi blesteme, continuă el, schiţând un zâmbet, probabil că are temperamentul mamei sale.

— Tu vorbeşti, care eşti blând şi docil, nu?

— Doar nu crezi că a moştenit caracterul nărăvaş de la mine?

— Din câte îmi amintesc, Lumină de Zori era o femeie dulce şi pasivă. Şi folosea persuasiunea pentru a-şi atinge scopurile.

— Hmm, mormăi el.

— E fata lui tata în întregime, dragă. Şi asta e o afirmaţie pozitivă. Aşa că nu-ţi face griji pentru Daisy. O să stăpânească, aşa cum faci şi tu mereu. Cred că şi temperamentul ducelui de Vec va avea un rol hotărâtor în rezultatul acestei confruntări. Pare un om obişnuit să obţină ce vrea.

— Aşa crezi?

— Seamănă mult cu tine, dragă. Nu ştiu cum de nu-ţi dai seama. Ieri vă potriveaţi atât de mult, încât m-am temut că vă veţi da amândoi ultima suflare pe terenul de polo. N-ar fi cedat nici un pas mai mult ca tine.

— Aşa crezi? întreabă din nou Hazard.

— Aş paria pe noile mele safire pentru asta.

— Cam mult. Ce-mi spui tu e intuiţie feminină?

— Percepţie feminină. Tocmai ai auzit cuvintele lui Daisy. Nu i-ai văzut faţa când ducele vorbea de Hector.

— Nu mi-a scăpat nici una din expresiile lor, deşi el parcă vorbea de încălzirea vremii. De fapt, rosti Hazard cu un zâmbet, asta mi-a adus în minte amintiri dragi ale cabanei aceleia de pe primul nostru teritoriu minier.

— Alea *sunt* amintiri dragi, fu de acord Blaze, cu vocea voalată de emoţie.

— Vreau ca Daisy să fie la fel de fericită, zise simplu Hazard. Cer oare prea mult?

— Dă-i timp.

— A refuzat atâţia peţitori încât le-am pierdut numărul. Iar acum, când e clar că ea ţine la acest bărbat, o să fugă din cauză că... nici măcar nu înţeleg din ce cauză, ca să fiu sincer. Nu-i pasă de divorţ. Mie cu atât mai puţin. Poate că ducelui îi pasă. Presupun că datorită religiei lui. Cât despre cele două vieţi diferite ale lor, i-am spus deja că şi în Vest sunt o mulţime de căi ferate dacă Daisy vrea ca ei să rămână.

— Tocmai asta e problema. Vrea. Aparţine ca şi tine spiritualităţii poporului nostru. Era destul de mare când a venit să loculască la noi, pregătită, ca şi bunica ei, să fie vraci. Eu nu pricep întotdeauna când tu discuţi cu spiritele şi nici nu înţeleg pe deplin puterile care te călăuzesc, însă Daisy o face şi nu cred că ea mai poate scăpa de acest simţ pe care-l ai şi tu, al destinului şi al datoriei. Talismanul tău, viziunea ta protectoare, leacurile puternice care te călăuzesc, sunt moştenite *de amândoi.*

— M-aş interpune dacă i-aş cumpăra o cale ferată lui de Vec? zâmbi Hazard şiret, ca un copil pus pe şotii.

— Desigur că Daisy va socoti asta ca pe o interpunere.

— Deci răpirea lui nici nu intră în discuţie.

— Aşa zic şi eu.

— Crezi că ea îl va trimite înapoi?

— Probabil de ciudă.

— Îndărătnică fată.

— Eşti obligat să renunţi la rolul tău de conducere, dragă. Îmi pare rău.

— Vrei să spui că trebuie doar să stăm aici şi să aşteptăm să se întâmple sau să se rezolve ceva?

Era îmbufnat ca un copil obligat să renunţe la preocupările sale preferate.

Blaze zâmbi cu îngăduinţă.

— Probabil că nu prea multă vreme după cum păreau să stea lucrurile la micul dejun.

— Sper să ai dreptate. Împingând farfuria din faţa lui, îşi puse şervetul pe masă. Ei bine... dacă nu mi se permite să intervin, atunci mă duc să-mi văd poneii. Nadine a zis că va veni ca să vadă nişte exemplare pe care le avem în grajdurile lui Frank. O să negocieze Trey cu ea. Nadine e prea năucitoare pentru gustul meu. Oliver s-a însurat probabil cu ea doar pentru corpul ei bine întreţinut.

— I-ai observat corpul? întrebă dulce Blaze.

— *Eu* n-am observat. (Hazard zâmbi.) Poate că Trey a menţionat asta. Habar n-am cum arată corpul ei — pe cuvânt de onoare. Trebuie să-i revedem pe oamenii ăştia astă-seară?

— Ce-ai prefera să faci? Eşti sigur? adăugă ea, puţin geloasă, pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.

— Să fiu cu tine, dragă. Nici măcar nu sunt sigur de culoarea părului ei, repliică el cu înţelepciune.

— Bun. Unde ai vrea să mergi?

— Oriunde, numai să te pot ţine în braţe, fără să fim înconjuraţi de o mulţime clevetitoare.

— *Pentru asta putem rămâne acasă.*

— Ştiu. Dar ţie ţi-a plăcut să vii aici, aşa că a trebuit să-ţi fac pe plac. (Întinzând mâna, îşi puse palma peste

palma ei.) Şi de această dată şi lui Daisy. Dă-mi de ştire când te-ai săturat şi vrei să mergem acasă.

— Când se lămureşte situaţia lui Daisy.

— Când se lămureşte situaţia lui Daisy, rosti el cu un mic oftat.

Capitolul 27

Daisy îşi călări iapa bălţată dincolo de perimetrul oraşului, către drumul spre plajă care avea s-o scoată în cele din urmă pe ţărm. Călărea încet, lăsând soarele dimineţii şi briza blândă să-i calmeze gândurile tumultoase, sperând ca peisajul deschis şi liniştit să-i ofere odihnă în haosul din mintea ei. *Nici o altă femeie.* Fraza îi rămăsese întipărită în memorie. *E posibil? Oare Etienne mi-a rămas cu adevărat credincios de la plecarea mea?*

Ajungând la ţărm, îşi îndemnă animalul maro cu alb să intre în apă. Nivelul mic al apei şi algele marine îi aminteau de excursiile făcute acasă de-a lungul râului Yeliowstone. Cerul vast îi aducea aminte tot de casă, deşi aici cerul mărginea marea la orizont şi nu munţii iubitele ei preerii. *Să plec din Newport?* se întrebă ea, în vreme ce iapa împrăştia apa în toate direcţiile. *Să fug de prea puternica atracţie a ducelui, să scap de tentanta promisiune pe care a făcut-o el la plecare?*

„O să vin după tine", îi spusese el.

Daisy tremura sub soarele fierbinte. Un fior rece îi cobora pe şira spinării. *Voi fi în stare să rezist? Voi dori asta?*

♥♥♥♥♥

Ducele îşi petrecu dimineaţa la plajă, cu Hector, construind castele de nisip, săpând şanţuri spre a fi umplute cu apă, ascultând sporovăiala veselă a nepotului său. Iar când apăru, ceva mai târziu, Jolie, ca să li se alăture, urmărindu-le activitatea de pe un scaun umbrit de o umbrelă mare de soare, veniră amândoi, din când în când, să se odihnească pe pătura pe care ea o întinsese alături, pe nisip. Soarele fierbinte

era ca un narcotic diafan, aşa cum stăteau întinşi la căldura razelor sale, Hector moţăind din cauza energiei consumate, ducele somnoros după cele doar câteva ore de somn din noaptea precedentă, cu trupul încă marcat de efortul depus în cursul meciului de polo.

Plaja era plină de doici şi de copii, dar şi de mulţi părinţi. Etienne se simţi atras hipnotic de copilaşii care mişunau pe plajă. Din subconştient răsăriră tot felul de imagini iritante, asemănări dezastruoase cu viitorul copii ai lui şi ai lui Daisy. *Oare părul lui avea să semene cu o mătase grea, ca al lui Daisy, sau avea să fie buclat, ca al meu? Fără îndoială că va fi negru. Dar cum avea să se regăsească diferenţa între culorile ochilor lor în ochii copilului, şi a cui gură va lua, al cui nas?*

Forţându-şi gândurile să revină la realitate, Etienne descoperi câteva clipe mai târziu că în minte îi revin aceleaşi imagini, auzind vocea ridicată sau râsul unui copil, plânsetul unui bebeluş sau zdupăitul vreunui ghemotoc de om alergând cu instabilitatea atât de tipică vârstei fragede.

Îşi spuse că era prea bătrân, cu doi copii şi cu un nepot, ca să aibă astfel de fantasme ca un novice. Respinse fantasma cu o logică rece, stânjenit de dorul pe care îl simţea. Gândul de a avea copii era curată nebunie; avea să împlinească patruzeci de ani de Crăciun.

Oare Daisy s-ar supăra dacă ar rămâne însărcinată? Insensibilă la logică, mintea lui plăsmuia în continuare aceleaşi viziuni obsedante, stârnindu-i emoţiile. Isabelle găsise întreaga situaţie demnă de dispreţ. *Oare toate femeile ar fi găsit-o aşa? Sau Daisy ar purta cu plăcere un copil în pântece? S-o întreb,* îşi zise el, cu un zâmbet schiţat pe buze, *când am s-o văd după-amiază?*

♥♥♥♥♥

Ducele ajunse la picnicul Nadinei aproape în acelaşi timp în care, în largul mării, se rostogolea o furtună. Nori grei întunecau cerul iar plaja era bătută de asaltul unor valuri mari şi înspumate. Toţi oaspeţii Nadinei se

pregăteau să se refugieze în adăposturi, în vreme ce servitorii familiei Belmont se luptau să asigure covilitirele ridicate ale trăsurilor contra ploii iminente.

Zărindu-l pe Trey în timp ce îşi ajuta grăjdarul să aşeze un coş mare şi greu în spatele unei trăsuri bine ancorate, ducele îşi îndrumă calul printre numeroasele vehicule şi animale agitate. Propriul lui cal fornăia şi juca pe loc din pricina nervozităţii celorlalte cabaline.

— Unde-i Daisy?

Etienne trebuia să strige ca să fie auzit în mulţimea de oameni şi atelaje. Nu o zărise în acea aglomeraţie.

— E încă la far. A rămas în urmă ca să picteze.

Cuvintele lui Trey, estompate de intensitatea paielor de vânt, fură percepute de auzul ducelui ca nişte jumătăţi de silabe.

— Singură? întrebă el.

— Cu paznicul farului. Tu ai adus ploaia, continuă Trey cu un zâmbet, apropiindu-se ca vocea să i se audă mai clar. Daisy e în siguranţă acolo până trece furtuna. Vino cu noi în trăsură. Altfel o să te uzi până la piele.

Etienne măsură din ochi distanţa până la far, vizibil pe o palmă de pământ dincolo de nişte dune şi o pădurice de brazi.

— O s-o aduc eu acasă după ce se termină furtuna. Dacă nu te deranjează.

— Când e vorba de Daisy, nu contează dacă mă deranjează, strigă Trey, zâmbind. Eşti invitatul meu.

— Mulţumesc, răspunse ducele zâmbind.

Însă vorbele i se pierdură într-o pală de vânt.

♥♥♥♥♥

Perdelele de ploaie începură să-l lovească pe Etienne când se afla la jumătatea distanţei până la far. Calul încetini pasul din pricina vântului năpraznic. Se schimbase la Nadine acasă după dimineaţa petrecută cu Hector, astfel că cel puţin haina de piele îl proteja să nu fie ud până la piele. Însă hainele îi erau serios înmulate când intră în clădirea farului, după ce-şi adăpostise calul la intrare.

— 'Mnă ziua, rosti indiferent paznicul când Etienne ajunse în capul scârilor abrupte. De aici aveţi o privelişte frumoasă asupra furtunii. Frumos animalul pe care îl călăriţi.

Ducele călărea un pur-sânge crescut în herghelia de la Chantilly, un animal cu picioare lungi, cu suficient sânge de vânător irlandez în el ca să aibă puterea de care avea nevoie ducele în meciurile de polo.

— Mulţumesc, zise el scurt. (Măsură cu privirea înălţimea turnului.) Caut o femeie care picta pe ţărm în această după-amiază. E aici?

— Nu. Am zărit-o către vechea fermă Hammerhead mai devreme. Mi-am imaginat că şi-a strâns lucrurile şi a plecat când au început să se ivească norii.

Bătrânul îşi mişca scaunul într-un stil domol. Un cocher spaniol i se odihnea la picioare şi bătea timpul cu mişcarea cozii.

— Unde-i ferma?

Ducele vorbea încet, însă câinele sesizase probabil neliniştea din intonaţia lui; înălţă capul şi privi fix la Etienne.

— Chiar după dâmbul ăla. (Paznicul îşi ridică obrazul înspre nord, indicând zona de dincolo de curba golfului.) Unde se apleacă până la pământ ăia trei brazi.

— E adăpost acolo?

— Nţ. Totul a ars până la temelie acu' treij de ani. Cu excepţia puţului de apă. Focu' a omorât-o pe bătrâna văduvă Hammerhead în patul ei, continuă bătrânul, relatând amănuntele. Poa' că a înhăţat-o focul sau a făcut un atac de inimă după cât de bolnavă era. Mai era şi prea grasă ca să se mişte repede, aşa că...

— Deci Daisy ar putea fi acolo, îl întrerupse Etienne, pornind deja spre scara îngustă.

— V-am spus c-a plecat.

— Dar nu s-a întors la trăsuri.

— *Vreţi să-l trimit pe Boscoe după ajutor? Io nu pot* lăsa postul în timpul unei furtuni, dar Boscoe îl poate aduce pe Will Shatterly.

— Nu, strigă ducele. O s-o găsesc eu.

Voia să fie singur când dădea peste ea.

♥♥♥♥♥

Calul lui Etienne aluneca şi se lupta din greu cu terenul îmbibat. Copitele animalului se înfundau adânc în solul mlăştinos sau în nisipul ud al dunelor. Cel puţin vântul bătea acum în sens opus, astfel că nu mai erau nevoiţi să meargă împotriva lui. Etienne îşi ţinea ochii aproape închişi ca să se protejeze de ploaia turbată.

Douăzeci de minute mai târziu, când ajunse sus, în faţa ochilor ducelui se ivi ceea ce rămăsese din vechea fermă. O livadă de meri se găsea la sud de ceea ce părea să fi fost fundaţia casei; ruinele unui hambar, uşor de distins prin rămăşiţele pârjolite ale câtorva bârne din acoperiş incomplet arse, înspre nord. După treizeci de ani, dovezile existenţei altor clădiri mai mici dispăruseră cu desăvârşire. Însă privirea îi fu atrasă de un strat de crini portocalii, contrastând puternic cu plumburiul cerului. Când ducele se întoarse să aibă o privire generală asupra petelor de culoare dintr-un peisaj ruinat de foc şi timp, zări casa puţului.

Construcţia mică şi părăginită fusese înălţată la baza unui alt deluşor, astfel că vântul izbea mai întâi în ea înainte de a-şi risipi forţa printre dunele ierboase. O tufă chircită de liliac ocupa cam jumătate din lăţimea uşii. Crengile înfrunzite se loveau furioase de lemnul ud.

Descălecând, Etienne îşi legă calul în spatele construcţiei, după care, luptându-se cu vântul, încercă să ajungă la uşă. Când zări iarba proaspăt călcată de pe prag, îşi ţinu automat răsuflarea. *Era aici?* Răsuflă cu putere şi se pregăti sufleteşte pentru eventualitatea unui interior pustiu. Împinse iute uşa şi îşi aplecă capul ca să treacă pe sub pragul superior scund.

Oprindu-se pentru un moment pe pragul dintre lumină şi întuneric, Etienne îşi răsuci uşor trupul ca să se poată strecura mai uşor înăuntru. Odată pătruns, se îndreptă de spate şi îşi scutură părul ud.

— Etienne!

Îngustându-şi ochii spre a o vedea mai bine în întunericul profund de dincolo de uşă, Etienne distinse silueta ei — abia vizibilă, aşa cum era lipită de zid. Daisy stătea perfect dreaptă... şi tremura. Aşteptând un moment ca să-i poată distinge mai bine poziţia Etienne închise uşa în nasul furtunii. Şi a restului lumii.

— Te-am găsit, rosti el încet, ştiind din instinct ce avea să urmeze.

Trupul înfrigurat al lui Daisy răspunse la vorbele lui şoptite ca şi cum el ar fi aprins un foc s-o încălzească. Plăcerea îi inundă toate simţurile.

— Mi-e frig, zise ea, continuând să stea lipită de perete.

— Bineînţeles că ţi-e frig. Eşti udă leoarcă. (Descheindu-şi haina de piele, o puse pe umerii ei.) Haina mea nu e udă înăuntru. Acum povesteşte-mi cum ai fost prinsă în furtuna asta. (Zâmbi şi ea pricepu de ce o făcea.) Credeam că o indiancă Absarokee ar fi citit mai bine semnele.

Era dezarmant prin curtoazie, aşa cum îi liniştea sentimentele năvalnice, vorbind cu ea despre vreme ca şi cum bunele maniere se puteau aplica şi într-o astfel de incintă care stătea să se dărâme, în toiul unei furtuni turbate, ca şi cum discutarea vremii ar fi fost singurul motiv pentru care venise aici. Ca şi cum alte motive puteau fi deocamdată ignorate.

Haina păstra parfumul trupului său. Colonia lui frumos mirositoare înmiresma puternic interiorul mic, slab luminat, al construcţiei. Etienne stătea foarte aproape, dar nu făcea nici un gest de a o atinge. N-aveau nevoie să se grăbească în izolarea lor totală.

— Pictam un pelsaj marin, zise ea, încercând să fie la fel de civilizată ca şi el, când de fapt se lupta cumplit cu senzaţia ce i-o crea apropierea lui. Totul mergea perfect. Cunoşti sentimentul pe care-l trăieşti când fiecare linie trasă de pensulă e perfectă, când mâna şi *mintea sunt într-o consonanţă desăvârşită, când până şi* acuarelele se amestecă misterios în cele mai magice tonalităţi...

— Nu.

Vocea profundă a lui Etienne părea liniştită în obscuritate. Şi amuzată.

Daisy zâmbi.

— Crede-mă pe cuvânt — rosti ea, amintindu-şi de comentariile lui, când vizitaseră galeriile de pictură — că se întâmplă şi când apare acest fenomen, restul lumii dispare iar tu nu mai eşti decât un fel de materializare a minţii, izolat şi detaşat. Când vântul a devenit suficient de puternic ca să se interfereze cu munca mea, am observat şi eu, în sfârşit, norii de furtună din spatele meu. Am pornit imediat înapoi, însă m-a prins ploaia şi am hotărât să mă adăpostesc aici. Ploaia m-a udat leoarcă.

— Am observat.

Sunetul catifelat al glasului său părea s-o mângâie fizic. Ochii lui erau prea aproape, iar tonul vocii îi transmitea un mesaj diferit de vorbele pronunţate.

— Încerc să mă lupt cu asta, şopti Daisy.

— Azi-noapte n-ai vrut să te lupţi, murmură el.

— Ba da... ba da, am vrut. Am încercat... Etienne, eşti prea aproape... te rog.

În vocea ei se citea disperarea... şi patima.

El auzi patima şi ignoră disperarea.

— Mi-a fost dor de tine în fiecare zi şi în fiecare noapte de când ai plecat, şopti el. Nu m-am mai uitat la altă femeie. Ai cuvântul meu pentru asta.

— Nu ştiu ce să fac.

Vocea ei abia se auzea, în ciuda distanţei mici care îi separa.

— Chiar aşa?

Cuvântul lui şoptit îi atinse obrazul, cald şi seducător. Iar răspunsul ei rămase nerostit, deoarece el avea dreptate.

Ştiau amândoi.

Când Daisy se îndepărtă, ca şi cum ar fi putut fugi de emoţii, ducele închise ochii pentru o clipă şi inspiră adânc ca să se calmeze.

— N-ai unde să te duci, Daisy, rosti el, foarte încet, urmărind-o cu privirea. N-ai unde.

— Nu vreau să mă atingi, Etienne, zise ea cu voce înceată, înfăşurându-se strâns cu haina lui ca sub un scut. Vreau să te uit şi să uit noaptea trecută, vreau să mă întorc în Montana şi să continui să te uit, vreau să găsesc pe altcineva, care n-are o soţie cu liste a infidelităţilor soţului; vreau să găsesc pe cineva care trăieşte unde trăiesc eu şi căruia îi pasă de poporul meu. Cineva...

Între timp, când ea spusese că vrea să găsească pe altcineva, el se mişcase cu iuţeală, mânat de o gelozie cumplită, şi ajunsese lângă ea. Gura lui pusese capăt şuvoiului de cuvinte, acoperindu-i gura cu un sărut de pedepsire, posesiv şi furios. Degetele lui o răniră când o presă de trupul lui, ţinând-o cu putere de mijloc şi ceafă.

— Minţi, murmură el, ridicându-şi gura de pe gura ei pentru un moment. (De gelozie şi furie, ochii lui verzi păreau strălucitori.) Spune-mi că şi alţi bărbaţi te pot face să tremuri, spune-mi că şi alţi bărbaţi te pot lăsa fără suflare. Spune-mi, biestemato, pentru că n-am avut o noapte liniştită de nouă săptămâni şi vreau să aud adevărul.

Lui Daisy nu-i mai era frig. Iar adevărul o făcea să simtă un ghem fierbinte în capul pieptului, care se răspândea în tot corpul cu fiecare bătaie a inimii.

— Ştii deja, explodă ea, dar o să-ţi spun care e adevărul dacă vrei să-l rostesc cu glas tare. Vreau să fac dragoste cu tine. Vreau să faci dragoste cu mine. Vreau să facem dragoste unul cu celălalt. E suficient de clar? ţipă ea, deşi el era atât de aproape, încât o simplă şoaptă ar fi fost suficientă.

— Cel puţin asta e corect. În sfârşit.

— Atunci să-ţi spun ceva. Nu pot dormi noaptea pentru că te vreau, iar dimineaţa te vreau lângă mine ca să mă săruţi la ivirea zilei; urăsc posesivitatea Nadinei, ca şi pe nevastă-ta pentru că te-a avut lângă ea douăzeci de ani. Mă gândesc la tine când încerc să muncesc şi când încerc să mănânc. Mă gândesc la tine ori de câte ori văd un bărbat înalt sau când trece cineva cu părul negru şi ciufulit pe lângă mine. Mă

gândesc la tine când văd vreun copil. Şi *te urăsc* pentru că mă faci să simt asta.

— Fă-mi un copil, zise Etienne, încet, ştiind ce simţea pentru ea, pentru prima dată în viaţă copleşit de emoţii pe care nu le putea controla, judeca sau de care nu se putea îndepărta.

— Nu spune asta, şopti Daisy.

— Al habar câţi bebeluşi erau la Bailey's Beach în dimineaţa asta? o întrebă el profund consternat. Ştiu că acum şase luni nici n-aş fi observat? Uneori mă întreb dacă sunt în toate minţile. Obsesiile n-au făcut niciodată parte din viaţa mea. Până la tine.

— Circumstanţele delimitează vieţile noastre, Etienne. Sentimentele noastre nu rezolvă totul.

— Fă-mi un copil, zise el iar, ignorând cuvintele ei, sesizând nesiguranţa din şoaptele explicaţiei, simţind căldura pielii ei pe propria sa piele.

Mâinile lui atinseră nasturii rochiei. Încet, Etienne îl desfăcu pe primul.

— Nu-i atât de simplu, protestă ea, fără însă să reziste atingerii degetelor lui.

Căldura palmelor lui pe sâni vindeca durerea din sufletul ei.

— Asta e simplu. (Etienne zâmbi şi o sărută.) Restul e complicat.

O clipă mai târziu orice complicaţie fu uitată, ca şi circumstanţele potrivnice ale vieţilor lor, căci patima şi dorinţa, obsesia reciprocă şi iubirea lor anihila orice chestiuni practice şi lăsa în voia soartei slăbiciunea logicii.

— Dacă voi avea un copil, şopti Daisy cu o voce în care se recunoştea uşor bucuria, în vreme ce el îi coborî rochia de pe umeri, va fi numai din vina ta.

— O să-ţi amintesc asta, replică el în glumă, mai târziu; când o să ţipi.

Ea se întinse şi îl sărută, înconjurându-i gâtul cu braţele. Rămaseră îmbrăţişaţi, contopindu-şi trupurile, *murmurând cuvinte de iubire şi sărutându-se pătimaş*.

— Ar trebui să ridicăm un monument pentru această ocazie memorabilă, rosti ducele printre sărutări.

— Ai putea ridica unui care să semene a pat? murmură Daisy, zâmbind.

Înălţându-şi capul, el cercetă spaţiul îngust şi se încruntă uşor.

— Nu prea seamănă cu o antecameră a paradisului. Mă gândeam la altceva pentru conceperea copilului nostru.

— Nu poţi fi atât de sigur, Etienne, chiar dacă eşti de Vec. Unele lucruri nu se obţin printr-o simplă bătaie din palme.

Cum putea să o asigure că avea această senzaţie fără să pară a fi adolescent sau nebun? Cum să-i mărturisească faptul că nu trăise niciodată o asemenea senzaţie înainte, pentru că femeile cu care se culcase în trecut erau femei care nu voiau suplimentări la familiile lor, aşa cum nici el n-avea chef să alipească un bastard de Vec la o familie de aristocraţi diferită de familia lui? Nu putea, aşa că se mulţumi să rostească.

— O să-ţi fac un pat. Iar apoi ne vom apuca... de celelalte.... lucruri.

Interiorul era acoperit cu muşchi, atât podeaua cât şi pereţii. Chiar şi vechiul acoperiş de tablă era năpădit de vegetaţie.

— Ţi-e frig?

Ea zâmbi.

— Acum nu.

El se duse să deschidă uşa, doar atât cât să lase lumina să pătrundă înăuntru, fără furtună.

— Ca să te văd mai bine, şopti el, mângâind obrazul ei cu degetul când trecu pe lângă ea către colţul cel mai îndepărtat de uşă.

Dându-şi jos cămaşa, o aşeză pe salteaua moale de muşchi ce acoperea podeaua. Apoi ridică haina din locul unde căzuse şi extinse patul încropit aşezând haina cu partea udă în jos.

— Dac-aş fi mai temperat, zise el, când se întoarse la ea, aş aştepta nişte condiţii mai bune. Dar după nouă săptămâni...

— Dacă aş fi mai temperată, replică Daisy, cu un zâmbet larg, te-aş face să aştepţi. Dar nouă săptămâni

constitule... Îşi trecu cu blândeţe mâna peste pieptul gol până la catarama centurii... un factor critic.

O secundă mai târziu, pielea netedă alunecă din catarama de aur şi ducele inspiră scurt când Daisy îi desfăcu cureaua.

— Din curiozitate, murmură el, atent doar la degetele ei care îi descheleau pantalonii, cum m-ai fi făcut să aştept, mai exact?

— Spui asta ca şi cum te-ai îndoi c-aş putea.

— Ce spirit de observaţie, rosti el blând, coborând breteaua furoului de pe umărul lui Daisy.

— Mărimea şi tăria nu înseamnă totul în astfel de chestiuni.

— Nu zău. Mai e şi altceva?

— Durerea... dacă e nevoie.

— Poate c-ar trebui să fac asta eu singur, zise el cu un zâmbet, luând mâinile ei într-ale lui.

Ea îl răspunse cu un zâmbet angelic.

— În cazul tău, sunt mai mult decât dornică. Stai liniştit.

— După o astfel de ameninţare, s-ar putea să nu mai stau niciodată liniştit, dragă, o tachină el. Ce femeie formidabilă am ales ca să fie mama copilului meu.

— Eşti obsedat de copii.

— Numai de tine. (Ducând mâinile ei la buze, ducele îi sărută vârfurile degetelor, pe rând.) Chiar ai gust de mama copilului meu, zise el o clipă mai târziu, simţindu-i-se râsul din glas.

— Mă bucur.

Prin aceste vorbe simple, Daisy alungă toate îndoielile. Fericirea îi îndepărtă ultimele fragmente de îndoială. Era puternică, iar Etienne vedea lumea ca pe domeniul lui personal. Împreună puteau rezolva orice probleme prin continua lor dragoste. Era prea nefericită fără el. Munca nu era suficientă, după cum nici datoria nu-i ţinea de urât noaptea, în solitudinea din pat. În cele din urmă cedă tumultului înflăcărat al iubirii.

Se dezbrăcară unul pe celălalt, în vreme ce furtuna urla în jurul lor. Ritmul mişcărilor lor se armoniza doar cu universul lor izolat. Stăteau întinşi pe acel pat

improvizat ignorând simplitatea lui. Era moale şi înmiresmat.

Le lipsise prea mult pasiunea unirii în ultimele săptămâni ca să se grăbească acum. Cu o încetineală adolescentină, îşi reduceau simţurile.

Ploaia răcorea aerul, însă ei nu observaseră. Trupurile încinse nu simţeau scăderea temperaturii de afară. Făcură dragoste ca şi cum fiecare senzaţie era nouă, ca şi cum nu s-ar fi sărutat niciodată, nu s-ar fi gustat sau nu şi-ar fi simţit pielea atingându-se de pielea celuilalt... sau n-ar fi simţit invazia înceată şi penetrarea care făcea ca restul lumii să dispară.

O senzaţie unică, sublimă, intempestivă, magică.

— E obositor să concepi copii, murmură Etienne ceva mai târziu, cu Daisy cuibărită la pieptul lui.

— Ce bărbat arogant, murmură ea. Cum poţi fi sigur?

— Să alegi un nume, zise el ignorând întrebarea.

— Mmm, murmură ea moţăind, satisfăcută şi mulţumită şi pe jumătate adormită.

— Poate c-am să aleg eu, rosti el cu un zâmbet, asta dacă n-ai un nume indian favorit.

Daisy adormise, obosită din pricina pasiunii şi a nopţilor agitate. Asigurată în iubirea ei. Împăcată şi fericită.

Ducele rămase treaz, ţinând în braţe, cu o bucurie fără limite, pe mama copilului lui. Asigurat în iubirea lui. Împăcat şi fericit.

♥♥♥♥♥

Când călătoriră înapoi spre Newport, Etienne o ţinu pe Daisy în braţe şi vorbi cu ea încet în felul acela lipsit de griji când viitorul oferă posibilităţi nelimitate de bucurii.

Avea să se întoarcă în Montana cu ea şi să examineze posibilitatea de a intra în afaceri cu căile ferate din Vest. Oricum plănuia să meargă în expediţia lui Georges, aşa că managerii lui de afaceri se puteau *descurca fără el câteva săptămâni.*

Daisy zâmbi şi el o sărută pentru a suta oară în acea zi. Simţea o nevoie insaţiabilă de sărutări.

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

— Aş putea veni la Paris după următoarea etapă a bătăliei noastre în justiţie cu „Hanna". Daisy îi zâmbi radioasă. Să zicem peste trei luni.

— Cu Jolie şi familia aici, poate îl conving pe Justin să vină în State de Crăciun. Traversarea durează numai şase zile cu iahtul meu.

O fericire desăvârşită le lumina vieţile şi emoţiile. Planurile se adaptau programelor fiecăruia, părţilor rigide ale agendelor lor de afaceri, familiilor lor şi anotimpurilor.

Daisy era învelită în haina de piele a ducelui împotriva răcorii aerului de seară, în vreme ce valurile de ceaţă venind dinspre mare le ascundeau de ochii curioşilor înaintarea prin Bellevue Avenue.

— Te duc la familia Rutherford, vorbim cu mama şi cu tatăl tău, mă duc să mă schimb la Nadine pentru cină, apoi mă întorc după tine pe la nouă. (Lingându-i lobul urechii cu vârful cald al limbii, Etienne adăugă): — Unde vrei să mergi în seara asta?

— Lily dă o petrecere dansantă, rosti ea dulce.

El gemu.

— Empress spune că familia Gardner montează un teatru de amatori în seara asta.

— Bun, atunci s-ar putea să fur un sărut când se sting luminile.

— Atunci mergem la familia Gardner. Poţi să te produci şi tu dacă vrei. Ella caută întotdeauna talente actoriceşti.

— Singurul rol actoricesc pe care îl voi juca diseară va fi să fac pe gentlemenul când aş prefera în realitate să mă las pradă pasiunilor carnale.

— Mai târziu, şopti Daisy.

— Unde? Doar nu la Nadine. Dacă îmi bate cineva la uşă s-a dus naibii concentrarea mea.

— De ce nu stai iarăşi în pavilionul anexă la noapte? O să-l pun pe Trey să găsească o cameră cu ieşire pe terasă, ca să pot veni mai târziu la tine.

— Turneul ăsta internaţional de polo a căpătat în mod ciar un farmec nou. Mâine o să câştig pentru tine.

— Asta înseamnă că tata şi Trey vor pierde.

Lolalităţile el erau clar împărţite.

— Atunci o să pierd meciul pentru tine mâine, rosti Etienne cu un zâmbet.

Era îmbujorat şi dornic să-i facă iubitei lui pe plac.

♥♥♥♥♥

Din păcate, Etienne nu putu să participe la meci. Când se întoarse la Nadine, găsi o telegramă urgentă de la valetul lui. Partenerii lui de afaceri se aliaseră cu Isabelle şi încercau să preia căile ferate la care el era acţionar majoritar.

Se întoarse la familia Rutherford în mai puţin de o oră. Era îmbrăcat cu un pulover subţire şi pantaloni de zi. Lucrurile lui fuseseră deja transferate pe iaht.

Când îl văzu, Daisy zise imediat:

— Pleci înapoi.

— Trebuie. Vino cu mine.

— Ce s-a întâmplat?

După ce află, Daisy simţi o imensă tristeţe.

— Ai veşti de la Bourges?

— Am aliţi avocaţi pentru afaceri. El nu e implicat în asta. Deşi lucrez în continuare cu el la divorţ.

— Discută cu el, Etienne. Munca lui principală e legată de băncile comerciale. Te poate ajuta.

— Vino cu mine. Vorbeşte cu el dacă vrei.

O voia alături de el; n-avea chef să fie departe de ea iarăşi pentru atâta vreme. Deşi de această dată plănuia să scurtcircuiteze justiţia. Le trimisese deja o telegramă ambilor săi parteneri, înainte de a veni s-o vadă pe Daisy.

Iar în această ameninţare era inclusă şi Isabelle. Bourges voise încă de la început să declanşeze o bătălie dură, însă Etienne ezitase. Acum gata cu asta. Intenţiona ca imediat ce ajungea la Paris să angajeze detectivi care s-o urmărească pe Isabelle.

— Şi totuşi nu poţi veni cu mine, nu-i aşa? rosti el, cu o expresie la fel de melancolică, asemănătoare cu cea de pe chipul ei. Înţeleg.

— Îmi pare rău, şopti Daisy. Lucrez la acest caz de aproape şase luni. Luă mâna lui şi şi-o puse pe mijloc.

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

Să te întorci cât de repede poţi. (Zâmbi tristă, dusă pe gânduri.) Vezi cât de înţelegătoare pot să fiu?

Ducele o ţinu strâns, gândindu-se câtă nefericire îi adusese Isabelle de-a lungul anilor.

— Acum sunt cu greu înţelegător aproape în orice privinţă. Însă te iubesc. Cel puţin asta e absolut limpede. Acum dă-mi un sărut şi o şterg. Echipajul a dat drumul la cazane de o oră.

Se sărutară în grabă, înfieraţi de perspectiva bătăliilor viitoare. La uşă, ducele se întoarse pentru o ultimă privire către femeia pe care o iubea, după care, răzgândindu-se, se înapoie repede la Daisy şi, ridicând-o în braţe, o ţinu aproape de el încă o clipă. Lăsând-o la loc jos, îi atinse uşor buzele.

— De data asta nu mai privesc înapoi, murmură el, cu răsuflarea fierbinte pe buzele ei, cu gura curbată într-un zâmbet vag. Pentru că mă aşteaptă ruina la Paris şi mă întreb dacă îmi pasă. Oare iubirea înseamnă aceiaşi nebunie pentru toată lumea?

— Întrebi pe cine nu trebuie, zise Daisy. Tu mi-ai schimbat gândurile. Mi-ai distrus seninătatea şi judecata.

Cu lacrimi în ochi, Daisy îi luă chipul în palme.

— Să nu mă uiţi, şopti ea.

Îi era brusc teamă că el avea să piece şi Isabelle va găsi o cale de a pune gheara pe el. Va pune gheara pe sufletul lui în cadrul planurilor ei nenorocite şi ticăloase, făcând iubirea lor... imposibil de supravieţuit.

Capitolul 28

În cele şase zile cât dură traversarea Atlanticului, ducele avu suficient timp la dispoziţie ca să hotărască modalităţile de acţiune. Imediat ce ajunse în Le Havre, îl contactă pe Bourges. Din telegramele primite pe iaht, înţelese că Isabelle făcuse un contract de negociator public în scopuri comerciale. Asta îi permitea *să intre în afaceri privind proprietatea lor comună fără* consimţământul lui.

Averea lui se afla în mare pericol.

Trei ore mai târziu, când ajunse la Paris, Bourges îl aştepta în apartament, cu câteva dosare împrăştiate în faţa lui pe biroul din biblioteca lui Etienne.

— Mulţumesc că ai venit, zise ducele, traversând repede încăperea. Atacul ăsta e o surpriză... chiar şi din partea Isabellei. Acum povesteşte-mi despre detectivii tăi.

În următoarea jumătate de oră, cei doi bărbaţi trecură în revistă dimensiunile dezastrului potenţial provocat de posibila încercare de intrare a Isabellei în domeniul negocierilor publice pe baza averii lor comune, instrucţiunile necesare oamenilor aflaţi pe urma Isabellei, persoanele la care să apeleze ducele dintre prietenii lui plasaţi în diversele consilii de administraţie ale societăţilor unde investise el banii şi de unde putea ea să încerce să vândă acţiuni.

— O să-mi închid conturile bancare în următoarele câteva zile şi o să transfer banii fie la Londra, fie la Amsterdam ca să îi pun la adăpost, zise Etienne după ce hotărâră asupra planului de acţiune imediată. Toate acţiunile, altele decât cele de la căile ferate, o să le transfer unui trust independent de proprietatea noastră comună. Eşti dispus să te alături echipei mele de jurişti? Habar n-am cât de mult are de gând să vândă... în afara pachetului de la calea ferată.

— Oare Charles a sfătuit-o să încheie un contract de negociator public?

— Nu ştiu. Contează?

— S-ar putea.

— Până mâine vreau ca totul să fie transferat în străinătate sau în afara razei de acţiune a Isabellei. N-am chef să ajung în instanţă. N-am timp de asta.

— Şi divorţul?

— Prinde-o cu ceva... apoi o să strângem şurubul. Ar fi trebuit să accept sfatul tău privind detectivii de multă vreme.

— Rareori se găseşte o femeie complet virtuoasă, *rosti Bourges cu calm.*

— Ei bine, Isabelle în mod sigur nu se culcă cu mine. Deşi provenind din familia ei pioasă, cu trecut de

călugăriță, și având în vedere preferința ei de a lua parte la acțiunile preoților, e probabil ca viciile ei să se îndrepte spre alte păcate mortale.

— Ce vârstă au preoții ăștia? întreabă Bourges.

— Habar n-am. Mie mi se par toți la fel.

— Deci e cu siguranță o ipoteză interesantă.

— O să aflăm cât de curând, zise Bourges, cu convingerea dată de succesele lui anterioare. Sunt încântat că v-ați hotărât să...

— Renunț la mănuși? încheie Etienne în locul lui.

— Uneori e necesar. Adesea e, adăugă Bourges.

— Presupun că atunci când nevasta încearcă să te lase sărac, trebuie să dai la o parte curtoazia. Etienne zâmbi strâmb. Poți să te alături restului echipei mele de juriști până mâine? O să discutăm toate implicațiile acestei licitații pentru a-i înfrânge.

Acordul lui Bourges aduse un surâs crud pe chipul lui Etienne.

♥♥♥♥♥

Însă după plecarea lui Bourges, Etienne se prăbuși pe fotoliu, cu brațele atârnându-i inerte. Obosit fizic după o traversare dificilă a oceanului și îngrijorat psihic de lupta cu Isabelle. Simțea o dezolare solitară. Resimțea acum apăsarea întregului univers mic și izolat în care trăia, universul pe care părinții și strămoșii lui îl clădiseră timp de un mileniu.

De când o cunoscuse pe Daisy, în viața lui se petrecuseră schimbări enorme. Deși nu regreta nici o clipă că o iubea, uneori se simțea copleșit de mărimea forțelor care se aliaseră împotriva lui.

Trebuia să mănânce ceva înainte ca armata lui să sosească pentru a-l ajuta la întocmirea planului de luptă. Avea intenția clară de a câștiga, însă avea nevoie din când în când să-și amintească motivele luptei pentru a-și mobiliza energiile. Zâmbi. Poate că Daisy avea dreptate. Poate că viața lui fusese prea ușoară.

Dacă era așa, atunci plătea din greu pentru asta.

Trase de cordonul soneriei. Prânzul. Apoi ruinarea celor doi foști parteneri și a Isabellei ca desert. Cel puțin perspectiva unui asemenea desert era plăcută.

♥♥♥♥♥

Etienne şi avocaţii lui îşi petrecuseră următoarele trei săptămâni contactând fiecare deţinător de acţiuni, explicând situaţia, oferindu-se să cumpere acţiunile pentru un preţ mai mare decât cel oferit de Verlaine şi Marveil. Era o *activitate care lua timp şi, bineînţeles,* extrem de costisitoare financiar. Ducele se îndatoră enorm faţă de membrii Bursei înainte de a-şi încheia afacerea, căci Isabelle pretindea că stocul de acţiuni îi aparţinea ei în exclusivitate. O fi fost perfect legal ca o soţie să activeze ca negociator public în Franţa acelor vremi, însă bărbaţii din fotoliile de membri ai Bursei preferau limbajul tradiţional al legii franceze, în centrul căruia soţul avea controlul exclusiv asupra proprietăţii. Alci, cel puţin, Charles şi magistraţii lui n-aveau nici o putere. Ca atare, Etienne îşi salvă căile ferate, cumpărând acţiuni la un preţ exagerat, prin intermediul unui holding cu sediul în Monaco. Isabelle nu mai constitula nici o ameninţare la adresa averii lui. Însă preţul plătit pentru asta fusese ameţitor.

Împlinirea răzbunării contra lui Verlaine şi Marveil cerea un plan mai complex. Ducele aranjă cu nişte amici din Amsterdam să-i cointereseze pe foştii lui parteneri într-o afacere cu o mină de diamante din Africa de Sud. Aliaţii olandezi ai ducelui atraseră, contra unei recompense adecvate, încetul cu încetul pe Verlaine şi Marveil în afacere. Momiţi de perspectiva unor profituri enorme, foştii parteneri ai ducelui începură să călătorească frecvent la Amsterdam pentru a vedea diferite pietre preţioase extrase din „mina" care exista doar pe hârtie.

Între timp, Bourges îi explicase:

— Strângem informaţii. Vom dispune în curând de ceva substanţial, dar avem nevoie de martori de încredere ca să ajungem în instanţă.

Trecuse aproape o lună de când ducele plecase din Newport. În acest răstimp nu acceptase nici o *invitaţie, nu ieşise nicăieri în afara acelor locuri unde* fusese obligat să se ducă pentru a-şi salva căile ferate şi proprietatea. Valentin venise adeseori să-l

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

viziteze. Tot el îl ajutase enorm cu Bursa, căci tatăl lui avea fotoliu de membru plin. Uneori rămăsese la cină şi îl întovărăşise frecvent pe Etienne la un pahar nocturn.

Decise să-i acorde lui Bourges încă două săptămâni, în speranţa că se puteau înregistra unele progrese în procesul de divorţ; îşi permitea să amâne întoarcerea la Daisy pentru această perioadă de timp. Căile lui ferate se aflau la adăpost la fel ca şi venitul lui personal; numai divorţul îi mai stătea în cale.

În acea seară, ducele hotărî să-i însoţească pe Valentin şi pe Adelaide la o expoziţie de tipărituri şi tablouri semnate de un tânăr artist care devenise o celebritate de când strălucitorul lui poster pentru France-Champagne apăruse pe străzile Parisului în martie. Galeria „Le Banc de Bontteville" prezenta o expoziţie cu postere, ilustraţii şi litografii color ale lui Pierre Bonnard.

— Îţi poţi cumpăra şi tu câteva din nudurile exuberante, dulci şi demonice ale lui Bonnard, îi spuse Valentin zâmbind. Mi s-a spus că a făcut câteva litografii cu femei îmbăindu-se.

— Crezi că lui Daisy i-ar place? întrebase Etienne, schiţând un zâmbet. Sunt atât de schimbat faţă de cel care eram în trecut că nu mai sunt înclinat să cumpăr doar pentru plăcerea mea.

— Deci o să vii.

— O să cumpăr o tipăritură pentru Daisy.

♥♥♥♥♥

Ducelui îi pieri buna dispoziţie când o zări pe Isabelle, pe jumătate ascunsă în spatele unei femei îmbrăcată într-o rochie de mătase fresia. Recunoscu mai întâi smaraldul de Vec din penele pălăriei, iar când femeia îmbrăcată în mătasea ţipătoare se aplecă într-o parte ca să vorbească cu cineva, chipul Isabellei deveni vizibil.

Lângă ea se afla un tânăr student de seminar, a cărui sutană simplă era croită de cei mai mare croitor parizian după linia umerilor. *Un tânăr novice bogat,* se

amuză Etienne în sinea lui, cunoscând prea bine preţurile exorbitante ale acelui croitor de lux.

Urmărindu-i pe cei doi, Etienne observă o scenă uluitoare. Isabelle îşi trecuse palma de-a lungul spatelui tânărului preot, până într-un punct aflat mult sub nivelul mijlocului. Isabelle îşi mască gestul discret făcând un pas aparent ca să studieze mai bine un de-sen, însă şocul era prea mare. Mai ales pentru bărbatul care fusese dispreţuit atâţia ani pentru sexualitatea lui.

♥♥♥♥♥

În aceeaşi seară, în biroul lui Hazard, Daisy trecea în revistă, împreună cu tatăl şi cu fratele ei, dezbaterea pentru instanţă. La un moment dat, ea se opri brusc la mijlocul propoziţiei.

— Ţi-e rău? întrebă Hazard, zărind paloarea lui Daisy.

— Sunt un pic ameţită, şopti ea.

— Cheam-o pe maică-ta, îi spuse scurt Hazard lui Trey, înconjurând biroul ca să se apropie de Daisy.

Trey sări imediat de pe scaun.

— O, Doamne.

Ambii bărbaţi săriră în sprijinul lui Daisy când ea alunecă de pe scaun.

— O ţin, rosti Hazard, potrivindu-şi strânsoarea ca s-o ţină bine pe fiica lui în braţe. Adu-o pe mama ta.

— Eu nu leşin niciodată, şopti Daisy, în vreme ce Hazard o scoase din încăpere. Numai cucoanele slabe de înger leşină, adăugă ea, încercând să zâmbească.

— Poate că s-a prins de tine ceva din aristocraţia lui de Vec, o tachină Hazard. Deşi mai probabil ai lucrat prea mult.

După ce Daisy fu aşezată pe pat şi servitorii furăţi afară, după ce Blaze coborâse la parter ca să dea instrucţiuni de prepararea unui ceai de plante dacă Daisy avea nevoie de aşa ceva mai târziu, Hazard intră să-şi vadă fiica. Stând în uşă pentru o clipă înainte de a vorbi, el digeră informaţia primită de la Blaze.

— *Te-ai făcut prea mare pentru un sărut de noapte bună?* întrebă el, cu voce mică în camera tăcută.

Daisy clătină din cap, simţind că tremură, că e

nesigură şi că nu se făcuse deloc mare. Zâmbetul ei dezvălula bucuria din spatele seriozităţii.

— Îmi cer scuze că a trebuit să aştepţi atât de mult. Blaze a insistat să mă hrănească după ce am fost băgată în pat şi mi-a zis că o cameră plină de oameni mi-ar strica apetitul.

— Deci ai mâncat?

— Nişte tartă cu mere şi cu frişcă. N-am avut chef de carne şi legume.

— Merele şi frişca sunt sănătoase.

Hazard se aşeză pe pat, ezitând să vorbească în prezenţa fetei lui, care îşi păzea cu străşnicie sentimentele personale. Aplecându-se, o sărută cu blândeţe pe frunte, mângâindu-i uşor părul cu vârful degetelor.

— Ţi-a spus Blaze?

El încuviinţă.

— Eşti mulţumită?

Daisy încuviinţă la rândul ei, apoi, când buzele începură să-i tremure, îşi deschise braţele şi şopti:

— *Papa.*

El o strânse în braţe, aşa cum făcuse cu mult timp în urmă când ea venise la el, înspăimântată şi singură după moartea mamei sale.

— Toată lumea se bucură pentru tine, zise el, mângâindu-i părul ca s-o liniştească, cu voce blândă.

— Îl vreau pe Etienne aici.

— Atunci va trebui să fie aici, zise Hazard.

— N-ar trebui să cer aşa ceva, nu-i o atitudine de adult. Ar trebui să mă comport mai responsabil, ei a...

— El are responsabilităţi faţă de tine, o întrerupse Hazard, şi chiar dacă sunt ultima persoană care să subscrie la nişte principii burgheze, când e vorba de fericirea ta... ei are responsabilităţi.

— Vrea copilul, papa. Zău că da.

— Atunci ar fi mai bine să-i spui. Şi atunci va veni.

— Nu va veni chiar aşa, pocnind din degete.

— *Atunci o să trimitem o telegramă.* (*Hazard* zâmbi, sărutându-şi fata pe vârful nasului.) Vezi cât de adaptabili am devenit?

O fi fost ei adaptabil, însă era un tată în primul rând, iar dacă ducele de Vec nu răspundea cum se cuvenea, avea să se ducă chiar el şi să-l aducă.

— Adesea mă simt vinovată, *papa,* pentru că-l cer să renunţe la atât de multe.

— Nu te învinovăţi, se încruntă Hazard. Prevăd un viitor luminos. Pentru moment însă, Blaze mi-a spus că n-ai voie să mai lucrezi atât de mult. Am primit ordinul de a nu-ţi mai da voie să munceşti până noaptea după o zi petrecută în instanţă. De acord?

— Cred că mi s-a făcut rău flindcă am uitat să mănânc astăzi.

— Poate. Dar trebuie să începi să ai mai multă grijă de tine. O să te batem cu toţii la cap pentru asta. O să ai timp să te odihneşti în cursul zilei, iar astfel fiul sau fiica ducelui de Vec va primi unul din numeroasele lui titluri ca un copil sănătos.

— Cam... imposibil.

— Ce anume?

— Titlul.

— Scuze, am uitat. Nevastă-sa e atât de nebuloasă pentru mine, încât mi se pare că nici nu există.

— Din nefericire... există.

Hazard ridică din umeri şi zâmbi. Zâmbi şi Daisy.

— Mă faci să mă simt mai bine. Plină de speranţă.

— De-asta sunt aici. Acum, să dormi până târziu mâine, zise el, ridicându-se în picioare. (Îndreptând dantela cearşafului sub bărbia ei, trase pătura în sus şi îi şopti noapte-bună în limba poporului lor. La uşă, se opri o clipă.) De dimineaţă, îi poţi trimite o telegramă lui Etienne. Pun pariu pe un ponei nou că o să fie aici în două săptămâni.

♥♥♥♥♥

Îndreptându-se spre „Casa Worth", ducele de Vec spera că va fi în stare să-l convingă pe *monsieur* Worth să fie mai receptiv în privinţa însoţitorilor Isabellei. *Detectivii lui Bourges reuşiseră să aducă dovezi pentru* diversele ocazii când Isabelle îşi dăduse întâlnire în acel salon de modă parizian cu diverşi preoţi tinerei,

însă în afară de prezenţa bărbaţilor alături de ea, alte informaţii nu se putuseră obţine.

Întâmpinat la uşă de un tânăr elegant, ducele traversă încăperile familiare, el însuşi un client favorit de-a lungul anilor. Câte rochii cumpărase el de la „Casa Worth" ca daruri pentru femeile care-i dăruiseră la rândul lor plăcere? Pe lângă garderoba nevestei sale, pe care tot el o plătise. Acum Etienne spera ca toţi banii cheltuiţi acolo să-i furnizeze informaţiile de care avea nevoie.

Ajunse în saionul de recepţie şi cocker-ii gemeni, negri, ai lui Worth, îşi înălţară privirea şi dădură din coadă când ducele îi salută rostindu-le la fiecare numele. Tânărul care îl preceda îl întrebă cu ce sî-l servească. Ducele rosti:

— Cafea, cu patru bucăţi de zahăr.

Tânărul îl conduse către un fotoliu aflat lângă ferestrele ce dădeau spre stradă, apoi dispăru şi se întoarse câteva clipe mai târziu, cu cafeaua ducelui, însoţit de cei trei Worth: Charles-Frederick, tatăl, şi cei doi fii ai lui, Jean-Philippe şi Gaston.

După ce se salutară, cei trei Worth luară loc. Tânărul le turnă ceai şi părăsi discret încăperea.

— Bourges v-a spus ce vreau, rosti ducele imediat ce uşa se închise. Se pare că soţia mea a venit adesea aici, având ca escortă diverşi preoţi. Vă amintiţi vreo situaţie aparte când ea a fost aici, într-o ţinută sumară, în prezenţa unei astfel de escorte?

— E greu să-ţi aminteşti aşa ceva, minţi Jean-Philippe.

— Sunt pregătit să vă răsplătesc pentru aceste informaţii. Un angajat e suficient ca martor, adăugă el. Nu cred că e nevoie ca vreunui dintre voi să apară în public.

— Ne-ar putea face mult rău afacerilor, zise bătrânul Worth.

— Cât cheltuie soţia mea aici?

Privirile se îndreptară spre Gaston.

— O sută de mii de franci pe lună.

— O să vă plătesc suma asta în fiecare an, oferi

Etienne. Bourges va întocmi documentele. Acum putem vorbi deschis?

— Daţi-ne voie să ne sfătuim cu avocaţii noştrii înainte de a iua o hotărâre, replică politicos Gaston.

— Vreau detalii, să înţelegeţi bine asta. Aş aprecia un răspuns expeditiv. Şi... intenţionez să obţin aceste informaţii, aşa că ar fi mai bine să scoateţi un profit de pe urma lor. Ne-am înţeles?

Întrebarea lui era de genul acelora care necesitau un răspuns afirmativ.

♥♥♥♥♥

Telegrama lui Daisy îi parveni lui Etienne în timp ce se afla într-o şedinţă împreună cu Bourges şi câţiva dintre ceilalţi avocaţi ai lui. Discuţia lor era centrată în jurul ofertei primite cu maximă operativitate din partea avocaţilor „Casei Worth". Aceşti avocaţi sugeraseră, într-un limbaj camuflat cu prudenţă sub masca legalităţii, că cei trei Worth erau dispuşi să coopereze în anumite condiţii. Tocmai acele condiţii adunaseă laolaltă echipa lui de Vec şi generaseră dezacorduri serioase.

— Scuzaţi-mă o clipă, domnilor, rosti Etienne, luând telagrama de pe tava întinsă de un servitor.

Dăduse ordine ca telegramele lui Daisy să-i fie aduse imediat ce soseau. Rupse plicul şi citi repede mesajul indiferent la zumzetul conversaţiei din jurul lui. Inspiră adânc şi reciti cu atenţie cuvintele.

„Şamanii au planificat bine acea furtună.
Voiam doar să ştii; întoarce-te repede la noi.
Cu dragoste de la Daisy şi copilul tău."

— Alte probleme? întrebă Bourges, observând reacţia scăpată de sub control a ducelui.

Etienne înălţă încet capul; ochii lui verzi erau ciudat de înflăcăraţi.

— Probleme? repetă Bourges.

— Din contră.

Vocea lui Etienne suna înfundat. În mintea lui se *amestecau mândria, bucuria, uimirea, într-un tumult* năvalnic, devastator. Un copil. Copilul lui şi al lui Daisy. Împături cu atenţie bucata de hârtie, şi o puse în

buzunarul vestei, ca şi cum spiritul şi întruparea copilului s-ar fi aflat deja sub protecţia lui.

— Eu şi Daisy vom avea un copil, anunţă el. (Ochii îi scânteiau.) Plec mâine din Paris.

Replicile explodară în jurul mesei. La început felicitări, apoi consternarea pe măsură ce fiecare din cei prezenţi îşi prezentă protestul legat de imposibilitatea de a continua treaba fără duce. El le răspunse fiecăruia, însă rămase ferm pe poziţie. Pieca a doua zi.

— Cum rămâne cu divorţul? zise în cele din urmă Bourges, după ce rămaseră singuri la un pahar de coniaç în jurul mesei pe care zăceau împrăştiate dovezile şedinţei lor.

—Continui cu apelurile, bineînţeles... până la ultima petiţie şi ultimul magistrat. (Etienne îşi trecu degetele prin păr cu exasperare când îşi aminti de drumurile închise pentru el.) La naiba, exclamă el, divorţul meu devine şi mai urgent acum, cu un copil pe drum. Iar avocaţii familiei Worth reprezintă doar o altă amânare.

— Cred că o să avem ceva în curând. Am plantat un om în personalul ducesei — ca lacheu. Charbeau e competent.

— Copilul meu trebuie să fie legitim.

— Poate fi desemnat moştenitor legal şi recunoscut după terminarea divorţului. Nu se pune problema de înfrângere, replică, crispat, Bourges. Vă asigur de asta.

Felicien Bourges nu pierduse niciodată vreo bătăile şi n-avea de gând ca ducesa de Vec să constituie prima lui înfrângere. Dincolo de chestiunea eşecului, în sine, era vorba de dispreţul Isabellei. Bourges era în stare să rabde zece ani dacă ar fi fost nevoie pentru a o vedea pe ducesă căzută de pe tronul ei.

— Cred că o să trec pe la Isabelle înainte de a pieca, declară Etienne brusc, privind băutura din pahar.

Conştient că ducele nu schimbase nici o vorbă cu soţia lui după ce părăsise domiciliul conjugal, Bourges întrebă ridicând o sprânceană.

— *Vreţi să vin şi eu?*

— Nu, zâmbi ducele. Prefer să nu fiu văzut de nimeni când mă voi umili.

— Lăsaţi-mă să aranjez lucrurile astfel ca Charbeau să fie prin apropiere... dacă e posibil. Îl pot contacta înainte de sosirea dumneavoastră.

— Un martor?

— Pentru orice eventualitate.

Etienne se uită la ceas. Aproape trei.

— Trebuie să o văd înainte de patru şi jumătate. Ai suficient timp ca să-ţi contactezi omul?

— Trimit imediat un curier, răspunse Bourges, ridicându-se imediat de pe scaun şi ieşind din încăpere.

Rămas singur, Etienne se gândi la deschiderea conversaţiei cu Isabelle.

— S-a făcut, declară Bourges, întorcându-se la duce. Charbeau va fi informat de sosirea dumneavoastră.

— Mai e timp pentru încă un pahar, zise ducele. Urează-mi noroc. Sau mai exact, având în vedere că mă întâlnesc cu Isabelle, ar fi mai realist să mă căinezi pentru o încercare irosită în van.

Capitolul 29

Stând tolănit pe bancheta trăsurii, în vreme ce vizitiul îl purta pe străzile ude de ploaie către palatul care aparţinea de cinci secole familiei de Vec, ducele se întrebă dacă cerea prea mult de la viaţă. *Eliberarea dintr-o căsnicie lipsită de orice altceva în afară de răutate înseamnă o favoare prea mare din partea destinului? N-am şi eu dreptul la puţină fericire ca atâţia alţii de pe această planetă?*

În disperarea care-l cuprinsese, mergea să se întâlnească cu o femeie care nu arătase nici un fel de compasiune faţă de el, timp de două decenii. Era un gest scandalos dictat de o speranţă absurdă.

Mulţi dintre servitorii familiei de Vec plecaseră odată cu ducele, aşa că noul servitor al Isabellei nu-l recunoscu până ce Etienne nu-şi anunţă numele.

Noul majordom nu ştia dacă doamna era în casă, însă îl porni pe duce să aştepte în salonul verde, în timp ce el avea să ducă în apartamentele doamnei cartea lui de vizită.

Făcând semn unui lacheu care stătea gata de acţiune lângă umărul lui, majordomul zise:

— Charbeau, du cartea de vizită a Înălţimii Sale sus.

Omul lui Bourges n-avea altă soluţie decât să se supună. Făcând semn înspre un alt lacheu, el rosti, la rândul lui:

— Picard, condu-l pe domnul duce în salonul verde.

Dându-şi mânuşile majordomului, Etienne îl urmă pe lacheu de-a lungul coridorului pe care-l parcursese de o mie de ori în trecut, cuprins de o uşoară nostalgie din pricina interiorului cu care era obişnuit şi care îl amintea de zile mai fericite, de copii şi de copilăria lui.

Apropiindu-se de uşile salonului, tânărul lacheu se întoarse, zâmbi şi zise:

— Nu vă va primi, Înălţimea Voastră.

— Nu?

Chiar dacă o astfel de eventualitate nu constitula un şoc pentru el, îl surprindea mult atitudinea tânărului:

— Astea sunt ordinele, sir. Nu vi se îngăduie să urcaţi la etaj.

— Ducesa este acum acolo?

Lacheul încuviinţă.

— N-aţi auzit asta de la mine, sir.

— Eşti nepotul lui Donet, nu-i aşa?

— Da, sir. Trebuie să plec, sir. Montrase va veni după mine.

— De ce nu l-ai însoţit pe tatăl tău când a plecat de la ducesă?

— Păi, sir, camerista de dimineaţă era nou angajată şi avea de gând să rămână... aşa că...

— Aşa că ai rămas şi tu, zise ducele cu un zâmbet. Dacă vreţi, sunteţi amândoi bine veniţi în casa mea... şi îţi mulţumesc pentru informaţie.

— *Eu* vă mulţumesc, sir. Marguerite ar fi fericită să piece... ducesa e înspăimântătoare, Înălţimea Voastră.

— Adu-o pe Marguerite şi adu şi lucrurile voastre la tatăl tău. Cunoşti drumul?

— Da, sir, murmură tânărul, înclinându-se. Vă mulţumesc, sir, Înălţimea Voastră.

Dacă Isabelle n-avea de gând să-l primească, atunci trebuia să-şi croiască drum până la ea pe căi mai puţin protocolare. Ducele hotărî să folosească scara de acces către seră pentru a-l evita pe Montrase.

Sera domina partea de est a curţii. Structura de sticlă înaltă de trei etaje găzduia o colecţie de arbori exotici şi plante aduse de generaţii întregi de membri ai familiei de Vec îndrăgostiţi de călătorii. Scara de acces fusese adăugată de un de Vec înamorat de climatul tropical în care trăise pe când era tânăr.

Scara era rareori utilizată, căci depărtarea faţă de camerele familiei şi ale oaspeţilor făcea să fie incomodă. Etienne se opri pe palierul de la etajul doi ca să admire grădina pe care o îngrijise de-a lungul anilor cât fusese stăpânul acestei reşedinţe. Inspiră adânc aroma pământului reavăn, a crinilor şi a iasomiei, asaltat brusc de un sentiment melancolic din pricina mirosurilor cunoscute.

Cu un oarecare efort reuşi să se debaraseze de nostalgie, amintindu-şi că nici o satisfacţie găsită în conducerea unor proprietăţi nu se compara cu profunda fericire pe care o descoperise alături de Daisy. Iar dacă pentru asta trebuia să lase toate monumentele de Vec în trecut, foarte bine.

Lăsând palierul în urmă, porni de-a lungul coridorului mochetat către camerele ocupate de Isabelle. Era linişte în această perioadă a zilei, între siesta de după-amiază şi ora ceaiului. Ploaia de afară aducea umbră în interior. Etienne mări pasul, dându-şi seama că trebuia să se grăbească: timpul lui era limitat.

Acum exista un nou paravan auriu în cadrul uşii de la sala de primiri a Isabellei. Păşind pragul încăperii, Etienne îi zări pe Isabelle şi pe tânărul preot blond de la expoziţia lui Bonnard şezând unul lângă celălalt pe canapea, lângă foc. Ezită o secundă, ţinând încă mâna pe clanţă, fascinat de scenă, apoi îşi dădu seama că tânărul preot o devora pe Isabelle cu privirea şi îi *ţinea mâinile în propriile sale mâini.*

Covorul era atât de gros şi balamalele atât de bine unse, încât intrarea lui nu produse nici cel mai mic

zgomot.

Cu un ton răguşit pe care ducele nu-l auzise niciodată, Isabelle rosti:

— Roger, dragul meu, tu mă înţelegi atât de bine.

— E întotdeauna ceva deosebit când plouă, nu-i aşa, inimioara mea... încă din acea primă după-amiază...

Ridicând mâinile ei, preotul le introduse prin deschizătura din faţă a sutanei şi Etienne simţi cum i se accelerează pulsul când Isabelle dădu jos materialul negru de pe umerii tânărului.

Etienne închise uşa în urma lui, gândindu-se că, după evenimentele care se petreceau în faţa ochilor lui, peste câteva minute avea să-şi facă cunoscută prezenţa: avea să deschidă uşa, să sune după servitori, apoi să se aşeze pe unul din fotoliile Isabellei şi să aştepte calm apariţia unui martor.

— Mă vei obliga la penitenţă pentru acest păcat, Roger, dragă? şopti Isabelle. Ce penitenţă îmi vei da?

Dăduse deja sutana la o parte. Tânărul purta doar lenjerie neagră de mătase, cu monograma familiei în dreptul coapsei. Se părea că el nu renunţase încă la luxul lumii laice. *Sau la decadenţa ei...* reflectă Etienne, în vreme ce palmele mici ale Isabellei mângâiau curba umerilor tânărului.

— Mai întâi trebuie să te dezbraci pentru mine, copilă, zise el, pe un ton tipic de confesional. Dă-ţi îmbrăcămintea jos, ca să te pot vedea aşa cum voia Dumnezeu.

— Goală, Reverenţa Voastră? şopti Isabelle cu un glas uşor îmbufnat.

— Aşa cum s-a arătat Magdalena înaintea Domnului.

Erecţia preotului era perfect vizibilă prin mătasea moale şi neagră. Era o erecţie căreia Isabelle nu-i putea rezista. Se opri din desfăcutul panglicilor rochiei ei din muselină bleu pentru a deschela centura care lega lenjeria lui, astfel ca erecţia tânărului să fie eliberată.

— Îmi place s-o văd, şopti ea, să-i ridic capul nerăbdător.

Isabelle începu să mângâie glandul inflamat şi preotul închise o clipă ochii ca să reziste dorinţei

fierbinţi ce-l cuprinsese.

— Ajunge, rosti ei câteva clipe mai târziu, revenindu-şi şi îndepărtând degetele Isabellei. Acum arată-mi-te în toată glocluneа.

— Trebuie? zise ea mimând îngrijorarea, deşi degetele ei îşi reluară imediat munca de deziegare a panglicilor ce-i legau rochia.

Rochia Isabellei căzu la podea o clipă mai târziu, într-un foşnet catifelat de mătase, iar ducele zări trupul soţiei sale pentru prima dată după aproape două decenii. Isabelle se mândrise întotdeauna că reuşea să-şi menţină silueta jucând tenis în fiecare zi, şi asta se vedea. Se schimbase foarte puţin în acest timp.

Stând acum în faţa preotului blond, cu părul ei auriu căzut liber pe umeri, cu spatele la uşă, Isabelle părea să aştepte următoarea mişcare dintr-un joc care făcea impresia a fi familiar celor doi jucători.

— Ai fost bună, draga mea, şi n-ai comis păcate?

— Am poftit, Reverenţa Voastră.

— Pune-ţi mâinile la spate şi apleacă-te în faţă, draga mea, rosti tânărul, uşor ironic, astfel ca să pot administra pedeapsa.

Ea se conformă imediat şi preotul o privi hulpav câteva secunde bune, în vreme ce ea se înclină în faţa lui, cu sânii atârnând la câţiva centimetri de el. Aplecându-se, tânărul îi cuprinse pe amândoi în mâini, trăgând-o pe Isabelle aproape, până ce sfârcurile ei, întărite de presiunea degetelor lui, ajunseră la câţiva milimetri de gura preotului.

— Fac asta pentru binele tău, să ştii, murmură el, părând să aştepte un răspuns.

— Da, domnule, şopti Isabelle.

Tânărul luă un sfârc tare ca piatra în gură şi îl supse cu forţă. Ducele o auzi pe Isabelle icnind de plăcere. În ciuda durităţii preotului, împărţită în mod democratic la fiecare sân, Isabelle părea să se bucure de senzaţie, căci şoldurile ei începură să se mişte excitate.

După un timp, tânărul întrebă:

— Acum te-ai eliberat de gândurile păcătoase,

draga mea?

— Nu complet, Sfinţia Voastră.

— Lasă-mă să văd.

Tânărul dădu drumul sânilor ei, marcaţi acum cu urme roşii de degete acolo unde carnea fusese strânsă cu sălbăticie, şi mâinile i se deplasară spre îmbinarea coapselor ei. Fără ezitări sau preliminarii, el înfipse cu brutalitate două degete înăuntrul Isabellei. Aceasta gemu ca răspuns, mişcându-şi şoldurile astfel încât să reţină cât mai mult din senzaţiile produse de mâna tânărului. *Până unde să-i las să ajungă?* se întrebă ducele, după care hotărî că ar fi util, din raţiuni legale, să aştepte până ce coapsele Isabellei aveau să fie acoperite de sperma tânărului.

Avea să aştepte orgasmul lor... bineînţeles dacă acest joc nu era destinat unor penitenţe divine care se opreau înainte de final — de dragul conştiinţei. Şi cum Etienne nu dispunea de cunoştinţe privind nevrozele sau perversiunile religioase pe care să le folosească drept ghid... trebuia să aştepte ca să vadă.

Oare atinsese Isabelle orgasmul?

O clipă mai târziu Etienne văzu că răspunsul era afirmativ, când Isabelle se înmuie toată din pricina gesturilor brutale ale preotului şi căzu cu capul în poala tânărului preot.

Etienne îşi dădu imediat seama încotro se îndrepta diversiunea şi speră ca Charbeau să ajungă mai târziu la Montrase, căci altfel întreg personalul avea să fie trimis în căutarea lui. Poate că şi asta era spre binele lui la urma urmei. O întreagă armată de servitori aşteptând pe coridoare chemarea lui putea fi de folos.

Tânărul iniţie următoarea activitate din cadrul piesei lor de teatru carnal. Ridicând capul Isabellei, se apleacă să o sărute cu blândeţe pe frunte. Gingăşia lui contrasta uimitor cu dominarea anterioară.

— Ai făcut progrese, draga mea, în controlarea gândurilor tale poftîcioase. N-ai ţipat când ai ajuns la *orgasm. Îţi apreciez abţinerea.*

O sărută din nou, ţinându-i cu degetele bărbia în sus, astfel ca privirile să li se întâlnească. De această

dată buzele li se uniră într-un sărut pătimaş.

— Mulţumesc, Reverenţa Voastră, murmură Isabelle, când el o eliberă din strânsoare. Acum voi fi răsplătită pentru reţinerea mea?

Îngenunchind la picioarele lui, ea îşi arcui spatele, astfel că sânii i se ridicară, şi i se oferi toată.

— Zburdalnico, o admonestă el, îndreptându-şi palmele spre sânii ei. Încerci să mă ademeneşti pe căile tale păcătoase? (Apucând sfârcurile între degete, tânărul strânse, forţând-o pe Isabelle să se ridice până ce feţele aproape îi se atinseră.) Aşa e? insistă el, strângând mai tare.

— Nu, n-aş încerca niciodată să vă ademenesc, Reverenţa Voastră, murmură ea, gemând uşor, cu gura aproape lipită de gura lui. Sunt doar servitoarea... care vă slujeşte întru toate.

— Mă vei îmbăia?

Preotul o ţinea în strânsoarea lui de oţel, forţându-i sânii să se ridice proeminenţi.

Isabelle dădu din cap.

— Îmi vei aduce de mâncare? Şi-mi vei purta copiii?

— Da, stăpâne.

Doamne Dumnezeule, rosti Etienne în gând.

— Şi-mi vei oferi plăcere?

— Cu adevărat, Sfinţia Voastră, trăiesc doar ca să vă slujesc.

— Mai vedem, zise el, ca şi cum ezita să-i ofere ei posibilitatea de a-şi dovedi vorbele.

Dădu drumul sfârcurilor, lăsând-o pe Isabelle îngenuncheată, aşteptând docilă următoarea poruncă. Apucându-şi erecţia cu ambele mâini, el începu s-o mângâie, în vreme ce Isabelle privea cu aviditate.

— Ţi-ai făcut exerciţiile de servitoare? întrebă el, plimbându-şi palma de-a lungul membrului ridicat.

— Categoric, stăpâne.

— Crezi că ai atins un nivel care să mă satisfacă?

Tânărul îşi încercui capul roşu al bărbăţiei cu un deget, urmărind privirea ei flămândă.

— Am fost foarte sârguincioasă cu exerciţiile, Reverenţa Voastră, zise ea dintr-o răsuflare, concentrată

numai asupra mişcărilor degetelor lui.

— Foarte bine. Atunci o să-ţi acordăm o răsplată pentru activităţile tale studioase. Mulţumeşte-mă, zise el cu un glas intenţionat autoritar, cu gura ta păcătoasă.

Etienne urmări cu o curioasă detaşare cum soţia sa se apleacă şi absoarbe cu gura bărbăţia tânărului preot blond, cu un entuziasm, un talent şi o competenţă ce indicau într-adevăr învăţarea unor lecţii. Isabelle începu să sugă, să lingă şi să ronţăie penisul umed, umflat, în vreme ce palmele subţiri ale preotului strângeau şi mângâiau absente sânii ei. Curând deveni evident că tânărul mai avea puţin şi nici măcar disciplina spirituală nu-l putea împiedica orgasmul.

— Pe canapea, ordonă scurt el câteva clipe mai târziu, ca şi cum ar fi fost un general şi nu un cleric.

Isabelle se supuse numaidecât, întinzându-se şi deschizându-se pentru el, îndrumându-i erecţia pulsantă în interiorul ei, ca o servitoare conştiincioasă, strângându-l în braţe şi gemând moale pe măsură ce el o penetra cu violenţă şi furie.

Peste câteva secunde, tânărul blond gemu şi se prăbuşi peste cea de-a douăzeci şi şaptea ducesă de Vec.

Într-un fel, scena o umaniza pe Isabelle. Etienne se întrebase în toţi aceşti ani ce făcea ea cu viaţa ei. Acum ştia... Nimeni nu-l mai putea acuza că este singurul de Vec libertin.

Zâmbea când deschise larg uşa dinspre hol şi se ivi din spatele paravanului.

— Bună ziua, rosti el, privindu-l calm pe tânărul preot uluit care zăcea peste Isabelle. Nu cred că ne-am cunoscut. Eu sunt de Vec. Iar aia care-ţi încălzeşte cocoşelul cred că e nevastă-mea.

— Ieşi afară! ţipă Isabelle, uitându-se la el cu o ură lipsită de orice sfinţenie.

— Măi, măi, ce ton pentru o servitoare a Domnului. Sunt şocat. (Etienne se aşeză pe un fotoliu.) Dac-aş fi *ştiut cum te stimulează inspiraţia pioasă, dragă, aş fi* îmbrăţişat religia cu ani de zile în urmă. O performanţă uluitoare. Şi plină de jar din punctul meu de vedere.

— O să pun să fi azvârlit afară, răcni Isabelle, încercând să mişte trupul tânărului stupefiat de pe ea.

— De către tânărul acesta pipernicit? (Etienne zâmbi angelic; era de două ori mai lat în umeri decât preotul.) Ah, iată-te în sfârşit, Charbeau, zise el înspre servitorul care tocmai intra în încăpere, cu o satisfacţie evidentă în voce. Tu ai zice că am prins-o pe ducesă într-o... hm... postură mai delicată?

— Da, sir. Puteţi conta pe cuvântul meu în instanţă.

— Dă-te *jos* de pe mine, Roger! explodă Isabelle, împingându-i pe tânărul uluit la podea. Tu cine eşti? strigă ea la Charbeau, arogantă chiar şi într-o asemenea situaţie. (Rămase în faţa lui, goală, şi îşi îmbrăcă halatul dantelat fără a se simţi jenată.) Lucrezi aici? Cine te-a angajat? Eşti concediat. Ieşi afară!

— E cam târziu pentru scene teatrale, Isabelle, zise încet ducele. Deşi, adăugă el cu un zâmbet pervers, ai un fler remarcabil de actriţă. Nu mi-am dat niciodată seama că poţi fi atât de supusă. (Sprâncenele lui negre se înăiţară într-un gest de complimentare.) Sunt cu adevărat uluit.

— Roger, găseşte-ţi blestematele alea de haine şi ieşi de aici! porunci Isabelle.

— I-ai numele, îi zise Etienne lui Charbeau, urmărindu-l pe tânăr cum se luptă cu sutana în timp ce se împletica spre uşă, abandonându-şi lenjeria intimă pe canapeaua Isabellei.

— Da, domnule.

Ducele închise uşa în spatele siluetelor preotului şi a lui Charbeau şi se întoarse la Isabelle.

— Am dreptul legal de a vă împuşca, pe tine şi pe amantul tău, zise el cu amabilitate, întorcându-se la Isabelle. Presupun că eşti conştientă de asta de vreme ce te-ai dedicat cu atâta grijă în aceste ultime luni infinitelor detalii ale divorţului. Din păcate, n-ai aceleaşi posibilităţi ca şi mine. E nedrept, ştiu, dar în definitiv bărbaţii sunt cei care au scos aceste legi, astfel că era *de aşteptat*.

— Te urăsc!

— Ştiam asta deja, rosti el glacial. Aş vrea să aflu

însă dacă putem continua divorțul ca doi adulți rezonabili sau vrei să povestești în instanță evenimentele la care tocmai am fost martor?

— Aș declara că mint.

— Nu e prima dată, Isabelle, când te distrezi cu acești... trimiși ai lui Dumnezeu pe pământ, ci doar prima dată când te-am văzut eu. Bourges are pe lista lui alte incidente în care sunteți implicați tu și tinerii tăi preoți, și care necesită doar timp ca să devină acuzații împotriva ta. Dacă toate astea vor deveni de factură publică, Papa n-o să te mai primească.

— Cazurile de divorț nu sunt publice.

Etienne zâmbi cu răutate.

— Știi cum funcționează bârfa... te distruge chiar dacă și fără să fie adevărat. Ai văzut și tu micile apropouri răutăcioase din *The Herald* sau *Le Figaro*...

— Charles poate cenzura ziarele.

— Nu conta pe asta. Baptiste a fost primul tău amant din rândul clerului? întrebă el, explicându-și, în sfârșit, privirile înnegurate pe care le primise cu mulți ani în urmă din partea duhovnicului familiei Montigny.

— Nu voi discuta despre Baptiste cu tine!

— Gemenii sunt ai mei? întrebă el, ironic.

— Bineînțeles!

— Nu fi atât de ofensată, Isabelle. Ai fi putut să te f... și cu el. Deși era vorba de o perioadă de timp pe care voi, doamnele crescute la mânăstire, o respectați — virgină la căsătorie, cel puțin în aparențe. N-am fost niciodată sigur. L-ai adus în patul tău după ce ai știut că ești gravidă, *cu moștenitorul cerut de societate*?

— Mă dezgușți!

— Scuză-mă că vorbesc pe șleau. Am uitat de blestematul tău de rafinament. Când te f.... cu preoții, uiți de aroma înțepătoare a trupurilor asudate... și de păcatul ilicit?

— Baptiste mi-a spus că ești un animal! Spunea că ai mâini de țăran, prea mari, ca și restul trupului. *Poate că guvernantelor le plac malacii... Mi-a povestit* despre micuța și drăguța ta guvernantă care te-a învățat mai mult decât literatura franceză!

— Ca şi abatele tău, vrei să spui. Cu nişte mâini ca acestea, Isabelle, sunt surprins că ai consimţit să te măriţi cu mine. N-ar fi trebuit să te cobori într-atât. Atâtea alte familii se băteau pentru averea de Vec în acele vremuri, încât refuzul tău nu m-ar fi distrus. Ar fi trebuit să fugi cu preotul tău de parohie.

— N-avea nici un ban.

— Aha... şuieră încet ducele.

Ei era soţul care îmbogăţise familia Montigny, în vreme ce abatele nu numai că era deja căsătorit cu Biserica, ci, mai rău, era sărac lipit.

În mod ciudat, Etienne se simţea mai uşurat acum că ştia. Repudierea dură cu care îl tratase Isabelle după ce ajunsese ducesă de Vec lăsase unele cicatrici pe psihicul lui din tinereţe. Timpul îl exonerase de asumarea vinei, datorită atâtor femei care îl găseau fascinant, însă Etienne nu uitase niciodată. Mereu se întrebase dacă vina era a lui.

— N-a fost niciodată foarte plăcut, nu-i aşa? rosti Etienne cu voce scăzută, uitându-se la femeia pe care o considerase soţia lui atâta vreme, copleşit de ruinele din vieţile lor.

— Doamne, Etienne, rosti Isabelle, exasperată, tu ai avut întotdeauna tendinţa de a fi romantic. Ne ducem viaţa ca toată lumea, aşa cum şi-au dus-o şi părinţii noştrii.

— Cum rămâne cu fericirea?

— Asta ţi-o poate oferi şi cea mai nouă căţea în călduri a ta.

— Neagră inimă ai, Isabelle, rosti el, cuprins de scârbă şi dispreţ şi amintindu-şi de faptul că nevastăsa nu putea nutri sentimente pentru nimeni în afara propriei sale persoane. Dacă mai aud vreo vorbă despre Daisy, îţi garantez că voi avea grijă ca şi ultimul om din Paris să primească o descriere a interesantei tale scene de erotism religios. Chiar dacă n-am fost prezentat în mod oficial partenerului tău, i-am recunoscut emblema de familie pe lenjerie. Nu cred că ducele de Mantes va aprecia faptul că i-ai corupt fiul îndrăgit. Am înţeles că el are influenţă asupra Papei.

Poate că te va excomunica, sau îl va excomunica pe ipocritul tău văr, arhiepiscopul. Gândeşte-te la asta în vreme ce meditezi la decizia privind divorţul nostru. Să ştii că mă grăbesc, aşa că fii rapidă.

— Am de ales?

— Depinde de cât de tare vrei să fi umilită şi de dorinţa mea de răzbunare. M-ai trecut prin toate chinurile iadului, Isabelle, în aceste ultime luni.

— Nu-mi prea pasă.

— Cel puţin eşti sinceră. Deci avocaţii să înceapă unele negocieri preliminare peste... să spunem, o oră?

— Imposibil!

— Ce e imposibil? se repezi el ameninţător.

Isabelle avu bunul simţ să zică:

— Timpul... e imposibil într-o oră.

— Poate că vreunul dintre consilierii tăi spirituali va înfăptui atunci un miracol, căci vreau ca Letheve să fie în biroul lui Bourges peste o oră. Mâine plec în America.

— Ticălosule!

— Ticălos norocos, vrei să spui, zise el zâmbind. Spune-i lui Letheve să nu ceară prea mult, deoarece încă mă mai gândesc la tentativa aia de preluare a căilor ferate la care ai participat şi tu.

— Dracu să te ia, Etienne!

— Poate, rosti el, căci nu se îndoia asupra intenţiilor ei rele, însă gândeşte-te la partea bună a lucrurilor, Isabelle. Rezolvând toate chestiunile astea legate de divorţ, o să ai mai mult timp la dispoziţie ca să fi „servitoarea" tuturor tinerilor acelora palizi.

Isabelle tocmai punea mâna pe o antică vază Ming când Etienne decise că era timpul să piece.

— Asta nu intră în înţelegerea noastră, Isabelle, o avertiză el zâmbind şi porni către uşă.

— Două, murmură el, mergând sprinten de-a lungul holului, când o a doua vază se sparse ca şi prima de perete. *Când ajunse în capul scărilor, se strâmbă când* auzi din nou zgomotul porţelanului făcut cioburi. Trei.

Capitolul 30

Etienne își puse vizitiul să bată toate recordurile de viteză ca să ajungă la birourile lui Bourges, unde Felicien aștepta rezuitateie vizitei lui la Isabelle.

Ducele deschise ușa biroului cu un zâmbet larg:

— Te uiți la un om extrem de fericit, la un om care crede din nou în conceptul de justiție.

— Este evident că s-a întâmplat un fel de miracol, zise Bourges, cu un zâmbet de răspuns pe chip. Dați-mi minunatele amănunte.

— Letheve va fi alci în mai puțin de o oră. Cât despre amănunte, ele sunt într-adevăr minunate, deși carn indecente și în mod clar imorale.

— Presupun că nu vorbim despre o decizie luată la o ceașcă de ceai.

— O fi fost și o ceașcă de ceai, rosti ducele. Deși foamea lor era de altă natură.

— *A lor*? Deja imaginația mi-o ia razna...

— Termenul se referă la soția mea și la prietenul ei. După expresia ta îmi dau seama că anticipezi la ce am asistat.

— Flagrant delict.

— Exact.

— Charbeau a fost martor? întrebă Bourges repede.

— În mod oportun, exact la consumarea actului.

— I-ați fi putut ucide pe amândoi.

— Știu. I-am spus-o și ei.

— Cred că ați fost prea blând.

— Mi-a trecut și mie prin minte gândul ăsta. Însă acțiunea asta se face într-un moment de pasiune, iar pasiunea este o emoție pe care Isabelle nu mi-o inspiră.

— Se mai face și în urma unui calcul rece.

— Ar economisi o grămadă de bani, nu-i așa? Însă pentru asta e nevoie de mai multă ură decât am eu. Sufletul meu striga doar „Libertate!"

— Cât de puțin vreți să-i lăsați?

— *Tu știi mai bine. Ce propui?*

— Dați-i înapoi dota cu care a intrat în căsătorie; legea nu cere nimic mai mult.

— Aş vrea să-mi recapăt casa. Astăzi mi-am dat seama că amintirile cuprinse în casa de Vec sunt importante pentru mine. Îi pot da suficienţi bani ca să-şi cumpere sau să îşi construiască o altă reşedinţă.

— Cu unele precizări. Astfel ca dumneavoastră şi Daisy să fiţi protejaţi de orice răutate posibilă.

— Atunci stabileşte aceste precizări. Recunosc înţelepciunea din sugestia ta, dar nu am chef să mă gândesc la toate eventualităţile. La victorie sunt binevoitor şi mă simt ruşinat în mod ciudat pentru enorma fericire... pentru Daisy, pentru copilul nostru şi pentru viitorul *meu*.

— Ah, iubirea, rosti încet Felicien, conştient de enormele schimbări petrecute cu ducele de Vec.

— Ţi-o recomand cu căldură, rosti simplu Etienne.

— Mai plecaţi mâine? întrebă Bourges, ştiind că plecarea precipitată a ducelui era motivată de iubire.

— Da. Va trebui să te ocupi tu de tot. Transmite-mi prin telegrame toate întrebările tale şi o să-ţi răspund cu promptitudine. Justin va mai fi câteva săptămâni la Paris înainte de a pleca spre Orient. El va semna în locul meu toate documentele de care vei avea nevoie.

— Ce facem cu propunerea celor trei Worth?

— Dă-le nişte bani pentru disponibilitatea de a mă ajuta. Lasă la latitudinea lor să pretindă suma cuvenită.

— Şi cu firma din Amsterdam?

— Îmi vreau doar banii înapoi...

— Fără răzbunare până la capăt?

— Daisy şi cu mine vom avea un copil, zise Etienne. Daisy şi cu mine ne vom căsători după încheierea acestui divorţ. Răzbunarea a căzut acum foarte jos pe lista priorităţilor mele.

— Un mic avertisment în paradisul fericirii dumneavoastră. Chiar şi în cazul capitulării, procedurile din instanţă privind divorţul vor dura câteva luni: patru, poate cinci, eventual şase.

— Rezolvă în patru.

— O să fac tot ce pot.

— Mai trebuie să mă întâlnesc cu Justin şi cu Georges. Ambii au nevoie de fonduri pentru expediţia

lor. Ducele se ridică şi îi întinse mâna lui Bourges. Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut şi pentru ce vei face. O să-ţi trimitem o invitaţie la nuntă. (Zâmbi.) Nu sunt pe deplin sigur ce presupune o nuntă în Montana. Însă sunt foarte mândru că voi fi mire, adăugă el.

— Ştiţi când vă veţi întoarce?

— Depinde de Daisy.

— Atunci aştept veşti de la dumneavoastră. Şi felicitări.

— Mulţumesc. (Etienne închise ochii pentru o clipă şi inspiră adânc când un fior rece îi trecu pe şira spinării.) A fost pe muchie de cuţit, nu-i aşa?

— A fost un miracol, răspunse Felicien.

♥♥♥♥♥

Nouă zile mai târziu, ducele se afla în Montana. Louis verifica dacă bagajul lor ajunsese intact la destinaţie. Etienne se întreba dacă nu dăduse o dată greşită în telegrama pe care o expediase din Chicago.

După câtva timp, văzând că Daisy nu apare, ducele sună reşedinţa Braddock-Black, de unde i se comunică faptul că domnişoara Daisy era la proces. Când Etienne îşi spuse numele, majordomul îşi exprimă uluirea că ducele ajunsese în Helena şi îşi ceru în mod repetat scuze că nu trimisese pe nimeni să-l întâmpine. Avea să expedieze imediat o trăsură.

— O urgenţă a făcut-o să apară în instanţă astăzi, Înălţimea Voastră, adăugă politicos omul. Eraţi aşteptat abia la trenul de seară.

Cum era ora zece dimineaţa, Etienne se interesă când avea să se întoarcă Daisy.

— La cină, Înălţimea Voastră. Aş putea s-o informez de sosirea dumneavoastră, adăugă majordomul pe un ton stilat, scuzându-se din nou pentru neînţelegere.

— N-o deranja în instanţă, zise Etienne.

Ducele îl expedie prompt pe Louis şi se îndreptă spre o agenţie imobiliară. Cum avea o zi întreagă la dispoziţie, avea să-şi găsească o casă.

După ce privi mai multe fotografii, ducele alese două ranch-uri ca posibile alternative şi fu condus de un agent extrem de politicos.

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

— Veţi creşte vite, sir? întrebă agentul.

— Probabil că nu, răspunse ducele, privind spre frumuseţea peisajului montan care borda orizontul.

— Veţi sta permanent?

— Nu cred, răspunse el laconic. De fapt, caut o casă izolată, rosti ducele pe un ton blând.

— Ei bine, dacă vă doriţi intimitate, ambele locuri sunt atât de izolate, încât fumul care iese pe coş nu e zărit de nici un suflet de om de la distanţă.

— Am nevoie de o linie de telegraf. Cât de repede se poate face treaba?

— Depinde de câţi bani aveţi.

— Bine.

Afacerile se făceau la fel pretutindeni.

Îi plăcea mai mult casa celui de-al doilea ranch. Era rustic construită, din buşteni, cu o largă verandă de jur împrejurul faţadelor, şi cu o mică terasă la etajul doi, oferind accesul direct în dormitorul principal. Stând în balconul dormitorului, Etienne admiră maiestuozitatea tăcută a peisajului montan, râul vijelios curgând prin valea ierboasă, pinii închişi la culoare şi plopii coloraţi acoperind creasta abruptă a muntelui. Proprietatea se găsea aproape de oraş, ceea ce era foarte bine pentru Daisy, al cărui program zilnic cerea prezenţa ei în localitate. Scoţându-şi ceasul din buzunar, Etienne verifică ora. Nu se făcuse încă trei. Mai era timp de cumpărături. Întorcându-se spre agentul care îşi răsucea o ţigară, Etienne zise:

— Asta merge. O cumpăr, cu o condiţie minoră.

— Sunt convins că putem ajunge la o înţelegere, rosti Tom, calculând deja cât de mult să scadă din preţ la prima rundă de negocieri.

— Vreau casa spălată bine de sus până jos până la opt diseară. Angajează câţi oameni ai nevoie. O să aleg un minim de mobilier când ne întoarcem în oraş. Poţi dumneata să ai grijă să fie livrat imediat? Dacă în casă e cald, curat şi se poate locui la ora opt diseară, o să plătesc fiecărui muncitor câte o sută de dolari.

— S-a făcut, rosti Tom Burnet, abia răsuflând de uimire. La ora opt va fi gata.

— În cât timp ne putem întoarce în Helena?

— O jumătate de oră.

— O să-mi pun bancherul să-ţi remită un ordin de plată pentru preţul proprietăţii. Ce bancă ai sugera unui nou-venit?

După ce rezolvă cu banca la întoarcerea în oraş, Etienne selectă câteva piese de mobilier de la un magazin londonez, apoi cumpără un pat de calitate, de la un meşter care restaura mobilă veche. Etienne găsi chiar un fotoliu de piele cum avea la el acasă.

Fotoliul îl ajută să-şi înceapă uluitoarea adaptare la o viaţă nouă. Îl puse în faţa căminului din dormitorul mare. Nu mergea... o voia pe Daisy în braţele lui. Fotoliul avea să stea lângă fereastră, pentru citit. Adăugă o canapea tapisată cu catifea, comandată special. Gata. Cel puţin aveau să se simtă bine în seara asta. Iar mâine, Daisy putea cumpăra orice altceva mai avea nevoie pentru a mobila locuinţa.

♥♥♥♥♥

— Ai cumpărat o casă? Timms mi-a spus că ai cumpărat o casă? zise Daisy şocată, când Etienne o îmbrăţişă în holul mare din casa familiei ei.

— Îţi arăt mai târziu în seara asta, murmură el.

— Unde e? Cum ai găsit-o?

— Ranch-ul se află în valea Clear Rivers. Doamne, arăţi minunat. Săptămânile astea parcă nu se mai terminau. *Te simt* minunată, adaugă el, zâmbind şi privind spre restul familiei care tocmai se ivea din micul salon aflat lângă antreu. Văd că toată lumea e aici.

— Îmi cer scuze pentru încurcătura de la gară. Intenţionam să vă întâmpinăm cu toată familia, rosti Hazard, îmbrăcat încă cu hainele pe care le purtase la tribunal.

— Probabil că telegrama mea nu a fost clară, replică Etienne, înmânând haina lui de lână lui Timms. Nu-i nevoie de scuze. Am folosit timpul în mod util. Am cumpărat o casă, am angajat câţiva servitori şi mi-am *organizat o viaţă plăcută*. (*Luând mâna lui Daisy în* mâna lui o trase aproape, zâmbind cu căldură.) Sper să-ţi placă valea Clear River.

♥♥♥♥♥

— E o proprietate frumoasă, zise Trey. Grajdurile sunt de prima mână.

— N-am avut ocazia să mă uit încă la ele. Sper să cresc acolo câţiva cai de curse având aceiaşi strămoşi cu câştigătorul de Grand Prix care mi-a murit în vara asta.

„Spune-mi despre Isabelle, de ce şi-a schimbat brusc atitudinea", vru Daisy să întrebe, însă nu putea să dea frâu liber şuvoiului de gânduri în vreme ce toţi ceilalţi făceau o conversaţie politicoasă. Se mulţumi să-i mângâie mâna şi el îi zâmbi în fugă, după care îşi îndreptă din nou atenţia spre Trey.

— Trebuie să participi alături de noi la vânătoarea de vară din anul viitor, îl invită Trey. Sunt aduşi cai chiar de pe Coasta de Vest ca să se ia la întrecere cu ponenii crescuţi de noi. Cota ridicată a pariurilor face întotdeauna ca rezultatul să devină mai interesant.

— Timms îmi face semn că masa e gata. Preia tu conducerea, Trey, rosti Blaze. Iar dacă-ţi plac cursele, Etienne, vei descoperi o mulţime de competiţii în cadrul vânătorii de vară.

— Un mic pariu face cursa mai emoţionantă şi dă o turnură mai plăcută victoriei, replică Trey. Registrul de pariuri de la „Jockey Club" nu e deloc diferit. Când am fost ultima dată la Paris, se făceau pariuri dacă soţia ducelui de Richelieu va fugi cu grăjdarul familiei sau va aştepta până ce avea să moară bătrânul. Apropo, cum s-a rezolvat problema? se interesă Trey.

— N-a aşteptat.

— Ce romantic, zise Empress, zâmbind ironic.

— O eroare de calcul. Ar fi trebuit să mai aibă un pic de răbdare, continuă el ironic, deoarece Richelieu a murit la numai două luni după fuga ei.

— Voi, bărbaţii... practici, comentă Empress.

— Corect, ripostă, sec, ducele.

Dacă ar fi fost un om practic, nu s-ar găsi acum la capătul lumii, în Montana, proaspăt proprietar al unei case imense din buşteni, alături de o femeie însărcinată cu copilul lui, cu care era posibil să nu se poată însura înainte de naşterea acelui copil.

— În fine, *unii* bărbaţi sunt practici, rosti Daisy, zâmbind dulce, uitându-se la Etienne cu aceeaşi patimă în ochi ca prima dată când o întâlnise la Adelaide.

— *Iar aiţii sunt norocoşi, murmură ducele,* întrebându-se cât va dura acea cină şi cât timp după aceea trebuia să se comporte politicos.

— Dacă toată lumea e prea bine crescută ca să întrebe, o voi face eu, sparse Blaze mica tăcere care se lăsă. *De ce* s-a răzgândit Isabelle în privinţa divorţului?

Ducele avu nevoie de câteva clipe ca să răspundă.

— S-a dovedit a fi şi ea amatoare de jocuri de noroc, răspunse el. Ca şi soţia lui Richelieu. Numai că la Isabelle era vorba de preoţi.

— Preoţi? se miră Hazard, cu voce amuzată.

Cunoscând-o pe ducesa de Vec, Trey fu pe moment năucit de veste.

— Eşti sigur? îşi exprimă el îndoiala.

— Absolut, zâmbi ducele, cald, amabil, triumfător.

— De ce a fost atât de imprudentă... când avea divorţul pe cap? întrebă Trey.

— Isabelle era acasă, unde se simţea în siguranţă. Servitorilor nu le era permis accesul în cameră fără o invitaţie expresă.

— Cine a descoperit... situaţia? se interesă Daisy, mascându-şi curiozitatea sub un limbaj prudent.

— Eu, răspunse Etienne.

Erau cu toţii prea politicoşi ca să ceară amănunte.

Însă Hazard, care trăise multă vreme într-o lume injustă, puse cea mai pertinentă întrebare.

— Au existat martori?

— Unul, şi foarte bun. Cred că asta a convins-o pe Isabelle să-şi reconsidere poziţia. I-am explicat lui Bourges că aş dori să fie totul gata în patru luni.

— Aşadar o nuntă de iarnă, zise, veselă, Blaze. Hermina şi catifeaua albă vor merge de minune.

— Cu orhidee albe, adăugă Empress.

— Poate ai şi tu un cuvânt de spus, Daisy, o tachină Hazard, *înainte ca ele să-ţi planifice şi luna de miere.*

— *Îţi pasă? îl întrebă Daisy pe duce.*

— Putem pleca cât mai repede? fu răspunsul lui.

— Vă dăm permisiunea să orchestraţi nunta după cum doriţi, rosti Daisy, zâmbindu-i lui Blaze şi lui Empress. Acum o să vă rugăm să ne scuzaţi, dar noi plecăm, adăugă Daisy, împingându-şi scaunul şi întinzând mâna după Etienne.

— Dar abia aţi ciugulit câte ceva, protestă Blaze.

— Sunt sigur că personalul lui Etienne poate pregăti ceva de mâncare mai târziu, interveni Hazard.

— O puteţi scuti pe Daisy câteva zile de tribunal? întrebă Etienne.

— Bineînţeles, răspunse Hazard. Să ne daţi de ştire dacă veţi avea nevoie de ceva la voi în vale.

— Săptămâna asta îmi pun telegraf şi telefon, aşa că nu vom fi izolaţi.

Stând mână în mână cu Daisy, el simţi nevoia copleşitoare de a o ţine aşa o mie de ani. Fusese îngrozitor de singur în ultimele săptămâni.

Daisy îi mângâie mâna, ca şi cum i-ar fi înţeles sentimentele.

— Ţinem legătura, rosti ea.

Toată lumea pricepu... vizitatorii nu erau bine veniţi.

♥♥♥♥♥

Aerul nopţii de octombrie era rece la acea altitudine montană. Stelele sclipeau vii pe cerul negru ca smoala. Etienne conducea lejer trăsura cu un singur cal, de-a lungul străzilor oraşului. O privi pe Daisy şi-i zâmbi.

— Eşti obosită?

— Un pic.

— Peste douăzeci de minute te bag în pat. Louis a pus bucătăreasa să pregătească nişte lapte cald de migdale pentru tine.

— Dacă ai de gând să mă îngrijeşti mereu aşa, s-ar putea să-mi intre în obicei să-ţi fac copii.

— În cazul ăsta, zise ducele cu glasul voalat, îngrijirea ta oferă o dimensiune suplimentară de avantaj... fascinant. (O mângâie pe Daisy pe obraz cu degetele înmănuşate.) Arăţi excelent. Eşti la fel de încântată ca şi mine? (Zâmbi în noaptea luminată de stele.) Nimeni nu poate fi la fel de mulţumit ca mine, dar eşti măcar pe jumătate?

— Sunt în extaz. Şi îţi mulţumesc că ai venit atât de repede. Cât poţi rămâne?

Rosti întrebarea lute, ca un copil care nu voia să se culce, dar trebuia să ştie cât timp mai are până să fie băgat în pat.

— Sper să rămân cât timp ai nevoie de mine.

— Ai găsit o casă. Mă bucur.

— O să construiesc ceva mai bun... mai târziu.

— Descopăr că instinctul meu de cuibărire devine tot mai activ. În aparenţă e o manifestare biologică, deoarece nu mi-a păsat efectiv niciodată unde locuiesc. Am avut întotdeauna apartamentul meu în casele părinţilor şi am fost mulţumită.

— Atunci fă nişte cumpărături mâine. Eu am luat doar minimul necesar. Fă cuibul după pofta inimii tale. O să te ajut.

— O să cumpăr lucruri pentru copil.

Etienne o cuprinse cu braţul după umeri şi o trase mai aproape.

— O să golim magazinele.

— Ah, Etienne... şopti Daisy.

Lacrimile îi curgeau pe obraz iar inima îi era atât de încărcată de iubire, încât cerul nemărginit părea prea mic ca să cuprindă fericirea ei.

Când îşi dădu seama că ea plângea, opri trăsura, o atrase în braţele lui şi o sărută blând, cu buze reci.

— Nu plânge, rosti el moale. Nu trebuie chiar să golim magazinele.

Daisy schiţă un zâmbet umed, apoi vorbi din inimă, deoarece cuvintele nu mai puteau rămâne zăvorâte în sufletul ei:

— Te iubesc prea mult şi sunt mai fericită decât mi-aş fi putut închipui vreodată, dar sunt geloasă şi te vreau lângă mine în fiecare clipă, în fiecare zi. Vreau să stai cu mine după ce cumpărăm hainele pentru copil; vreau să stai cu mine până ce copilul nostru nu va mai fi un copil, până ce el va avea fraţi şi surori, şi mă *tem de propria mea posesivitate. O să te îndepărtez cu* nevoia asta cumplită de proprietate. Îmi pare rău, aş vrea să fi fost mai...

— Ascultătoare? se oferi Etienne, cu o voce în care i se citea amuzamentul.

Geneie lui Daisy se ridicară brusc.

— Nu-mi place cuvântul ăsta.

Etienne fu mulţumit să vadă că draga lui Daisy îşi recăpătase buna dispoziţie.

— Cred eu că acest copil te face să simţi altfel... inclusiv instinctul de cuibărire. Nu plec nicăieri... nu-ţi face griji.

— Şi totuşi trebuie. Bourges nu poate telegrafia totul, după cum nici managerul tău de afaceri sau...

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa asta. Tu simte-te cât de posesivă doreşti. O să mă descurc dacă devii supărătoare, adăugă el zâmbind indulgent.

— N-o să zici că nu mai suporţi? Daisy oftă uşor. Mă tem că voi deveni tot mai rea...

— Şi mai grasă, adăugă el cu un zâmbet.

— N-o să mai vrei să te uiţi la mine, replică ea îmbufnată.

— Sau s-ar putea să vreau să mă uit şi mai mult. (Etienne îi ridică uşor bărbia cu un deget îndoit.) Am şi eu înclinaţiile mele obsesive de proprietate. Porţi copilul meu acolo şi vreau să-l văd crescând în tine.

— Eşti sigur?

— În viaţa mea n-am fost mai sigur de ceva.

Daisy zâmbi fericită.

— Deci o să-mi dai voie să am pretenţii?

— Îţi dau voie orice, draga mea. Bunăvoinţa mea nu cunoaşte limite.

— De aceea te iubesc femeile.

— Câtă vreme *tu* mă iubeşti, sunt mulţumit.

♥♥♥♥♥

Când Louis îl întâmpină la uşă, Daisy încercă o senzaţie delicioasă, simţind că venise *acasă*. Louis făcuse atât de mult parte din existenţa lor în casa lui Etienne de pe Sena, încât ei i se păru pentru o clipă că se afla din nou la Paris. Însă rastelul de arme din vestibul îi aminti imediat că nu se afla în acel oraş cosmopolit. Aceeaşi impresie o crea şi capul de elan atârnat deasupra scării.

— De mâine ai mână liberă, dragă, rosti Etienne, observând în ce direcţie privea ea în timp ce urcau scara interioară largă. Astăzi n-a fost timp decât pentru curăţenie. E şi casa ta.

— Atunci capul de elan dispare.

— Dă capul de elan jos, Louis.

— Imediat, Înălţimea Voastră, răspunse el, deschizând uşa către dormitorul mare şi dându-se la o parte. Punch-ul dumneavoastră e gata, sir, pe masa de lângă foc, iar laptele domnişoarei Daisy va fi adus direct sus.

— Mulţumesc, Louis. Spune-i bucătăresei că vom lua mai târziu micul dejun.

— Bineînţeles, sir, şi dacă îmi permiteţi, sir, vreau să spun că e foarte plăcut s-o avem din nou pe domnişoara Daisy în căminul nostru.

— I-o poţi spune chiar tu, Louis. Aici formalismele n-au ce căuta.

— E o plăcere să vă avem din nou printre noi, domnişoară Daisy. V-am dus dorul, zâmbi uşor Louis.

— Sunt încântată să fiu din nou împreună cu tine, Louis. Iar mâine trebuie să mă ajuţi să pun casa pe picioare.

— Desigur, domnişoară Daisy. Abia aşteptăm îndrumările dumneavoastră.

Etienne aştepta răbdător, însă privirea lui îl fixa pe Louis, căci fusese separat prea mult timp de Daisy, ca să reziste la o astfel de conversaţie politicoasă. Acesta răspunse imediat.

— Noapte bună, sir. Mai aveţi nevoie de ceva?

— Nu.

— Noapte bună, domnişoară.

— Noapte bună, Louis.

O clipă mai târziu, după ce uşa se închise fără zgomot în spatele lui Louis, Etienne o atrase pe Daisy în braţele lui şi o sărută, apăsat, intens, cu pasiune. Era în sfârşit singur cu ea, după săptămâni întregi de despărţire, şi o nevoie sălbatică îi înflăcăra simţurile.

Daisy părea mai plinuţă decât îşi amintea el. Trupul ei avea contururi noi, sânii îi erau mai împliniţi. Iar buzele ei calde îi dăruiau dulceaţa după care tânjea.

Înlănţuindu-i gâtul cu braţele, Daisy se înălţă pe vârfuri şi ceru prin presiunea buzelor mai mult, vrând mai mult, cu trupul lipit de corpul lui dur, oferindu-şi întreaga pasiune. Limba lui se strecură încet printre buzele ei. Daisy îşi dădea seama de aprinderea lui după membrul rigid care-i apăsa pântecul.

Ridicându-şi uşor gura, el îl şterse buzele cu un sărut. Daisy se întinse mai sus, dorind gura lui înapoi, dorind senzaţia, apăsarea, gustul, vrând să-l simtă pe de-a întregul. Ducele o evită.

— Am promis că te bag în pat... zise el.

— Nu sunt obosită... icni Daisy, cu sângele încins, cu trupul arzând de senzaţia erecţiei lui, lungi şi dure. Limba ei mângâie curba buzei lui inferioare, la care Daisy putea ajunge. Sărută-mă...

— N-ar trebui... murmură Etienne, ar trebui să dorm. (Se apucă să-i ronţăie uşor buza inferioară şi ea îşi schimbă poziţia ca să simtă mai bine căldura teribilă dintre picioare.) Acum dormi pentru doi... şopti el, mângâind leneş cu palmele curba mijlocului ei şi aplecându-şi din nou gura spre cea a iubitei sale.

— Mmm, oftă Daisy câteva clipe mai târziu, când ducele dădu drumul buzelor ei. (Mâna îi trecu peste lâna moale a gulerului hainei, peste nasturi, şi coborî spre materialul întins care ascundea proeminenţa pulsândă din pantalonii lui.) Nici tu nu pari obosit... mângâie ea uşor zona, după care strânse.

— Mmm.

Răspunsul ducelui veni din adâncul gâtului său. Un zâmbet generos îi ridică colţurile gurii. Somnul era ultimul lucru la care se gândea în acea clipă.

— Te ţin eu treaz? murmură Daisy, pusă pe joacă.

— Categoric. (Ducele se uită la ea cu ochii verzi încărcaţi de dorinţă.) Am senzaţia că voi rămâne *sculat* o mare parte din noapte, şopti el. Dacă nu te deranjează.

În vocea lui se citea un ton sălbatic. O vălvătaie familiară de emoţie sufocantă înflăcără simţurile lui Daisy. Sfârcurile ei se întăriră la insinuarea din vorbele lui, sânii mureau de pofta de a fi atinşi, dintr-odată sensibili la tăria musculoasă a corpului ducelui.

Zvâcnetul peticului umed şi încins dintre picioare ţinea pasul cu bătaia înteţită a inimii şi respiraţia îi era tot mai grea.

— Nu mă deranjează...

Genele ei negre şi seducătoare se înălţară câţiva centimetri, lăsându-l pe Etienne să zărească dorinţa mocnită din ochii ei.

— Desfă-ţi părul, rosti moale Etienne, desfăcându-i braţele din jurul gâtului.

— Am chef să-ţi rup hainele, replică Daisy, atingând cu degetele mătasea cravatei lui.

În acel moment, îl întrerupse un uşor răpăit în uşă.

— Mai târziu, promise ducele cu un ton provocator. Bănuiesc că e laptele rău. (O conduse pe Daisy către canapeaua tapiţată cu catifea verde.) Aşteaptă-mă aici.

— Nu vreau să aştept mult, murmură Daisy.

— Eu nu vreau să aştept deloc, răspunse Etienne, mângâind uşor cu palma sânii ei plini.

Daisy închise ochii din pricina senzaţiei.

— NU te mişca, şopti el, sărutând-o blând pe gură.

Ducându-se la uşă, ducele o deschise, luă o tavă de la Louis, îi mulţumi şi îi făcu simultan semn să plece. Închise uşa şi o încuie, puse tava pe noptieră şi se întoarse la Daisy.

— Acum desfă-ţi părul, ceru el, dându-şi jos haina de la costum, apucând un scaun şi aşezându-se lângă ea.

Canapeaua era moale, joasă, cuprinzând-o pe Daisy în luxul ei senzual. Daisy se odihnea sprijinindu-se de braţul înalt, cu picioarele întinse, încrucişate la nivelul gleznelor, cu mâinile înălţate deja ca să îndeplinească cererea lui, cu sânii ridicaţi.

Etienne privi cum ea îşi trage încet acele cu bijuterii care îi ţineau părul strâns, urmări inelele grele ale părului alunecându-i peste umeri şi peste verdele rochiei. Întinzând mâna, luă acele de păr din palma ei şi îşi apropie scaunul ca să ajungă mai uşor la ea. Etienne *atinse mătasea grea şi neagră a părului ei, o mângâie*, o lăsă să-i alunece printre degete, până la nivelul sânilor ei.

— Asta e a mea, rosti el, ţinând o şuviţă subţire din părul ei în palmă. Tu eşti a mea, adăugă, mângâindu-i buzele cu şuviţa. Mi-a fost dor de tine.

— Am fost lipsită... (Daisy îşi arcui uşor spatele din pricina anticipării, iar sânii i se înălţară provocator) ...de absolut tot.

— Acum sunt alci ca să am grijă să nu-ţi mai lipsească nimic.

— Îmi place cum sună asta.

Degetele ei desfăcură primul nasture de sus al rochiei.

— Ai un aer... oficial, murmură ducele, intrigat de numărul mare de nasturi care rămâneau de deschelat, în rochia asta cu croială masculină.

— Ăsta-i aspectul meu din instanţă.

— În contrast cu?

— Viaţa mea personală.

— Care... iese acum la iveală?

Fiecare nasture deschidea tot mai mult partea din faţă a rochiei, lăsând să se vadă pielea satinată, dantela furoului, curba ispititoare a sânilor.

— Pentru tine, replică ea cu un zâmbet seducător.

— Numai pentru mine, murmură el, cu un instinct barbar. Iartă-mă. Cu tine e greu să-mi stăpânesc dreptul senioriai. Vrei să te ajut?

Daisy clătină din cap. Aproape terminase să descheie nasturii. Daisy îşi dădu jos încet rochia, conştientă de privirea fascinată a lui Etienne. Ea se apiecă spre a-şi elibera mâinile şi în mişcare sânii aproape că-i leşiră peste marginea furoului. Ducele se agită uşor pe scaunul lui.

Ea îi dădu rochia cu un uşor zâmbet, ca şi cum el ar fi fost valetul care o aştepta, şi Etienne o puse fără să se uite pe un scaun apropiat, continuând s-o privească pe Daisy.

— Sânii tăi sunt deja mai mari, zise el, plimbându-şi degetele pe pielea ei şi peste mătasea furoului.

— Îi simt... materni, rosti Daisy cu un oftat de plăcere, furnicată de senzaţia produsă de degetele lui. Simt aerul pe ei ca o pătură...

— Te irită să fii gravidă?

Daisy arăta superb. Radia; părul strălucitor se revărsa în arabescuri peste curba lină a umerilor, brațele ei se odihneau languros pe spătarul canapelei. Întreaga ei făptură evoca fecunditatea în toată splendoarea.

— Huzuresc în această stare, replică ea zâmbind, întinzându-se ca o pisică pe catifeaua moale, verde, cu sânii legănându-se senzual. Iar tu ai promis că o să mă răsfeți.

— Categoric, murmură el, erecția devenindu-i și mai evidentă când se așeză lângă ea. Ai cuvântul meu în privința asta.

— Atunci trebuie să-ți scoți hainele, pentru că nu te-am văzut de mult timp și sunt nerăbdătoare.

— E nevoie de viteză?

— Categoric.

Vocea ei se potrivea cu promisiunea din ochi.

Trăgând de cravată, Etienne o lăsă pe spătarul scaunului, își deschele vesta și cămașa cu mișcări grăbite, le scoase pe amândouă cu un singur gest și le lăsă să cadă la podea cu nepăsarea dată de o întreagă viață petrecută alături de servitori gata să îndeplinească oricând comenzile. Când se ridică să-și dea jos pantalonii, Daisy își concentră privirea asupra degetelor lui, care deschelau materialul întins la limită peste erecția lui.

El își înălță privirea o clipă și zâmbi.

— Croitorii nu se gândesc niciodată la momentele erotice — blestemații ăștia de nasturi.

Deși degetele lui zvelte și puternice nu ezitară nici o secundă, ele reușiră cu destulă dificultate să-și ducă misiunea la bun sfârșit. Spatele lui musculos se lăsă pentru câteva secunde în fața ochilor lui Daisy când Etienne ieși din pantalonii de lână cenușie fină. Cu aceeași mișcare expertă, el își dădu jos și lenjeria intimă din bumbac, imprimată cu monograma familiei.

Era la fel de frumos cum își amintea ea. O clipă *mai târziu Etienne se postă cu fața la Daisy, închis la* culoare ca un arab, cu membre și siluetă puternice și elegante, cu erecția atât de mare, încât ea icni:

— Am uitat...

— Atunci dă-mi voie să-ţi împrospătez memoria.

— Ar trebui să resping tonul ăsta.

— Poate că în circumstanţe mai puţin dramatice ţi-ai putea permite să o faci, replică el încet, aşezându-se pe canapea lângă ea.

— Există şi dramă într-o dorinţă înnebunitoare?

— E un fel de a zice. De fapt, adăugă el cu un zâmbet parşiv, depăşeşte cu mult orice posibilitate de exprimare. Simte şi tu cum îmi bate inima.

Luând palma lui Daisy, o puse pe pieptul lui.

Ea simţi bătaia nebunească de sub palma ei.

— Deci eşti implicat emoţional.

În zâmbetul ei se citea plăcerea şi vocea îi era încărcată de o ironie voluptuoasă. Propriul ei tremur se reflecta în bătaia inimii lui.

— Oh, da, şopti el, ridicând mătasea fustei ei.

Îşi plimbă mâna de-a lungul ciorapilor de mătase până la jartierele de dantelă care îi încercuiau coapsele.

— Porţi multă lenjerie, rosti el cu un zâmbet, coborând o jartieră, pentru cineva care vrea să se grăbească. Eşti protejată contra oricărei invazii.

— Sunt hainele mele de zi.

— Chiar şi pantalonaşi, observă el cu o privire ironică şi întrebătoare în acelaşi timp. Îmi amintesc când ai spus că nu porţi niciodată aşa ceva.

Între timp el se apucă să-i dezlege centura din jurul mijlocului şi să tragă pantalonaşii brodaţi cu dantelă în jos peste şolduri.

— Acum, că eşti aici, murmură Daisy, simţindu-l cum o ridică pentru a-i scoate tot ce mai avea pe ea, am motiv să mă descotorosesc din nou de ei.

— Ca să fii întotdeauna gata pentru mine?

Etienne îi mângâie părul mătăsos dintre picioare.

— Da... şopti ea.

Degetele lui alunecară mai jos şi se umeziră în dovada lichidă a dorinţei ei, după care pătrunseră înăuntru, invadând-o profund, dar blând. Daisy gemu din pricina senzaţiei care îi inunda simţurile.

— *Eşti* gata, murmură el.

În acea clipă ea își zise că ar vrea să fie întotdeauna gata pentru ei, ca o sclavă devotată doar plăcerii stăpânului ei. Zâmbetul lui o putea face să uite complet cine era sau unde era, să nu-i mai pese de independența cultivată cu atâta grijă în timp, să se simtă doar un obiect docil. Zâmbi din pricina propriului entuziasm.

— Când mă atingi, mă săruți, mă dorești — mă simt complet abandonată, topită și supusă, ca și cum trebuie să fac ce-mi ceri, ori...

— Ori? o îndemnă el încet, mângâind cu degetele fierbințeala ei umedă și lipicioasă.

Daisy își închise pe jumătate ochii ca să se protejeze de căldura care-i încingea trupul. Atingerile lui pricepute o făceau să simtă doar o dorință imperioasă.

— Nu vei...

— Și totuși, voi, șopti Etienne, aducând-o pe Daisy aproape de eliberarea orgasmică. Și înțeleg.

Știa la ce se referea Daisy, căci nevoia de ea îl modificase viața în întregime. Iar dacă cineva i-ar fi spus cu șase luni înainte că va întâlni o femeie care-i va transforma într-atât, i-ar fi râs acelei persoane în nas.

— Nu mai pot să aștept, icni Daisy, trăgându-i spre ea, cu mâinile pe umerii lui.

Când el se mișcă desupra ei, ca să-i satisfacă dorința plină de pasiune, ea atinse capul umflat și pulsând al erecției lui și o ghidă în străfundurile ei. Etienne o umplu încet, penetrând-o treptat, până ce se află adânc în ea cu toată lungimea. După aceea, strecurându-și palmele sub șoldurile ei, o trase în jos ca s-o poată pătrunde complet. În acea clipă, Daisy țipă în extaz.

— Bun venit acasă, murmură el.

Prima dată făcură dragoste într-o grabă febrilă, pentru că perioada de așteptare fusese prea lungă pentru amândoi. Tot de aceea, totul se termină repede.

— Mă faci să mă simt stingherit, rosti Etienne câteva secunde mai târziu, gâfâind, uitându-se la ea, cu părul căzut peste ochi. Parcă aș fi un școlar neștiutor.

— Sunt mânată de aceeaşi nerăbdare... aşa că suntem chit, murmură Daisy, atingând curba plină şi senzuală a buzei lui inferioare.

— Am să mă revanşez.

Etienne era serios şi ironic în acelaşi timp.

— Un bărbat pe gustul meu.

— O femeie lacomă.

— Deci nu sunt absolut perfectă, zâmbi ea languros.

Însă pentru el era, căci, asemenea oricărui bărbat îndrăgostit, nici nu o putea socoti altfel.

Puţin mai târziu o duse în braţe până la pat, o aşeză pe margine şi termină operaţiunea de dezbrăcare a el. Când el întinse mâna către nasturii fustei, ea zâmbi:

— Mă lipesc toată.

— Trebuie să remediem asta. Acum fii bună şi stai nemişcată, îl ceru el, văzând că Daisy se agita uşor pe loc, până ce termin să te dezbrac şi apoi o să te spăl.

— Nu e... neplăcut.

Vocea îi era insinuantă.

— Dar cum e? surâse el şmechereşte.

— Ca şi cum o parte fierbinte din tine ar fi încă în mine.

— Ce copil inteligent, o tachină el, sărutându-i buza inferioară. Ai observat.

— Sărută-mă şi aici, rosti ea moale, atingându-şi sfârcurile, care erau încă tari, ca şi cum trupul ei continua să ardă, gata de dragoste.

— Lasă-mă să te dezbrac mai întâi, sau n-o să mai reuşim niciodată să-ţi dăm jos hainele.

— Cum poţi avea atâta logică şi în acelaşi timp să arăţi aşa cum arăţi.

Întinzând mâna, Daisy mângâie erecţia lui dură pe toată lungimea. Etienne era iarăşi întărit ca şi cum nu s-ar fi eliberat doar cu câteva clipe înainte.

— Cineva trebuie să mai judece şi logic, rosti el cu un surâs.

— De ce?

— Pentru că vreau să scap de fusta şi lenjeria asta a ta. Centura e prea strânsă, adăugă el, din pricina unui nasture care refuza să fie descheiat.

— Încep să pun pe mine câte un centimetru, ici şi colo.

El se uită la ea cu o privire în care se citea dorinţa, afecţiunea şi mulţumirea.

— E un gând plăcut, murmură el. Deci ai nevoie de o nouă garderobă. Mâine.

— Nu putem face totul mâine. Şi pe urmă s-ar putea să nu vreau să mă dau jos din pat mâine.

— O posibilitate pentru care îţi sunt recunoscător, şopti el. Atunci poimâine vom chema pe cineva aici ca să nu fii nevoită să te dai deloc jos din pat.

— Aici nu e Parisul decadent.

— Negustorii refuză banii în Montana?

— Bârfa circulă repede într-un oraş atât de mic.

— La fel se întâmplă şi la Paris. Şi ce-i cu asta?

Daisy surâse.

— O să fii mereu un copil răsfăţat al norocului?

— În unele privinţe, da. Iar în alte privinţe minore refuz să fiu contrazis. (Smulse nasturele exasperat.) De-acum înainte nasturi mai mici sau butoniere mai mari, declară el, zâmbetul iluminându-i ochii, dacă am să fiu cel care te îmbracă.

— Şi dezbracă.

— Cu atât mai mult e nevoie de înlesnirea operaţiunii.

— Acum aş fi încântată să nu mă mai îmbrac o lună.

— Aranjez eu asta.

— Arogantule.

El surâse.

— Acum ridică-te, ca să scăpăm de...

Aruncându-şi braţele în jurul lui, Daisy îl sărută cu înfrigurare.

— Am spus ce trebuia? întrebă el, zâmbind larg când ea îi dădu drumul.

— Mai bine n-ai fi avut farmecul ăsta mistuitor, atacă ea, încăpăţânată, deşi nu era decât o tachinare şi el ştia asta.

— *Ţi-am adus şi cadouri, ca o măsură a farmecului* meu mistuitor. Sper să dea rezultate.

— În ce fel?

— În felul obişnuit, o necăji el. Acum nu te bosumfla, adăugă, jucăuş, sau nu ţi le voi mai da.

— Nu mă bosumflu, replică Daisy, pe jumătate în joacă, pe jumătate în serios, gândindu-se la toate femeile cărora el le cumpărase cadouri.

— Nu-ţi plac cadourile? întrebă el, ridicând-o în picioare ca să-i poată da jos fusta şi pantalonaşii. O să-ţi placă darurile mele, continuă, imun la mica ei răbufnire, aşezând-o cu spatele sprijinit de pernele albe ca zăpada. Cât de curând.

Apoi o spălă cu apă caldă şi înmiresmată, pregătită dinainte. Gestul în sine era încărcat de erotism, aşa cum cobora el încet cârpa moale de-a lungul coapselor ei, apoi în sus, pentru a şterge urmele actului lor de iubire.

Iar ea fu mulţumită să-l lase să aibă grijă de ea, satisfăcută în iubirea ei, leneşă după momentele de extaz, încălzită de căldura din încăpere şi de simţurile ei încinse.

După ce se spălă şi el, Etienne scoase dintr-un mic portofoliu din piele mai multe imprimate, şi le împrăştie pe pat. Cu un punch pentru sine, şi un lapte cald pentru Daisy, stătură amândoi cu picioarele încrucişate pe acoperitoarea de satin alb, admirând nudurile feminine seducătoare ale lui Bonnard. În diverse stadii de dezbrăcare, femei mignone se îmbăiau sau se dădeau jos din pat, se odihneau indoiente, acoperite sau nu, îmbrăcate cu ciorapi lungi, negri, se admirau în oglinzi, îşi pieptănau languroase părul.

— Sunt frumoase, rosti Daisy, şi foarte stilate în ciorapii lor negri.

— Pălesc prin comparaţie cu tine, iubito, replică ducele, admirând perfecţiunea formelor voluptuoase ale lui Daisy. Mai am una, de un stil diferit, adăugă el, ridicându-se şi aducând un mic tablou.

Tabloul înfăţişa o mamă care tocmai îşi scotea copilul din baie. Era o compoziţie delicată, derivată din stampele japoneze, însă învăluită de o atmosferă emoţionantă imprimată de relaţia dintre mamă şi copil.

— A fost făcut de o pictoriţă americană — Mary Cassatt. Mi-am zis că o să-ţi placă.

Atât mama, cât şi copilul aveau părul negru. Capetele lor erau apropiate, căci mama îşi îmbrăţişa afectuoasă copilul. Daisy simţi o căldură plăcută văzând gingaşa scenă... şi melancolia lui Etienne.

— Eu nu ţi-am cumpărat nimic, rosti ea încet. Mă simt vinovată.

— Nici un cadou nu poate egala copilul pe care mi-l vei dărui.

Aplecându-se, el o sărută, lung şi meticulos, un sărut aprins de dulceaţă şi iubire care devenea tot mai profundă, astfel că ea simţi dulcele fior al excitaţiei cuprinzând-o din nou.

El îi simţi răspunsul, îl simţi gura deschizându-se sub gura lui, gustă dulceaţa limbii ei, simţi tremurul ei de dorinţă pe buze. Cu lejeritate, Etienne absorbi vibraţiile pasiunii ei dătătoare de căldură, amăgind-o şi necăjind-o cu limba, sărutând-o până ce Daisy îşi dori mult mai mult.

Ridicându-şi gura, ducele luă ceaşca goală pe care ea o ţinea în mână şi o puse pe noptieră.

— Nu ştiu dacă Louis are habar sau nu, rosti el, zărind pasiunea din privirea ei, dar laptele de migdale cald, pe care mama lui îl prescria ca liniştitor, a folosit pentru cu totul alte scopuri în lumea arabă.

— Poate de aceea e considerat un panaceu pentru oboseală, murmură Daisy, cu un zâmbet cald şi seducător.

— E posibil, răspunse Etienne. Cu siguranţă că e sănătos, deoarece conţine lapte, miere, migdale şi albuşuri de ou, adăugă el, întorcându-se spre ea. Cu voce încărcată de excitare, continuă: — Şi mai trebuie să te păstrăm sănătoasă.

Îi atinse cu podurile palmelor vârfurile sânilor, se jucă cu ei, mângâindu-i pe partea exterioară, către braţe, după care coborî spre sfârcurile ieşite în afară. Mângâie vârfurile sensibile cu blândeţe, făcându-le să devină rigide, îşi înclină capul ca să cuprindă unul din sfârcuri între buze şi murmură:

— Le pregătesc pentru copilul care va veni.

Supse la început, cu gingăşie, primul sfârc, după care se apucă de celălalt sfârc, până ce Daisy se prăbuşi pe perne, cu toate simţurile concentrate asupra senzaţiei încântătoare produse de gura lui. O dorinţă cumplită, de-a dreptul palpabilă, bombardă fiecare nerv şi fiecare receptor nervos din trupul ei.

— Te vreau, şopti ea, cu degetele prinse în părul lui negru ca smoala, arcuindu-şi spatele ca să simtă mai bine cu sânii atingerea lui, închizând ochii strâns din pricina plăcerii extraordinare.

El nu-i răspunse, ci continuă să ronţăie, să muşte uşor şi să sugă vârfurile proeminente, până ce Daisy se simţi cuprinsă de un flor incandescent de la pometii îmbujoraţi ai obrajilor până la vârfurile degetelor de la picioare.

Iar când el îşi ridică în sfârşit capul, Daisy rămase încremenită câteva clipe, simţind pe palme apăsarea capului lui.

— Deschide ochii, îi ceru Etienne, strecurându-şi palma între picioarele ei.

Iar când ea se conformă, lăsându-şi braţele să cadă şi revenind cu efort din paradisul simţurilor, el adăugă:

— Uită-te la asta.

Aşeză un mic pachet ambalat, pe care îl scoase din sertarul noptierei, pe pântecele ei.

În vreme ce ea se apucă să desfacă panglica de mătase, degetele ducelui străbătură triunghiul de păr negru dintre picioarele ei şi alunecară în jos, către deschizătura umedă.

— Nu mă mai pot concentra când faci asta, icni ea, oprindu-se pentru o clipă ca să absoarbă senzaţiile delicioase pe care le încerca.

— Stai să te ajut, rosti ducele, ignorând admonestarea ei şi desfăcând hârtia argintie cu mâna liberă. Îţi plac?

Înăuntru se afla o duzină de perechi de ciorapi de mătase, într-un curcubeu de nuanţe, cu dungi şi modele luxuriante. Păreau cu toţii delicaţi ca şi cum ar fi fost ţesuţi din pânză de păianjen.

— Sunt superbi.

Atingându-i uşor, Daisy se simţi decadentă numai privindu-i. În mod normal, ea purta numai ciorapi albi sau de culoarea pielii. Aceştia erau ciorapi pentru seducţie, pentru întâlniri galante, pentru dezbrăcare în faţa unui amant. Cu mintea înfierbântată de explorările degetelor lui Etienne, Daisy avu sentimentul că îi era hărăzit să poarte acele culori care personificau dorinţa pură... pentru totdeauna.

— Puneţi-i pe cei negri — aşa cum poartă nudurile lui Bonnard, o invită Etienne. Cu jartierele lila.

— Va trebui să îţi iei mâna.

El clătină scurt din cap şi îşi plimbă degetele de-a lungul buzelor umflate şi umede, pătrunzând uşor înăuntru, apoi tot mai adânc.

Daisy crezu că se topeşte.

— Puneţi-i, insistă el, pe un ton coborât.

Ea se supuse şi când ridică genunchiul şi îl întinse, ca să-şi petreacă ciorapul negru peste călcâi, degetele lui alunecară şi mai adânc, căci poziţia o făcea pe Daisy să se deschidă mai tare, astfel că ea trebui să-şi ţină respiraţia din pricina plăcerii sfâşietoare.

Cum Daisy părea pe moment inertă, ducele o ajută să-şi petreacă jartiera lila peste picior, urcând uşor de-a lungul coapsei ei moi şi pline.

— Nu vreau să fiu atât de dependentă, şopti Daisy.

— Vrei să mă opresc?

În prima clipă ea nu-i răspunse, căci o uşoară obstinaţie mai dăinuia încă dincolo de valul de plăcere fierbinte care o scălda.

— Vrei?

Ea clătină din cap, căci el începu să-şi retragă degetele şi Daisy avea mai multă nevoie în acea clipă de senzaţii decât de autonomie.

— Atunci uite şi celălalt ciorap.

Ea crezu că moare de extaz când îşi ridică celălalt picior ca să-şi tragă ciorapul. Se întrebă chiar dacă se poate leşina dintr-o senzaţie atât de puternică. Privi drept în ochii lui verzi, zâmbitori şi strălucitori.

— O să te fac să mă aştepţi, şopti el.

— Nu poţi.

Însă Etienne ştia precis când să înceteze cu mângâlerile degetelor sau când să le mişte mai încet sau mai repede, mai profund sau mai puţin profund. Ştia cum s-o oprească exact înainte de orgasm.

Câteva clipe mai târziu, ea deschise ochii mari pentru că brusc se simţi lipsită de dulceile lui talent şi, ca o dependentă de droguri, avea nevoie de mai mult.

— Să ştii că şi laptele de migdale are rolul lui, rosti el încet. Nu da vina numai pe mine, adăugă într-o şoaptă înfierbântată.

— Sunt nesătulă. (Vocea lui Daisy tremura din pricina descoperirii făcute şi a dorinţei.) *Tu* eşti de vină.

El nu o dezaprobă, şi zise doar:

— Încearcă să simţi senzaţia asta.

Punându-şi ambele palme în jurul sânului el, apăsă uşor, astfel încât ţesutul moale dintre palmele lui ieşi în afară, iar sfârcul i se întări şi mai mult.

— Şi asta...

Palmele lui alunecară peste suprafaţa interioară a coapselor ei, de la capătul ciorapilor negri de mătase, până la despicătura udă, pe care ei o transformase într-o torţă vie.

Daisy se arcui ca să simtă mai bine palmele lui încinse, însă Etienne o ţintui locului. Palmele lui ardeau pe carnea coapselor ei ca doi tăciuni.

— Senzaţia e mai vie. Îţi pot simţi inima şi venele cum pulsează, iar terminaţiile nervoase îţi sunt sensibilizate. Migdalele sunt extrem de nutritive, adăugă el cu un zâmbet.

— Ce drăguţ, murmură ea.

— Vrei să te sărut?

— Printre altele, răspunse ea, cu voce încărcată de pasiune, zăcând inertă sub mâinile lui.

— O voi face dacă mai deschizi câteva cadouri.

— Trebuie? se bosumflă, marcată de sentimente contradictorii.

Însă ochii ei negri şi voluptuoşi îl seduceau, asemenea ochilor unei amante, nerușinaţi prin puterea lor.

Lui Etienne îi trebui un efort considerabil ca să refuze acei ochi, căci el ştia ce se afla în acele cutii pe când ea nu.

— Trebuie, rosti el ferm, oferindu-i două cutii lui Daisy, ambele de la „Doucet".

Daisy recunoscu emblema casei de modă şi înţelese la ce trebuia să se aştepte, căci lenjeria produsă de Doucet era renumită. Însă corsetul din dantelă albă avea o construcţie diferită. Balenele erau astfel aranjate ca sânii să fie separaţi şi cuprinşi individual în câte o petală înflorată de dantelă. Ţinând corsetul lipit de ea, Daisy îi zâmbi lui Etienne.

— Vrei să vezi dacă mi se potriveşte?

Picioarele ei îmbrăcate cu ciorapi negri alunecară peste marginea patului. Daisy îl aruncă lui Etienne o privire de bacantă, după care se dădu jos din pat şi se îndreptă, goală, spre oglinda mare cât peretele. Aplecându-se uşor, îşi potrivi sânii plini în cele două jumătăţi de scoică din dantelă albă, după care, îndreptându-se, îşi aruncă părul lung şi negru peste umeri. Ţinând corsetul închis cu mâinile la spate, rosti:

— Ştii, bineînţeles, că o să am nevoie de ajutor cu dantelăria.

— La dispoziţia dumneavoastră, replică Etienne leneş şi tărăgănat, cu un accent care semăna perfect cu cel folosit de localnici.

Se dădu jos din pat ca s-o ajute.

— Spune-mi dacă legăturile sunt prea strânse, zise el, trăgând de şnururi.

Operaţiunea înălţă sânii lui Daisy, iar balenele corsetului îi comprimară mijlocul accentuând curbele ispititoare ale şoldului.

— Se potriveşte, rosti încet Daisy, aruncându-i lui Etienne un zâmbet peste umăr.

Ducele făcu un nod elegant la baza corsetului.

— Am o memorie bună, replică ducele, cuprinzând sânii ei în palme şi zâmbindu-i lui Daisy în oglindă. Iar Doucet a înţeles descrierea mea. (Degetele lui se mişcară în sus, către vârfurile tari ale sfârcurilor.) Este destinat plăcerii.

Ţesătura din dantelă era atât de delicată, încât corsetul nu putea să fie folosit în scop practic. Jumătăţile de scoică care sprijineau sânii lui Daisy suportau doar greutatea lor, oprindu-i să se reverse în afară, oferindu-i plăcerilor, iar dantela de la baza corsetului era destinată doar sublinierii îmbinării dintre coapsele unei femei.

Daisy se lăsă pe spate, pe trupul lui, şi îşi sprijini capul de umărul lui Etienne, urmărindu-se în oglindă cum era mângâiată. Ciorapii negri de mătase şi corsetul de dantelă aibă încadrau de minune părţile cele mai feminine ale anatomiei ei. În abandonul ei plin de lascivitate, încărcat de dorinţă fierbinte, Daisy se simţi ca o zeiţă a fertilităţii din trecut, adorându-şi sânii care aveau să hrănească o altă fiinţă şi pântecul fertil.

Ca în imprimatele lui Bonnard şi în tabloul lui Cassatt, Daisy întruchipa o combinaţie dintre o sclavă a senzualităţii şi o femeie fecundă. Înflăcărându-se, ea îşi lipi sânii calzi de pieptul lui şi îl ademeni pe Etienne prin mişcări uşoare şi lascive ale şoldurilor.

— Încă un pachet, o rugă Etienne.

Când Daisy protestă printr-un geamăt, el o ridică în braţe, parcurse scurta distanţă până la pat, după care se aşeză şi, ţinând-o în poală, o întoarse pe Daisy cu faţa spre el. Ridicând-o doar cât s-o potrivească deasupra coapselor lui, Etienne o cobori drept pe erecţia lui rigidă.

— Asta ai vrut? întrebă el moale, în vreme ce Daisy se atârnă de el, aşteptând ca valurile ameţitoare de plăcere să o inunde. E mai bine?

Se ridică uşor în sus apăsând, în acelaşi timp, în jos şoldurile lui Daisy.

— Nu te îndepărta, rosti el, cu voce îngroşată.

Toate simţurile lui Daisy se acordau cu membrul lui rigid care-o umplea, penetrând-o ca pe o ofrandă pe altarul plăcerii erotice. Restul universului nu mai conta, ci numai senzaţiile, numai nevoia ei teribilă.

Întinzându-se după cutia mai mare, ducele rupse panglicile, dădu la o parte capacul şi scoase o rochie diafană, galbenă ca o rază de soare, ca şi cum Etienne

n-ar fi fost conştient de delirul în care se zbătea Daisy. Îi introduse braţele în mânecile brodate cu dantelă, îmbrăcând-o cu blândeţe că pe un copil, trăgând materialul peste umerii ei într-o adiere de mătase parfumată. Straturi-straturi de dantelă crem ornamentau mânecile largi şi cădeau într-o splendoare vălurită peste decolteul larg.

— Etienne, mor...

— Aşteaptă...

Braţele lui păreau nişte menghine de oţel pe şoldurile ei.

— Nu.

Daisy luptă cu apăsarea mâinilor lui.

— Încă un minut.

Vocea lui era calmă, ca şi cum partea cea mai dură a corpului lui nu s-ar fi aflat înăuntrul ei, ca şi cum ea n-ar fi gemut deasupra coapselor lui, ca şi cum el ştia cu cât ar fi fost mai bine dacă Daisy ar fi aşteptat.

Cu mâinile lui ţinând-o strâns de şolduri, ea nu se putea mişca, aşa că închise ochii, lăsându-se cuprinsă în întregime de excitarea care îl încingea corpul precum un soare fierbinte de august.

O clipă mai târziu el îşi mută palmele, încet... şi dezlegă funda de la gâtul ei cu meticulozitate. Rochia căzu deschisă în jurul ei, încadrând corsetul din dantelă albă şi sânii înălţaţi, alunecând peste carnea moale a coapselor şi peste picioarele goale ale ducelui.

— Îţi place?

Îi mângâie uşor sfârcurile, forţând-o să se deschidă mai mult cu o mişcare înceată în sus, îndoindu-şi picioarele sub ea ca să-i poată sprijini greutatea.

Răspunsul ei afirmativ se stinse într-un oftat de plăcere.

— Mă bucur, murmură el. Acum ţi-ar place să ai orgasm?

O ridică, astfel ca Daisy să alunece pe erecţia lui, apoi o apăsă din nou în jos, începând un ritm moderat de retrageri şi penetrări.

Ea rămase fără grai pe moment, însă Etienne înţelese perfect semnificaţia respiraţiei ei oftate şi a

degetelor care i se încurcau în păr. De fiecare dată când ea se ridica îi săruta sfârcurile. Iar de fiecare dată când o apăsa în jos căuta s-o ţină tot mai mult aşa, până ce simţea că ea tremură. Până când se făcu auzit oftatul ei de eliberare.

Ducele îi mângâie părul şi o sărută, cu mâini blânde, liniştitoare, conştient că pofta ei insaţiabilă putea dura încă vreo câteva ore.

Ştia că de vină, în parte, erau circumstanţele. Pentru o femeie senzuală cum era Daisy, săptămânile de celibat reprezentau o explicaţie pentru plăcerea ei lacomă.

— Te iubesc, rosti Daisy în şoaptă, lângă umărul lui.

— Şi eu te iubesc, răspunse ducele, rostind acum cu uşurinţă cuvintele pe care evitase să le spună toată viaţa. (Nu înceta să se minuneze de faptul că paradisul pe pământ era întruchipat de o singură brunetă frunoasă care îi prinsese inima în laţ.) Te voi face fericită.

Ea îşi înălţă capul şi zâmbi.

— Deja m-ai făcut...

În acel moment se simţea atât de sufocată de iubire încât îşi dorea o mulţime de leagăne şi şiruri întregi de bebeluşi din partea acestui bărbat pe care îl iubea până la pierderea de sine. Îşi dorea pentru tot restul vieţii zâmbetul lui uşor ironic, blândeţea şi pasiunea lui magică. *Oare acest zâmbet răpitor sau linia oblică a sprâncenelor lui negre vor fi copiate exact de copil — s-ar supăra dacă era fată? Unii bărbaţi se supărau.*

— Vrei băiat sau fată? întrebă ea, dorindu-şi să-i mulţumească.

— Tu ce vrei? răspunse el cu o întrebare.

— Şi una şi alta.

— Atunci e uşor. Vei fi oricum mulţumită. Şi vei putea avea oricând mai târziu al doilea copil.

— O să te încui undeva ca să nu mă mai laşi singură, rosti Daisy moale, odihnindu-se într-o mare de mătase galbenă. *Ca să-mi poţi dărui mai mulţi copii.*

— Vino şi tu cu mine, câteodată, şi o să putem concepe copii şi la Paris. Însă Montana îmi place foarte

mult, adăugă el iute, zărind brusca îngrijorare din ochii ei.

— N-ai văzut tu prea multe, replică Daisy cu un zâmbet recunoscător, ştiind că ei rostise vorbele doar ca să-i îndepărteze temerile.

— Eşti aici. Asta-mi ajunge. Iar Justin poate învăţa cum să se descurce singur astfel ca să fiu mai disponibil pentru tine şi să mă poţi încuia undeva doar pentru plăcerea ta.

— Ce idee fascinantă. Îmi faci tu invitaţia?

El zâmbi.

— Probabil.

— Probabil că nu, vrei să spui.

— Ei, sunt diplomat în prima noastră noapte împreună după atâta timp. (Etienne zâmbi şi mai mult.) Nu prea am vorbit mult.

Aşa că discutară o mulţime în acea noapte, printre momentele de joacă şi cele de dragoste. Se încolăciră pe canapeaua din faţa focului sau se întinseră pe patul larg şi discutară despre viitorul lor, despre copilul lor, despre speranţele, visele şi extraordinara minune a dragostei lor. Amândoi fiind nişte oameni practici în esenţă, chiar cinici uneori în privinţa dimensiunii binelui în lume, Daisy şi Etienne căzură de acord că spiritele şamanilor sau ale altor zei necunoscuţi întinseseră o mână binevoitoare când ei se întâlniseră în acea noapte la Adelaide.

— Când te-am cunoscut nu mi-ai plăcut, rosti Daisy, sprijinindu-se de corpul lui.

— Nici tu nu mi-ai plăcut, replică Etienne, tolănindu-se cu braţele sub cap, însă atunci nu căutam o prietenă. În alte privinţe, te-am găsit, bineînţeles, fascinantă.

— Atunci trebuie să mulţumim înclinaţiei tale către plăceri pentru întâlnirea noastră.

Daisy se uită la el cu o privire cochetă şi jucăuşă.

— Aşa e, încuviinţă el cu o mişcare scurtă a capului. Şi piciorului pe care şi l-a rupt la polo baronul Caras. Deşi la această listă trebuie adăugată şi inistenţa lui

Valentin. Îl respinsesem deja de trei ori înainte de a capitula. Pe atunci nu prea luam masa de seară în oraş.

— De ce?

Daisy se agită uşor şi formele ei voluptuoase îl abătură lui Etienne atenţia pentru câteva clipe. Iarăşi o dorea. Nu iarăşi... ci mereu.

— Spune-mi, insistă ea, vrând să afle mai multe despre bărbatul care devenise universul ei.

Uneori Daisy părea atât de inocentă, ca o fată, prin deschiderea expresiei şi prin curiozitatea lipsită de prejudecăţi. Asta îl făcea pe Etienne să-şi aleagă mai atent cuvintele, ca şi cum cinismul vieţii lui de dinaintea lui Daisy ar fi putut stinge acea poftă vie de a cunoaşte.

— Aveam un bucătar excelent, rosti el, enunţând, de fapt, adevărul, însă evitând motivele cheie, cluburile aveau pivniţe cu vinuri foarte bune, iar conversaţiile la masă mă plictiseau. Se ajungea invariabil la bârfă.

— Mâncai singur?

Daisy şi-l imagina stând singur la o masă lungă cât o zi de post.

— De obicei nu, răspunse el evaziv, începând să găsească subiectul neplăcut.

De obicei cina într-unul din saloanele intime ale restaurantelor la modă, în compania prietenilor şi a câtorva doamne frumoase şi dornice de distracţie.

— El bine?

— Nu întreba, iubito, replică ducele, acum de-a dreptul iritat. Ce a fost a fost.

— Oh! (Daisy îşi dădu brusc seama că imaginea idilică din mintea ei era incorectă.) Dar acum mă iubeşti la nebunie, continuă ea lute.

— La nebunie, şopti el, luându-şi braţele de sub cap şi plimbându-şi palmele de-a lungul spinării ei. O nebunie adâncă cât oceanele. O nebunie de tânăr îndrăgostit. O nebunie atât de mare, că mi-ai putea cere să renunţ la polo şi eu m-aş supune.

Candoarea zâmbetului lui o încălzi. Palmele care se odihneau la baza spinării ei reprezentau un gest de posesiune blândă pe care ea îl înţelegea, pentru că sufletul ei intrase în armonie cu sufletul lui.

— Până când brazii vor îngălbeni... şopti ea, mângâind părul lui, răsfirat în valuri pe pernă.

♥♥♥♥♥

Auzind uşa deschizându-se şi închizându-se, Daisy deschise leneşă ochii.

— Cât e ceasul? întrebă ea somnoroasă. Eşti deja îmbrăcat.

— Unsprezece.

— Te-ai sculat de mult?

Daisy se întinse cu voluptate, satisfăcută de amintirile încântătoare despre noaptea care trecuse.

— Nu, răspunse amabil Etienne, apropiindu-se de pat. Pari odihnită.

Se aplecă s-o sărute, o mângâiere dulce a buzelor lui pe buzele ei.

— Mmm. N-am dormit atâta...

— Din Paris?

Ea surâse şi îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte.

— Mă ţii mereu trează până târziu.

— Din câte îmi amintesc, zise el, îngroşându-şi glasul, tu ai fost cea care ai zis: „Măcar încă o dată".

— Nu te-am auzit plângându-te, rosti ea cu voce îmbufnată, uitându-se la el pe sub genele pe jumătate coborâte.

— Nimeni nu m-a acuzat vreodată de prostie, replică el cu privirea amuzată.

— Ar trebui să-mi cer scuze?

— Nu. Primeşte recunoştinţa mea profundă.

— Atunci poate că nu te va deranja să-ţi pun... o mică întrebare.

— Ascult.

— O să fim ocupaţi astăzi cu redecorările la care a cerut ajutorul Louis şi poate cu ceva cumpărături?

— Presupun că da. Mai e ceva?

— Crezi că poţi face dragoste cu mine... ăă... înainte... de toate astea?

— *Am o presimţire, zise ducele zâmbind, începând* să-şi deschele cămaşa, că nivelele productive vor fi scăzute pe aici.

♥♥♥♥♥

— Unele nivele productive, îl corectă ea. *Eu* fac tot ce pot ca să-ţi produc copilul.

— Mda. Va trebui să-mi termin treburile *mele* în vreme ce dormi.

Îşi aruncă la picioruł patului cămaşa.

— Astfel ca să mă poţi distra când sunt trează.

Aşezat pe pat şi aplecându-se să-şi scoată cizmele de călărie, el o privi peste umăr.

— Poate că vrei doar să stai în pat, iar eu să trec din când în când ca să văd dacă eşti pregătită să fi distrată.

— E o idee, şopti Daisy, şocată de posibilitatea de a fi tentată să-şi permită un asemenea capriciu.

Pentru o femeie a cărei viaţă se concentrase în jurul carierei, Daisy găsea de-a dreptul alarmantă disponibilitatea ei de a juca rolul concubinei pasionale. Însă răspunsul trupului ei *era mai puţin* intelectual. Corpul îi tremura deja, gata de primire, aşteptând.

O clipă mai târziu Etienne dădu cuvertura la o parte, îşi lăsă încet trupul peste trupul ei şi zise:

— E dimineaţă, domnişoară Black, şi eu sunt aici ca să te trezesc.

În acel moment Daisy nu-şi mai puse nici o întrebare cu privire la motive. Simţi doar cum se topeşte în jurul lui, simţi cum lumea dispare, simţi o fericire înflăcărată, strălucitoare, învăpăindu-i răsuflarea, bătăile inimii şi nervii: el era un drog pe care ea îl consuma cu poftă.

♥♥♥♥♥

Trăgând ceva mai târziu draperiile, pentru a lăsa soarele să intre, ducele comandă pentru Daisy micul dejun la pat. După ce Daisy termină, el o ajută să se spele şi să se îmbrace cu hainele pe care i le adusese de acasă, din Helena.

— Ai fost deja în oraş? întrebă Daisy când îşi văzu hainele atârnând în dulap. Ai dormit ceva?

— Trebuia să-mi scot caii, răspunse el, luând o *jachetă de lână din dulap* şi evitând să răspundă direct la întrebarea ei despre somn. Acum pune-ţi asta pe tine şi o să te iau la o partidă de călărie.

Daisy şedea pe pat, îmbrăcată cu pantaloni de călărie din piele şi un pulover călduros, legănându-şi picioarele goale.

— Cum ţi-ai transportat caii?

— Într-un vagon special pe calea ferată. I-am descărcat şi reîncărcat la Dale's Livery. Însă n-am vrut să-i las prea mult timp acolo. Sunt obişnuiţi să fie îngrijiţi.

— Ca şi mine, surâse Daisy.

— Nu chiar.

— O să te plictiseşti de pretenţiile mele?

Cuvintele ei erau sincere, dovedeau preocuparea şi îngrijorarea faţă de propriul ei fel de a fi.

— O să-ţi dau de ştire, răspunse Etienne, încheind nasturii mari, roşii, dacă o să mă plictisesc.

— Te iubesc prea mult, declară Daisy, aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui.

Universul ei avea dintr-o dată un scop doar prin prezenţa lui Etienne, prin atingerile, zâmbetul şi dorinţa lui. Copilul lui, care creştea în pântecele ei, nu făcea decât să intensifice imensa ei iubire, ca şi cum Daisy ar fi fost un recipient al pasiunii lui, o păstrătoare a acelei iubiri, o femeie satisfăcută şi împlinită numai în braţele lui.

— Îmi aparţii, rosti el încet, simţind părul ei moale sub bărbie şi ţinând-o strâns pe Daisy cu braţele. Iar eu îţi aparţin. Şi o să te iubesc... mereu.

— Mă irită, Etienne, rosti Daisy, privindu-l, să fiu atât de chinuită de nevoia de tine.

— Şi eu sunt obsedat de tine, draga mea. Nu pricep cum, dar suntem amândoi uimitor de norocoşi.

— Şi chiar îţi place în Montana?

— Montana e frumoasă — ca tine. Şi cum deţin acum şase mii de acri de teren odată cu casa, ce-ar fi să explorăm teritoriul împreună?

♥♥♥♥♥

Cu Daisy pe post de ghid, traversară amândoi valea şi începură să urce pe deaiurile care mărgineau ţinutul.

Etienne nu o văzuse pe Daisy călărind niciodată până atunci, căci ea socotise plimbările din Bois ca fiind prea sedentare. Era o călăreaţă înzestrată, aşa

cum se aşteptase şi Etienne, gândindu-se la trecutul ei. Şedea confortabil în şa, ţinând hăţurile cu o uşurinţă care era doar la îndemâna celor mai buni călăreţi.

Îmbrăcată cu pantaloni de piele, mocasini şi jachetă cu nasturi roşii, cu părul lung şi negru fluturând liber pe umeri, Daisy părea în armonie cu frumuseţea naturală a ţinutului. Ea cunoştea bine terenul şi îi indică lui Etienne zone de interes pentru el, arătându-i cele mai apropiate indicatoare de graniţă. Era familiarizată cu toate măsurătorile făcute. Când el se minună din pricina informaţiilor pe care ea i le oferi, Daisy replică:

— Luptăm de aproape treizeci de ani pentru pământul nostru. În ultimii zece ani am fost chiar eu implicată, aşa că ştiu hărţile topografice la fel de bine cum îmi cunosc numele. La fel de bine cum cunosc legea mineritului. Probabil, adăugă ea schiţând un zâmbet, la fel de bine cum cunoşti tu dezvoltarea căii ferate.

El o privi apreciativ.

— Atunci ar trebui să profit de experienţa ta.

— Eu cu siguranţă m-am bucurat de a ta, zise Daisy pe ton jucăuş. După noaptea trecută, simt că-ţi sunt datoare. Ce vrei să ştii?

Discutară despre posibilităţile de a extinde proprietăţile miniere, despre locaţiile celor mai noi depozite, despre profiturile scoase din extragerea cuprului, atât pe termen scurt cât şi pe durată mai mare, despre noile filoane carbonifere, despre organizaţiile muncitoreşti care tocmai iuaseră fiinţă.

Ducele înţelegea bine căile ferate, însă competenţa lui Daisy în privinţa mineritului era imbatabilă. La mijlocul după amiezei, când se opriră ca să se odihnească şi să se înfrupte din coşul cu alimente pregătit de Louis la plecarea lor, Daisy şi ducele începură să exploreze amănunţit posibilităţile de asociere ale lui Etienne la afacerile familiei ei.

Mâncară sandvişurile simple cu carne de vită şi plăcinta cu piersici pregătită de bucătăreasă şi băură din apa limpede şi rece a unui mic pârâu aflat la marginea unui luminiş. Iar când Daisy căscă pentru a

treia oară în cursul unei propoziții, ducele îi propuse un pui de somn înainte de a porni înapoi spre casă.

— Trebuia să cumpărăm haine pentru copil. E prea târziu?

— E trei și jumătate. N-avem timp să ne întoarcem acasă, să ne schimbăm și să plecăm în oraș. Mergem mâine... dacă te vei trezi suficient de devreme, o tachină el.

— Nu îmi asum întreaga vină pentru oboseală, protestă Daisy, amuzată.

— Nici n-ar trebui. Zâmbetul lui era cald, căci Etienne își amintea cu plăcere de scena de dragoste din Newport. Însă cum copilul va avea nevoie de garderobă abia peste șapte luni și jumătate, mă gândesc că mai putem aștepta o zi ca să mergem la cumpărături. Săptămâna asta n-ai voie să muncești — doar să te odihnești și să ai grijă de tine.

— Și de tine.

— Și de mine, o aprobă el.

Îi confecționă un pat din ramuri aromate de brad, o acoperi cu haina lui și se așeză lângă ea, ținând-o de mână cât timp Daisy dormi. Pentru un bărbat permanent neliniștit, acum era senin. Pentru un bărbat care nu cunoscuse niciodată împlinirea prin iubirea unei femei, acum era transformat. Iar pentru un bărbat care se considerase un de Vec, un element ai tradițiilor și trecutului țării sale, ședea acum pe pământul lui proaspăt achiziționat, într-un ținut de frontieră, ținând mâna caldă a unei femei care îl adusese atât de departe de casă.

Și care avea să-l facă în curând tată.

Cu o nouă înțelegere a priorităților.

Bourges trebuia să se implice mai activ în afacerile lui. Avea încredere în el. Și Justin trebuia să înceapă să-și asume niște responsabilități.

După ce copilul avea să se nască iar Daisy avea să-și rezolve procesele pe rol, trebuia să negocieze petrecerea unei perioade de timp pe an la Paris.

Zâmbi ușor.

Poate.

Soarele ajunsese la orizont, într-o mare de raze portocalii. Rămase acolo câteva minute deasupra crestelor umbrite ale munţilor, după care dispăru, lăsând în urmă cerul colorat în auriu şi roşu.

Liniştea luminişului din pădure păru să se adâncească odată cu venirea serii.

Ca şi cum ar fi sesizat dispariţia luminii, Daisy deschise ochii şi avu nevoie de câteva clipe de dezmeticire până să-şi amintească unde era.

— Îmi pare rău că am dormit atât de mult, murmură ea, cu mâna strânsă de palma caldă a lui Etienne, simţind protecţia şi solicitudinea lui. Ţi-e frig?

El clătină din cap.

— Tocmai a apus soarele.

— Presupun că trebuie să mă scol...

— Te pot duce eu înapoi.

Daisy îşi dădu seama că el ar fi făcut-o şi se întrebă dacă grija indulgentă arătată de Etienne n-o transformase într-o răsfăţată în ochii altora. Pur şi simplu nu era în stare să întreprindă nimic pentru sine, chiar dacă ar fi vrut; o schimbare şocantă faţă de fosta ei existenţă independentă.

— Noaptea trecută *a fost* epuizantă. În seara asta o să fiu mai prudent şi o să te las să dormi.

— Trebuie să fi obosit, rosti Daisy, ridicându-se în capul oaselor.

— Mă simt bine. Mergem?

Când ajunseră acasă, Etienne insistă ca Daisy să intre în casă, în vreme ce el va duce caii în grajd.

— Îmbracă-te cu ceva comod pentru cină. Louis mi-a spus că noua noastră bucătăreasă e categorică în privinţa orelor de masă.

— Ar fi trebuit să mă trezeşti mai devreme. Am întârziat?

— Pot oricând să angajez o altă bucătăreasă, dragă. Tu... eşti de neînlocuit. Cred că am ajuns la timp ca să evităm o dispută.

♥♥♥♥♥

Cina fu servită în stil franţuzesc cu uşoare tente creole, căci femeia pe care o angajase Louis era originară din New Orleans.

Sosul de la peşte era un amestec subtil de sos de scoici şi de şalău, cu o aromă delicată care îi amintea lui Daisy de parfumul de mentă. O combinaţie ciudată.

Carnea şi ardeii erau fierbinţi şi condimentaţi, serviţi lângă o garnitură de orez gălbui la fel de atrăgător ca aspect pe cât de bun era la gust.

Când se ajunse la plăcinta cu cremă de lămâie, atât de delicioasă încât Daisy mâneă trei porţii, în vreme ce Etienne o privea amuzat, ea zise:

— Pentru talentul pe care îl are, bucătăresei tale trebuie să i se respecte toate ordinele. La ce oră trebuie să ne sculăm pentru micul dejun?

Etienne izbucni în râs.

— Să sperăm că putem negocia. Cred, totuşi, că şi ea îşi cunoaşte valoarea.

— Unde ai găsit-o?

— De fapt, Louis a găsit-o. El i-a angajat pe toţi. Chiar *e* bună, nu-i aşa? Mai ia o porţie, îi oferi el.

— O să mă îngraş prea tare.

— Eşti în vacanţă.

— După cum vezi, rosti ea, întinzându-se după o altă prăjitură în formă de lebădă, în actuala stare a mea funcţionează şi cel mai simplu pretext.

— Mai am şi alte zeci de pretexte când vei avea nevoie de aşa ceva.

— Sunt o condiţie a nobleţei tale?

— Nu, sub influenţa lui *maman*, pretextele nu erau necesare. Ea încuraja întotdeauna libertatea de alegere.

— Şi totuşi ai rămas căsătorit împotriva sfatului ei.

— Nu părea să conteze până te-am cunoscut pe tine. Aveam vieţile noastre separate.

— Spune-mi că eşti fericit, şopti Daisy, resimţind acut senzaţia de nesiguranţă când îl auzise cât de *indiferent vorbeşte despre căsătoria lui.*

Singuri în sufrageria luminată de lămpi, şezând la o masă mult prea mare pentru două persoane, într-un

spaţiu mărit şi mai mult de tavanul din bărne, păreau amândoi izolaţi, nu numai în cadrul încăperii decorate cu mobilier greu şi arme, dar şi faţă de lume în acea vale montană aflată la şapte mii de mile distanţă de Paris.

— Fericit e un cuvânt prea blând, răspunse el încet. Mulţumit, la fel. Deşi mă simt în ambele feluri. Am călătorit prin toată lumea într-o căutare permanentă a ceva... necunoscut, intangibil. Nu înţelegeam că te căutam pe tine... ca să pot sta copleşit de încântare şi să te văd în cămaşa mea de noapte, cu mânecile suflecate şi ciufulită şi cu pudră de zahăr pe buze.

— Bine, rosti ea simplu, ca un copil, satisfăcută, cu vechii demoni care îi măcinau sufletul potoliţi de vorbele lui. Şi mă bucur că-ţi place rochia mea de seară, continuă Daisy, lingându-şi zahărul de pe buze şi zâmbind, ca să-şi exprime şi mai bine mulţumirea. O să port creaţiile lui Doucet altădată.

— Poţi să nu le porţi niciodată. Nu-mi pasă. Ducele şedea tolănit pe scaunul lui, relaxat, ţinând detaşat cu o mână paharul cu coniac. Îmi place cum îţi stă cu cămaşa mea de noapte.

Articolul din bumbac alb cădea pe Daisy în falduri mari aşa cum şedea ea, cu picioarele ghemuite sub şezut, pe unul din cele mai mari scaune. Culoarea neprihănită îi accentua bronzul pielii şi negreala părului. Pentru a sublinia contrastul, buzele îi erau roşii ca nişte cireşe.

— Adelaide n-ar înţelege, nu-i aşa? adăugă el încet. Nici Valentin. Amândoi preferă să aibă oameni în jurul lor. Mie îmi place să fiu singur cu tine.

— Dacă n-ar fi familia mea care să mă preocupe, replică ea, am putea îndigui valea asta şi ne-am putea izola de restul lumii.

— Nu vreau să mă gândesc la familie în seara asta, rosti ducele cu un oftat. Hai să mai rămânem aşa încă câteva ore. Mâine va trebui să mergem în oraş, chiar dacă pentru puţin timp. Este imperios necesar să fie începute lucrările la liniile de telefon şi de telegraf.

♥♥♥♥♥

Înainte de a urca la etaj, Etienne vru să-şi verifice caii, în prima lor noapte petrecută într-un nou grajd.

— Mă întorc imediat, promise el, trăgând scaunul lui Daisy şi ajutând-o să se ridice de la masă.

— Vin cu tine.

— Atunci trebuie să-ţi găsim o haină lungă. Jachetele tale scurte şi cămaşa asta de noapte nu-ţi vor păstra picioarele calde.

Îmbrăcând-o pe Daisy cu haina lui de lână, îşi luă pe el o haină de piele şi o ridică pe Daisy în braţe.

— E prea rece pentru picioarele goale, zise el.

Întinse mâna, descuie uşa şi o deschise larg.

— Iar eu sunt prea leneşă după patru prăjituri, adăugă Daisy, sprijinindu-se mai bine de umărul solid al lui Etienne când ieşiră amândoi afară pe verandă.

— Nu trebuie să vii şi tu. Aşteaptă-mă în pat.

Etienne se întoarse pe jumătate ca să intre înapoi în casă.

— Nu. Trec printr-o perioadă de dependenţă cumplită. Îmi place să mă duci în braţe, să mă ţii aşa şi să nu mă părăseşti niciodată, să-mi spui că adori fiecare fir de păr de pe capul meu, fiecare deget de la mâini şi de la picioare, fiecare răsuflare a mea. Şi să mă săruţi.

El se conformă, cu un zâmbet ironic apărut în colţul gurii.

Drumul până la grajd fu întrerupt de alte câteva obligaţii plăcute, de natură similară, îndeplinite sub un cer de noapte plin de stele scânteietoare. Răsuflările lor se îngemănau în aerul tare şi rece de toamnă, însă inimile le erau calde de iubire.

— Te iubesc mai presus de stele şi de limitele galaxiei, şopti Daisy, în vreme ce Etienne o aşeză pe podeaua acoperită cu paie a grajdului. Iar acum nu îmi mai pasă dacă o mie de generaţii de Vec se vor răsuci în morminte când vei divorţa.

— Nici măcar nu trebuia să te gândeşti la ceva atât de nobil, replică încet Etienne, cuprinzând-o pe Daisy

♥♥♥♥♥

cu braţele. Tu nu eşti motivul sau scuza, ci numai imboldul pentru un divorţ pe care ar fi trebuit să îl duc la îndeplinire cu ani de zile în urmă.

— Uneori mă simt tristă, reluă Daisy, pentru că sunt cauza dizgraţiei cu care te tratează o parte din cei care constituie lumea ta.

— Doamne, Daisy, nu spune asta. Nici măcar să nu te gândeşti la aşa ceva. (Îi ridică bărbia cu blândeţe şi continuă pe un ton foarte scăzut): — Tu eşti motivul şi esenţa celor mai mari bucurii din viaţa mea.

— Deci nu te însori cu mine... doar... din pricina... copilului.

— Nu mă însor cu tine din acest motiv. Mă însor cu tine pentru că eşti crucială pentru existenţa mea. Nu pot concepe să trăiesc fără tine. (Oftă şi îşi plimbă mâinile de-a lungul braţelor ei.) Deşi sper să ai răbdare. O să mai dureze nişte luni.

— Am putea să ne căsătorim în noaptea asta, rosti Daisy, ezitând la ultimele cuvinte, stingherită că era atât de insistentă.

— Spune-mi cum, rosti ducele, căci i se oferea un vis pe care n-avea de gând să-l refuze indiferent ce i s-ar fi cerut în schimb.

— Zeii mei nu sunt şi ai tăi... însă sunt spirite binevoitoare.

Îşi amintea perfect de totemuri, de existenţa lor interată tuturor culturilor tribale, înţelegând că Daisy îi oferea căsătoria în modul obişnuit al lumii ei.

— Te voi lua de soţ. Am spus-o acum şi aşa să rămână.

Trupul ei era cald şi cu chipul ridicat spre chipul lui, radiind iubire.

— Te voi lua de soţie.

Mâinile lui o apucară de umeri şi Etienne se aplecă să-i sărute buzele moi şi calde, mulţumind spiritelor binevoitoare, care vorbeau prin vânt şi prin întunericul nopţii — zeii care protejau indienii Absarokee de demoni necunoscuţi şi duşmani cunoscuţi, zeii care iubeau poporul de pe câmpiile nordice.

— Şi aşa să rămână, şopti Daisy cu ochi umezi, parafând legământul lor.

Capitolul 31

Urmară câteva săptămâni idilice, o vreme de vacanţă, muncă şi plăceri, un anotimp de înflorire şi cimentare a apropierii dintre doi oameni care nu îşi dăduseră seama până atunci ce infinitate de nuanţe cuprindea noţiunea de intimitate.

Într-o zi cumpărară îmbrăcăminte pentru copii, deşi lui Daisy i se făcuse ruşine şi teamă exact în clipa intrării în magazinul care vindea lucruri pentru părinţii cu dare de mână.

— Spune-le că vei cumpăra hainele drept cadou, îi sugeră Etienne. E un motiv cât se poate de nevinovat.

Ceva mai târziu însă, ieşind încărcaţi de pachete din magazin, Daisy declară pe un ton vag neliniştit:

— I-ai văzut cum şuşoteau când am plecat? Nu m-au crezut.

— Nici eu n-aş fi făcut-o văzând cum tremuri şi te îmbujorezi, răspunse el, surâzând vesel.

— Ar fi trebuit să plecăm chiar atunci.

— Dac-am fi procedat aşa, acum n-am mai fi avut toate lucruşoarele astea. Nu contează ce gândesc alţii.

Oprindu-se brusc, Daisy inspiră adânc.

— Tata mi-a spus să nu mă preocupe opiniile altora.

— Un sfat excelent, replică ieneş ducele. Iar acum ai hăinuţele de copii pe care ţi le doreai.

— Sunt superbe, nu-i aşa?

— Categoric.

— Hai acasă să ne ultăm la ele, propuse ea cu vocea exaltată de bucurie.

— Hai, fu ducele de acord, încântat de chipul îmbujorat şi fericit al femeii pe care o iubea.

Oricare dintre cunoscuţii săi din cluburile pariziene ar fi rămas înterzis dacă ar fi ştiut că ducele de Vec avea să-şi petreacă după-amiaza admirând îmbrăcăminte pentru copii.

♥♥♥♥♥

Plecară în vacanţă pentru câteva zile, sus pe munte, la cabana lui Daisy, ascunsă pe o pajişte alpină izolată. Vremea era ideală. Toamna colora frunzele din văi într-o panoplie de culori; cu cât urcau mai sus soarele părea mai aproape şi mai cald, iar noaptea stelele păreau a se găsi doar la o aruncătură de băţ. Daisy şi Etienne zăceau în lumina soarelui după-amiezele şi sub stele nopţile, cu trupurile îngemănate, cu inimile bătând la unison, cu sentimentele de mulţumire şi iubire prea copleşitoare ca să mai poată fi cuprinse în perimetrul strâmt al celor două cuvinte.

Discutară despre planurile lor şi despre posibilitatea de a face în curând un drum până la Paris.

— După ce divorţul se va încheia, ar trebui să ne căsătorim în Franţa, propuse Etienne, ca să asigurăm moştenirea copilului nostru.

— N-am nevoie de banii tăi.

— Pe mine mă interesează ca moştenitorul nostru — moştenitorii, se corectă Etienne cu un zâmbet, să aibă acces legal la averea mea.

— Am banii mei.

— Totuşi aş vrea ca tribunalele franceze să dea legitimitate căsătoriei noastre. Pe lângă asta, banii tatălui tău sunt împărţiţi cu restul tribului.

— Averea lui Blaze e mai mult decât suficientă pentru familie. Noi, copiii, dispunem de fonduri special constituite.

— Dacă nu ne căsătorim în Franţa, atunci nu doar moştenirea averii, ci şi a titlurilor ar putea fi pusă în discuţie.

Daisy ezită o clipă, şocată de ideea că atât copilul ei, cât şi ea însăşi vor fi purtători de titlu. *Ce ciudat,* îşi zise ea, care socotise mereu aristocraţia atât de îndepărtată de modul ei firesc de viaţă. Cu toate astea, nu avea nici o scuză pentru propriile prejudecăţi care puteau greva viitorul copiilor, aşa că fu de acord.

— Câte titluri ai?

El dădu din umeri, apoi zâmbi, căpătând o expresie jucăuşă în privire.

— Destule ca să umplu o întreagă creşă dacă vrei.

— Ia spune-mi cam la ce te-ai gândit.

Vocea ei părea uşor ironică.

— Nu m-am gândit la ceva anume. Tu ai spus că vrei mai mulţi.

— Câte titluri? insistă ea, întinzându-se lângă Etienne pe o blană.

— Justin dispune deja de câteva.

— Înţeleg. Câte au mai rămas.

— Nouă.

— Mmm. O mulţime.

Însă limba ei roz se ivi, umezindu-i buza superioară, şi Daisy se întinse ca să ajungă la gura lui zâmbitoare.

Discutară infinitele posibilităţi printre fraze întretăiate, legate nu atât de titluri cât de plăcere şi căzând de acord în cele din urmă să îşi umple camera copiilor după pofta inimii.

♥♥♥♥♥

În cursul săptămânilor care urmară, în vreme ce Daisy ajută la rezolvarea procesului din instanţă, Etienne îşi petrecu zilele trecând în revistă proprietăţile miniere, îngrijindu-se cât putea mai bine de afacerile lui din Europa pe calea telegramelor şi negocijnd cumpărarea unei căi ferate locale.

Hazard şi Trey îl însoţiră, aşa că până la sfârşitul lunii, Etienne se decise să investească în două proprietăţi. Una pe care se găsea noua mină de cupru Braddock-Black, permiţând astfel dispariţia disputelor legate de filoanele de minereu, cealaltă aflându-se la Butte.

Serile, Daisy şi ducele se întorceau în valea Clear River, într-o casă renovată conform îndrumărilor lui Louis şi transformată dintr-o locuinţă de burlac într-o reşedinţă confortabilă de familie. Cinau neprotocolar într-un mic salon, făceau dragoste ca doi proaspăt îndrăgostiţi în fiecare noapte şi adormeau unul în braţele celuilalt.

Iar dacă paradisul putea fi descris în termeni vizuali, ar fi trebuit să se inspire din fericirea şi armonia existenţei lor.

♥♥♥♥♥

Capitolul 32

Într-o dimineaţă de sâmbătă Daisy dormi, ca de obicei în ultima vreme, mai mult. Era un lux pe care începuse să şi-l permită pe măsură ce copilul îi consuma tot mai mult din energie. Etienne se sculase în zori, aşa cum proceda adesea, pentru a călări împreună cu grăjdarii ponenii pentru încălzirea de dimineaţă.

Plănuia să se întâlnească cu Hazard şi Trey pentru a coborî împreună cu ei într-o inspecţie într-una din minele lor.

După ce îşi urmări timp de o oră caii, ducele se îndreptă călare către mina Ruby. Fiind o proprietate mai veche Braddock-Black, mina fusese deja intens exploatată, ajungându-se acum la aproape trei mii de picioare sub pământ.

♥♥♥♥♥

— Nu veţi avea nevoie de haină, declară Hazard întâmpinându-l pe duce în faţa biroului managerului. O puteţi lăsa înăuntru. Dânsul e George Stuntz, managerul minei Ruby.

Odată făcute prezentările, începu o discuţie legată de exploatarea curentă a nivelurilor inferioare, imediat ce George înţelese că ducele era interesat să afle cât se putea de multe despre mineritul subteran.

— Facem tuneluri către est pe o lungime de două mii de picioare, apoi începem să forăm în unghiuri drepte, rosti George.

— Şi explorăm la nivelurile 2666 şi 2433, adăugă Hazard.

La nivelul 2433 ajunseseră la limita proprietăţii, însă la 2666 înaintarea era mai înceată, deoarece oamenii nu puteau lucra în schimburi mai lungi de patru ore, din pricina umidităţii şi temperaturii ridicate.

— Unii nu reuşesc să stea acolo nici atât, explică George. Munca e grea. Avem din nou necazuri cu sapele de foraj. Granitul e atât de dur, încât nici o sapă de foraj nu rezistă mai mult de un sfert de oră.

Hazard se interesă de semnele de apă care se iviseră în ultima vreme.

Managerul îşi încrucişă degetele şi zâmbi.

— Să sperăm că vom avea noroc până la capăt.

♥♥♥♥♥

Se făcuseră aproape nouă şi jumătate când Hazard, Trey şi Etienne intrară în cuşca ascensorului pentru a coborî în subteran. Când ajunseră la nivelul 2666, îi întâmpinară veşti nu foarte plăcute.

În găurile săpate de oameni începea deja să se infiltreze apa.

— Spune oamenilor să iasă, ordonă imediat Hazard copleşit de indiciile existenţei apei. Ne retragem şi închidem uşa de acces la nivelul 2666.

În mai puţin de zece minute, întregul personal de pe acel nivel fu evacuat şi uşa masivă de fier dinspre tunelul de est fu bine închisă.

Însă la câteva minute după sigilarea uşii, apa începu să urce de-a lungul jgheabului — un puţ vertical, de patru picioare pe patru, folosit pentru ventilaţie şi scoaterea minereului — cu asemenea viteză, încât toată lumea îşi dădu seama că se produsese o spărtură majoră undeva.

— Va trebui să închidem şi uşa de la nivelul 2433, rosti Hazard, sperând să oprească apa la acest nivel.

Oamenii cunoşteau procedurile. Totul trebuia evacuat din tunel, astfel ca forţa apei să nu fie întărită de buşteni sau echipamentele rătăcite care să se izbească de uşile de fier. Echipa se grăbi şi încărcă totul pe platforma macaralei.

În cele din urmă fură evacuaţi şi oamenii, care ajunseră să stea în apă până la genunchi, către nivelul 2433, unde trebuia închisă următoarea uşă de fier.

O enormă poartă din fier masiv fusese instalată la capătul galeriei care ducea spre tunelul de est. Cele două uşi ale porţii stăteau lipite de pereţii galeriei. Erau şi ele confecţionate din fier masiv, tocmai ca protecţie împotriva unei astfel de situaţii de inundare a galeriilor.

Trey observă primul apa care se infiltra. O mică băltoacă începea deja să se formeze la o sută de metri dincolo de poartă. În cele câteva secunde de care Trey avu nevoie ca să atragă atenţia, băltoaca se întinse cu repeziciune. Trey se întrebă dacă se va sparge şi aici peretele despărţitor. Toată lumea ştia că posibilitatea exista, aşa că lucrară cu toţii cu febrilitate pentru a închide uşile masive.

Hazard dădu glas neliniştii fiecăruia când rosti:

— N-avem prea mult timp la dispoziţie.

Uşile grele se mişcară scârţâind când oamenii se aruncară cu toată forţa asupra lor. Apa ce se acumulase deja la bază adăuga rezistenţa ei la inerţia firească a muntelui. Din pricina temperaturii şi a umidităţii, oamenii transpirau din abundenţă, obosiţi deja de munca pe care o depuseseră, incapabili să-şi adune forţele necesare pentru a închide poarta cu repeziciune. Cu muşchii încordaţi la maximum, efortul se citea pe chipul şi în dinţii strânşi ai fiecăruia.

Apa ajungea acum la aproape un picior adâncime şi se înălţa atât de rapid, încât înaintarea ei putea fi distinsă fără luarea vreunui punct de reper. Torentul provenind din spărtură se îndrepta spre ei ca un râu revărsat. Cu toate astea, în ciuda presiunii crescânde a apei, forţa oamenilor reuşise treptat să aducă uşile tot mai aproape una de alta.

Rămăsese numai o spărtură de douăzeci de centimetri de închis, cu apa la nivelul coapsei, când un buştean — pierdut cumva în timpul operaţiunii de evacuare — trecu prin deschizătură ca un proiectil, înfigându-se cu o bufnitură în metalul uneia dintre uşi. Oamenii începură să lupte mai abitir, înjurând, încercând să desprindă buşteanul sau să-l forţeze înapoi, însă iemnul se crăpase într-o parte la impact şi stătea acum bine înfipt în mecanismul de închidere a uşii.

Era de neclintit. Prin deschizătură apa curgea cu tot mai multă forţă, pe măsură ce creştea presiunea şuvoiului de dedesubt.

— S-a terminat, comandă Hazard când apa îi ajunse la mijloc. Toată lumea afară.

Nu putea risca atâtea vieţi. În timp ce oamenii se îndreptau înapoi spre platforma macaralei, înaintarea fiind îngreunată din pricina şuvoiului de apă, mina Ruby, o exploatare subterană formată de oameni în decursul câtorva ani prin foraje şi explozii, începu să sucombe cu o viteză îngrozitoare în faţa forţelor dezlănţuite ale naturii.

— Ar trebui să încercăm pompele, şefu', sugeră unul din mineri.

— O să încercăm două... la nivelul 2200, replică Hazard, gâfâind, ca toţi ceilalţi. Poate că vom controla creşterea.

Ducele nu avea nevoie să întrebe ce s-ar întâmpla dacă n-ar fi reuşit să oprească apa. Zărea răspunsul pe chipurile sumbre ale oamenilor din jurul lui.

În mai puţin de zece minute, două pompe de mare adâncime fură coborâte în puţ şi ţevile lor, largi de treizeci de centimetri, aspirară apa, scoţând-o la suprafaţă cu maximum de viteză. Însă apa îşi continuă ascensiunea în ciuda lucrului la maximă capacitate a motoarelor.

Dacă lichidul ajungea la pompe... mina era pierdută.

— Am putea încerca să deschidem o deviere către puţul Alaska, strigă Trey peste zgomotul pompelor.

— Dar galeriile n-au fost săpate încă, răspunse Hazard, încordat din pricina efortului.

— Dinamită, strigă Trey.

— Merg şi eu, ţipă Etienne.

Trey clătină din cap — nu.

Ducele dădu din cap — ba da.

Erau amândoi competenţi, capabili şi obişnuiţi cu luarea de decizii rapidde, aşa că n-aveau nevoie de prea multe cuvinte.

— Mai bine n-aţi merge, declară el, întorcându-se spre Etienne. Daisy n-ar aproba gestul de a vă risca viaţa.

— Întâmplător cunosc câte ceva despre dinamită, răspunse cu modestie Etienne, schiţând un zâmbet. Pot fi de ajutor. Ea nu va ştii... Iar eu n-am chef să mă cert... nu e timp.

— Merg şi eu, interveni un uriaş blond, înţelegând, ca toţi ceilalţi, că apa care se ridica acum cu luţeală nu permitea discuţii prelungite.

— Şi eu, se oferi un alt miner. Fug repede.

— Mersi, zise Trey, zâmbind din pricina autocaracterizării realiste a lui Trewayne.

Trebuiau să fugă cu toţii ca nebunii după aprinderea dinamitei, căci dacă aveau succes cu deschiderea devierii, peste ei se va prăvăli un zid de apă de trei metri înălţime.

O dată decizia luată, cei patru părăsiră pompele şi urcară cu ascensorul până la nivelul şase, unde o altă deviere lega cele două puţuri.

— Tu şi Trewayne aruncaţi în aer partea de est, iar Lund şi cu mine vom face la fel cu partea de vest, explică Trey. Eşti sigur că ştii ce faci? adăugă el, privind spre Etienne.

Răspunsul afirmativ al ducelui nu reuşi să-i risipească lui Trey senzaţia de vinovăţie pe care o încerca. Dacă Daisy ar fi avut cumva impresia că el l-ar fi încurajat pe duce să participe la o astfel de misiune sinucigaşă, l-ar fi sfâşiat în bucăţi.

— Am învăţat să folosesc dinamita când săpam tunele pe sub Alpi pentru una din căile noastre ferate.

— Atunci ştii despre ce e vorba. Daisy are habar? Despre tunele?

— N-am abordat niciodată subiectul, răspunse ducele, cu un ton care sugera însă că avusese motive să procedeze aşa.

— Înţelept din partea ta, mormăi Trey.

Era perfect conştient de disputa pe care ar fi stârnit-o Daisy dacă ar fi ştiut cum stau lucrurile, căci o cunoştea cât de încăpăţânată putea fi uneori.

Luând cu el suficientă dinamită pentru a fi siguri de deschiderea unei devieri, cei patru bărbaţi coborâră

la nivelul 2433 al puţului Alaska. Trey le arătă drumul către extremitatea noului tunel, ce ajungea aproape de puţul unde Hazard şi cellalţi mineri se luptau cu apa. Pe măsură ce se apropiară de peretele de stâncă ce despărţea cele două mine, zgomotul produs de torentul de apă deveni tot mai puternic.

— Cât apreciezi — zece sau douăsprezece picioare între noi şi puţ? întrebă Trey amintindu-şi discuţia anterioară cu şeful de echipă.

— Maximum cincisprezece, îl lămuri Trewayne.

— Atunci nu mai mult de şase picioare pentru găurile dinamitei?

— Şase e bine. Mai mult ar însemna ca apa să ţâşnească înainte ca noi să putem ieşi de aici.

Vocea lui Trewayne era lipsită de emoţie, ca şi cum discuţia lor nu includea şi pericolul iminent de a muri la 2433 de picioare sub pământ. Oamenii se puseseră pe treabă şi începură să foreze încet în granit. Li se păru că durează o veşnicie, deşi trecură numai cincisprezece minute până ce reuşiră să foreze suficiente găuri şi să le umple cu dinamită.

Cei patru ajunseră în sfârşit la faza de verificare a celor patru găuri lungi de şase picioare, pline ochi de dinamită, de capătul căreia atârnau, în dreptul fiecărei găuri, fitilele lungi.

— Noroc domnilor, rosti Trey cu voce gravă, gândindu-se la şansele lor de a goni mai repede decât apa. Şi vă mulţumesc. Vreun pariu pentru cursa până la platformă?

— Mai bine să spunem că ultimul care ajunge acolo face cinste cu bere, zise iute Tewayne.

Se apiecară ca să aprindă fitilele.

După ce aşteptară atât cât era nevoie ca să se asigure că fitilele ardeau bine, cei patru o luară la goană prin tunel, către coridorul principal ce ducea la ascensor. Patruzeci de secunde mai târziu pământul se zgudui sub picioarele lor, când dinamita explodă înainte de vreme. În clipa următoare auziră cu toţii tunetul ameninţător al torentului de apă.

Licărul platformei iluminate a ascensorului părea teribil de îndepărtat, urletul apei amenințător de apropiat, iar viteza lor extrem de mică. Peste ei se abătu o ceață rece, iar zgomotul asurzitor al torentului se intensifică. Știau cu toții că asta e prefața sfârșitului.

Platforma se afla la o sută de metri. Era viața și viitorul lor... dacă puteau ajunge la ea.

Cincizeci de metri.

Inimile tuturor bubuiau în piepturi. Cel mai scund dintre ei, Trewayne, ținea pasul cu ceilalți trei, care comparativ păreau niște uriași, doar printr-un pur efort de voință.

Treizeci de metri.

Ceața devenise deja negură, aproape ascunzând privirii luminile cele mai apropiate. Urletul apei le bubuia în urechi.

Zece metri.

Cisma lui Trewayne se împiedică de o asperitate a solului și omul căzu. Etienne văzu scena cu coada ochiului și încetini instinctiv pasul.

Brațele lui Trewayne se zbătură prin aer. Omul aproape că reuși să se redreseze, în vreme ce Etienne se întindea deja după el, însă forța gravitației fu mai puternică și Trewayne se prăbuși rostogolindu-se.

Alergând cu câțiva pași înaintea lor, Trey și Lund habar n-avură de accident până nu ajunseră pe platformă. Întorcându-se, ei îi zăriră pe Trewayne, căzut la sol, și pe Etienne, căutând să-l ridice. În spatele lor, un zid lucitor de apă, înalt până în tavan se prăvălea spre ei.

— Semnalizează să ne ridice! strigă Trey peste zgomotul asurzitor al apei, înainte de a sprinta înapoi către cei doi bărbați.

Câteva secunde mai târziu, adăugându-și forța la forța lui Etienne, reușiră să-l pună pe Trewayne pe picioare, după care, apucându-i fiecare de câte un braț, goniră înapoi spre platformă.

— Ușa! Ușa! țipă Trey, făcând semn lui Lund cu mâna liberă să înceapă deja să închidă ușa.

Cablul porni încet să se ridice, trăgând platforma câţiva centimetri în sus. Încă cinci secunde şi ar fi fost în siguranţă. Încă cinci secunde şi uşa platformei s-ar fi închis în spatele lor.

Însă zidul de apă îi lovi la doi metri de destinaţie, azvârlindu-i pe Trey şi pe Trewayne pe platforma care urca încet.

Şi luându-l cu el pe Etienne... dincolo de cuşca de oţel, dincolo de puţ, în tunelul care se întindea la vest de platformă. Într-o beznă de smoală; într-un vârtej sufocant de apă.

Capitolul 33

Ca o frunză neajutorată dusă de curent, Etienne fu târât de forţa cumplită a apei.

Ţinându-şi respiraţia, Etienne căută să-şi controleze panica ce îl cuprinsese. Nu era încă mort, la naiba! Prin minte îi trecură însă imagini cumplite, felii din viaţa lui anterioară, imagini cu Daisy, cu copiii, cu mama lui... ca într-o groaznică prefaţă a ultimelor lui clipe de existenţă.

Îşi simţea plămânii gata să explodeze. Câteva clipe mai târziu, apa îl împinse într-un soi de nişă, căci Etienne se trezi aproape zdrobit de un perete solid de stâncă. Protejându-şi capul cu braţele în vreme ce era aruncat de colo-colo, Etienne se întrebă dacă avea mai întâi să leşine din pricina durerii din plămâni sau va fi lucid când va inspira aer pentru ultima dată înainte de a se îneca.

Însă dincolo de eforturile de îndepărtare a durerii şi fricii, ultimele lui gânduri conştiente se îndreptară spre Daisy. Îi zâmbea din partea cealaltă a mesei, purtând cămaşa lui largă, cu părul ei superb răsfirat pe umeri, cu buzele acoperite de zahăr. *„Te iubesc... Te voi iubi mereu"*, îi promisese el.

Luându-şi braţele de la cap, le întinse s-o îmbrăţişeze. Durerea din plămâni era agonizantă. O izbitură năucitoare îi sfâşie umărul, depăşind ca intensitate

durerea din plămâni, apoi capul i se lovi violent de o piatră ascuţită. În faţa ochilor îi apăru spectrul morţii.

Iar bezna se închise peste el.

♥♥♥♥♥

Trey, Lund şi Trewayne se rostogoliră de pe platformă la nivelul şase şi zăcură pe pământ gâfâind. Parcurseră primele două sute de picioare din ascensiunea lor ţinându-şi respiraţia sub apa care le umpluse cuşca ascensorului.

Pentru câteva clipe nimeni nu rosti nici o vorbă. Luptau încă să inspire cât mai mult aer. Când, în sfârşit, Trewayne reuşi să îngaime primele vorbe, ele reflectară gândurile tuturor:

— Îi datorez viaţa. Sărmanul de el.

— Chiar dacă... ne-am putea întoarce... acolo jos, adăugă, gâfâind, Lund, el probabil... a... murit deja.

Îndurerat de tragedie şi de înfiorătoarele consecinţe ale câtorva secunde de întârziere, Trey reuşi să se scoale în picioare şi îşi dădu părul ud de pe faţă cu un gest dur. Deşi înfuriat la culme de ciudă, amarnica realitate a dezastrului nu le dădea răgazul să se necăjească acum; inundaţia care îl ucisese pe Etienne putea provoca pierderea altor vieţi dacă apa nu putea fi oprită în celălalt puţ. Trebuia să se întoarcă imediat să-i ajute cum puteau pe oamenii de la pompe.

La dracu, îşi zise el, necăjit şi deprimat, obligat să-şi mişte picioarele ca de plumb. Înţeleseseră cu toţii riscurile. *Dar, la naiba. Încă vreo câteva secunde şi Etienne n-ar fi fost luat de apă. Ce-am să-i spun lui Daisy?*

— Scuze, şefu', rosti încet Trewayne, ţinând pasul cu Trey, intrând în tunel, privind expresia pierdută de pe chipul acestuia, simţindu-se la rândul lui vinovat. Ar fi trebuit să mă lase acolo.

— Nu-i vina ta, Billy. Nici unul dintre noi nu ştia dacă vom reuşi. El a înţeles riscurile.

N-avea nici un sens să se dea vina pe cineva. Ducele era mort. Dacă învierea era posibilă, Trey ar fi plătit bucuros preţul şi ar fi acceptat să fie ponegrit ca să-l readucă la viaţă.

♥♥♥♥♥

Însă, Doamne Dumnezeule, ce-o să facă Daisy? Îi venea să plângă.

♥♥♥♥♥

Când Trey ieşi din cuşca ascensorului la nivelul 2200, un miner strigă:

— Apa s-a oprit! Aţi reuşit!

Hazard se răsuci când auzi strigătul şi chipul i se lumină. Privirea lui observă însă imediat că nu se întorseseră toţi. În prima clipă crezu, şi speră, că ducele revenise deja la suprafaţă. Putea să iasă prin puţul Alaska. În clipa următoare, însă, Hazard citi expresia de pe chipul fiului său şi toată bucuria de a fi salvat mina îi dispăru.

Sperând cu disperare că se înşelase, întrebă:

— Etienne...?

Trey clătină din cap.

— L-a luat apa, răspunse el, cu o durere sesizabilă în glas. Exact când am ajuns la ascensor.

Hazard mai văzuse moartea. În Războiul Civil; în tinereţe, în timpul raidurilor împotriva indienilor; în epidemia de variolă care-i răpusese părinţii odată cu jumătate din trib; morţile propriilor copii nu le uitase niciodată. Însă moartea seca mereu sufletul când lovea.

Pe neaşteptate şi cu brutalitate.

♥♥♥♥♥

Plânsetul subţire al sirenelor se auzi doar slab în valea Clear River, însă Daisy sesiză semnalul. Când sirenele sunau în cor, toată lumea ştia că se petrecuse un dezastru. Sau poate că un al şaselea simţ o făcu atentă. Conştientă că se întâmplase o catastrofă, Daisy dădu la o parte cuvertura. Era deja pe jumătate îmbrăcată când sună telefonul.

— Mina e inundată, rosti Blaze, cu un schimb de oameni încă jos, între care se numără şi bărbaţii noştri.

Cu un efort substanţial, Blaze încerca să pară calmă, fără să dea dovadă de isterie sau panică.

Chemându-şi în ajutor toate forţele, Daisy îi răspunse cu acelaşi calm, deşi o emoţie subconştientă declanşase panica în sufletul ei din clipa în care auzise sirenele pentru prima dată.

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

— Plec chiar acum.

Nu pierdu timpul cu întrebări. Înţelegea foarte bine calamitatea unei inundaţii.

♥♥♥♥♥

Când Daisy ajunse la mină, în jurul bazei turnului de acces la puţ erau prezente şi alte persoane, aşteptând veşti, urmărind apariţia la suprafaţă a cuştii ascensorului. Teama pentru cei dragi se citea pe fiecare chip.

Blaze şi Empress se aflau deja în grupul de spectatori, alături de şeful echipei de noapte, aşteptând să iasă cuşca la suprafaţă. Clopotul care semnala urcarea ascensorului se făcu iarăşi auzit, concentrând toate privirile asupra intrării în mină. Unii se rugau, murmurând în şoaptă cuvintele rugăciunii, alţii ţopăiau de pe un picior pe altul, incapabili să stea locului şi să aştepte alte câteva minute. Un copilaş ţipă, şi fu imediat liniştit de maică-sa, apoi vocea unui adolescent strigă:

— Tată!

Un murmur puternic de întâmpinare se înălţă din toate piepturile pe măsură ce bărbaţii începură să iasă din cuşcă. Mulţimea făcu un pas înainte, plină de speranţă, fiecare familie căutându-i din priviri pe cei dragi.

Cercetând pe cei care ieşeau, Daisy strânse inconştientă hăţurile, căutându-l cu răsuflarea tăiată pe Etienne. Însă el nu se vedea nicăieri pe platforma ascensorului, aşa cum nu se vedea nici tatăl şi nici fratele ei. Înfruntând groaznica frică ce o cuprinse, Daisy încercă să-şi amintească de faptul că absenţa lor se putea datora mai multor cauze, şi încercă să-şi enumere în minte etapele operaţiunilor care trebuie urmate pentru salvare în caz de inundaţie. Ştia la fel de bine ca oricine că acolo jos rămăsese o echipă la pompe. Descălecând, ea trecu pe lângă familiile fericite şi se îndreptă către Blaze şi Empress.

— Zece oameni sunt încă jos, însă inundaţia e sub control, rosti Blaze, fără a se referi în mod special la

soţii lor. Vino la adăpost de vânt, continuă ea indicându-i casa ceasului de pontaj, o construcţie mică, adiacentă intrării în mină.

Ajungând acolo, la adăpost de vânt, ea o puse la curent pe Daisy cu tot ce aflase până atunci.

— Nivelele 2666 şi 2433 sunt complet inundate. Apa s-a ivit de dimineaţă în găurile forate în tunelul de est la nivelul 2666.

— Au coborât pompe la nivelul 2200, adăugă Empress, cu chipul palid.

— Echipa e la 2200?

— Aşa spune Joe. Supraveghează încă pompele. Nu crezi c-ar fi mai bine să aştepţi în oraş? adăugă ea, îngrijorată de faptul că Daisy stătea în frig.

— Nu.

Tonul lui Daisy nu admitea replică.

— Am pus să se ducă mâncare şi cafea fierbinte. Masa e aranjată în sala motoarelor. Ce-ar fi să aştepţi înăuntru? propuse Blaze.

Daisy respinse şi această ofertă.

— Mi-e cald. Aş vrea să cobor în mină.

— George nu lasă pe nimeni jos. La ordinul tatălui tău, adăugă Blaze văzând determinarea de pe faţa lui Daisy.

— Mă duc să vorbesc cu el.

Însă George Stuntz se dovedi categoric... politicos, dar ferm în refuzul lui. Hazard l-ar fi jupuit pielea dacă ar fi permis ca fiica lui să coboare în subteran în atari împrejurări. I-ar fi luat mai întâi pielea şi apoi l-ar fi omorât.

— Îmi pare rău, domnişoară Daisy, repetă el. Tatăl dumitale n-ar permite.

Ca atare, cele trei femei aşteptară la intrarea în mină împreună cu familiile care aveau încă rude în subteran.

Inactivitatea şi nesiguranţa accentua emoţiile. Mai ales lipsa de informaţii despre ce se întâmpla la mii de picioare dedesubt. Cel puţin ritmul constant al motoarelor uriaşe de lână puţ avea efect calamant, ca

şi jeturile de apă aruncate de ţevile largi în şanţurile de drenare.

Daisy se plimba de colo-colo, incapabilă să afişeze calmul lui Blaze sau conversaţia politicoasă purtată de Empress. Personalitate mai expansivă, ei îi era ciudă de pasivitatea la care era obligată. Cu trecutul ei, Daisy înţelegea operaţiunile miniere la fel de bine ca tatăl şi ca fratele ei. Ar fi putut da o mână de ajutor dacă George n-ar fi fost atât de ferm pe poziţie. Făcând paşi mari, ea traversă de la un cap la altul şi înapoi zona din faţa intrării în mină, cu poalele hainei fluturându-i la spate.

Deşi păruse o eternitate, trecuse mai puţin de o oră când clopotul puţului sună iarăşi şi cablurile de oţel se treziră la viaţă — indicând urcarea cuştii ascensorului. Trecu o veşnicie până ce platforma se ivi treptat la suprafaţă.

Din hainele ude ale bărbaţilor ieşeau aburi. Chipurile lor abia puteau fi recunoscute sub stratul de murdărie, iar umerii le erau căzuţi de epuizare fizică. Instantaneu, toţi cei prezenţi numărară şapte oameni iviţi din subteran. Ca şi cum numărătoarea i-ar fi adus pe toţi sus cu bine.

— Apa s-a oprit, rosti primul om, exact în dreptul pompelor.

Ciudat, în vocea lui nu exista nici o satisfacţie.

E prea obosit, îşi zise Daisy, *ca să fie entuziast. Dar unde erau ceilalţi? Unde erau soţii lor?*

— Unde-i Hazard? întrebă Blaze, cu calmul destrămat, cu o voce încărcată de groază.

— Vine şi el curând, răspunse un altul.

— Şi Trey? se interesă Empress, cu voce la fel de înspăimântată.

— E cu el.

Daisy îi privi pe cei care îi răspunsese lui Empress şi propria întrebare i se opri în gât.

Omul evită privirea ei şi se uită în altă parte.

— Etienne?

Vocea lui Daisy abia se auzi peste zgomotul motoarelor. Oroarea o sufoca deja şi îi tăia răsuflarea.

— Îl caută.

Daisy reuşi să rămână pe picioare doar printr-un deosebit efort de voinţă.

♥♥♥♥♥

Douăzeci de minute mai târziu, Hazard şi Trey se iviră la suprafaţă, după ce o nouă echipă coborâse la pompe şi după ce ei doi exploraseră cu atenţie puţul Alaska la nivelul 2200 — o încercare inutilă în acele împrejurări, cu apa inundând mina pe o adâncime de patru sute de picioare. Însă trebuia să facă acel efort, oricât de inutil, ca să nu rateze nici cea mai mică şansă.

Când ieşiră din cuşcă, lumea care îi întâmpină avea capetele plecate. Zvonul despre tragedie se împrăştia pretutindeni.

Daisy stătea lângă Baize şi Empress. Văzându-i, ea porni imediat în fugă spre ei, cu lacrimile curgându-i pe obraji, singurul semn de emoţie din înfăţişarea ei stăpânită.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, rosti ea, pe un ton coborât. Voia să afle, avea nevoie să ştie după atâtea ore îngrozitoare de aşteptat. Cum? întrebă ea. Unde?

Hazard îşi zise că Daisy părea la fel ca atunci când o văzuse pentru prima dată după moartea mamei sale. Reţinută, prea tăcută, serioasă... ţinându-şi sentimentele sub control.

Iar când Trey îi relată în întregime cum se desfăşuraseră evenimentele, ea se mulţumi să întrebe la sfârşit:

— Poate fi recuperat trupul lui Etienne?

Hazard clătină din cap cu un gest imperceptibil.

— Nu ştiu, răspunse el, cu voce stinsă. Depinde de cât de mult timp e nevoie pentru a pompa apa afară din mină... *dacă* o putem pompa. Habar n-avem de unde vine apa sau cât de mare e rezervorul care o alimentează. Întoarce-te în oraş cu noi până când...

Hazard tăcu, ştiind că recuperarea trupului putea dura zile întregi sau săptămâni. Mai mult ca probabil, cadavrul avea să arate înfiorător atunci.

— Prefer să mă duc acasă.

♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

Daisy se simţi brusc pustiită şi singură în mijlocul familiei ei. Valea Clear River era casa ei şi a lui Etienne.

— Venim cu tine. Nu trebuie să fii lăsată singură.

Ea nu-i putea spune cu brutalitate tatălui ei că dorea să rămână singură, aşa că permise familiei să o însoţească spre casă. Însă după câteva momente de conversaţie, Daisy se scuză:

— Mă duc să mă culc. Vă rog... Aş vrea să rămân singură.

— Bineînţeles, rosti Blaze, luându-l pe Hazard de mână, cu ochii plini de lacrimi din pricina suferinţei lui Daisy. Venim mai târziu în cursul zilei ca să vedem dacă ai nevoie de ceva.

După ce familia ei plecă, Daisy îl puse pe Louis să scoată telefoanele din funcţiune. Nu era în stare să primească condoleanţe şi nu voia să fie obligată să accepte compătimiri, dealtfel bine intenţionate. Cum era posibil să răspundă cu politeţea necesară când în acel moment habar n-avea dacă o mai interesa să trăiască sau nu. După un pic de odihnă, după ce avea să plângă în linişte, avea să se ocupe de toate cele necesare. Trebuia să îi înştiinţeze pe copiii lui Etienne... şi pe Bourges.

Deşi Louis părea netulburat, era nefiresc de sobru, iar ochii îi păreau înroşiţi. După ce se interesă asupra amănuntelor legate de moartea lui Etienne, nu mai pomeni numele stăpânului său. Rezervat ca întotdeauna, se mulţumi să se ocupe de îndeplinirea dorinţelor lui Daisy.

— Sper să rămâi cu mine, Louis, rosti Daisy înainte de a urca spre dormitorul ei. Ţi-aş fi recunoscătoare.

— Da, domnişoară Daisy, răspunse Louis cu ochi calzi, aş fi încântat să rămân.

♥♥♥♥♥

Daisy o puse pe fata din casă să tragă draperiile din dormitor, închizând astfel accesul razelor soarelui de după-amiază. Părea nedrept ca soarele să continue să strălucească sau ca frunzele de toamnă să-şi continue agitaţia în bătaia vântului când universul lui

Daisy se destrămase. Întoarse fotoliul lui Etienne de lângă fereastră înainte de a se aşeza, cuibărindu-se cu totul pe pielea moale care păstra încă mirosul lui.

Stătuse tolănit pe fotoliu numai cu o seară înainte, ţinând-o pe ea în poală, şi priviseră amândoi noaptea înstelată, discutând cu naivitate şi hohote de râs despre viitoarele nume ale copilului.

Amintindu-şi de aceste momente, lacrimile începură să-i curgă molcom pe obraji, ca şi cum sufletul ei îndurerat se putea în sfârşit elibera în solitudinea dormitorului lor. Treptat, oftaturile deveniră tot mai dese, până ce Daisy izbucni în hohote de plâns. Strângând pielea moale a braţelor fotoliului, cu lacrimile şiroindu-i pe chip, Daisy se sprijini de spătarul care păstra conturul lui, vrând să se contopească cu acel fotoliu şi să simtă cum Etienne o învăluie cu braţele, aşa cum făcuse cu o noapte înainte.

Rămase aşa o veşnicie, răvăşită de pierderea suferită. Dincolo de amărăciune şi durere, Daisy începu să resimtă un soi de furie. Se admonestă singură pentru tâmpenia de a fi irosit luni preţioase stând separată de el din pricina unor principii prea încorsetate. Pentru că ea voise perfecţiunea neprihănită într-o lume imperfectă. Ar fi trebuit să rămână la Paris cu Etienne şi să dea altcuiva cazul la care lucra ea. Ar fi trebuit să profite de fiecare minut pe care-l petrecuseră împreună.

Acum, când era prea târziu, Daisy înţelegea cât de lipsită de sens şi de trivială fusese cenzura impusă de ea. *Oare îl regretau şi alţii aşa cum îl regret eu?* Dacă i s-ar fi acordat o a doua şansă, acum ar fi ştiut ce trebuia să facă. Ar fi preţuit fiecare clipă petrecută împreună, fiecare cuvânt, fiecare sărut, fiecare atingere, oricât de uoşară.

Se rugă spiritelor ei binevoitoare, cerându-le, ca un copil disperat, o a doua şansă — o rugăminte patetică, trimisă spre lumea spiritelor.

În întunericul tăcut al încăperii, suspinele ei se rărira tot mai mult. O durea inima atât de rău, încât

aproape simţea că se sufocă. Pănându-şi obrazul pe pielea caldă unde se odihnise capul lui Etienne doar cu câteva ore mai înainte, Daisy plânse, dorindu-şi cu disperare să se întoarcă cu o zi în urmă.

După un timp, adormi epuizată de plâns, cu sufletul de plumb, devastată de înţelegerea faptului că-l pierduse — de această dată pentru totdeauna.

Capitolul 34

Etienne simţi aerul mai întâi pe faţă, o senzaţie difuză, imposibil de recunoscut pe loc. Câteva clipe mai târziu, conştiinţa transmise semnalele cuvenite către creier şi el pricepu că încă respira. Simţurile amorţite înregistrară treptat, câteva minute mai târziu, că zăcea în apă până la bărbie. Îl cuprinse panica. Luptându-se să scape de apă, Etienne nu luă în seamă durerea intensă din plămâni şi din capul lovit de stânci şi se forţă, mânat de groază, să se ridice în capul oaselor.

Efortul îl făcu să gâfâie, în vreme ce în faţa ochilor îi apărură steluţe albe. Însă trăia în mod eroic.

Etienne zâmbi în întunericul de smoală, la mii de picioare sub pământ, într-un labirint de tuneluri în care un om putea fi înghiţit pe vecie.

Zâmbi deoarece găsea o plăcere infinită în simplul gest de a respira şi în cunoaşterea faptului că putea împărtăşi sărbătoarea de nuntă cu femeia pe care o iubea.

Ca să se simtă împăcat cu sine, mulţumi în gând tuturor zeilor posibili pentru acest mare dar.

♥♥♥♥♥

Fusese împins de torent de-a lungul unei galerii în pantă. Etienne îşi dădu seama de asta ceva mai târziu, când îşi recăpătă forţele şi facultăţile mintale în suficientă măsură ca să cerceteze pereţii şi tavanul covorât al spaţiului care ar fi trebuit să-i servească drept mormânt. Trebuia numai să se caţere pe scara din galerie, către suprafaţă... şi libertate.

Se odihni câteva minute pentru a-şi mai potoli durerea din piămâni. Apoi începu să urce scara din interiorul puţului, deplasându-se încet din pricina slăbiciunii, cu trupul însângerat şi rănit pe porţiunile în care fusese izbit de stânci. Oprindu-se adesea pentru odihnă, uşor ameţit şi nesigur pe picioare din pricina loviturii primite la cap, Etienne avu nevoie de un timp considerabil pentru a-şi duce ascensiunea la bun sfârşit.

La nivelul 1400, galeria se sfârşi şi Etienne se trezi izbindu-se cu capul de rocă. Brusc, el se simţi asaltat de panica de a nu rămâne îngropat pe vecie acolo. *Fii calm*, se admonestă singur, apucându-se strâns de bara scării. *Există o ieşire... trebuie numai să o găseşti.* Mergând înapoi, Etienne coborî la nivelul 1800, unde spera că îi era posibil să pătrundă în mină şi lăsându-se câteva sute de metri printr-un tunel de lucru, care nu ajunsese încă la nivelul de a se sta în picioare în el, se rugă ca acea gaură de cârtiţă să dea într-o galerie mai largă.

Pipăind terenul cu mâinile, la un moment dat se opri ca să-şi calmeze un sentiment acut de groază când îi trecu prin minte gândul că nu va veni nimeni să-l caute. Numeni nu s-ar fi gândit ca ei să supravieţuiască inundaţiei. Ce soartă ridicolă să reziştiînecului doar ca să mori agonizând în acel labirint negru de tuneluri, ca o cârtiţă umană la o jumătate de milă sub pământ, o jumătate de milă depărtare de salvare. Inspirând adânc şi numărând până la zece, el reuşi să înlăture gândul deprimant din minte şi îşi reluă înaintarea. Intenţiona să se târască aşa până ce nu mai putea... sau până ce avea să-şi piardă şi ultimul strop de sânge din trup.

După următoarele pipăieli ale terenului, urmate de înaintări scurte şi după câteva alte pauze de odihnă, Etienne se trezi la o răscruce de galerii. Se ridică în picioare prudent, fără să-l pese de trupul rănit, şi fără a fi sigur, în bezna de smoală, dacă tavanul îi va permite să rămână în picioare.

Îi permitea, aşa că el se întinse cât putu, dar cu grijă. Un tunel de asemenea dimensiuni indica apropierea

de puţul principal. Însă în ce direcţie? Imaginându-şi că dă cu banul, Etienne porni spre stânga, sperând ca busola lui interioară să nu-l înşele. Puţul prin care coborâseră ei se situa în centrul tunelurilor de pe direcţia nord-sud, iar ei porniseră spre sud ca să pună dinamita, aşa că apa îl dusese probabil înspre nord.

Talentul lui de cartograf îl sluji foarte bine, căci zece minute mai târziu, Etienne se trezi brusc că păşeşte pe platforma de legătură cu puţul principal. Evitând să se bucure prematur, el îşi spuse că era foarte posibil ca inundaţia să fi oprit deocamdată activitatea ascensorului. Căutând ca un orb mânerul de semnalizare în întuneric, degetele lui atinseră în sfârşit binecuvântatul levier metalic.

Semnalizând de trei ori, Etienne îşi ţinu inconştient respiraţia şi aşteptă neliniştit să audă zumzăitul familiar al cablurilor coborând.

Câteva clipe mai târziu, cablurile se treziră la viaţă.

Expirând cu putere, Etienne înălţă spre cer o mică rugă de recunoştinţă.

♥♥♥♥♥

Când cuşca ajunse la suprafaţă, Etienne găsi un întreg grup de mineri uluiţi adunaţi în jurul puţului, căci clopotul care sunase cerând trimiterea ascensorului păruse o adevărată chemare din mormânt.

Ducele clipi în lumina orbitoare a soarelui şi mijl ochii ca să şi-i protejeze. Era ud, înfrigurat şi rănit, simţindu-se renăscut în mod mistic... ca Jonah când evadase din stomacul balenei. Culorile îi jucau în faţa ochilor, siluetele oamenilor păreau minunat de bine configurate şi vocile îi ajungeau la ureche ca nişte clopoţei de biserică. Iar aerul era binecuvântat de proaspăt.

Imediat explodară urale asurzitoare şi el zâmbi, strângând mâna întinsă de Joe Sherman şi lăsându-şi braţul să fie scuturat cu mai multă vigoare de cât ar fi suportat trupul lui rănit. Însă durerea îi amintea în mod neplăcut că era în viaţă şi Etienne n-avea să se plângă din pricina neplăcerii.

Imediat ce uralele se mai potoliră, el explică amănuntele minunii care-l salvase şi nerăbdător să vorbească cu Daisy, se scuză faţă de mulţimea de oameni ca să dea un telefon acasă. Zâmbete şi priviri înţelegătoare îl însoţiră pe drumul către birouri. Când văzu că nu răspunde nimeni, îl puse pe şeful de echipă să încerce, zicându-şi că poate încurcase legăturile telefonice locale.

— Probabil că a căzut linia. Se întâmplă adesea, sir, rosti Joe Sherman după ce şi tentativa lui eşuă, căci staţi la cinci mile în afara oraşului.

Etienne încercă apoi la reşedinţa Braddock-Black, în eventualitatea că ei se întoarseră în oraş cu Daisy, dar personalul de acolo îi răspunse că întreaga familie nu se întorsese.

— Cum au plecat s-o conducă pe domnişoara Daisy, sir, interveni George Stuntz, probabil că sunt cu toţii la ranch-ul din vale.

♥♥♥♥♥

Cei patru Braddock-Black se găseau, de fapt, pe drum în acel moment: Hazard şi Trey înapoi spre mină, Blaze şi Empress către casă, spre Helena.

Când Daisy plecase de la mină, fusese luat de acolo şi calul ducelui şi dus înapoi către casa din vale, astfel că Etienne împrumută un harnaşament şi una din hainele lui Trey pentru a-şi acoperi hainele ude.

— Vreţi să încercaţi mai târziu la familia Braddock-Black? îi rugă ducele pe oamenii din birou, îmbrăcând haina uscată. Eu nu voi putea să îi contactez dacă linia telefonică de acasă a căzut.

Strângând din nou mâinile tuturor acelor oameni zâmbitori din oficiu, se pregăti să plece.

— Ce bine să vă revedem din nou în viaţă, sir, spuse din nou Joe. Mi-aţi făcut o bucurie pe ziua de azi, sir.

Bărbaţii din acel oficiu, ca şi minerii, erau cu toţii prieteni cu Daisy, căci ea crescuse printre ei, ţinându-l de mână pe taică-său când fusese mică şi asumându-şi un rol în operaţiunile miniere când se maturizase. Daisy vorbea cu ei la fel cum ar fi vorbit cu tatăl şi cu fratele ei.

♥♥♥♥♥

Înţelegea la fel de bine mineritul , iar ei o tachinau ca pe o fiică sau ca pe o soră. De mică începuse să coboare în subteran, însoţită de Hazard, cu un curaj pe care îl admiraseră toţi. Crescuse cu praf de cupru printre dinţi, aşa că era îndrăgită de toţi.

— Transmiteţi-i toate cele bune domnişoarei Daisy din partea noastră, rosti George, dând glas sentimentelor tuturor celor prezenţi acolo.

Salutându-i pe toţi cu mâna, Etienne zise zâmbind:

— Voi transmite personal mesajul vostru.

♥♥♥♥♥

Etienne ajunse în timp record în valea Clear River. Privelişlea casei din buşteni era în acel moment atât de frumoasă încât se compara cu minunile arhitectonice ale istoriei. *Păleasca templul lui Ramses al II-lea, piară Taj Mahal-ul, să plângă de invidie Parthenon-ul,* gândi el jubilând, în vreme ce se apropia de casă.

Voia să strige de bucurie.

Însă casa era tăcută — ciudat pentru acea oră a zilei, mai ales dacă cei patru Braddock-Black se găseau acolo. Mai curios, când Etienne descălecă şi urcă scările spre intrare, nimeni nu-i deschise uşa.

Să nu fi venit Daisy acasă? se întrebă el.

Urcând scările ca să se convingă, ajunse la uşa dormitorului, o deschise repede şi se opri brusc când o zări pe Daisy.

Atunci înţelese fraza indiană — *„inima mea cânta"*.

În umbra profundă a încăperii, Daisy şedea încovrigată în fotoliul lui şi dormea.

Închizând uşor uşa, Etienne rămase în lumina cenuşie, absorbind-o pe Daisy cu privirea. Ce emoţionant era să stea în acea încăpere simplă, ştiind că o putea ţine iarăşi pe Daisy în braţe. Putea fi cu ea când avea să îi se nască copilul. Putea dormi cu ea noaptea şi se putea trezi alături de ea dimineaţa.

Îi putea lua mâna în mâna lui ca să-şi împletească degetele cu degetele ei subţiri. Un act banal şi nesemnificativ însă aproape pierdut pentru el. Etienne era atât de profund recunoscător, încât închise ochii

o clipă, stând ca o umbră neagră lângă uşă, şi şopti în camera tăcută:

— Mulţumesc.

Traversând iute distanţa până la fotoliu, se lăsă pe vine şi zări lacrimile uscate pe obrajii lui Daisy, mâna ei strânsă pumn sub bărbie, curba moale a obrazului odihnindu-se pe spătarul înalt. Ea îi transformase existenţa agitată, inutilă, îi dăruise iubire şi o încântare minunată prin copilul lor. Jucător din instinct, Etienne avu senzaţia unui gol în stomac gândindu-se la şansele pe care le avusese de a scăpa viu. Nici măcar un cartofor înrăit n-ar fi pariat cu aceste şanse, iar zâmbetul vag pe care îl schiţa acum însemna o recunoaştere a norocului fenomenal care îl însoţise. Întinzând mâna, mângâie uşor o şuviţă din părul ei negru ce cădea peste umăr — ca şi cum ar fi vrut să se asigure prin pipăit că trăia încă.

La atingerea tandră a degetelor lui, Daisy deschise încet ochii.

— Am găsit o ieşire, murmură el.

Când Daisy făcu ochii mari de uimire, el zâmbi.

— Te-ai întors, şopti ea, întinzând mâna ca să-i atingă faţa, ca şi cum el s-ar fi întors într-adevăr din morţi pentru ea.

— *NU* te puteam părăsi.

— Am rugat spiritele să te trimită înapoi.

— Şi uite-mă, murmură el, cu un zâmbet dureros de frumos.

Ea se ridică în capul oaselor şi îşi deschise braţele, cu ochii încă pe jumătate adormiţi.

— Sunt ud, rosti el luând mâinile ei în propriile mâini.

— Eşti în viaţă, îl corectă ea.

El încuviinţă, ridicându-se şi trăgând-o şi pe ea cu o singură mişcare. Luând-o în braţe, rămaseră o bucată de timp lipiţi unul de celălalt, savurându-şi intimitatea, *ea cu faţa ridicată, el cu privirea aţintită în ochii ei.*

— N-ar fi trebuit să te oferi voluntar, îl admonestă Daisy trezindu-se mai bine la realitate şi vrând să-şi

rearanjeze în minte evenimentele oribile. De-acum înainte nu-ţi mai dau voie să ieşi din raza mea vizuală.

Zâmbetul ei definea mai bine declaraţia, însă într-un mod mai puţin împăciuitor decât ar fi vrut.

— Dinamitarea a mers aproape perfect, rosti el cu diplomaţie.

Sunetul vocii ei semăna cu paradisul iar senzaţia trupului din braţele lui depăşea orice definiţie a plăcerii. Etienne zâmbi, gândindu-se că n-ar fi dat acea senzaţie pe nici o comoară din lume şi spunându-şi: *Am s-o sărut o mie de ani.* Fericirea lui anula orice teorie a relativităţii. Savurându-şi cu anticipaţie bucuria, el înţelese că termenul „viitor" căpăta un nou înţeles. Reprezenta minutul luat secundă cu secundă, într-o apreciere a vieţii prin fiecare răsuflare.

N-avea să se mai grăbească niciodată.

— Trewayne spunea că l-ai salvat.

— Căzuse.

Simplu. Doar o datorie îndeplinită de către un om de onoare.

— Nu te mai las să cobori în subteran.

— Ador ordinele tale. Ţi-am mai spus-o?

— Vorbesc serios, Etienne. Zău că da.

— E ca şi cum ai cădea de pe un cai, dragă, rosti el încet, aplecându-şi capul şi apropiindu-şi gura de a ei.

Inima lui Daisy începu să o la razna când răsuflarea lui caldă o mângâie pe faţă.

— Să ştii că sunt serioasă, repetă ea, fără a mai avea acel ton de admonestare în glas.

— O să te iau cu mine.

Cu buzele lui mângâind buzele ei, Daisy absorbi fantastica senzaţie, dar şi cuvintele lui seducătoare.

— Mai vorbim pe tema asta, ameninţă ea, destul de stăpână pe mintea ei, căci resimţea cu putere încă panica de a-l fi pierdut.

— Trebuie să-mi dau jos hainele astea ude şi pe urmă vorbim.

Gura lui se mişcă leneşă peste gura ei, apăsând uşor în anticipare.

— Mai întâi vorbim.

— O să fac pneumonie.

Tonul îi era încărcat de ironie.

— Îţi ţin eu de cald.

— Speram că vei spune asta.

— Seducerea nu rezolvă toate problemele.

— Chiar aşa?

Zâmbetul lui îi ridică şi sprânceana.

— Nu mă distragi aşa de uşor de la o chestiune foarte serioasă.

— Atunci va trebui să-mi adaptez metodologia, rosti el, tachinând-o.

— Ar fi înţelept din partea ta.

El nu se referea la înţelepciune — ci la ceva mai fundamental. Mai puţin intelectual. Mai primitiv. Mai puţine discuţii şi mai multe atingeri fizice.

Cuvintele şoptite de el în clipa următoare, în vreme ce buzele începură să sărute zona moale de lângă urechea ei, se referiră la intensitatea dragostei lui şi la modul în care intenţiona el să-şi manifeste această dragoste. Şoaptele lui aprinseră toate simţurile lui Daisy. Unele erau mici instrucţiuni pentru mai târziu, altele erau aluzii care îi înflerbântau imaginaţia. Iar când îi aminti la ce fuseseră martori ciobanul şi ciobăniţa de pe pereţii de deasupra patului de lemn de pe barcazul lui din Paris, Daisy se pierdu complet.

— Nu poţi câştiga mereu aşa, rosti ea cu răsuflarea întretăiată, începând să desfacă nasturii hainei lui.

— Data viitoare e rândul tău.

Palmele lui se strecurară sub lâna roşie a puloverului ei şi-i mângâlară pielea cu degete fierbinţi.

— E rândul meu şi acum, replică ea zâmbind. O să fii fericit că te-ai întors din morţi.

Privirile lor se întâlniră o clipă în camera umbrită; dincolo de tachinarea reciprocă, zăriră amândoi minunea extraordinară a iubirii dintre ei reflectată în ochii fiecărula. Apoi gura lui Etienne se curbă într-un zâmbet curtenitor, familiar, mai puţin înflorător decât amintirea faptului că fuseseră aproape să piardă totul.

— Cât de fericit? întrebă el.

— Lasă-mă să-ţi arăt, răspunse Daisy, zâmbind ameţitor.

Şi îi arătă.

♥♥♥♥♥

Rămaseră întinşi după aceea pe pat, cu draperiile strânse încât soarele să inunde camera.

— Bine ai venit acasă, murmură Daisy, cu trupul cald lângă trupul lui, cu zâmbetul de fetiţă pe chip pe care el şi-l amintea din acea primă după-amiază petrecută la Colsec, când ea îl întrebase dacă îşi poate desface panglicile de la pantofi.

— Cred că am să rămân de această dată, replică el încet.

Orice altceva din viaţa lui era insignifiant în comparaţie cu fragilitatea vieţii şi cu frumuseţea iubirii lor. Recunoştinţa lui profundă pentru că păcălise moartea diminua însemnătatea afacerilor care în trecut păruseră importante. Timpul pe care îl petrecea o fiinţă umană pe pământ era limitat.

Daisy înţelese.

— O să te ajut să creşti ponei de polo.

El o privi pe sub genele negre.

— Şi cine va mai regiza de una singură procesele din instanţă?

— Alţi avocaţi tineri de al noştri.

— Poţi să mă ajuţi *uneori* să cresc ponei de polo, zise el. Imperiul Braddock-Black are nevoie de tine.

— Şi Bourges va cere din când în când îndrumări.

— Da, oftă el.

— Dar va mai rămâne timp pentru... recunoştinţă.

— Da, acceptă el, amintindu-şi de trupul lui lovit şi rănit. N-am să uit niciodată asta.

Fusese prrea aproape de moarte, prea aproape de a o pierde pe Daisy pentru totdeauna.

— Şi o să punem bazele ramurii americane a familiei de Vec.

El o cuprinse mai strâns în braţe.

— Atunci va mai trebui să cumpăr pământ.

— Cumpără cât vrei.

Bărbia ei se odihnea pe pieptul lui şi ochii îl priveau cu căldură, ameţitori în splendoarea lor.

— Vrei să spui că trebuie să îndeplinesc o anumită cotă de producţie?

— Exact.

— Ce drăguţ, rosti ei, trăgând-o în sus până aproape de gura lui şi ignorând junghiul provocat de mişcarea ei. Să repetăm acum pentru...

Ea încuviinţă şi scoase vârful limbii.

— Ca să nu-ţi pierzi deprinderea, şopti ea.

— Ce idee bună.

♥♥♥♥♥

Personalul fusese absent la sosirea lui Etienne, deoarece Louis strânsese toţi servitorii în bucătărie pentru a le da instrucţiuni privind îngrijirea domnişoarei Daisy în zilele care urmau. Bucătăreasa trebuia să prepare mâncărurile favorite ale ei ca s-o determine să mănânce, iar toată lumea să se mişte prin casă cu maximă prudenţă ca să nu-i deranjeze somnul. În plus, până la primirea unor noi ordine din partea domnişoarei Daisy, ea nu se afla acasă pentru nici un vizitator.

Louis se îngriji apoi să pregătească el însuşi o cană de lapte de migdale, sperând ca băutura să o ajute pe Daisy să doarmă în cea mai cumplită noapte pe care o avea de înfruntat în calvarul dureros generat de moartea ducelui. Bucătăreasa puse pe tavă şi macarâanele ei speciale.

Louis fu şocat când ciocănl în uşa dormitorului şi auzi vocea ducelui poftindu-l înăuntru. Cum însă anii de serviciu în slujba neconvenţionalului şi agitatului duce îl cizelaseră, starea de şoc îl trecu imediat.

Intrând în camera însorită, Louis zâmbi ridicându-şi colţurile mustăţii şi rosti, cu voce temperată:

— E o plăcere să vă avem din nou printre noi, sir.

— *Unii oameni sunt mai greu de omorât decât alţii*, răspunse ducele surâzând din patul lui confortabil.

— Ce noroc, domnule duce, pentru noi toţi.

— Daisy mi-a spus că ai fost de acord să rămâi.

— Am fost încântat să accept, sir.

— Mă bucur. Avem nevoie de tine, Louis. Curând vei avea pe mână un nou de Vec de crescut.

Louis fusese valetul tatălui lui Etienne, până la moartea lui, după care se ocupase de Etienne când acesta devenise duce. Louis îl învăţase multe.

— Abia aştept, sir, să mă ocup de noua sarcină.

— Iar Daisy mi-a spus că are de gând să-ţi dea şi alte însărcinări, aşa că fii pregătit.

Fără a fi stingherită de familiaritatea lui Etienne, Daisy încercă un soi de mulţumire caldă ştiind că el era suficient de satisfăcut ca să vorbească deschis despre planurile lor de familie.

— Orice doreşte domnişoara Daisy, răspunse Louis ceremonios. Mă aflu la dispoziţia dânsei. Pentru dumneavoastră, domnişoară Daisy, rosti el, aşezând mica tavă de argint, ce conţinea ibricul cu lapte de migdale cald, pe noptieră. M-am gândit că aveţi nevoie de fortificare după încercarea prin care aţi trecut. Vreţi şi dumneavoastră, sir? Laptele vă va întări şi linişti după tot ce aţi înfruntat. E foarte sănătos, după cum bine ştiţi.

Privind spre Daisy, Etienne observă că ochii ei scânteiau amuzaţi.

— Nu-ţi dau de la mine, zise ea.

Ducele se abţinu să zâmbească.

— Atunci adu-mi şi mie o porţie, Louis.

— Foarte bine, sir. Doriţi şi macaroane?

— Da, Louis, şi macaroane.

Exista în mod clar o mare plăcere în luarea unor decizii de o natură atât de neînsemnată.

♥♥♥♥♥

Între timp, în vreme ce Louis prepara laptele pentru duce, Daisy îşi sună părinţii. Hazard şi Trey tocmai ajunseseră înapoi la mină şi aflaseră noutatea.

— Eşti bun de cinste, îi aminti Trey ducelui când acesta veni la telefon ca să povestească cum scăpase.

Blaze şi Empress erau în al noulea cer. Toţi erau de acord că se întâmplase o minune.

Iar când Louis se întoarse cu laptele ducelui, primi ordinul de a prelua el orice apeluri telefonice.

— Nu vrem să fim deranjaţi, rosti Etienne.

— Vreţi să luaţi cina mai târziu, sir?

— Mult mai târziu.

— Da, sir.

Louis informă bucătăreasa, că ducele şi domnişoara Daisy aveau să cineze foarte târziu în acea seară.

— V-aş sugera să trageţi un pui de somn, doamnă Levisonent, acum cât mai puteţi.

Nimeni nu înţelegea mai bine subtilităţile toanelor ducelui decât Louis.

Meritele laptelui cald de migdale fură testate într-o varietate de revelaţii spontane în acea după-amiază. Experimente neştiinţifice. Însă extraordinare. O demonstraţie fizică a potenţialului laptelui de migdale ca afrodisiac.

Rochiile lui Doucet fură scoase din cutiile lor şi folosite în scopul pentru care fuseseră proiectate — ca adjuvante nerușinate şi îndrăzneţe ale pasiunii încinse. Fotoliul de piele al ducelui fu testat atât ca design cât şi ca material pe pielea goală. Canapeaua tapiţată cu catifea fusese cumpărată pentru o mulţime de scopuri dintre care unul era evidenta şi remarcabila comoditate pe care o conferea. Chiar şi un bărbat zdravăn cum era ducele putea descoperi pe ea o multitudine de poziţii voluptuoase.

Mult, mult mai târziu, ţinându-se unul pe altul în braţe, în pat, Daisy şi Etienne meditară la intensitatea sentimentelor lor. Încinşi, transpiraţi, respirând încă neregulat, îşi zâmbiră reciproc într-o comunicare tăcută. Cuvertura de mătase albă zăcea pe podea, cearceafurile ajunseseră într-o dezordine totală la piciorul patului, iar singurul sunet în tăcerea luminată de foc a încăperii era ritmul respiraţiei lor.

— Nu ţi-ai... pierdut deprinderea, icni Daisy, recăpătându-şi prima răsuflarea şi privindu-l pe Etienne din culcuşul braţului lui, unde îşi ţinea capul.

Întorcându-se pe jumătate, astfel că trupul lui atinse trupul ei pe întreaga lungime, Etienne îl surâse de aproape, acel surâs îndrăgit care o făcea pe Daisy să se înfioare.

— Ei, vă mulţumesc, doa'nă, rosti el, gâfâind încă, asudat din cap până în picioare. Noi... încercăm.

Sfârşit

NOTE

1. Lynda Burton Conley, din Kansas City, a fost prima indiancă avocat din Statele Unite. Admisă în baroul din Kansas în 1910, ea începuse studierea dreptului în 1904 pentru a reprezenta interesle ei şi ale tribului Wyandotte într-un proces împotriva guvernului Satelor Unite. Tribul Wyandotte s-a stabilit în Kansas la mijlocul secolului XIX şi a fost aproape decimat de o epidemie de variolă care a ucis-o pe mama lui Conley alături de alţi trei sute de membri în 1844. Victimele au fost înhumate în Huron Park, în gropi separate. Secretarul american de interne a autorizat desfiinţarea mormintelor în 1904 pentru a permite dezvoltarea unui complex comercial în acel loc. Oripilate de faptul că liniştea mormintelor avea să fie violată într-un asemenea mod, Lynda şi sora ei Lena au construit un bordei de pământ, în apropiere de mormintele părinţilor lor, şi-au încărcat armele şi au anunţat că primul om care va atinge cu sapa vreunul din morminte fie va fi obligat să sape un altul pentru surorile Conley, fie va avea nevoie el însuşi de serviciul divin. Înarmată cu o puşcă şi stând de pază în bordei, Lynda Burton Conley s-a apucat să studieze dreptul şi să facă cercetări pentru procesul care avea să urmeze. Timp de aproape şase ani, proprietatea asupra cimitirului a rămas în suspensie. Cazul a ajuns în cele din urmă la Curtea Supremă a Statelor Unite unde, cum era de aşteptat, instanţa a refuzat să se amestece în decizia Congresului şi a Departamentului de Interne. Chiar dacă surorile Conley au pierdut procesul, ele au câştigat bătălia, căci acţiunea lor a atras atât de mult atenţia asupra respectivei afaceri, încât în 1912 Comitetul pentru Afacerile Interne al Indienilor a emis o ordonanţă prin care interzicea desfiinţarea cimitirului.

II. De fapt a existat un judecător Nott, care şi-a exprimat acest sentiment în faţa lui Belva Lockwood, o avocată din Washington D.C., în timpul procesului *Raines*, în 1875, când avocata încerca să pledeze în cadrul unei instanţe federale. Ei i s-a refuzat pledoaria, iar înlocuitorul ei, un bărbat, a pierdut procesul, dându-i astfel ocazia avocatei să facă apel la Curtea Supremă a S.U.A. Însă şi acolo i-a fost negat dreptul de practică.

Opinia Curţii Supreme este tipică pentru argumentele folosite în acea vreme pentru interzicerea accesului femeilor în instanţe.

„Conform practicii unanim recunoscute, a adunării legislative din momentul de faţă şi conform înlocuirii juste a regulilor ei, doar bărbaţii sunt admişi să pledeze în cadrul ei ca avocat sau consilieri legali. Aceasta este în acord cu obiceiul din timpuri imemoriale din Anglia, şi cu legea şi practica legală din toate Statele Unite până de curând; iar Curtea nu are dorinţa de a face vreo schimbare, până ce o astfel de modificare nu e cerută de stat sau de o practică mai extinsă în cele mai înalte instanţe din State... Cum această Curte nu recunoaşte nici un precedent englez pentru admiterea unei femei la bară, va proceda şi ea în consecinţă, până la modificarea opiniei publice sau până la apariţia unei legislaţii speciale."

Cât despre regulamentul susţinut de Curte, că femeile din Anglia nu puteau practica avocatura, Myra Bradwell, o femeie din Illinois, instruită ca avocat, ce publica *Chicago Legal News*, făcea observaţia într-unul din editorialele sale:

„Conform fraţilor noştrii canadieni şi britanici, ar fi o cruzime să se permită unei femei să navigheze pe marea tulburată şi dură a practicii legale actuale, dar nu mai e o cruzime să-i permiteţi unei femei să guverneze întreaga Anglie, plus Canada şi celelalte dominioane. Fraţii noştrii se vor obişnui cu asta şi atunci nu le va mai părea mai rău să aibă femei piedând în instanţă decât să aibă o regină care să-i conducă. (Regina Victoria a domnit între 1837-1901).

Dându-şi seama că e nevoie de o legislaţie federală, Belva Lockwood a întocmit un proiect de hotărâre special pentru admiterea femeilor în instanţele federale şi l-a convins pe Benjamin F. Butler, membru al Camerei Reprezentaţilor, să-l înainteze spre aprobare. Primele două proiecte n-au ajuns niciodată să fie dezbătute, însă în 1878, Camera a emis Hotărârea nr. 1077, care le conferea femeilor avocat accesul în instanţele federale.

După încă un an de „convingere" a senatorilor pe coridoarele Capitoliului, hotărârea „Lockwood" a trecut de Senat în 1879, după trei ani de lobby intens, iar preşedintele Rutherford B. Hayes a promulgat-o drept lege.

III. Acest discurs este extras dintr-o cuvântare mai lungă a judecătorului Edward Ryan, de la Curtea Supremă din Wisconsin, din 1875, cu ocazia negării accesului Lavîniei Goodell la bară. Cum practica legală, la nivel de ţinut, adesea nu cerea admiterea la bara unui tribunal statal sau teritorial, femeile puteau practica avocatura pe plan local. Însă admiterea femeilor în instanţele statale a devenit o bătălie interstatală. Belle Babb Mansfield are onoarea de a fi fost prima femeie din Statele Unite oficial admisă la bară, în iunie 1869, de către Statul Iowa. În anul următor, Consiliul Legislativ al Statului Iowa a parafat accesul femeilor în această profesie prin eliminarea limbajului discriminatoriu în funcţie de sex din statutul de admitere. De-a lungul următorilor cincizeci de ani, femeilor li s-au acordat treptat drepturi egale de practicare a avocaturii, Delaware având nefericita cinste de a fi ultimul stat care a admis femeile în instanţă, în 1923. Prima femeie avocat din Montana, Ella Knowles Haskell a fost admisă la bară în 1889.

Multe dintre opiniile care refuzau accesul femeilor în instanţele statale şi federale se ascundeau sub susţinerea înflăcărată a deosebirilor dintre sexe şi incontestabila lege divină.

Judecătorul Ryan notează în acest sens:

„Calităţile aparte ale feminităţii, graţia, sensiblitatea, susceptibilitatea gingaşă, puritatea, delicateţea, impulsurile emoţionale, subordonarea iraţionamentului aspru sentimentelor de compătimire, toate acestea nu sunt cu siguranţă calificative pentru o activitate în slujba legii. Natura le-a pregătit pe femei la fel de puţin pentru conflictele din tribunale ca şi pentru bătăliile de pe câmpul de luptă. Feminitatea e modelată pentru scopuri mai blânde şi mai bune... "

Curtea Supremă a S.U.A., prin decizia din 1873 împotriva lui Myra Bradwell a folosit aceleaşi argumente ipocrite, într-o perioadă în care femeile înlăturau graniţele, munceau douăsprezece ore pe zi în fabrici, practicau medicina şi avocatura:

„Dreptul civil, ca şi natura, a recunoscut întotdeauna marea diferenţă dintre sferele de activitate şi destinele bărbaţilor şi ale femeilor. Bărbatul e, sau ar trebui să fie, protectorul şi apărătorul femeii. Timiditatea şi delicateţea firească a sexului feminin fac, în mod evident, ca femeile să fie nepotrivite pentru multe dintre ocupaţiile din viaţa civilă. Constituţia organizării familiei, bazată pe dreptul divin, ca şi pe natură firească a lucurilor, indică gospodăria ca sferă de activitate potrivită femeilor. Destinul şi misiunea femeii constau în îndeplinirea obligaţiilor nobile şi pure de soţie şi mamă. Aceasta e legea Creatorului..."

IV. În memoriile lui Petty Shield, ea descrie practica:

„ ...ni s-a dat o rezervaţie, una execelentă, cu mult timp în urmă. Aveam mulţi, mulţi cai, şi chiar şi multe vite pe care ni le dăduse Guvernul. Poate că am fi reuşit să ne descurcăm în viaţă dacă Conducătorul Alb din Washington n-ar fi oferit pământurile noastre negustorilor albi. Aceşti oameni, unii dintre ei, ne-au împuşcat caii pe propriile noastre teritorii, pentru că voiau iarba numai pentru ei... aceşti oameni albi ne-au împuşcat caii astfel ca oile şi vacile lor să aibă toată iarba. Au plătit chiar trei dolari pentru fiecare pereche

de urechi de cal ca să ne lichideze caii. Mă întreb dacă banii de chirie pe care negustorii albi îi plătesc guvernului din Washington vor fi daţi nepoţilor mei la termen sau vor trebui şi ei să-şi rupă mocasinii, ca mine, mergând la Agenţie să-i ceară."

V. Coaja salciei tărcate *(salix discolor)* conţine tanin şi salinigrin, un compus glucozic cu proprietăţi tonice, sedative şi afrodisiace. *Tratatul de lerburi Moderne* al doamnei Grieve recomandă jumătate de linguriţă de extract fluid.

VI. În secolul XIX a existat o serioasă dezbatere în Franţa, din partea celor însărcinaţi cu organizarea meselor şi banchetelor oficiale, asupra meritelor serviciului *á la francaise* comparativ cu serviciul *a la russe.* Prima metodă însemna aşezarea tuturor felurilor de mâncare pe masă. Astfel, oaspeţii aveau plăcerea de a admira preparatele în toată splendoarea lor decorativă. După aceea, preparatele erau luate spre a fi tăiate sau aranjate altfel pentru servire. Până atunci însă, multe preparate îşi modificau calităţile.

Serviciul *á la russe* a fost introdus în jurul anului 1860. Acest stil de servire a mesei presupunea tălerea şi pregătirea în avans, astfel încât preparatele erau aduse gata de consum. Mâncarea care trebuia servită fierbinte era fierbinte, cea care trebuia consumată cum ieşea din cuptor, de exemplu sufleul, era imediat distribuită, iar îngheţatele nu ajungeau să se topească.

VII. Conform *Marelui Dicţionar de Bucătărie* al lui Alexandre Dumas-tatăl, *baba* a venit în Franţa odată cu regele Stanislas Leczinski, socrul lui Ludovic al XV-lea. Când acest desert se servea în casa lui, el era întotdeauna acompaniat de o sosieră ce conţinea vin

dulce de Malaga amestecat în proporţie de 1 la 6 cu *eau de tanaisie*, uleiul obţinut prin distilare din vetrice[1].

Curtea poloneză a lui Stanislas fusese transferată la Luneville, în Franţa, după înfrângerea din Războiul de Succesiune polonez din 1735. Stanislas adora „O mie şi una de nopţi", de aici şi denumirea.

Celelalte mâncăruri servite de maeştrii culinari ai ducelui de Vec în aceea noapte au fost luate din cartea de bucate a lui Dumas, combinaţie fascinantă de reţete, anecdote, încercări personale şi informaţii diverse pe care el le-a adunat de-a lungul unei vieţi trăite cu intensitate.

VIII. Până la decizia *Standing Bear* din mai 1879, politica americană privind cetăţenia pentru indieni se făcea de la caz la caz pe bază de tratat, legislaţie individuală sau împreună cu acordarea de teritorii. În funcţie de drepturile indienilor, şi teoria a fluctuat adesea în decursul ultimilor două sute de ani de la statutul cu drepturi egale, la asimilare, segregaţie şi paternalism, sub o varietate de forme. Din nefericire, toate aceste forme au dus, în cele din urmă, la exploatarea culturilor băştinaşe.

Din 1879, odată cu sentinţa instanţei cazul *Standing Bear* (Ursul Neînfricat - n.t.), care spunea: *„Trebuie găsite mijloace prin care un indian care a ajuns la gradul necesar de civilizaţie să fie eliberat de sub controlul arbitral al Biroului pentru Indieni şi să i se acorde toate drepturile şi imunităţile unui om liber"*, baza legală pentru îngrădirea triburilor în rezervaţii şi forţarea „civilizării" lor a primit o lovitură severă. În plus, periplul extins al Ursului Neînfricat pe Coasta de Est (deşi nu era prima dată când un lider indian îşi pleda cazul în faţa mulţimilor de simpatizanţi) a înteţit

---

[1] Vetrice: plantă erbacee din familia compozeelor, cu tulpina înaltă, cu flori galbene-aurii dispuse în corimb (Chrysanthemum vulgare).

criticile la adresa programelor guvernamentale, iar reforma politică faţă de indieni a devenit o chestiune de importanţă naţională. S-au ivit atunci grupuri puternice de reformă politică, cu argumentul asimilării.

Ca atare, subiectul arzător al anului 1880 n-a fost *dacă* trebuie schimbate sistemul rezervaţiilor, ci *când* şi *cum*. Populara politică de asimilare totală era, de asemenea, avantajată pentru o largă gamă de fracţiuni politice şi economice interesate de dezvoltarea Vestului. Interesul egoist s-a îmbinat în mod oportun cu idealismul, astfel că între 1880 şi 1896 triburile de indieni au fost deposedate de 60% din pământurile care le mai rămăseseră. Actul Dawes din 1887, primul program federal care a cuprins toţi indienii, s-a dovedit adesea un mijloc de a pune mâna pe noi teritorii indiene, chiar dacă oferea promisiuni de acordare a cetăţeniei şi de integrare socială.

Divizarea cu succes a negrilor din Sud (susţinută de deciziile Curţii Supreme în procesele de drepturi civile şi în cazul *Plessy vs. Ferguson*), petrecută în anii 1890, a confirmat puterea autorităţilor statale de a controla accesul la cabinele de votare. Iar dacă statele erau la fel de dornice să excludă indienii de la vot, ca şi pe negrii, erau capabile legal să-şi atingă obiectivele. Fiecare stat cu o populaţie indiană semnificativă avea reguli de votare care limitau participarea indienilor la alegeri. Odată cu legile „Jim Crow", se estimează că în 1919 numai 25.000 din cei 336.000 de indieni din America au participat la vot.

În cadrul statului Montana, singura restricţie la votare consta în obligaţia ca electorul să fie cetăţean al statului. În orice caz, prin contrast cu triburi ca Umatillas din Omaha şi Omahas din Nebraska, cărora le fusese acordată cetăţenia în masă când le fuseseră atribuite rezervaţii, majoritatea indienilor din Montana a rămas în rezervaţii nedivizate sau a fost alocată la alte zone după ce Actul Benke din 1906 a întârziat *acordarea cetăţeniei*.

Când Louis Reale a încercat să organizeze metişii din Montana în 1883-84 cu scopul de a participa la vot,

un judecător republican din Fort Benton l-a aruncat în închisoare pentru a-l împiedica să-şi mai desfăşoare activitatea în timpul alegerilor. Când metişii au încercat să voteze, mulţi au fost respinşi, iar celor cărora li s-a permis să voteze în unele localităţi li s-au anulat voturile de către Secretarul Teritorial. Primind sprijin din partea democraţilor, care beneficiau de voturile metise, procesul lui Reale a fost transferat unui judecător mai îngăduitor din Helena, care l-a pus în libertate pe Reale. La scurt timp după aceea, autorităţile canadiene l-au adus înapoi în Canada.

IX. Deşi femeile au fost descurajate să se instruiască profesional până în secolul XX, se estimează că până în 1870 mai mult de 11.000 de femei erau angajate în circa 580 de instituţii de învăţământ superior. Cele mai multe femei aveau diverse grade de educaţie, însă deschiderea şcolilor de drept din Vestul Mijlociu şi Vest, precum şi din oraşele importante din Est, a oferit femeilor oportunitatea de a studia dreptul, chiar dacă ocaziile de a-l practica erau sever limitate. Prestigioasele şcoli de drept Ivy Lengue, Yale, Columbia şi Harvard au rezistat cel mai mult admiterii studenţilor femei la drept. Yale a admis prima femeie la şcoala de drept în 1918, Columbia în 1927, iar Harvard abia în 1950.

Roscoe Pund, decan al Şcolii de Drept de la Harvard între anii 1916-36, încă profesor acolo în anii 1940, a influenţat considerabil atitudinea generală din cadrul şcolii de drept. Un absolvent Harvard al promoţiei de Drept din 1948 relatează o anecdotă semnificativă pentru opiniile lui Pound.

«Într-o dimineaţă din 1945, Pound preda la anul întâi. Era destul de bătrân pe atunci, un om morocănos, care în cincizeci de ani de stat în New England nu purtase niciodată trenci, dar avea mereu cearcăne. Auzul şi văzul începuseră să-l lase, însă mintea îi era la fel de ascuţită. Studenţii obişnuiau să-şi invite prietenii la cursuri, iar în acea zi un student îşi adusese

prietena. Cei doi au stat tot timpul în spate şi ar fi trecut probabil neobservaţi dacă nu ar fi fost trădaţi de pălăria ei cu boruri largi. Pound s-a oprit, a mijit ochii, apoi a întrebat: „Acolo, în spate, e o femeie?" Studentul i-a răspuns: „Da, sir, este logodnica mea." La care Pound a tunat: „Nu dau voie femeilor la orele mele. Ieşi afară!"»

La Şcoala de Drept Columbia, decanul Harlan Fiske Stone a exercitat o influenţă similară pentru a ţine femeile la distanţă de instituţie. Se ştie că el a promis că femeile vor fi admise în Columbia doar peste cadavrul lui. În 1925, când a plecat la Curtea Supremă SUA, la Columbia s-a introdus o moţiune prin care femeile puteau fi admise din toamna lui 1927.

Câteva avocate respinse la studii de Columbia, dar absolvente ale altor şcoli de drept, i-au trimis judecătorului Stone o telegramă, în ziua în care prima femeie a luat loc în bancă la Columbia, în care scria: ***„Presupun că astăzi v-aţi transformat în cadavru pe treptele Curţii".***

X. În 1879, George Eastman a inventat o maşină care putea produce plăci uscate de calitate uniformă. Opt ani mai târziu el a inventat o peliculă flexibilă, transparentă, care să înlocuiască rigidele plăci de sticlă. Ideea lui a fost să vândă filmul în role încărcate într-un container ce putea fi folosit la aparatele existente, însă fotografii din acea perioadă nu erau pregătiţi să renunţe la plăcile lor de sticlă. Ca atare, Eastman s-a apucat să popularizeze fotografia. În 1888 el a introdus *Kodak*, primul aparat de fotografiat „instantaneu" din lume. Era încărcat cu film suficient pentru o sută de imagini. După ce toate poziţiile erau expuse, aparatul era returnat în Rochester, New York. Filmul era procesat şi imprimat, aparatul reîncărcat, iar fotografiile developate erau date înapoi fotografului.